

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KRESLEY COLE

**Asırların ayırdığı bir kurtadam ile vampir...
Ölüm ile yaşamın sınırlarını zorlayacak kadar
kuvvetli bir tutku!**

Önüne çıkan engellerle durdurulamayacak, vahşi bir kurtadam...

Vampirlerin elinde yıllar boyunca işkence görmüş olan savaşçı Lachlain MacRieve, binyıldır beklediği eşinin bir vampir olduğunu keşfedince öfkeden deliye döner. Nefreti ve öfkesi kendisini içten içe tüketirken, vampiri ya kabullenecek ya da öldürecektir.

Çılgın bir fantezinin eline düşen, büyüleyici bir vampir...

Hayatı boyunca korunaklı bir evde yaşamış olan Emmaline Troy, ailesiyle ilgili sırları gün yüzüne çıkarmak isterken, güçlü Lykae tarafından esir alınır. Ona karşı duyduğu korku ile karanlık arzular iç içe geçtikçe kafası da karışmaya başlayacaktır.

İkisini de tüketen bir arzu...

Geçmişten gelen bir düşman tekrar ortaya çıktığında, bu korkunç kötülüğün karşısında birleşip arzularını aşkla taçlandırabilecekler midir? Gururlu savaşçı dize gelebilecek midir? Narin ve güzel vampir kendisini savunabilecek midir?

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-5289-56-0

Kapak İllüstrasyonu: Vince Natale Art & Illustration

GİRİŞ

Bazen, kemiklerinin üzerindeki deriyi yalayan alevler sönerdi. Bu, onun aleviydi. Zihninin hâlâ mantıklı düşünebilen küçücük bir parçasında buna inanıyordu. Bu onun aleviydi çünkü onu yüzyıllardır mahvolmuş bedeni ve çürüyen zihniyle beslemişti.

Uzun zaman önce –kimbilir üstünden ne kadar zaman geçmişti– Vampir Sürüsü onu Paris’in derinliklerindeki bu yer altı mezarlığına hapsetmişti. Bir kayaya zincirlenmiş, ayakta duruyordu; iki zincir bacağından, biri de boynundan geçiyordu. Önünde, ateşler saçan cehenneme bir geçit açılıyordu.

Burada bekliyor ve ızdırap çekiyordu; zayıf düşüren ama tıpkı yaşamı gibi asla tükenmeyen bir ateş duvarına sunulmuştu. Ölüm-süzlüğü onu her seferinde bir kez daha diriltene dek tekrar tekrar yanacaktı.

Şimdiye dek alacağı intikamın detaylı düşleriyle ayakta kalmıştı, yüreğindeki gazabı büyütme elinde kalan son şeydi.

Ta ki o kadın gelene kadar.

Yüzyıllar boyunca üzerindeki sokaklarda esraren-giz, yeni şeylerin dolaştığını duymuş, ara sıra Paris’te değişen mevsimleri koklamıştı. Ama şimdi kadının kokusunu almıştı; eşinin, sadece onun için doğmuş olan biricik kadının.

Yakalandığı güne dek, bin yıldır en küçük bir ipucuna rastlamadan aradığı kadının.

Alevler azalmıştı. Şu anda kadın yukarılarda bir yerde dola-
nıyordu. Canına tak etmişti. Bir kolu, zincirlerin kalın metali deri-
sini kesene dek gerildi. Önce bir damla, sonra şakır şakır kan aktı.
Bedenindeki her bir kas uyumla çalışıyor, daha önce, neredeyse
sonsuzluk boyunca beceremediği şeyi yapmaya çalışıyordu. O kadın
için bunu yapabilirdi. Yapmalıydı... Zincirin iki baklası kırılırken
çılgılığı boğazına takılarak öksürüğe dönüştü.

Başardığı şeye inanmazlık edecek zamanı yoktu. Kadın o kadar
yakındı ki onu neredeyse hissedebiliyordu. *Ona ihtiyacım var.* Diğer
kolunu da kurtardı.

İki eliyle birden boğazına dolanmış metale sarıldı, kalın ve
uzun vidanın yerine çakıldığı günü hayal meyal hatırlıyordu. İki
ucunun neredeyse bir metre aşağıda birleştiğini biliyordu. Gücü
tükeniyordu ama kadın bu kadar yakınındayken onu hiçbir şey
durduramayacaktı. Metal, bir kaya ve toz yağmuru altında gevşedi
ve mağaranın boşluğunda savruldu.

Uyluklarındaki bağa atıldı ve hem onu hem de bileğindeki
çözdü, sıra diğer bacağını tutanlara gelmişti. Kaçışını şimdiden gö-
zünde canlandırabiliyordu, hiç bakmadan asıldı. Hiçbir şey olmadı.
Kafası karışarak kaşlarını çattı ve bir daha denedi. Çaresizlik içinde
homurdanarak tekrar asıldı. Yine olmuyordu.

Kadının kokusu uzaklaşıyordu... *Zamanım tükeniyor.* Acımasızca
kurtaramadığı bacağına baktı. Kendini kadının koynuna gömdüğünü
hayal ederek acıyı yok saydı ve titreyen ellerle dizinin yukarısına
doğru uzandı. Onun kollarında tadacağı huzurun hasretiyle kemiği
kırmayı denedi. Zayıflığı yüzünden en az bir düzine deneme gerekti.

Pençeleri derisini ve kasları yırttı ama uyluk kemiği boyunca
uzanan sinirler piyano telleri kadar gergindi. Azıcık yaklaştığında
bile tahayyül edilemez bir acı yukarı tırmanıyor ve vücudunun üst
kısmında patlayarak gözlerini karartıyordu.

Çok zayıftı. Fazlasıyla kan kaybediyordu. Ateş çok yakında
harlanacaktı. Vampirler düzenli olarak geri dönüyorlardı. Onu tam
da bulmuşken kayıp mı edecekti?

"Asla," diyerek dişlerini gıcırdattı. İçindeki canavara teslim oldu,
özgürlüğünü dişleriyle alacak, yağmur oluklarından su içebilen ve
leş yiyerek hayatta kalabilen canavara. Uzun parçalanmasına sanki
uzaktan acı dolu bir sahneyi seyredermiş gibi baktı.

Çektiği işkencenin içinden emekleyerek çıktı, bacağını orada
bırakıp bir geçit bulana dek nemli yer altı mezarlığının gölgele-
rinde sürüklendi. Yerlere saçılmış kemikler arasından geçide doğru
emeklerken düşmanlarına karşı hep tetikteydi. Kaçabilmek için ne
kadar yol katetmesi gerektiğine ilişkin en ufak bir fikri bile yoktu
ama yolunu –ve bu yola devam etmek için ihtiyacı olan gücü– ka-
dının kokusu sayesinde bulabiliyordu. Ona vereceği acı yüzünden
pişmanlık duyuyordu. Kadın ona öylesine bağlanacaktı ki adamın
acılarını ve korkularını kendisininmişçesine hissedecekti.

Buna engel olamazdı. Kaçıyordu. Üzerine düşeni yerine getiri-
yordu. Teni hâlâ yanarken kadın onu anılarından kurtarabilir miydi?

Sonunda yavaş yavaş yüzeye çıktı ve karanlık sokağa baktı.
Ama kadının kokusu azalmıştı. Ona en çok ihtiyaç duyduğu anda
kadını ona kader getirmişti ve eğer onu bulamazsa Tanrı onun –ve
bu şehrin– yardımcısı olmalıydı. Zalimliği efsaneviydi ve kadın için
bunu sınırsızca ortaya salardı.

Bir duvara yaslanarak doğrulmak için çabaladı. Taş kaldırımlı
sokakta pençe izleri bırakırken bir kez daha kokusunu alabilmek
için nefesini düzenlemeye çalıştı.

Ona ihtiyacım var. Kendimi kollarına bırakmaya. O kadar bekledim ki...

Koku gitmişti.

Gözleri yaşla doldu ve kaybının şiddetiyle titredi. İzdırıp yüklü
çılgılığı şehri titretti.

Bir hafta sonra...

Sen Irmağı'ndaki bir adanın üzerinde, asla yaşlanmayan bir katedralin gece manzarası eşliğinde, Paris sakinleri sokağa çıkmıştı. Emmaline Troy ateş yutanların, yankesicilerin ve *chanteur de rue*'lerin¹ arasından geçti. Sanki katedral onları eve çağıran Gotik bir ana gemiymişçesine Notre-Dame'ın etrafına üşüşen siyah giysili insanların arasında amaçsızca dolandı. Ama yine de dikkat çekiyordu.

Yanlarından geçtiği insan erkekler ona bakmak için başlarını çeviriyor, bir şeyler hissederek kaşlarını çatıyor ama emin olamıyorlardı. Muhtemelen kadim zamanlardan gelen genetik hafızaları, onun en çılgın fantezileri veya en karanlık kâbusları olduğunu söylüyordu.

Emma her ikisi de değildi.

Paris'te tek başınaydı, Tulane'den yeni mezun olmuş bir öğrenciydi ve açtı. Başarısız geçen bir başka kan arayışı yüzünden güçsüz düşmüş, bir kestane ağacının altındaki rustik banka çöküp gözlerini kafelerden birinde espresso servisi yapan garson kıza dikmişti. Keşke kan da böylesine kolay dökülseydi, diye düşündü. Evet, keşke bitip

¹ (Fr.) Sokak şarkıcısı. (ed.n.)

tükenmez bir musluktan ılık ılık ve bol bol aksaydı, böylece karnı sadece hayalini kurarken bile guruldamazdı.

Paris'te açlıktan ölmek. Hem de arkadaşsız. Daha beteri olmuş muydu?

Çiftler taşlı kaldırımında sanki onunla alay edercesine el ele dolaşıyordu. Ona mı öyle geliyordu yoksa bu şehirde âşıkklar birbirine daha mı tutkulu bakıyorlardı? Özellikle de bahar vakti. *Geberin piçler.*

İçini çekti. Ölmesi gereken piç kuruları olmaları, onların suçu değildi.

Bu arbedeye, bomboş otel odası ve Işık Şehri'nde bir başka kan torbacısı bulabileceği fikri yüzünden girmişti. Eski bağlantısı güneye gitmişti. Paris'ten Ibiza'ya kaçmıştı. İşini bırakmasıyla ilgili çok az açıklama yapmıştı ve sadece "Yeniden doğan kralın dönüşüyle şaşaalı Paris'te" bazı "ciddi haltların" döndüğünü söylemişti. Her ne demekse.

Bir vampir olarak İrfan'a, insanları sadece hayallerde yaşan varlıklar olduklarına inandıran bir sınıfa üyeydi. Ama buradaki İrfan kalabalık olmasına rağmen Emma, torbacısının yerine yenisini ko-yamamıştı. Sormak için izini sürdüğü her yaratık sadece bir vampir olduğu için ondan kaçmıştı. Emma'nın bir safkan bile olmadığını ya da bir başkasını asla ısırmayan muhallebi çocuğunun teki olduğunu bilmeden çil yavrusu gibi dağılmışlardı. Korkunç üvey halalarının herkese anlatmayı pek sevdiği gibi, "Emma bir güvenin kanatlarını koparsa bile gözyaşı dökerdi."

İsrarla çıkmak istediği bu yolculuktan Emma'nın eline hiçbir şey geçmemişti. Ölmüş olan annesiyle babası hakkında bilgi toplama görevi –bir Valkyrie² olan annesi ve kim olduğu bilinmeyen vampir babası– tam bir başarısızlıktı. Halalarının onu geri çağırmasına

sebepler olacak bir başarısızlık. Çünkü kendi kendini besleyememişti. Acınası bir durum. İçini çekti. Bunu yetmiş yıl boyunca kafasına kakacaklardı.

Bir gürültü duydu ve düşen garson kıza üzülme vakit bulamadan bir gürültü ve bir tane daha geldi. Merakla başını kaldırdı. Tam o anda yolun karşısındaki masa şemsiyelerinden biri beş metre kadar havaya fırladı ve ta Sen'e kadar sürüklendi. Bir yolcu teknesi düdüğünü öttürdü ve Fransızca küfürler duyuldu.

Yürüyüş yolundaki meşalelerle yarı yarıya aydınlanan, uzun boylu bir adam kafe masalarını, şövaleleri ve yüz yıllık pornografik eserler satan kitap stantlarını ters yüz ediyordu. Turistler çılgınlık atarak yıkımdan kaçmaya çalıştılar. Emma soluk soluğa ayağa fırlayıp çantasını omzuna astı.

Adam ona doğru gelerek kendine yol açarken siyah trençkotu arkasında dalgalanıyordu. Vücut yapısı ve doğal olmayan, akıcı hareketleri yüzünden Emma onun insan olamayacağını düşündü. Uzun saçları gürdü ve yüzünün yarısını gizliyordu, birkaç günlük kirli sakalı vardı.

Titreyen eliyle Emma'yı işaret edip, "Sen," diye hırladı.

Kız her iki omzunun üzerinden bakınarak, adamın çağırdığı talihsiz *sen*'i aradı. Kendisiydi. Lanet olsun, bu kafayı yemiş herif onda karar kılmıştı.

Adam avucunu açarak kıza gelmesini işaret etti, sanki gideceğinden çok emindi.

"Ee, şey, seni tanımıyorum," diye cıyıkladı kız, geri geri gitmeye çalışırken ama aniden banka dayandı.

Adam ona doğru gelmeye devam etti, aralarındaki masaları görmezden geliyor, kıza doğru ilerlerken yolunu değiştirmek yerine onları oyuncak gibi bir kenara fırlatıyordu. Soluk mavi gözlerinde öfke dolu bir amaç yanıyordu. Adam ona yaklaştıkça gazabını daha

2 Ölüm Seçicisi. İskandinav mitolojisinde tanrı Odin'e hizmet eden bir grup genç kız. Valhalla'ya girmeye layık olanları seçmek üzere savaş alanına gönderilirlerdi. (ed.n.)

tükenmez bir musluktan ılık ılık ve bol bol aksaydı, böylece karnı sadece hayalini kurarken bile guruldamazdı.

Paris'te açlıktan ölmek. Hem de arkadaşsız. Daha beteri olmuş muydu?

Çiftler taşlı kaldırımında sanki onunla alay edercesine el ele dolaşıyordu. Ona mı öyle geliyordu yoksa bu şehirde âşıklar birbirine daha mı tutkulu bakıyorlardı? Özellikle de bahar vakti. *Geberin piçler.*

İçini çekti. Ölmesi gereken piç kuruları olmaları, onların suçu değildi.

Bu arbedeye, bomboş otel odası ve Işık Şehri'nde bir başka kan torbacısı bulabileceği fikri yüzünden girmişti. Eski bağlantısı güneğe gitmişti. Paris'ten Ibiza'ya kaçmıştı. İşini bırakmasıyla ilgili çok az açıklama yapmıştı ve sadece "Yeniden doğan kralın dönüşüyle şaşaalı Paris'te" bazı "ciddi haltların" döndüğünü söylemişti. Her ne demekse.

Bir vampir olarak İrfan'a, insanları sadece hayallerde yaşıyan varlıklar olduklarına inandıran bir sınıfa üyeydi. Ama buradaki İrfan kalabalık olmasına rağmen Emma, torbacısının yerine yenisini koyamamıştı. Sormak için izini sürdüğü her yaratık sadece bir vampir olduğu için ondan kaçmıştı. Emma'nın bir safkan bile olmadığını ya da bir başkasını asla ısırmayan muhallebi çocuğunun teki olduğunu bilmeden çil yavrusu gibi dağılmışlardı. Korkunç üvey halalarının herkese anlatmayı pek sevdiği gibi, "Emma bir güvenin kanatlarını koparsa bile gözyaşı dökerdi."

İsrarla çıkmak istediği bu yolculuktan Emma'nın eline hiçbir şey geçmemişti. Ölmüş olan annesiyle babası hakkında bilgi toplama görevi –bir Valkyrie² olan annesi ve kim olduğu bilinmeyen vampir babası– tam bir başarısızlıktı. Halalarının onu geri çağırmasına

² Öltüm Seçicisi. İskandinav mitolojisinde tanrı Odin'e hizmet eden bir grup genç kız. Valhalla'ya girmeye layık olanları seçmek üzere savaş alanına gönderilirlerdi. (ed.n.)

sebeplere olacak bir başarısızlık. Çünkü kendi kendini besleyememişti. Acınası bir durum. İçini çekti. Bunu yetmiş yıl boyunca kafasına kakacaklardı.

Bir gürültü duydu ve düşen garson kıza üzölmeye vakit bulamadan bir gürültü ve bir tane daha geldi. Merakla başını kaldırdı. Tam o anda yolun karşısındaki masa şemsiyelerinden biri beş metre kadar havaya fırladı ve ta Sen'e kadar sürüklendi. Bir yolcu teknesi düdüğünü öttürdü ve Fransızca küfürler duyuldu.

Yürüyüş yolundaki meşalelerle yarı yarıya aydınlanan, uzun boylu bir adam kafe masalarını, şövaleleri ve yüz yıllık pornografik eserler satan kitap stantlarını ters yüz ediyordu. Turistler çığlıklar atarak yıkımdan kaçmaya çalıştılar. Emma soluk soluğa ayağa fırlayıp çantasını omzuna astı.

Adam ona doğru gelerek kendine yol açarken siyah trençkotu arkasında dalgalanıyordu. Vücut yapısı ve doğal olmayan, akıcı hareketleri yüzünden Emma onun insan olamayacağını düşündü. Uzun saçları gürdü ve yüzünün yarısını gizliyordu, birkaç günlük kirli sakalı vardı.

Titreyen eliyle Emma'yı işaret edip, "Sen," diye hırladı.

Kız her iki omzunun üzerinden bakınarak, adamın çağırıldığı talihsiz sen'i aradı. Kendisiydi. Lanet olsun, bu kafayı yemiş herif onda karar kılmıştı.

Adam avucunu açarak kıza gelmesini işaret etti, sanki gideceğinden çok emindi.

"Ee, şey, seni tanımıyorum," diye cıyıkladı kız, geri geri gitmeye çalışırken ama aniden banka dayandı.

Adam ona doğru gelmeye devam etti, aralarındaki masaları görmezden geliyor, kıza doğru ilerlerken yolunu değiştirmek yerine onları oyuncak gibi bir kenara fırlatıyordu. Soluk mavi gözlerinde öfke dolu bir amaç yanıyordu. Adam ona yaklaştıkça gazabını daha

da fazla hissediyordu ve bu kızı rahatsız ediyordu çünkü onun türü geçenin avcısı kabul edilirdi, av değil. Ve çünkü içten içe ödleğin tekiydi.

"Gel." Kelimeyi sanki zorlukla telaffuz etmişti. Kıza bir kez daha işaret etti.

Gözleri fal taşı gibi açılan kız başını iki yana salladı ve havada takla atarak bankın üzerinden geriye sıçradı. İndiğinde adam ardında kalmıştı, hızla iskeleye doğru koşmaya başladı. İki günden uzun süredir kansız kalmıştı ve güçsüzdü ama adadan kaçmak için Archevêché Köprüsü'nü geçerken hissettiği dehşet yüzünden hızlanmıştı.

Üç... dört blok geçmişti. Ardına bakmaya cesaret etti. Adamı göremedi. Ondan kurtulmuş muydu? Çantasından aniden yükselen müzik sesi yüzünden bir çığlık attı.

Hangi lanet olasıca, *Crazy Frog*'u cep telefonu melodisi olarak kaydetmişti? Gözlerini kıstı. Regin hala. Dünyanın en çocuksu ölümsüzdü ve bir Sirene³ benziyordu.

Vampir topluluklarında cep telefonları sadece hayati meselelerde, acil durumlarda kullanmak içindi. Yoksa arayanlar, New Orleans'ın karanlık çıkmaz sokaklarında avlanmalarını böler ve en küçük bir titreşim bile daha aşağı mahlukların kulaklarını dikmelerine sebep olurdu.

Telefonu açtı. İti an çomağı hazırla: İşitli Regin.

"Şu anda biraz meşgulüm," diye terslendi Emma bir kez daha omzunun üzerinden geriye bakarken.

"Ne yapıyorsan bırak. Toplanmakla vakit harcama. Annika seni acilen havaalanına bekliyor. Tehlikedesin."

³ Yunan mitolojisinde geçen güzel sesli yaratıklar. Denizcileri kayalara doğru çağırıp felaketlerine yol açtıkları rivayet edilir. (ed.n.)

"Hadi ya."

Klik. Bu bir uyarı değil, emirdi.

Uçağa bindiğinde detayları soracaktı. Sanki eve dönmek için bir neden gerekiyormuş gibi. Tehditten bahsedilmesi bile topluluğuna apar topar geri gitmesine ve onu tehdit edecek her şeyi öldürüp kötülüğü uzakta tutacak Valkyrie halalarının yanına dönmesine yeterdi.

İndiği havaalanına giden yolu hatırlamaya çalışırken yağmur yağmaya başladı. Önceleri sıcaktı ve çiseliyordu. Nisan âşıkları saçakların altına sığınırken hâlâ gülüşüyorlardı ama hava hızla soğuyordu. Kalabalık bir caddeye geldi, trafiğin içinde kendini daha güvende hissediyordu. Silecekleri ve kornaları tam gaz çalışan arabaların arasından sıyrıldı. Takipçisini görmemişti.

Boynundan sallanan tek çantayla hızlı hareket ediyordu, açıkta bir park ve onun ardındaki havaalanını görene kadar ayağının altından kilometreler geçmişti. Isınan jet motorlarının etrafındaki buğulu havayı ve uçağın tüm pencerelerindeki perdelerin sıkıca kapalı olduğunu görebiliyordu. Neredeyse varmıştı.

Emma kendini adamdan kurtulduğuna ikna etmişti çünkü *gerçekten* hızlıydı. Ayrıca kendini olmayan şeylere inandırmakta da maharetliydi, numara yapmakta pek ustaydı. Gece okuluna gitmek kendi seçimiymiş, kızaran bir yüz onu susatmamış gibi davranabilirdi.

Habis bir kükreme duyuldu. Emma'nın gözleri açıldı ama arkasına dönmek yerine arazi boyunca koşmaya devam etti. Çamurlu toprağa düşmeden bir saniye önce ayak bileklerine sarılan pençeleri hissetti ve yere sırtüstü düştü. Bir el ağzını kapadı ama zaten çığlık atmamak için eğitilmişti.

"Benim gibilerden asla kaçma." Saldırganının sesi insan gibi değildi. "Kaçamazsın. *Ve bundan hoşlanırsın.*" Sesi bir canavarunki gibi gırtlaktan geliyordu ve pürüzlüydü ama aksanı... İskoç muydu?

Yağmurun içinden adama baktığında, gözlerinin bir an altın rengi olduğunu, bir sonrakinde o tuhaf maviye döndüğünü gördü. Hayır, insan değildi.

Daha yakından bakınca hatlarının düzgün ve erkeksi olduğunu gördü. Güçlü bir çene ve ağız, düz hatlarını tamamlıyordu. Öylesine yakışıklıydı ki kız onun düşmüş bir melek olduğunu düşündü. Mümkündü. Her ihtimali düşünmeliydi.

Ağzını kapayan el sıkıca çenesini tuttu. Adam gözlerini kısarak kızın dudaklarına, zar zor fark edilen sivri dişlerine baktı. "Hayır," dedi, nefesi tıkanmıştı. "Mümkün değil..." Kızın başını bir o yana bir bu yana çevirdi, yüzünü boynuna yaklaştırdı ve kokladı sonra öfkeyle homurdandı. "Lanet olsun."

Adamın gözleri keskin bir maviye döndüğünde kız çılgık attı, nefesi tükeniyor gibiydi.

"İz sürebilir misin?" diye sordu adam gıcırtılı bir sesle, sanki konuşmak onun için çok zordu. "Cevap ver!"

Emma anlamayarak başını salladı. İz sürme, vampirlerin ısınlanma, bir yerde yok olup başka bir yerde ve aniden belirme yöntemi. Yani vampir olduğunu biliyor mu?

"Yapabilir misin?"

"Ha... hayır." Hiçbir zaman yeteri kadar güçlü veya yetenekli olmamıştı. Yağmurda gözlerini kırıştırdı, bakışlarıyla yalvarıyordu. "Yanlış kadını yakaladın."

"Seni tanıdığımı sanmıştım. Eğer ısrar edersen, emin olabiliriz." Bir elini kaldırdı... Ona dokunmak için mi? Saldırmak için mi? Emma karşı koydu, ümitsizce tıslıyordu.

Nasırh eli ensesinden tuttu, diğer eliyle kızın bileklerini tutup boynuna eğildi. Teninde onun dilini hissettiğinde çırpındı. Serin ve ıslak havada ağzı sıcaktı ve kasiarı düğümlenene kadar titre-

mesine sebep oluyordu. Emma'yı öperken inledi, elleri bileklerine kenetlenmişti. Emma'nın eteğinin altına, kasıklarına kadar çıkan yağmur suları onu donduruyordu.

"Yapma! Lütfen..." Son sözü bir inlemeyle bitmişti, adam sanki transtan çıkıyor gibiydi, kızın gözlerine baktığında kaşlarını çatı ama ellerini bırakmadı.

Pençesini bluzuna indirip çekerek ince sütyenini açığa çıkardı ve iki yarısını göğüslerinin üstünden sıyırdı. Emma çırpındı ama onun gücüne karşı koyamıyordu. Yağmur üzerlerine yağarken, adam aç gözlerle onu süzdü, yağmur damlaları çıplak göğüslerine batıyordu. Emma kontrolsüz bir şekilde titriyordu.

Adamın acısı o kadar keskindi ki Emma'nın başını döndürdü. Onu alıp götürülebilir veya korunmasız karnını parçalayıp onu öldürebilirdi.

Bunun yerine kendi gömleğini yırtıp attı ve Emma'yı göğsüne doğru kaldırmak için devasa pençelerini kızın sırtına koydu. Tenleri birbirine değdiğinde Emma sanki içinden bir elektrik akımı geçmiş gibi hissetti. Yıldırım göğü ikiye böldü.

Adam kulağına yabancı bir dilde kelimeler fısıldıyordu. Sanki... *şefkat* kelimeleri gibiydi, Emma aklını kaçırdığını düşündü. Adam kollarını ona dolamış titrerken, Emma gevşedi. Yağan yağmurun altında sıcacık dudaklarını boynunda, yüzünde hatta göz kapaklarında gezdiriyordu. Oracıkta diz çökmüş ve kızı kucaklamıştı. Emma da orada, sanki kemikleri yokmuş gibi yatıp üzerlerinde çakan şimşeklere bakıyordu.

Emma'nın yüzünü çevirirken başının arkasını okşadı.

Kıza yoğun duygularla bakarken sanki iki arada kalmış gibiydi. Şimdiye dek Emma'ya kimse böyle... yanıp tutuşarak bakmamıştı. Emma'nın aklı karıştı. Ona saldıracak mıydı yoksa onu bırakacak mıydı? *Bırak beni...*

Gözünden bir damla yaş aktı, sıcaklığı düşen yağmur damlalarının arasında hızla kaybolmuştu.

Adamın bakışı değişti. "Gözyaşı yerine kan damlaları mı?" diye kükredi, kızın pembe gözyaşları onu açıkça iğrendirmişti. Ona bakmaya dayanamıyormuş gibi sırtını döndü. Sonra aniden atılıp kızın bluzunu kapadı. "Beni evine götür, vampir."

"Ben... ben burada yaşamıyorum," dedi Emma gergin bir sesle, hem demin neler olduğunu anlamadığı, hem de adam, kendisinin ne olduğunu bildiği için garip hissediyordu.

"Nerede kalıyorsan oraya götür," diye emretti, sonunda önünde ayakta durmuş, ona bakıyordu.

"Hayır," derken Emma kendini bile şaşırtmıştı.

O da şaşırılmış görünüyordu. "Durmamı istemediğinden mi? Pekâlâ, sana buracıkta, çimlerin üzerinde diz çökerken sahip olurum." Kızı diz çökene kadar kolaylıkla kaldırdı. "Ta ki güneş doğana dek..."

Kızın tereddüt ettiğini fark etmiş olmalıydı çünkü onu ayağa kaldırarak yürümesi için itekledi. "Seninle kalan biri var mı?"

Kocam, diye terslenmek istedi. Senin kışına tekneyi basacak olan defans oyuncusu. Ama bu durumda bile yalan söyleyemezdi. Onu sinirlendirecek cesareti asla bulamazdı zaten. "Yalnızım."

"Erkeğin tek başına seyahat etmene izin mi veriyor?" diye sordu bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun arasında. Sesi yine insan gibi çıkmaya başlamıştı. Cevap vermeyince sırtarak ekledi: "Kendine dikkatsiz bir erkek seçmişsin. Onun kaybı."

Emma bir çukura takılınca nazıkçe onu tuttu ama sanki ona yardım ettiği için kendine kızmış gibiydi. Ancak bir an sonra üzerlerine doğru gelen arabayı gördüğünde kızı yoldan çekerek kornanın sesiyle sıçradı. Arabanın yan tarafına vurup pençeleriyle metali sanki ince bir teneke parçasıymış gibi yarı, araba savruldu. Sonunda

durduğunda, motor bir gümbürtüyle yere düştü. Sürücü, kapısını açıp sokağa adım atar atmaz kaçtı.

Emma ağzı bir karış açık halde geri çekildi, onu esir almaya çalışanın hayatında hiç araba görmemiş gibi davrandığını fark etmişti.

Adam onun tarafına geçerek eğildi. Alçak, ölümcül bir sesle, "Umarım bir daha kaçmayı denersin," dedi.

Kızın elini tutup onu ayağa kaldırdı. "Ne kadar yolumuz var?"

Titreyen parmağıyla Concorde Meydanı'ndaki Crillon'u gösterdi.

Adam ona saf bir nefretle baktı. "Senin türünün hep bol parası olmuştur." Sesi iğneleyiciydi. "Değişen bir şey olmamış." Onun bir vampir olduğunu biliyordu. Peki ya halalarının kim ya da ne olduğunu biliyor muydu? Biliyor olmalıydı, yoksa Regin hala onu neden uyarsındı ki? Topluluğunun zengin olduğunu nasıl biliyordu?

Sokaklarda on dakika sürüklendikten sonra otelin kapı görevlisinin önünden geçtiler, görkemli lobiye girdiklerinde sanki tüm bakışlar onların üzerinde toplanmıştı. Neyse ki içerisi loştu. Emma ceketini mahvolmuş bluzunun üzerine doğru çekti ve başını eğdi, saçlarını kulaklarının üzerinden örerek topladığı için şükretti.

Adam, insanların önünde kızın kolunu mengene gibi tutan elini gevşetti. Kızın bilerek dikkat çekmeyeceğini biliyordu. *Asla çılgılık atma, insanların dikkatini çekme.* İrfan'ın binlerce yaratığına kıyasla, onlar her zaman daha tehlikeli oluyordu.

Adam ağır kolunu kızın omzuna attığında, ıslak kâküllerinin arasından ona baktı. Sanki burası ona aitmiş gibi geniş omuzlarını gererek yürütmesine rağmen etraftaki her şeyi sanki ilk kez görür gibi inceliyordu. Telefonun çalması onu tedirgin etmişti. Döner kapılar aynı etkiyi yaratmıştı. Bunu iyi saklamasına rağmen asansöre yabancı olduğu belliydi ve binerken tereddüt etmişti. Asansördeyken, boyutları ve enerjisi yüzünden aslında oldukça geniş olan bölme küçülmüş gibiydi.

Koridordan odasına kadar olan kısa yürüyüş, kaçışına dair plan üstüne plan yapan sonra da vazgeçen Emma'ya ömrünün en uzun yolu gibi geldi. Kapının önünde tereddüt etti ve anahtar kartını bulmak için çantasındaki birkaç santimlik su birikintisinin içinde epeyce vakit öldürdü.

"Anahtar," dedi adam.

Derin derin iç çeken kız anahtarı ona verdi. Gözleri kısılinca yeniden "anahtar"ı isteyeceğini sandı ama adam kapı kolunu inceledi ve kartı ona geri verdi. "Sen yap."

Titreyen ellerle kartı kaydırды. Mekanik bir vızıltının ardından gelen kilidin çıtırtısı Emma'ya ölüm emri gibi geldi.

Bir kez odaya girdiklerinde adam sanki yalnız olduğunu doğrulamak ister gibi her yeri inceledi. Brokar kaplı yatağın altını aradıktan sonra ağır ipek perdeleri alaşağı ederek Paris'in en güzel manzaralarından birini ortaya serdi. Bir hayvan gibi hareket ediyordu, her eyleminde saldırgan bir hava vardı ama Emma onun bir bacağı sakındığını fark etti.

Sonunda holde ona doğru topalladığında, Emma gözleri açı olarak geriledi. Hâlâ ona doğru ilerlerken Emma'yı inceliyor, ölçüp biçiyordu... ta ki gözleri dudaklarına takılana dek.

"Seni o kadar uzun zaman bekledim ki."

Sanki onu tanıyormuş gibi davranmaya devam ediyordu. Oysa Emma'nın bunun gibi bir adamı unutması mümkün *değildi*.

"Sana ihtiyacım var. Ne olursan ol. Ve daha fazla beklemeyeceğim."

Adamın şaşırtıcı sözlerine karşın Emma tuhaf bir şekilde yumuşadı, vücudu gevşedi. Adamın pençeleri sanki onu kendine çekmek ister gibi kıvrıldı ve kızın sivri dişleri öpücüğe hazırlanarak geri çekildi. Tırnaklarını arkasındaki duvara batırdı ve dilini sol dişine

geçirdi. Savunması düşmüştü. Adam onu dehşete düşürüyordu fakat neden vücudu da dehşete düşmüyordu?

Adam ellerini yüzünün her iki yanından duvara dayadı. Acele etmeden eğildi ve dudaklarını onunkine sürdü. Bu küçük temas yüzünden inledi ve daha da sert bastırdı, diliyle kızın dudaklarını yalıyordu. Emma ne yapacağını bilemeden donup kaldı.

Ağzının içinden homurdanan adam, "Öp beni cadı, yaşamını bağışlayıp bağışlamayacağımı düşünüyorum," dedi.

Emma inleyerek dudaklarını adamınkilere bastırdı. Tüm işi ona bırakırcasına kımıldamayan adama doğru başını sallayarak hafifçe dudaklarına sürtündü.

"Yaşamak istiyorsan öp beni."

Öptü. Yaşamak istediği için değil, adamın ölümünü mümkün olduğu kadar yavaş ve acılı kılacağına inandığı için. *Acı olmasın. Hiç.*

Tıpkı adamın yaptığı gibi dilini onunkine değdirdiğinde adam inleyerek kontrolü eline aldı ve sahiplenircesine boynuyla ensesini avuçladı. Dili çaresizce onunkini arıyordu ve Emma dehşet içinde bunun... hiç de fena olmadığını keşfetti. Asla gerçekleşmeyeceğini bile bile ilk öpücüğünü kaç kez hayal etmişti? Ama olmuştu işte. Şu anda oluyordu.

Adamın adını bile bilmiyordu.

Yine titremeye başladığında adam durup onu bıraktı. "Üşüyorsun."

Donuyordu. Kansı kalmak onu bu hale getiriyordu. Islak toprağa atılmak ve sırlı sıkılmak olmak da etkili olmuştu tabii. Ancak titremesinin asıl sebebinin bu olmadığından kuşkulanıyordu. "E... evet..."

Kızı şöyle bir süzdü, sonra da iğrenmiş gibi baktı. "Ve pissin. Her tarafın çamur içinde."

"Ama bunu sen..." Adamın ölümcül bakışıyla sesini kesti.

Adam banyoyu bulup onu içeri çekti ve etrafa bakıp, "Temizlen," dedi.

"M... mahremiyet," dedi kız çatlak bir sesle.

Eğlenmişti. "Öyle bir şeye sahip değilsin." Omuzlarını duvara dayayıp kaslı kollarını kavuşturdu, sanki gösterinin başlamasını bekliyor gibiydi. "Şimdi, benim için soyun ve bana ait olanları görmeme müsaade et."

Bana ait olanlar mı? Çılgına dönen Emma yeniden itiraz edecekti ki adam bir şey duymuş gibi başını kaldırdı, sonra da odadan dışarı fırladı. Emma banyo kapısını çarpıp kendini içeri kilitledi –gülünç bir hareket daha– sonra duş musluğunu açtı.

Yere çöküp başını avuçlarının içine aldı ve bu manyaktan nasıl kurtulacağını düşündü. Crillon'da odalar arasında metrelerce kalınlıkta duvar vardı, hemen yan odasında bir *rock* grubu kalmıştı ve onları bir kez olsun duymamıştı. Elbette birilerini çağırma aklından bile geçirmemişti –*asla bir insandan yardım istemek için çığlık atma*– ama banyo duvarını kazarak kaçmayı düşünüyordu.

Ses geçirmez duvarlar, on kat yükseklik. Lüks oda şimdiye dek cennet gibiydi, onu güneşten ve gürültücü insanlardan koruyordu ama şimdi altın bir kafese dönüşmüştü. Bir çeşit yaratık tarafından tutsak alınmıştı ve ne olduğunu da ancak Freyja⁴ bilirdi.

Ona yardım edecek kimsesi yokken nasıl kaçacaktı?

Lachlain bir tekerlek gıcirtısı duyup et kokusu almıştı ve odanın kapısına doğru topalladı. Koridordaki servis arabasını iten adam, Lachlain'in görüntüsüyle irkildi, sonra Lachlain arabadan iki üstü örtülü tabağı kaparken durup tek kelime bile edemedi ona baktı.

4 İskandinav mitolojisinde aşk, güzellik, bereket ve savaş tanrıçası. (ed.n.)

Lachlain kapıyı tekmeleyerek kapadı. Sonra da acı bir hatırayla duvarı yumruklayarak bir delik açtı.

Kanayan parmaklarını esneterek garip bir zamandaki, garip odanın, garip yatağının ucuna oturdu. Bitap düşmüştü ve vampiri kovalamaktan bacağı sancıyordu. Çalınmış pantolonunu çıkarıp yenilen bacağına inceledi. Eti içe göçmüş gibiydi ve çürüklerle kaplıydı.

Kaybının anılarını bastırmaya çalıştı. Peki ya başka ne anısı vardı? Sadece durmadan, ölümüne kavrulmak. *Artık öğrendiğine göre yüz elli yıl...*

Sırtından ter boşandı ve dizlerinin arasına eğilerek öğürdü ama fazlasıyla ihtiyacı olan yemeği kusmamak için kendini tuttu. Gözünün önündeki her şeyi yok etmemek için yatağın yanındaki sehpanın kenarına pençelerini sapladı.

Kaçtıktan sonraki hafta boyunca iyi idare etmişti, keşfine ve avına odaklanmış, ortama uyum sağlamış gibiydi ama bir şey gazabını uyandırmıştı. Kıyafet çalmak için bir malikâneye girmiş, sonra da orayı yerle bir etmişti. Anlamadığı, tanımadığı her şey yok edilmişti.

Bu gece zayıftı, düşünceleri belirsizdi, bacağı henüz tam yenilenmemişti ve her şeye rağmen sonunda kızın kokusunu bir kez daha aldığında dizlerinin üzerine çökmüştü.

Ama umduğu eş yerine bir *vampir* bulmuştu. Küçük, kırılğan bir dişi vampir. Yaşayan bir dişi vampir olduğunu hiç duymamıştı. Erkekler dişilerle ilgili konuşmuyorlardı demek ki onları, tüm bu yıllar boyunca gizli tutmuşlardı. Anlaşılan İrfan'ın söylediği gibi Sürü, tüm dişilerini öldürmemişti.

Ve içgüdüğü hâlâ soluk saçlı, narin yaratığın ona ait olduğunu söylüyordu... Tanrı yardımcısı olsun.

İçgüdüğü, içinde çığlıklar atıyor, ona dokunmasını, sahip olmasını söylüyordu. O kadar uzun zamandır bekliyordu ki...

Bir kez daha ortalığa saldırmamak için uğraşır, canavarını kafesine sokmaya çabalarken başını ellerinin arasına aldı. Kader nasıl olur da onu bir kez daha aldatabilirdi? Bin yıldan uzun bir süre boyunca onu aramıştı.

Ve onu, kontrol edemediği bir öfkeyle nefret ettiği bir varlığa bürünmüş olarak bulmuştu.

Bir vampir. Kızın varoluşu onu tiksindiriyordu. Zayıflığı tiksindiriyordu. Soluk bedeni çok küçük, çok inceydi ve sanki ilk sert düzüşmelerinde kırılacakmış gibiydi.

Bir milenyum boyunca aciz bir paraziti beklemişti.

Kapının önünden geçip giden tekerleklerin gıcirtısını duydu, çilesi başladığından beri ilk kez açlığını doyummuştu. Bu geceki gibi yemeklerle herhangi bir fiziksel işkencenin izlerini silip atabilirdi. Ama zihni...

Bir saattir dişiyile birlikteydi. Ancak bu bir saatte bile canavarını iki kez geri püskürtmek zorunda kalmıştı. Yine de tüm varlığının, sadece keskin öfke nöbetleriyle bölünen sonsuz bir umutsuzluktan ibaret olduğu düşünüldüğünde, bu bile büyük bir gelişme sayılırdı. Herkes bir Lykae'nin⁵ eşinin, her tür ızdırabını dindirebildiğini söylerdi... Eğer kız gerçekten onunsa, yapması gereken şey çoktan belliydi.

Mümkün değildi. Hayal görüyor olmalıydı. Bu fikre sıkı sıkıya tutundu. Onu alevlere doğru zorla götürürlerken son pişmanlığı, kızı asla bulamamış olmasıydı. Belki de hasarlı zihni ona oyun oynuyordu. Elbette, öyle olmalıydı. Eşini hep etine dolgun, onun tutkularını doyurabilecek, kurt kanı taşıyan, ilkel bir şiddetle zevk alacak kızıl saçlı bir genç kadın olarak düşlemişti; bu korku dolu, minik vampir gibi değildi. Hasarlı zihin. Evet.

5 Yunancada kurt anlamına gelen *likos* kelimesinden türetilmiş bir kelime olan Lykae, metinde kurtadam ile eş anlamlı kullanılmaktadır. (ed.n.)

Banyoya doğru topalladı ve kapının kilitlenmiş olduğunu fark etti. Kapı kolunu rahatlıkla kırarken başını salladı ve buharla kaplı odaya girdiğinde kızın karşıdaki duvarın dibine dertop olmuş çömeldiğini zorlukla seçebildi. Kızı kollarından tutup kaldırırken hâlâ ıslak ve pis olduğunu gördü.

"Temizlenmedin mi?" diye sordu kız gözlerini yere dikip bakarken. "Neden?"

Kız sefilce titredi.

Cam bölmenin içinde yere dökülen suya baktı, kapıyı açtı ve elini suya soktu. İşte bu, işine yarardı. Kızı kendinden uzaklaştırıp soyundu.

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı, gözleri penisine odaklandı ve ağzını kapadı. Daha önce bunlardan birini görmemişti sanki. Kızın daha iyi görebilmesi için duvara yaslandı ve kız ona bakarken kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kızın yoğun bakışı altında sertleşti, organı –en azından bedeni kızın ona ait olduğunu düşünüyordu– kız içini çekip bakışlarını indirene dek büyüdü. Kızın dikkatini paramparça olmuş bacağı çekti ve onun bakışlarından kurtulmak için suyun içine girdi.

Su üzerinden akıp giderken gözlerini zevkle kapadı ve suyun sertliğini yatıştırmaya yaramadığını fark etti. Kızın kaçmak üzere gerilediğini hissettiğinde gözlerini açtı. Daha güçlü olsaydı kızın bunu denemesini umut ederdi. "Kapıya mı bakıyorsun? Daha odadan çıkmadan seni yakalarım."

Kız döndüğünde adamın daha da sertleştiğini fark etti ve atmak üzere olduğu çığlığı yuttu.

"Kıyafetlerini çıkar, vampir."

"Çık... çıkarmayacağım."

"Buraya onlarla birlikte mi gelmeyi tercih edersin?"

"Seninle çıplak olmaktansa, evet!"

Suyun altında sakinleşmişti, hatta mükemmel yemeğin sonrasında kendini biraz yüce gönüllü bile hissediyordu. "Pekâlâ, o zaman pazarlık edelim. Sen bana bir lütuf bahşet, ben de sana bahşedeyim."

Kız, sıkı örgülerinden kurtulmuş bir tutam perçemin ardından ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Kapının her iki tarafına ellerini koyarak sudan dışarı, öne doğru eğildi. "Senin içeri çıplak bir şekilde girmeni istiyorum. Ya sen benden ne istiyorsun?"

"Bunu karşılayabilecek hiçbir şey," diye fısıldadı.

"Belirsiz bir süre benimlesin. Ta ki ben gitmene izin verene dek. Kendi... türünle irtibat kurmak istemez misin?" Kelimeyi tükürür gibi söylemişti. "Eminim, bu kadar nadir bulunduğunuza göre onlar için çok değerlisindir." Aslına bakılırsa kızı vampir soydaşlarından uzak tutmak intikamının başlangıcı olabilirdi. Biliyordu ki, kızın bir Lykae tarafından ardı ardına düzülmesi fikri, tıpkı kendi klanı için olacağı gibi onlar için de tiksindirici olacaktı. Kız minik sivri dişiyle kırmızı alt dudaklarını kemirirken adamın öfkesi alevlendi. "Sana hiçbir şey bahşetmek zorunda değilim! Seni buraya ve ardından yatağa öylece atabilirim."

"Ve... ve eğer seninle anlaşsam bunu yapmayacak mısın?"

"İsteyerek gel ve yapmayayım," diye yalan söyledi.

"Ne... yapacaksın?"

"Sana dokunmak istiyorum. Seni öğrenmek. Ve senin ellerinin de benim üzerimde olmasını istiyorum."

Kız, adamın zorlukla duyabileceği kadar kısık bir sesle, "Canımı acıtacak mısın?" diye sordu.

"Dokunacağım. Acıtmayacağım."

Narin, sarı kaşları bu fikri düşünürken çatıldı. Sonra, sanki büyük bir acı içindeymişçesine botlarına eğildi ve sızlanarak onları çıkardı. Ayağa kalkıp ceketinin ve mahvolmuş bluzunun kenarlarını tuttu, sanki devam edemeyecekmiş gibi görünüyordu. Deli gibi titriyordu ve mavi gözlerinin içinde fırtınalar kopuyordu. Ama yine de kabul etmişti... Lachlain bir anda bunun onun anlayabileceği bir nedenden ötürü olmadığını fark etti. Kızın gözleri ifade yüklüydü ama onları okuyamıyordu.

Biraz daha yakına eğilince kız ıslak ceketini ve bluzunu sıyrıp attı, hemen ardından da sütyenini onların yanına bırakıp aceleyle tek koluyla göğüslerini sakladı. Utangaçlık mıydı bu? Lachlain vampirlerin kendilerinden geçtikleri kan orjilerini biliyordu.

"Lütfen. Kim olduğumu sanıyorsun bilmiyorum ama..."

"Bence," gözünü bile kırpamadan uzanarak kızın eteğini yırtıp yere attı, "sana dokunmadan önce en azından adını bilmeliyim."

Eğer mümkün olsaydı kız daha da şiddetle titrerdi. Göğüslerinin üzerindeki kolu gerildi.

Kıza bakarken, gözleriyle onu içine çeker gibiydi. Sadece garip külotla, bedeni üzerinde V şeklinde duran siyah ipek kumaşla örtülü cildi pürüzsüz bir kaymak taşı gibiydi. Ön taraftaki transparan, fırırlı dantel kısım bacaklarının arasındaki sarı tüylere sürtünüyordu. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında, o doğal olmayan ışıktaki kızın tadına baktığı anı hatırladı ve penisi nabız gibi attı, başı beklentiyle parlıyordu. Başka adamlar kızı enfes bulurdu. Vampirler de. İnsan erkekler kız için ölebilirdi.

Titreyen bedeni çok küçüktü ama gözleri... kocaman ve kızın asla göremeyeceği gündüz göğü kadar maviydi.

"A... adım Emmaline."

"Emmaline," diye hırladı ve bir pençesini ipeği sıyırmak için yavaşça uzattı.

Bunu kabul etmek aptallıktı, diye karar verdi Emma iç çamaşırlarından sonuncusu bileklerine düşerken.

Neden ona güvenecekti ki? Güvenmemesi gerekirdi ama başka ne seçeneği vardı? Üvey annesi Annika'yı araması gerekiyordu. Pilot, Emma'nın gelmediğini söylediğinde herhalde deliye dönmüştü.

Ama bunu kabul etmesinin gerçek nedeni neydi? O kadar da özverili bir karar olmamasından korkuyordu. Tüm yaşamı boyunca erkekler ondan bir şeyler istemişti... İçindeki vampirin imkânsız kıldığı şeyler. Ama bu adam öyle değildi. Onun ne olduğunu biliyordu ve imkânsız olanı istemiyor, talep ediyordu...

Bir duş.

Ama yine de...

Adam elini uzattı. Saldırganca veya sabırsızca değildi ve çıplak vücudunu inceleyen gözlerinde yoğun, sıcak, altın rengi bir bakış vardı. Adamdan keskin bir inleme sesi çıktı, Emma bunu istemsizce yaptığını fark etti. Sanki onu güzel buluyormuş gibiydi.

Adamın boyutları hâlâ dehşet verici, bacağı mide bulandırıcıydı ama derin bir nefes alıp tüm hayatı boyunca sahip olmadığı bir cesaretle elini adamın avucuna kaydırды.

Tanımlanamayan bir türden, 2.5 metrelik, gözü dönmüş bir adamla düşün içinde tamamen çıplak olduğunu fark ettiği anda, adam onu suyun içine çekip arkasını döndürdü.

Kızın sol elini alıp mermere dayadı. Diğerini de cama. Emma'nın aklı deli gibi çalışıyordu. Ona ne yapacaktı? Bunun gibi bir duruma o kadar hazırlıksızdı ki. Cinsel bir durum. Adam istediğini yapabiliyordu. Ve onu durduramazdı.

Adam koca avuçlarıyla sırtını sabunlamaya başladığında şaşkınlıkla kafasını çevirdi. Bu yabancıyı onu böyle görmesinden utanmıştı ama aynı zamanda adamın vücudu onu cezbediyordu. Adam eğilip büküldükçe, Emma onun devasa sertliğine bakınmak için elinden geleni yapıyordu ama... gözü kayıyordu. Adamın kollarındaki, bacaklarındaki ve göğsündeki tüylerin ya da teninin altın pırıltılarını fark etmemeye çalıştı, gerçi bacağı daha beyazdı.

Adam, kızın bacaklarını iyice yıkayabilmek için eğilip dizlerindeki çim ve çamur lekelerini ovuşturdu. Baldırlarından yukarı çıktığında Emma bacaklarını bitişti. Öfkeyle homurdanan Lachlain ayağa kalkıp kızın sırtını göğsüne bastırdı. Telaşsız bir şekilde kızın ön tarafını keşfetmeye başladı, bir kolunu yandan kızı dolamış, omzunu tutuyordu.

Aniden kızın göğsünü avuçladı. Kız bağırabilir, savaşılabildi...

"Tenin o kadar yumuşak ki," diye mırıldandı kulağına. "Tıpkı giydiğin ipek gibi."

Emma titredi. Tek bir iltifat ve -asla kolay bir kadın olduğunu düşünmeyen- Emma yelkenleri suya indirmişti. Adam başparmağını yavaşça göğüs ucunda gezdirdiğinde içini çekti ve adamın, en azından gözlerinin kapandığını görmediğine şükretti. Nasıl olur da bu kadar iyi hissettirebilirdi?

"Ayağımı şuraya koy." Düşün arkasındaki duvara dayalı dar sırayı gösterdi.

Bacaklarını mı açacaktı? "Ecc, ben..."

Kızın dizini kaldırıp ayağını sıranın üzerine koydu. Geri çekmeye çalıştığında ona çıkıştı. "Aklından bile geçirme. Şimdi başını göğsüme daya."

Sonra iki elini tekrar göğüslerine koydu, sabun akıp gittiği için sürterek ovuşturuyordu. Göğüs uçları neredeyse acıyarak sertleşirken Emma dudağını ısırды. Dehşete düşmesi gerekirdi. Dokunulmaya -kim olursa olsun- bu kadar aç mıydı ki buna boyun eğiyordu?

Adamın parmakları aşağı kaydı. "Bacakların benim için açık kalsın."

Tam da onları yeniden kapayacaktı. Kimse oraya dokunmamıştı. Aslına bakılırsa başka bir yerine de dokunulmamıştı.

Hiçbir adamın elini tutmamıştı.

Huzursuzca yutkunarak adamın elinin kadınlığına ilerlemesini izledi. "A... ama demiştin ki..."

"Seni düzmeyeceğim. İnan bana yapacağım zaman anlarsın."

İlk dokunuşta içini çekti, adamın kolları arasında istemeden titriyordu, hissettiklerinin yoğunluğu onu sersemletmişti. İki parmak, hassas tenini okşuyor, ovuşturarak tahrik ediyordu ve tüm bunlar adam öylesine... nazik olduğu için çok daha zevkliydi. Yavaş ve nazik. Kızın ıslaklığını hissettiğinde, yabancı bir dilde kelimeler mırıldanarak sanki kızıdan memnun kalmış gibi dudaklarını boyuna sürttü.

Parmağını kızın içine sokmayı denedi ama Emma'nın bedeni tanımadığı dokunuşla geri çekildi.

"Bir yumruk kadar gergin," dedi adam hırıltılı bir sesle. "Rahatlamalısın."

Adama dünyanın bütün rahatlığını toplasa da bu durumun değişmeyeceğini söylese mi diye düşündü.

Adam arkasından uzandı. Orta parmağını arkadan kadınlığına iterken Emma içini çekti ve sanki kaçmak istercesine ayak parmaklarının üstünde dikildi. Ama adamın diğer eli onu yavaşça öne eğdi ve sonra önden okşamak için aşağı indi. Emma birinin iç çektiğini duydu ve şaşırarak sesin kendisinden geldiğini fark etti.

Yabancı, vücudunu -vücudunun içini- okşuyordu ve tahrik olmuştu.

Hava elektrikle mi dolmuştu? Onun için mi? *Lütfen benim için olsun...*

Adam ona dokundukça titriyordu. Emma onun kontrolünü ucuna tuttuğunu fark etti... Endişeli olması, korkması gerekirdi. Ama parmakları çok yavaş, içindeki çok sıcaktı. O kadar çok tanımadığı zevk vardı ki. İçinden inlemek için bir dürtü yükseldi.

Daha önce hiç zevkle inlememişti. Hayatı boyunca hiç...

Parmakları hiç olmadığı kadar büküldü ve inlediğinde, parmaklarını ona doğru atılan adamın sırtına geçirdiğini hayal etti. Ona ne oluyordu?

Emma'yı kendine doğru çevirip kollarına alırken, kulağına, "İşte benim kızım," diye mırıldandı. "Bacaklarını belime dola."

Göz kapakları şehvetle ağırlaşmıştı ama şimdi yeniden panikle açıldılar. "Ya... yapmayacağım demiştin."

"Arzunu ve ıslaklığını hissedince fikrimi değiştirdim." Onu istemişti... olması gerektiği gibi.

Kaşlarını çattı, Emma'nın kurtulmak için boğuşmasını anlayamıyordu. Bu zayıf halinde bile kızın debelenmesini durdurmak çarpınan bir kediye tutmaktan fazla güç gerektirmiyordu.

Kızı duvara yaslayıp sabitledikten sonra, küçük göğüslerini emmeye başladı. Dilini çevrelerinde gezdirirken zevkle gözlerini

kapayıp inledi. Gözlerini açtığı anda, kızın kileri iyice kapanmış, ellerini de omuzlarında buldu.

Kızı ayağa kaldırıp bacaklarının arasını okşadı. Tekrar gerilmişti. Eğer onu böyle düzmeye çalışırsa muhtemelen ikiye ayırırdı... ama umurunda değildi. Eninde sonunda sadece bir vampir için bu kadar uğraştığına göre şimdi durmayacaktı. "Rahatla," dedi ısıtır gibi. Tam tersi oldu... Kız yeniden umutsuzca titremeye başladı.

İçinde olmaya ihtiyacım var. Umutsuzca istediği umursamazlık hali için kız onu daha bekletir miydi? *Tıpkı soydaşlarının yaptığı gibi bana işkence ediyor.* Öfkeyle kükredi, elleri kızın iki yanından fırlayıp arkasındaki mermeri parçaladı.

Kızın gözleri yeniden bulutlandı. Kız neden kendi türünden değildi ki? Öyle olsaydı içini doldurması için onu ayartır, bunun için *yalvarırdı*. Onu içine alır ve onu sarsarken rahatlatarak iç çekerdi. Bu zayıf yaratığın biraz önce düşündüklerini yapması fikri Lachlain'in kaybının ızdırabıyla inlemesine yol açtı. Kızın rızasını istiyordu. Ama kader ne verdiyse onu alacaktı.

"Bu gece içinde olacağım. En iyisi rahatla."

Kız çaresizlikle çattığı kaşlarının altından ona baktı. "Ama canımı yakmayacağını söyledin. Söz ve... verdin."

Cadı, sözünün onu kurtarmaya yeteceğini mi sanmıştı? Penisini kavradı, kızın bacağına kalçasına doğru kaldırdı...

"Ama dedin ki..." diye fısıldadı, Emma ona inandığı için yıkılmıştı. Ona yalan söylenmesinden nefret ederdi, özellikle de yalan söylemediği için. "Dedin ki..."

Lachlain durdu. Derinden gelen bir inlemeyle kızın bacağına bıraktı ve yine duvara vurdu. Emma'yı tutup arkasını çevirdiğinde kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Tam onu tırmıklayıp ısıracağı anda,

Lachlain onu tekrar kollarına alıp sırtını göğsüne dayadı. Kızın elini sertliğine götürdü ve ilk temasla birlikte derin bir nefes aldı. Pürüzlü bir sesle, "Beni okşa," dedi.

Cezası ertelendiği için rahatlayan Emma tereddütle onu tuttu, avucuyla adamı tamamen kavramasının imkânı yoktu. Hemen başlamayınca adamın dudakları büküldü. En sonunda Emma başka tarafa bakarak onu uzun uzun okşamaya başladı.

"Daha sert." Emma parmaklarını sıkılaştırdı, yüzü utançtan alev alev yanıyordu. Ne yaptığına dair en ufak bir fikri olmadığı o kadar belli miydi?

Sanki aklını okuyormuşçasına adam, "İşte böyle," diye mırıldandı. Kızın göğsünü ovuyor, ağzını boynuna dayamış, göğsünden kesik sesler çıkarıyordu. Kollarıyla, Emma artık nefes alamayacağını düşünene kadar onu sıktı. Diğer eliyle kadınlığını avuçlamak için uzandı.

"Geliyorum," diye inledi. Sonra, kızın gözlerini ona kaydırmasına sebep olan ilkel bir inlemeyle tohumları duşa fıskırdı. "Alı Tavrını, evet." Kızın göğsünü pençeledi ama adamın hâlâ devam eden boşalması karşısında gözleri irileşen Emma fark etmedi bile.

Sonunda bittiğinde Emma hâlâ sersem sersem onu okşamaya devam ettiğini fark etti. Lachlain titreyerek onun elini tuttu, göğüs kasları dalgalanıyordu.

Emma aklını kaçıracaktı. Afallamış olması gerekirdi ancak bedeninin sancıldığını hissediyordu. Onun için mi? Bacaklarının arasından çekilen o sert el için mi?

Kızı duş başlığının altındaki kırık duvara yasladı. Ona doğru eğilip çenesini kızın başına dayadı ve ellerini yanaklarına koyup onu hapsetti. "Bana dokun."

"Ne... nereye..." Bu kadar... boğuk çıkan onun sesi miydi?

"Umurumda değil."

Adamın sırtını sıvazlamaya başladı, bu arada adam alnını öptü, sanki Emma'ya nazik davrandığını fark etmemiş gibiydi.

Omuzları genişti ve tıpkı vücudunun geri kalanı gibi sıkı ve sertti. Emma'nın elleri sanki kendi kendilerine, istediğinden daha şehvetle adamın teninde kayıyordu. Her hareketi, sancıyan göğüslerini adamın göğsüne sürtüyordu. Göğsündeki altın rengi tüyler dudaklarını gıcıkıyor ve Emma, her şeye rağmen o bronzlaşmış teni öpmek istiyordu. Kadınlığı hâlâ, karnına baskı yapan yarı erekte penisi içine almak için bir nabız gibi atıyor ve her ne kadar onun ne kadar büyüyeceğini görmüş olsa da onu içine almaya can atıyordu.

Tam adamın uykuya dalmak üzere olduğunu sanırken, Lachlain kulağına fısıldadı. "Hâlâ tahrik oluşunun kokusunu alabiliyorum. Hem de nasıl."

Emma'nın nefesi kesildi. Adam gerçekte tam olarak neydi? "Böyle şey... şeyleri beni şaşırtmak için söylüyorsun." Adamın söylediği sözlerin onu ne kadar rahatsız ettiğini anladığı için böyle konuştuğunu düşünüyor, bu yüzden ona içerliyordu.

"Gelmeni sağlamamı iste."

Gerildi. Hiçbir yeteneği veya başarısı olmayan ödleğin teki olabiliirdi fakat şu anda, ta derinlerde bir yerde gurur doluydu. "Asla."

"Sen kaybedersin. Şimdi örgülerini çöz. Saçların açık kalacak."

"İstemiyorum..."

Adam uzanıp kendi yapmaya kalkınca, Emma örgülerini çözerek sivri kulaklarını örtmeye çalıştı.

Lachlain sertçe soludu. "Bırak onları göreyim."

Eliyle saçlarını geri iterken Emma bir şey demedi.

"Perilerinki gibi." Parmaklarını sivri uçlarında gezdirdiğinde kız titredi. Emma biliyordu ki inceleyen bakışlarıyla tepkisini bir kenara not ediyordu. "Bu dişi vampirlerin bir özelliği mi?"

Dişi ya da erkek, hiçbir zaman safkan bir vampir görmemişti. Omzunu silktili.

"İlginç."

Kızın saçlarını durularken gizemli bir bakışla yüzünü inceledi. Bittiğinde, "Suyu kapat," diye emretti ve onu bölmeden çıkardı. Bir havlu alıp kızı iyice kuruladı. Hatta kumaşı bacaklarının arasından geçirmek için bir kolu hâlâ belindeyken kızı olduğu yere sabitlemişti. Adam onu sanki alınacak değerli bir malmış gibi incelerken Emma'nın gözleri açıldı. Kalçalarının kıvrımlarını avuçladı, sonra her iki tarafı da sıkarken... onay sesleri mi çıkarıyordu?

Kızın deliye dönmüş ifadesini fark etmiş olmalı ki Lachlain, "Seni öğrenmemden hoşlanmıyor musun?" dedi.

"Elbette ki hayır!"

"Aynısını bana yapmana izin vereceğim." Kızın avucunu göğsüne koyup aşağı doğru çekerken gözlerinde meydan okuyan bir bakış vardı.

"Ben almayayım," diye cıyıkladı Emma elini geri çekerken.

Çığlık atmasına bile fırsat bırakmadan Lachlain onu kucakladığı gibi yatağa taşıyıp üstüne fırlattı.

Emma aceleyle fırlayıp giysilerle dolu dolabına atıldı. Adam bir anda arkasında beliriverip omzunun üzerinden baktı ve tüm bedeniyle ona yaslandı, penisi sertleşiyordu. Kırmızı dantelli dekolte bir gecelik seçerek askılarından tek parmağıyla tutup aldı.

"Kırmızı. Bana senin ne olduğunu hatırlatması için."

Kırmızı Emma'nın en sevdiği renkti. O da hatırlamak istiyordu.

"Kollarını kaldır."

Yeter! "Kendim... giyinebilirim," dedi hırçın bir sesle.

Lachlain kızı tutup kendine çevirdi ve ölümcül bir sesle konuştu. "Benim canımı sıkma, vampir. İçimde taşmaya hazır bir gazapla dolu kaç yıl biriktiğini hayal bile edemezsin." Emma adamın ardına baktı ve yatağın kenarındaki sehpanın üzerindeki derin pençe izlerini görünce dudakları gerildi. *Adam delinin teki.*

Çaresizce kollarını kaldırdı. Halaları olsa ona derdi ki... Kaşlarını çattı. Halaları adama hiçbir şey diyemezdi çünkü yaptığı şeyler yüzünden onu çoktan öldürmüş olurlardı. Korkan Emma kollarını kaldırdı. Kendinden iğreniyordu. Ürkek Emma.

Geceliği kızın üzerine geçirirken küstahça sanki onun dokunuşunu beklermişçesine sertleşen göğüs uçlarını okşadı. Bir adım geri atıp baştan aşağı, geceliğin bacağındaki derin yırtmacına kadar onu süzdü, sonunda gözleri dantel üst kısmında kaldı. "İpekler içinde olmanı sevdim." Sesi derinden gelen bir gümbürtü gibiydi, bakışları bir dokunuş kadar güçlüydü ve olup biten her şeye rağmen Emma karşılık veriyordu.

Kıza, zalim bir gülüş attı. Biliyordu.

Emma'nın yüzü kızardı ve başını çevirdi.

"Şimdi, yatağa gir."

"Seninle yatmayacağım."

"O yatakta bir şeyler yapacağız. Yorgunum, o yüzden uyuruz demiştim ama başka bir fikrin varsa..."

Emma her zaman birisiyle uyumanın nasıl bir şey olduğunu merak etmişti.

Bunu hiç denememiş, başkasının tenini kendininkinin yanında kısa bir andan daha uzun süre hiç hissetmemişti. Adam kaşık pozisyonunda bedenini ona yasladığında onun ne kadar sıcak olduğunu

görüp şaşırdı. Açlıkla solup soğuklaşmış kendi bedeni de ısınmıştı. Bu garip yakınlığın... inanılmaz olduğunu kabul etmesi gerekirdi. Adamın bacaklarındaki tüyler onu gıdıklıyordu ve uyurken sert dudaklarını ensesine bastırmıştı. Sırtında adamın güçlü kalp atışlarını bile hissedebiliyordu.

Sonunda bunun çekiciliğini anladı. Ve öğrendiği şeyden sonra, nasıl olup da herhangi birinin bir yatak arkadaşı istemeyeceğini merak etti. Adam, aklındaki soruların pek çoğuna cevap olmuş, gizli düşlerinin çoğunu kanıtlamıştı.

Yine de onu rahatça öldürebilirdi.

Daha önce onu öylesine sertçe göğsüne bastırmıştı ki tek yapabileceği haykırmamak için kendini tutmak olmuştu. Canını acıtmak için böyle yaptığını sanmıyordu –eğer niyeti bu olsaydı ona vururdu– o yüzden adamın onu göğsüne bu kadar sıkıca bastırma isteğine şaşırmıştı.

Şimdi, en sonunda uyumuştı, derin derin nefes alıp veriyordu. Cılız cesaretinden kalanı topladı ve ufak ufak adamın tutuşunu gevşetti... Bunu yapmak neredeyse bir saatten fazla vakit almıştı.

İz sürebilse kolaylıkla kaçabilirdi ama bunu yapabilse adam ilk başta onu yakalayamamış olurdu. Annika Emma'ya iz sürmeyi, Sürü'nün yolculuk yöntemini anlatmıştı. Vampirlerin daha önce bulundukları herhangi bir yere ısınlabilecekleri konusunda ona bilgi vermişti. Hatta daha güçlü olanlar yanlarında başkalarını da götürebilirdi ve bunu sadece dehşet verici bir mücadele önleyebilirdi. Annika Emma'nın nasıl yapıldığını öğrenmesini istemişti. Emma elinden gelenin en iyisini yapmış, başarısız olmuş ve cesareti kırılmıştı. Bu konuyu düşünmeyi bile bırakmıştı...

Sonunda adamın kollarından sıyrıldığında, azar azar, dikkatle doğruldu. Yataktan kurtulduğunda arkasındaki adama baktı ve ne kadar yakışıklı olduğuna tekrar şaşıp kaldı. İşlerin böyle olmasına

üzülmüştü. Kendisi hakkında başka bir şeyler öğrenemeyeceğine... ve hatta adam hakkında yeni şeyler öğrenemeyeceğine üzülmüştü.

Tam arkasını dönmüştü ki adamın koca elleri beline dolandı. Adam onu yatağa geri çekti ve bir kez daha kollarını doladı.

Benimle oyun oynuyor.

"Benden kaçmazsın." Adam kızın sırtına bastırdı ve üstünde doğruldu. "Sadece öfkemi azdırırsın." Gözlerini kırptığında bile sanki onu görmüyor gibiydi. Sanki hâlâ uykudaymış, uyurgezermiş gibi davranıyordu.

"Seni... seni sinirlendirmek istemiyorum," dedi titreyen bir sesle. "Sadece gitmek..."

"Kaç vampir öldürdüğümü biliyor musun?" diye mırıldandı, ya onu duymamıştı ya da umursamamıştı.

"Hayır," diye fısıldadı. Onu gerçekten görüp görmediğini merak ediyordu.

"Binlercesini öldürdüm. Onları spor olsun diye avlar, yuvalarını arardım." Kara pençelerini kızın ensesinde gezdirdi. "Ve pençelerimin tek bir darbesiyle, onlar daha uyanmaya bile vakit bulamadan kafalarını uçururdum." Dudaklarını az önce pençelerini gezdirdiği noktaya dokundurduğunda Emma titredi. "Seni öldürmem nefes almak kadar kolay olurdu." Sesi bir âşığın sesinin olması gerektiği gibi alçak bir mırıldanmaydı, kızı okşuyordu ve zalim kelimeleri ile hareketleri birbirinden çok farklıydı.

"Be... beni öldürecek misin?"

Kızın dudaklarına takılmış bir tutam saçı çekti. "Daha karar vermedim. Senden önce bir kez bile tereddüt etmemiştim." Kızın üzerindeki pozisyonunu korumaya çalışırken titriyordu. "Bu pus dağıldığında... bu delilik bittiğinde, olduğun şeyin gerçekliğine hâlâ inanıyorsam... kimbilir."

"Olduğum şey mi?"

Kızın bileğini tutup çıplak sertliğine bastırdı. "Sertliğimi hissediyorsun. Bil ki şu anda içinde olmamamın tek sebebi güçsüz olmam. Seni düşündüğümünden değil."

Emma gözlerini utançla kapadı ve adam sonunda bırakana kadar elini çekti. "Bana böyle zarar verir miydin?"

"Hiç düşünmeden." Dudakları kıvrıldı. Bakışı sanki yüzüne odaklanmış gibiydi ama hâlâ boş bakıyordu. "Ve bu, sana yapacaklarımın sadece başlangıcı, vampir."

3

Ertesi gün Lachlain onun yanında uyku sersemi yatarken yüz-yıllardır olmadığı kadar halinden memnundu.

Elbette yaklaşık iki yüz yıl cehennemde kalmıştı ama artık temizlenmiş, karnı doymuş ve sabaha karşı geçen haftanın kâbuslarından azade, ölü gibi uyumuştı.

Kız gecenin çoğunda gergindi ve hiç kıpırdamamıştı. Sanki en ufak bir hareketinde adam yine boşalmak isteyecekmiş gibi. Haklıydı da. Yumuşak ellerine şükürler olsun ki şaşırtacak derecede sağlam boşalmıştı. Hayalarındaki ağrıyı gidermişti ama hâlâ kızın içinde olmak istiyordu.

Gece boyunca kızı sıkı sıkıya sarmıştı. Kendini tutamıyordu. Daha önce hiçbir dişiyle uyumamıştı -bu deneyim eşine özeldi- ama belli ki bu hoşuna gidiyordu. Hem de çok. Kızla konuştuğunu hatırlıyordu ama ne söylediğini çıkaramıyordu. Kız, sonunda içinde bulunduğu durumu anladığında ümitsiz görünmüştü.

Son bir kez kaçmaya çabaladığında kızın neredeyse başardığını sanmasına izin vermiş ve sonra onu tutup yanına çekmişti. Kız da kendisini bırakmış, sonra da sesi soluğu kesilmişti. Kızın uyuduğunu mu yoksa bayıldığını mı bilmiyordu. Umursamamıştı da.

Daha kötüsü de olabilirdi. Eğer bir vampiri sahiplenecsekse en azından güzel olmalıydı. Kız, nefret uyandıran bir düşman, bir

kan emiciydi ama güzeldi. Kızı biraz şişmanlatmanın mümkün olup olmadığını düşündü. Bir vampir için bu mümkün olur muydu? Uykulu bir halde kızın saçına dokunmak için uzandı. Dün gece kuruduklarında kıvrır kıvrır dalgalandığını ve düşündüğünden daha açık sarı olduğunu fark etmişti. Şimdi gün ışığında parlayan altın ışıltılarla büyülenmişti. Bir vampir için bile sevimli...

Güneş.

Tanrı aşkına. Yataktan fırlayıp perdeleri kapadı ve sonra alelacele kızın yanına koşup onu kollarına aldı.

Emma zorlukla nefes alıyor, konuşamıyordu ve şaşkın gözlelerinden kanlı, pembe gözyaşları akıyordu. Teni sanki ateşi çıkmış gibi yanıyordu. Aceleyle kızı banyoya sokup yabancı mekanizmayla oynayarak buz gibi suyu açtı ve kızla birlikte suyun altına girdi. Birkaç dakika sonra Emma öksürdü, derin bir nefes aldı ve yeniden bayıldı. Kolunu kıvrıp kızı sıkıca göğsüne bastırdı, sonra kaşları çatıldı. Yarup kavrulması umurunda değildi. Kendisi de yanmıştı. Kızın soydaşları yüzünden. Kızın onun eşi olmadığını kesin olarak kanıtlayana dek onu hayatta tutmak istiyordu sadece.

Kızın onun mücevheri olarak saklanmadığının kanıtı. Eğer öyle olsaydı, şimdi benim hissettiklerimi sen de hissediyorsun, diye düşünmezdi. Tüm yaşamının amacı onu bulup korumak ve güvende tutmakken olmazdı. Hastaydı... Zihni ona oyun oynuyordu. Öyle olmak zorundaydı...

Kız soğuyana kadar onu suda tuttu, sonra üzerindeki ıslak ipeği çıkarıp onu kuruladı. Yatağa dönmeden önce Emma'ya yeni bir gecelik giydirdi. Bu kez daha da koyu bir kırmızıydı, sanki onun ne olduğunu hatırlamaya ihtiyacı varmış gibi.

Kendi parçalanmış kıyafetlerini giydiğinde, kızla ne yapacağını düşünerek odayı arşınladı. Çok geçmeden Emma'nın nefesi normale dönmüş, yanaklarına bir pembelik gelmeye başlamıştı. Tipik vampir

iyileşme yeteneği. Bundan hep nefret etmişti ve şimdi gözünün önünde bunu sergileyen kızıdan bir kez daha tiksiniyordu.

İğrenerek kızı arkasını döndü ve televizyona baktı. Nasıl çalıştıracağını bulmaya çalışarak inceledi. Modern cihazların basitliğine şaşırarak "aç" düğmesine bastığında nasıl çalıştıracağını zekice bulmuş oldu.

Geçen hafta boyunca Paris'in varoşlarındaki her evin sakinlerinin günün sonunda bu kutunun karşısına geçtiğini fark etmişti. Keskin görüşü ve duyma yeteneğiyle Lachlain de dışarıdan seyretnmişti. Bir ağacın tepesinde çalıntı yemeğini atıştırırken her bir kutunun içindeki çeşitli bilgilere şaşırarak arkasına yaslanmıştı. Ve şimdi dinleyecek kendi kutusu vardı. Birkaç dakika boyunca tuşlara bastıktan sonra sadece haber veren bir kanal bulmayı başardı, üstelik İngilizceydi, kızın dili. Ve benimkilerden biri, diye düşündü, tabii onunki birkaç yüz yıldır paslanıyordu.

Kızın eşyalarını karıştırırken bilmediği konuşma biçimlerini ve yeni kelimeleri dinledi, hızla öğreniyordu. Bu, Lykae'lerin yeteneğiydi... Uyum sağlamak, yeni diller, lehçeler ve güncel kelimeler öğrenmek. Bu bir hayatta kalma mekanizmasıydı. İçgüdü emrediyordu... *Uyum sağla. Her şeyi öğren. Hiçbir detayı kaçırma. Ya da öl.*

Kızın eşyalarını inceledi. Elbette tekrar ipek çekmecesine döndü. Bu çağın iç çamaşırları daha küçüktü ve tabii ki eskisine tercih edilirdi. Kızı her bir narin ipek parçasının içinde düşledi, onları dişleriyle kızın üzerinden söküp aldığını hayal etti. Gerçi birkaç parça onu şaşırtmıştı. Sonunda iç çamaşırlarının iplerinin nerelerden geçmesi gerektiğini anladığında kızı öyle hayal etti ve inlediğinde neredeyse pantolonuna boşalıyordu.

Sonra kızın garip kıyafetlerinin olduğu dolaba geçti, pek çoğu kırmızıydı ve pek çoğu kızı örtmekten çok uzaktı. Vampir bunların bazılarını giyip bu odadan dışarı adım atamayacaktı.

Kızın dün gece yanında taşıdığı el çantasını yere boşalttı ve derisinin mahvolduğunu fark etti. Islak yığının içinde gümüşü, acayip bir alet vardı ve üzerinde –kaşlarını çattı– telefondakilere benzer numaralar vardı. Salladığında içinden sular boşaldı, aleti omzundan geri fırlatıp attı.

Daha küçük bir deri çantada sert bir kart vardı ve üzerinde “Louisiana Sürücü Ehliyeti” yazıyordu.

Louisiana’da vampirler mi? Duyulmuş şey değildi.

Karttaki ismi Emmaline Troy’dü. Bir an durup tek bir isim, eşini bulmaya yarayacak minicik bir ipucu için dua ettiği tüm o yılları düşündü. Dün geceki o çılgınlığın arasında vampire kendi adını söyleyip söylemediğini düşünürken kaşlarını çattı...

Boyu 1.64’tü, 47 kiloydu –sırılsıklam ıslakken bile 47 kilo etmezdi– ve gözleri maviydi. Mavi de gözlerinin rengi için çok yetersiz bir kelimeydi.

Kulaklarını kapamak için ördüğü saçlarının arasından görünen utangaç gülümsemesine biraz benziyordu gerçi. Benzerliğin kendisi de şaşırtıcı değil afallatıcıydı. Elindeki bir *daguerreotype*⁶’ta ama *renkliydi*. Öğreneceği çok fazla şey vardı.

Doğum tarihi 1982 olarak yazılmıştı ki bunun yanlış olduğunu biliyordu. Fiziksel olarak yirmilerinin başındaydı, sonsuza kadar en güçlü olduğu ve en iyi hayatta kalabileceği anda donup kalmıştı ama kronolojik olarak daha yaşlıydı. Çoğu vampir yüzyıllar önce dünyaya gelmişti.

Ve bu asalaklar ne demeye Louisiana’daydılar? Avrupa’dan fazlasını mı ele geçirmişlerdi? Eğer öyleyse klanına ne olmuştu?

6 Fotoğraf elde etmede ilk başarılı yöntem ve bu yolla elde edilen görüntü. Adını Joseph-Nicéphore Niépce’in yardımıyla 1830’larda bu tekniği geliştiren Fransız mucit Louis-Jacques-Mandé Daguerre’den almıştır. (ed.n.)

Klanını düşününce ölü gibi hareketsiz yatan vampire baktı. Eğer onun eşi olacaksa, kraliçesi de olacak ve Lachlain’in türüne hükmedecekti. İmkânsız. Klan ilk fırsatta onu parçalara ayırırdı. Lykae’ler ve vampirler doğal düşmanlardı... İrfan’ın ilk kaosundan beri öyle olmuştu.

Kan düşmanları. Bu yüzden dikkatini telaşla kızın eşyalarına vermişti, bir düşmanını inceliyordu. Dişi hakkında meraklanmadığı için değil.

İnce, mavi pasaportu açtı ve kızın gönül çelen gülümsemesinin bir benzeriyle daha karşılaştı, sonra tıbbi uyarılar bölümünde kızın “güneş alerjisi ve ışığa aşırı duyarlı” olduğunu gördü.

Kartın bir şaka olup olmadığını merak ederek “kredi kartı”nı bulup çıkardı. Televizyonda bunların reklamını görmüştü –muhtemelen reklamlardan, haberleri okuyan asık suratlı heriften olduğu kadar çok şey öğrenmişti– ve bunlarla her şeyi satın alabileceğini biliyordu.

Lachlain’in her şeye ihtiyacı vardı. Yaşamına baştan başlıyordu ama şu anda en çok ihtiyacı olan şey giysiler ve onu buradan uzaklaştıracak bir taşıttı. Bu kadar güçsüzken kızın tanıdığı vampirlerin olduğu bir yerde uzun süre kalmak istemiyordu. Ve her şeyi yoluna koyana dek bu yarattığı da yanında götürmesi şarttı. Yolculukları boyunca onu hayatta tutmanın bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu.

Tüm bu yıllar boyunca onları nasıl öldüreceğini düşünmüşken şimdi birini nasıl koruyacağını öğrenmeliydi öyle mi?

Kızın muhtemelen günbatımına kadar uyuyacağını bildiği –ve her halükârda gün ışığında kaçamayacağı– için kızı bırakıp merdivenlere doğru ilerledi.

Geleceğini bildiği sorgulayıcı bakışlara kibirli bir bakışla karşılık verecekti. Bu zamanlar hakkındaki cahilliği belli olursa bunu

öylesine sabit bakışlarla örtecekti ki insanlar onu yanlış anladıklarını sanacaktı. İnsanlar her zaman bu bakışlardan korkardı.

Cüret krallara özgüydü. Ve onun, tacını talep etme zamanı gelmişti.

Her ne kadar aklı ödülüne gidip dursa da Lachlain dolaşırken epeyce bilgi toplamıştı. İlk öğrendiği ders, kızın kartı her ne türden ise –siyah American Express– müthiş bir zenginliğe işaret ediyordu. Vampirlerin her daim zengin olduğu düşünülürse bu şaşırtıcı değildi.

İkincisi de böylesine gösterişli bir otelin misafir ilişkileri görevlisinin hayatı çok kolaylaştırabilirdiydi... Tabii zengin, bagajları çalınmış ve kafası karışık bir eksantrik olduğunuzu düşünürse. Ancak yine de adamın aklında birkaç tereddüt vardı. Acaba "Bay Troy" bir çeşit kimlik gösterebilir miydi?

Lachlain oturduğu yerden biraz öne eğildi ve adamı uzun uzun süzdü, ifadesi sorulan soruya duyduğu kızgınlık ile soran adam adına duyduğu utanç yansıtıyordu. "Hayır," dedi. Yanıtta büyük bir tehdit vardı, kısa ve özdü, konuyu kapayacak cinstendi.

Adam bu kelimeyle birlikte sanki bir silah ateşlenmiş gibi ayağa fırlamıştı. Sonra yutkunmuştu, artık tereddüt etmiyordu, hatta Lachlain'in en garip isteklerinde bile. Lachlain günbatımı ve gündoğumu çizelgeleri istediğinde veya yarım kiloluk bir bifteği silip süpürürken bunları incelediğinde tek kaşını bile kaldırmadı.

Saatler boyunca adam, Lachlain'in kalıbına uygun şık kıyafetlerden araca, nakit paraya ve haritalara, hatta ileriki geceler için konaklama rezervasyonlarına kadar pek çok şey ayarladı. Lachlain'in ihtiyacı olabilecek en temel ihtiyaçları bile buldu.

Lachlain adamın "temel ihtiyaç" olarak düşündüğü şeylerden memnun kalmıştı. Yüz elli yıl önce, yıkanmaya karşı olan isteksizlikleriyle insanlar, hep bir titizlik ırkı sayılabilecek İrfan için utanç

kaynağı olmuşlardı. Gulyabaniler bile on dokuzuncu yüzyıl insanına nazaran kendilerini arada bir suya atardı. Ancak şimdi temizlik ve bunu sağlamak için gereken araç gereç onlar için bir temel ihtiyaç haline gelmişti.

Bu zamanların hızına alışabilirse faydalarından keyif almaya bile başlayabilirdi.

Günün sonuna doğru, nihayet tüm işlerini bitirdiğinde, odadan uzaklaştığından beri saatlerdir bir kez bile kontrolünü yitirmediğini, gazabını yutmak için savaşmak zorunda kalmadığını fark etti. Lykae'ler öfke nöbetlerine yatkın olurdu... Aslına bakılırsa yaşamlarının pek çok yılını bunu kontrol etmeyi öğrenerek geçirirlerdi. Bunu bir de geçtiği hassas dönemle birleştirence öfkenin sadece cılız bir iki alevini hissetmesi onu şaşırttı. Her öfke alevini söndürmek için odada, artık onun olan yatakta uyuyan vampiri hayal etmişti. Artık onun malıydı, ne isterse yapacaktı. Sadece bunu bilmek bile anılarına direnmesini sağlamıştı.

Aslında, artık zihni bir hayli berraklaştığına göre, onu sorgulamak istiyordu. Geri dönmek için sabırsızlanarak asansöre binmeyi düşündü. Elbette son kez yer üstünde yürüdüğünde asansör vardı ancak o zamanlar zenginlerin ayrıcalığıydı. Şimdi öyle değildi ve onu kullanması beklenirdi. Asansörle kendi katına çıktı.

Odaya girdiğinde yeni ceketini çıkarıp günbatımını beklemek için yatağın karşısına geçti. Kızı, onun olduğunu sanacak kadar delirdiği bu yarattığı zevkle izledi.

Kalın, sarı buklelerini bir kenara itip zarif hatlı yüzüne, çıkık elmacık kemiklerine ve yumuşak, yuvarlak çenesine baktı. Bir eliyle sivri kulağını okşadığında kulak dokunuşuyla kıpırdadı.

Bu kız gibi bir varlığı hiç görmemişti, periye benzeyen görüntüsü öfkeli ve uzun boylu, kırmızı gözlü erkek vampirlerinkinden çok farklıydı. Tek tek yok edeceği vampirlerden.

Ve çok yakında bunu yapacak kadar güçlü olacaktı.

Kaşlarını çatıp kızın göğsünün üstünde duran elini aldı. Yakından bakınca üzerindeki yara izlerini gördü. Düz, beyaz çizgilerden oluşan, ağa benzeyen izler yanık gibi duruyordu ama parmaklarına ya da bileğine kadar gelmemişti. Sanki birileri elinin üstünü ateşe –ya da güneş ışığına– tutmuş gibi yanmıştı. Ve gençken, ölümsüz halinde donmadan önce yanmıştı. Tipik bir vampir cezasıydı hiç şüphesiz. Alçak yaratıklar.

Öfkesi tekrar alevlenmeden bakışlarıyla kızın başka yerlerini inceledi, sonra örtüyü üzerinden çekti. Kız itiraz etmedi, hâlâ derin uykudaydı.

Evet, kız normalde ilgisini çekecek bir tip değildi. Ama belinden aşağı, göbeğinin altına kadar sıyırdığı gecelik daha önce avucuna dolan o küçük ama dolgun ve kusursuz göğüslerle dün kendisini son derece tahrik eden sert göğüs uçlarını ortaya sermişti.

Bir parmağının tersiyle ince belini okşayıp ipek yığınının aşağı, sarışın dişiliğine ilerledi. Bundan hoşlandığını ve kızın tadına bakmak istediğini kabul etmesi gerekirdi.

Bir vampire karşı böylesine duygular beslediği, onu bu kadar çekici bulabildiği için hastalıklı piçin tekiydi. Ama düşününce, neden ona da bir parçacık hoşgörü gösterilmeyecekti ki? Neredeyse iki yüz yıldır bir Lykae dişisi görmemişti. İşte bu, Emma'yı öpmek için ağzının sulanmasının tek nedeniydi.

Günbatımının yakın olduğunu biliyordu. Kız çok yakında uyanacaktı. Dün gece kızın kendisini mahrum ettiği zevkle onu uyandırabilirdi.

İpek gibi beyaz uyluklarını ayırıp aralarına yerleştğinde, kız hâlâ uykuda olmasına rağmen yumuşakça iç geçirdi. Dün gece korkusunun veya gururunun, tutkusundan daha önemli olduğuna

karar vermiş olabilirdi ama bedeni serbest kalmak için inliyordu. Gelmeye ihtiyacı vardı.

Aklında bu fikirle yavaşça başlamayı düşünmedi bile, yırtıcı bir halde kızın üzerine çöktü. Aldığı ilk tatta, yoğun bir hazla inledi. Kızın ıslaklığını deli gibi emerken kasıklarını çarşafa geçirdi. Kız nasıl olur da kendini bu kadar iyi hissetmesine sebep olabilirdi? Böylesine bir zevki nasıl tadabiliyordu? Sanki kız gerçekten beklediği eşiymiş gibi...

Kızın uylukları etrafında gerildiğinde sert dilini kızın içine soktu, ardından küçük et parçasını emdi. Yukarı attığı bir bakış, kızın göğüs uçlarının sertleştiğini ve göğüslerinin iyice duyarlı hale geldiğini gösterdi. Kollarını başının üzerine kaldırmıştı.

Kızın uyumasına rağmen gelmeye yakın olduğunu biliyordu. Havayı garip bir elektrik akımı doldurdu ve Lachlain kendini hursuz hissetti, tüyleri diken diken olmuştu. Ama kızın tadı bu hissi unutturdu. Kız ağzının içinde gittikçe ıslanırken bu tadın keyfini çıkardı.

Kızın gerildiğini, uyandığını hissetti. "Benim için gel," diye homurdandı kızın tenine.

Kız dizlerini göğsüne çekti, ayakları Lachlain'in omuzlarındaydı. İlginçti, onun için hava hoştu eğer...

Kız, onu odanın karşı tarafına fırlatacak kadar sert tekmeledi.

Omzuna saplanan acı kızın oradaki kasları yırttığını söylüyordu. Lachlain'in gözünü kara bir öfke bürüdü, aklı karıştı. Kıza doğru atılırken kükredi, onu yatağa fırlatıp olduğu yere çiviledi. Pantolonunu çıkarıp aletini kızın içine sokmaya hazır halde eline aldı, öfke ve şehvetle deliye dönmüştü. İçgüdü'nün uyarılarını umursamıyordu: Zihni boyun eğmeyecek... kırılacak. Sana verileni yok edeceksin...

Kız korkuyla nefes nefese debelenirken dişlerini gördü ve kızın canını acıtmak istedi. Ona bir vampir mi verilmişti? Sonsuza kadar ona mı bağlanmıştı yani? Daha fazla işkence. Daha fazla gazap.

Vampirler onu yine yenmişti.

Öfkeyle kükredi ve kız çığlık attı. Ses cam lambayı ve televizyon ekranını binbir parçaya ayırıp balkon kapısını parçaladı. Kulak zarı patlar gibi olunca geri çekildi, ellerini sesi duymamak için kulaklarına bastırmıştı. Bu da neydi böyle?

Çığlık o kadar tizdi ki insanların bunu duyup duymadığından emin değildi.

Kız yataktan fırladı ve geceliğini düzeltti. Gözlerinde bir bakış vardı... ihanete uğramış gibi mi? Teslim olmuş gibi mi? Kalın perdelerin arasından balkona doğru uçu.

Artık karanlık, tehlike yok. Bırak gitsin. Başını duvara vurdu ve yumruk attı, şehvetten gözü dönmüştü. Ve nefretten. İşkence ve ateşin anıları içini parçalıyordu. *Titreyen ellerinin altında kırılan kemiğin hissi...*

Eğer bu anıları, bu yükü taşımakla lanetlendiyse ateşe hapsedilmektense burada olmak çok da fark etmiyordu. Ölmeyi tercih ederdi.

Belki de yapması gereken kızı sürekli düzmek, acısını ondan çıkarmaktı. Elbette. Bu fikirle biraz rahatladı. Evet, sırf zevki olsun, intikamını alsın diye ona bir vampir verilmişti.

Balkona doğru ilerlerken omzunun durumunu tarttı ve perdeyi kenara itti.

Nefesi kesildi.

4

Vampir balkon parmaklıklarının üzerinde güç bela dengede duruyor, saçlarıyla geceliği rüzgârda uçuşuyordu. Lachlain güçlükle yutkundu. "İn oradan aşağı." Neden göğsü dehşetle sıkışmıştı ki?

Kız onunla yüz yüze gelmek için döndü... Bir şekilde denge-sini koruyabiliyordu. İncinmiş görünüyor, gözleri acıyla parlıyordu. Lachlain düzensiz zihninde beliren farkındalığa karşı koydu.

Kız, "Bana bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Çünkü bana ait olanı istedim. Çünkü sana iltiyacı var ve senden nefret ediyorum. "Hemen aşağı in," diye emretti.

Kız yavaşça başını salladı.

"Böyle ölemezsin. Gün ışığıyla veya kafanı kaybederek olur ama düşerek olmaz." Öyle bir ses tonuyla konuşmuştu ki sanki çok da emin değildi. Kaç kat yukarıdaydılar? Eğer kız zayıfsa... "Ve rahatlıkla seni geri getirmek için aşağı inebilirim."

Kız omzunun üzerinden aşağı, caddeye baktı. "Hayır, bu haldeyken ölebilirim."

Her nedense ona inanmıştı, içindeki dehşet yine yükseldi. "Bu haldeyken mi? Güneş yüzünden mi? Lanet olsun, söylesene!"

Kız yeniden caddeye doğru döndü ve bir ayağını kaldırdı. "Dur!" Kıza doğru atılmak için gerildi, nasıl olup da hâlâ dengede durabildiğini anlayamıyordu. *Boyun eğmeyecek. Kırıldı.* "Bir daha

yapmayacağım. Sen yapmamı isteyene kadar." Rüzgâr hızlanıyor, ipeği kızın vücuduna yapıştırıyordu. "Uyandığında... yaptığım şey vermek içindi, almak değil."

Kız ayağını indirip ona baktı. "Ya *hediyeni* reddettiğimde?" diye bağırdı. "O zaman ne oldu?"

Eğer ölürse... Kız için duyduğu korkuyla, ateşten beri ilk kez akli başına geldi. İki yüz yıl boyunca beklemişti. Onun için.

Nedeni her ne olursa olsun, dünya ona bir vampir vermişti ve o da kızı bu duruma getirmişti! *Sana verileni yok edeceksin.* Kızın ne olduğunu gördüğünde yıkılmıştı... ama ölmesini istemiyordu. Ya da mahvolmasını.

Daha yeni kurtulduğu cehennem hakkında konuşmak değil, onu düşünmek bile çileden çıkmasına yetiyordu ama her şeyi denemek zorundaydı. *Bu histen, dehşetten kurtulmak zorundasın.* "Bilmelisin ki... yüz elli yıldan fazladır hapsedilmişim. En ufak bir lüks, bir kadın olmadan. Seni bulmamdan ancak bir hafta önce kaçabildim ve pek iyi... uyum sağlayamadım."

"Neden beni tanıyormuş gibi davranıyorsun?"

"Aklım karışmıştı. Hiç tanışmadığımızı biliyorum."

"Kimsin sen?"

Daha birkaç dakika önce, daha ona adını bile söylemeden kıza sahip olmaya kalkacaktı. "Adım Lachlain, Lykae klanının lideriyim."

Kızın kalbinin korkuyla çarptığını duyabiliyordu. "Sen... sen bir kurtadam mısın? Beni bırakman gerek."

O solgun teni ve etrafında uçan saçlarıyla sanki bu dünyadan değilmiş gibi görünüyordu. Kız onun türünden değildi ve kızla nasıl birlikte olabileceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. "Bırakacağım. Bir sonraki dolunayda. Yemin ederim."

"Şimdi gitmek istiyorum."

"Sana ihtiyacım var... evime dönmek için," dedi gerçeğin içine biraz yalan katarak. "Ve seni bir daha incitmeyeceğim." Muhtemelen ikinci bir yalan.

Kız acı acı güldü. "Bana neredeyse tecavüz edecektin ve hemen ardından, bu sabah az kaldı ölüyordum. *Güneş* yüzünden." Kelimeyi fısıldamıştı. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Acının?"

Oldukça iyi biliyordu.

Bir kâbusu hatırlayan kızın ifadesi bir anda dehşetle doldu. "Güneşi cildimde hissetmemiştim," parmaklığın üzerinde sallandı, "üç yaşımdan beri."

Bir adım daha yaklaşan Lachlain'in ağzı kurumuştu. "Sana nasıl bakacağımı bilmiyorum ama bana öğretirsin. Ve biraz önceki durum bir daha yaşanmayacak."

Elbette kızı korkutuyordu... öfke nöbetleri kendini bile korkutuyordu. "Anlıyorum. Şimdi in aşağı. Ölmek istemediğini biliyorum."

Kız omzunun üzerinde parlayan Ay'a bir bakış attığında, Lachlain onun kusursuz profilini gördü. Bir esinti saçlarını boynuna doladı. Lachlain tüm o yıllar boyunca böylesine doğaüstü bir manzara görmemişti... Ay, kırmızı geceliğinin içindeki solgun tenli kızın ardında parlıyordu.

Emma cevap vermedi, sadece parmaklıkların üzerinde salınırken içini çekti.

"Bana bak." Emma yere baktı. "Bana bak!"

Kız bir anda uyanır gibi oldu, kaşları çatıldı, gözleri umutsuzdu. "Sadece eve gitmek istiyorum," dedi kısık bir sesle.

"Gideceksin. Söz veriyorum evine gideceksin." *Yeni evine.* "Sadece benimkine gidebilmem için bana yardım et."

"Eğer sana yardım edersem beni bırakacağına yemin ediyormusun?"

Asla. "Evet."

"Bana zarar vermeyeceksin."

"Hayır, sana zarar vermeyeceğim."

"Buna söz verebilir misin? Pek... kendini kontrol edebiliyorsun gibi görünmüyorsun."

"Geçen her saatle birlikte daha fazla kontrolüm oluyor." Onun sayesinde miydi? "Ve seni incitmek istemediğimi bilmelisin." En azından bu artık doğru, diye düşündü.

"Bana o... o şeyleri yine yapmayacaksın, değil mi?"

"Yapmamı istemediğin sürece hayır." Kıza elini uzattı. "Anlaştık mı?"

Kız onun elini tutmadı ama birkaç dakika sonra tuhaf bir hareketle aşağı indi. Sanki öylesine dolaşırken adımlarını hiç bozmadan küçük bir engelin üzerinden atlar gibi aşağı inmişti.

Lachlain kızı omuzlarından tuttu. "Bunu bir daha asla yapma." Vampiri göğsüne bastırmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu ama bıraktı.

Kız yere baktı. "Yapmam. Daha iyi bir seçenek olmadığı sürece."

Lachlain ters ters kıza baktı. "Anlaştık mı?"

Kız başını sallayınca acaba sadece o zorladığı için mi yoksa başka bir sebepten mi kabullendiğini merak etti. Hapsedildiği zamanı anlatırken kısacık bir anlığına kızın gözlerinde bir şefkat gördüğünü sanmıştı.

"O zaman bu gece İskoçya'ya gitmek üzere yola çıkıyoruz."

Kızın ağzı açık kaldı. "Kalkıp İskoçya'ya gidemem! Sana yolu tarif edecektim, ya da en azından MapQuest⁷ edecekti," diye ekledi geveleyerek. "Beni canlı canlı yakmadan oraya nasıl gitmeyi planlıyorsun ki?" Açıkça paniğe kapılmıştı. "Ben... ben kolay seyahat edemem. Ticari uçaklar olmaz. Tren olmaz. Güneş..."

7 İnternet üzerinden adres bilgileri girildiğinde yol tarifi veren bir sistem. (ç.n.)

"Bir araç ayarladım. Oraya arabayla gidebiliriz." Sesinin ne kadar tekdüze çıktığını duyunca kendinden memnun oldu, daha bir hafta öncesine kadar lanet arabasının ne olduğunu bile bilmiyordu. "Ve her gün gündoğumundan önce dururuz. Aşağıda bir adam benim için bir yol güzergâhı hazırladı."

"Arabayı nasıl kullanacağını biliyor musun? Sanki daha önce hiç araba görmemiş gibi davranmıştın..."

"Hayır, nasıl kullanacağımı bilmiyorum ama herhalde sen biliyorsundur."

"Ben sadece evin etrafında kısa turlar attım."

"Hiç Kuzey İskoçya'ya gitmiş miydin?"

"Şey... hayır..."

"Hiç istemedin mi?"

"Kim istemez ki?"

"O zaman vampir, benimle geliyorsun."

Emma huzursuzca elini saçlarına götürdü ve bir tutam perçemi yüzünün önüne çekti. Dehşet içinde bakakaldı.

Tutam tutam rengi açılmıştı. Güneş yüzünden.

Lachlain duş alıp üstünü değiştirmesi için onu banyoda yalnız bıraktığında Emma ölmeye ne kadar yaklaştığının belirgin kanıtına bakakaldı. Saçlarını çözüp geceliğini sıyrdı ve tenini incelemek için aynaya döndü.

Artık solgun olmasına rağmen iyileşmişti. Son seferkinin aksine. Elinin tersine baktı, midesi bulanmaya başlamıştı. Freyja'ya şükür, yanmasının anısı her zamanki gibi bulanıktı.

Detayları hatırlayamasa da dersini iyi bellemişti, neredeyse altmış yedi yıldır güneşten sakınyordu ama yine de şu Lachlain'den

kurtulamadan ya da perdeleri kapaması için yalvaramadan gün doğumuna az kala uyuyakalmıştı.

Emma titreyip kırık mermerlerden kaçınarak duşa girdi. Hâlâ adamın geçen geceki varlığını hissedebiliyordu. Islak teninin üzerinde gezinen ellerini, tamamen içine girmiş bastıran parmağını, onu sıvazlarken titreyen güçlü bedenini neredeyse hissedebiliyordu.

Düşün içinde döndüğünde akan su hassas göğüslerine akıp göğüs uçlarını sertleştirdi. Birden adamın ağzıyla uyandığı anı hatırlayarak sarsıldı.

Korktuğu ve aklı karıştığı için adama öyle sert saldırmıştı. Ama yine de tüm yaşamı boyunca olmadığı kadar orgazma yaklaşmıştı. Zayıf bir kadındı çünkü bir an için orada öyle hareketsiz bir biçimde yatıp dizlerini açarak adamın korkutucu öpücüğünü kabul etme fikrinin cazibesi baskın çıkacaktı. Şimdi bile ıslanmıştı.

Onun için. Verdiği tepki yüzünden şaşkınlıktan donakaldı. Adam onu öldürmekle tehdit ediyor *olmasa* ne tepki vereceğini merak etti.

En azından artık adamın neden o kadar barbarca davrandığını biliyordu. Açıkça belli olan *sorunlarının* yanı sıra o bir Lykae'ydi, İrfan'ın en alt tabakalarındakiler için bile acımasız bir kötülük kaynağı olarak kabul ediliyorlardı. Halalarının onlar hakkında neler söylediklerini hatırladı.

Her Lykae'nin içinde kurdumsu bir "canavar" vardı, tıpkı içlerine bir ruh girmiş gibi. Bu, onları ölümsüz kılıyor ve ilkel hazlara karşı iştahlı yapıyordu: yemek, dokunma, seks. Ama Emma'nın bu gece ve bir önceki gece şahit olduğu gibi aynı zamanda bir Lykae'nin öfkesini zapt edememesine sebep oluyordu... Türlerinin seks sırasında *isteyerek* serbest bıraktığı, tırnaklamaktan, ısırmaktan ve gözü dönmüş bir şekilde tende iz bırakmaktan zevk aldıkları bir öfke. Bu, kırılganlıkla ve acıya karşı derin bir korku hissetmekle lanetlenmiş Emma'ya her zaman korkunç gelmişti.

Nasıl olur da böylesine yakışıklı bir suret Emma'nın anlayışının çok ötesinde, hükmedilemez bir hayvanı gizleyebilirdi? Adam, fantezi kılığına girmiş bir canavardı. Bacağındaki yara dışında bedeninin... ilahî sıfatından aşağısını hak ettiği söylenemezdi. Saçları kalın ve düz, Emma'nın güneş altında altın parıltıları olacağını tahmin ettiği doygun ve koyu bir kahverengiydi. Bugün bir ara saçlarını kestirdiğini fark etmişti ve yüzü de, kusursuz hatlarını ifşa edecek şekilde tertemiz tıraşlıydı. Yüzeyde *ilahî*, altında ise... canavar.

Nasıl olur da *kaçınası* gereken bir yaratığa *kapılıyordu*?

Tahrik oluşu istemsiz, bir açıdan da utanç vericiydi ve yorgunluğunun bunu alıp götürdüğüne memnun olmuştu. Her geçen dakika bitap düşüyordu ve İskoçya'ya kadar araba kullanma fikri cesaretini kırıyordu.

Düşün duvarına yaslandığında Annika'nın nasıl olduğunu merak etti. Muhtemelen endişe ve öfkeden kahrolmuş, New Orleans'ı şimşeklerle sarsıp evlerinin üç blok etrafındaki her arabanın alarmlarını öttürüyordu.

Emma aynı zamanda gerçekten atlayıp atlamayacağını merak etti. Evet, diye düşündü, eğer Lachlain en başta olduğu gözü dönmüş, kükreyen canavar gibi davranmaya devam etseydi, gözleri ısınıp altın rengine dönmeseydi Emma şansını denerdi.

Ve Lachlain'in bacağını nasıl incittiğini, o kadar uzun süre nerede, kim tarafından hapsedildiğini merak etti.

Bilmek istemiyordu. Bilmesi gerekmiyordu da.

Annika bir zamanlar ona vampirlerin soğuk ve tutkudan yoksun olduğunu, İrfan'da başka kimsenin yapamadığı gibi akıllarını kullanabildiklerini çünkü amaçları dışında kalan her detayı istedikleri zaman görmezden gelebildiklerini anlatmıştı.

Emma'nın yapacak işi vardı. Nokta. Ve bunu yaptığı zaman özgürlükle ödüllendirilecekti. Sadece gözünü toptan ayırmaması gerekiyordu. *Hiç beyzbol oynamadın ki seni ucube.*

Fark etmezdi. Görevi bitir... Her zaman olduğu gibi işe koyul.

Saçını şampuanlayıp durularken, bu lanetli yolculuktan önce geçirdiği tipik haftayı düşündü. Pazartesi'den cumaya topluluğu için araştırma yapmış ve halalarından daha gece kuşu olanıyla geç saatte sinemaya gitmeden önce spor yapmıştı. Cuma ve cumartesi cadılar Xbox ve pastel renkli içkilerle dolu karıştırıcılarıyla gelmişlerdi. Pazar gecesi, genelde malikânenin etrafında dolanan iyi iblislerle at binmişti. Eğer varlığının birkaç küçük noktasını değiştirebilse hayatı neredeyse mükemmel olacaktı.

Düşündükleriyle kaşları çatıldı. Doğuştan vampir olduğu için başkalarına yalan söyleyemezdi. Eğer düşüncelerinde doğru olmayan bir fikir belirir ve bunu kullanmaya kalkarsa feci şekilde hastalanırdı. Emma başkalarına yalan söyleyemiyordu ama kendine yalan söylemeyi her zaman iyi becermişti. Birkaç küçük nokta mı? Aslında hayatında dayanılmaz bir yalnızlıkla boğuşuyordu, tıpkı her gün kalbine bir bıçak sokulur gibiydi.

Eğer annesiyle babasının nasıl olup da birlikte yaşayabildiklerini ve ona sahip olabildiklerini öğrenirse kendisi gibi başkalarını da bulabileceğini sanmıştı. Belki o zaman, en sonunda bir şeye *nîl* hissedebilirdi. Ve eğer vampir yarısı hakkında daha fazla şey öğrenirse belki de bir gün onlar gibi olma korkusundan kurtulabilirdi.

Her gününü bir katile dönüşeceği korkusuyla geçirmeyi kimse hak etmiyordu...

Emma, adamın dersini aldığı için onun mahremiyetine saygı duyacağını sandıysa yanılmıştı. Doğrudan içeri girip duşun kapısını açmıştı. Emma şaşırarak zıpladı ve elindeki krem şişesini düşürmeden önce parmak ucuyla yakaladı.

Adamın yumruklarının açılıp kapandığını görünce parmaklarındaki kaslar gevşedi ve krem şişesi yere düştü.

Bir vuruşla... yatağın baş ucundaki sehpanın parçalara ayrılmış hali gözlerinin önüne geldi, sonra da adamın sanki kâğıt keser gibi

parçaladığı arabayı hatırladı. Tuzla buz olmuş mermer kalıntıları hâlâ banyonun tabanındaydı. Aptal. Adamın ona zarar vermeyeceğini sandığı için aptalın tekiydi. Korktuğu her şeyin arasında, acı başı çekerdi. Ve şimdi de bir Lykac öfkeyle yumruklarını sıkıyordu. Ona öfkeliydi.

Çıplaklığını gizlemek için köşeye çekilip yan döndü. Üstelik böylece adam ona vurursa çömelip dizlerini göğsüne çekebilirdi. Ama Lachlain yabancı bir dilde küfrederek çıkıp gitti.

Duş aldıktan sonra odaya döndüğünde eşyalarının çoğunun yok olduğunu gördü. Lachlain onları kiraladığı arabaya mı götürmüştü? Eğer öyleyse on avroya bahse girebilirdi ki dizüstü bilgisayarını diğer her şeyin *altına* sokuşturmuştu. Emma'ya göre hava hoştu, nasılsa ailesiyle ilgili, bahsi geçen bilgisayara kaydedecek pek bir şey bulamamıştı. Tulane'in araştırma kütüphanesine bağlanabilmesi, yabancı bir ülkede -ah, tabii bir de günbatımı ile gündeğümü arasında- İrfan'ı kırabileceği anlamına gelmiyordu.

Bu yolculuktan eline hiçbir şey geçmemişti. Kaçırılmak dışında elbette.

Şaşırmasına bile gerek yoktu.

Yorgunca iç geçirdi ve adamın ona bıraktığı malzemeleri karıştırdı... Yatağın üzerinde bir giysi vardı. Elbette kızın buraya getirdiği kıyafetler arasından en küçük, en parlak iç çamaşırlarını seçmişti. Adamın iç çamaşırlarını ellemesi, onun için seçmesi fikri Emma'nın onunla tanıştığundan beri belki bininci kez kızarmasına sebep oldu.

Adam ayrıca uzun bir pantolon, balıkçı yaka kazak ve bir ceket de bırakmıştı. Kıyafetlerin içinde boğulmasını mı istiyordu?

Tam o anda Lachlain ortaya çıktı. Emma yataktan geri sıçrayarak yatak başlığının üstünde durdu. Keskin duyma yeteneği bile adamın yaklaşmasını duymasını sağlamamıştı.

Adam hızla kaşlarını kaldırdı. "Benden bu kadar çok mu korkuyorsun?"

Emma havlusuna sıkı sıkı sarındı. *Sadece büyük bir Lykae'den değil, kendi gölgemden bile korkuyorum.* Ama adamın sesi zalim değildi ve Emma cesaretini toplayarak kirpiklerinin altından ona baktı. Gözleri o sıcak altın rengindeydi ve yeni kıyafetler giymişti. Otuzlarının ortasındaki bir milyonere benziyordu. Ya da daha doğrusu öyle bir adamı canlandıran bir mankene.

Piç kurusu gerçekten yakışıklı bir herifti. Ve sinir bozucu bir biçimde bunun açıkça farkındaydı. "Bana iki kez saldırdın. Korkmamak için bir sebep göremiyorum."

Lachlain yine huzursuz olmuştu. "Bu, sana canını acıtmaya-
cağıma dair söz vermeden önceydi." Sonra sanki öfkesini kontrol altına almış gibi, "Her şey hazır. Kiralık araba bekliyor ve odanın hesabını kapadım," dedi.

Kız hesabı ancak tahmin edebilirdi. Odadaki, yatağın yanında duran antika sehpayı yok etmişti ve bu, tüm kalma masraflarından fazla tutacaktı. "Ama haftalardır buradayım. Kendi payıma düşeni ödeyebilirim..."

"Ödedin zaten. Şimdi yataktan in."

Adam elini ona uzattığında Emma diğer taraftan indi, başı dö-nüyordu ve en kötüsü başına gelmişti... kredi kartı sömürülmüştü. "Tabii yeni kıyafetlerinin parasını da ben verdim herhalde, değil mi?" diye sormaya cüret etti aralarında yatak varken. Emma iyi şeylerden anlardı -tüm Valkyrie'ler gibi- çünkü Freyja'nın harisliğini miras almışlardı ve adamın üzerindeki giysilerin kesimi para kokuyordu.

El yapımı deri bir pardösü giymişti, altında devetüyü, üzerine tam oturan, düz kesim bir pantolon vardı. Ceketinin açık yakasın-dan görünen ince, siyah kaşmir gömlek, üzerine ikinci bir deri gibi oturmuştu. Pardösünün sert yakasının arasından Emma adamın göğsünü görebiliyordu. Giysileri *zenginim ve tehlikeli olabilirim*, diye bas bas bağıırıyordu.

Kadınlar buna bayılırdı.

"Evet. Aşağıdaki adamın pek çok bağlantısı var ve bizim kartı-muzun da limiti yok." Ses tonu *cesaretin varsa bir şey söyle*, der gibiydi.

Bizim kartımız mı? Centurion kartında bazı harcamaların sı-radışı olabileceği ve sahibinin yolculuk etmesi gerektiği için hiçbir şekilde engellenmemesi gerektiği talimatı vardı. Güvenlik önlemi şimdi adamın ellerinde finansal bir silaha dönüşmüştü.

Topluluktaki herkes gibi onun da giysilere ve eğlenceye ayıra-bileceği oldukça cömert bir yıllık harçlığı vardı ama Emma sadece ona ait olacak büyük bir şey satın alma hayaliyle -bir antika veya at ya da halalarıyla paylaşması gerekmeyen herhangi bir şey- para biriktiriyordu. Artık böyle bir şansı yoktu.

Onunla ettiği mücadeleler arasında, Lykae banka yoluyla Emma'yı batırmayı seçmişti anlaşılan.

"Kulaklarımı kapayacak bir şey bırakmamışsın," dedi yere bakarak, her zamanki gibi adamla göz göze gelmekten kaçınıyordu.

Bu yorum üzerine Lachlain kıyafetlere yeniden kaşlarını çatı. Son derece çekici bulduğu bir şeyi kız saklamak istiyordu, hem de kıyafetleri başkalarına öylesine çok şey gösterirken. Siyah pantolonu leğen kemiğinin üzerine zar zor çıkıyor, kalçasını sıkıca kavırıyordu. Kırmızı bluzu yüksek yakalı olmasına rağmen garip asimetrik di-kimi gözleri göğüslerinin eğimine çekiyordu. Hareket ettiğinde beli açılıyordu. Bu kıyafetleri kızı örtmek için seçmişti, reklamını yapmak için değil. İlk fırsatta vampirin parasını har vurup harman savurarak ona yenilerini alacaktı. Ne kadar harcayabileceğini öğ-renmeye niyetliydi.

"Sadece bir eşarba veya saçlarımı örebileceğim bir şeye ihtiyacım var. Yoksa insanlar kulaklarımı görür..."

"Saçlarını açık bırak."

"A... ama insanlar..."

"Ben buradayken bir şey yapmaya cesaret edemezler." Lachlain ona doğru ilerlerken kız birkaç adım geriledi. Ondan ödü kopuyordu.

Lachlain yağmur altında olanların çok azını hatırlıyordu ve gecenin kalanı da pusluydu ama... çok da nazik olmadığını biliyordu. Sonra bu gece de ona saldırmış, içine girmek üzere kız yatağa çivilemişti, üstelik bunun canını yakacağını bilerek. Kızın duşta endişeyle, Lachlain'in sıkılı yumruklarına baktığını fark etmişti. Haklıydı, ona inanmak için bir sebebi yoktu.

Balkondayken kızın içindeki acıyı keşfetmişti. Gözlerinde acı vardı. Lachlain'in de gözlerinde acı vardı ve ona yardım edemeyecek kadar hasarlıydı. Ona yardım etmek istemeyecek kadar nefretle doluydu.

"Peki, en azından ailemi arayabilir miyim?" diye sordu. "Söz verdiğin gibi."

Lachlain kaşlarını çatı. "Ailenle irtibata geçersin," demişti, mesela mektup yazmak gibi. Aşağıdaki adamın telefon kullandığını görmüştü. Televizyonda da görmüştü. Kızın başka bir ülkeyi arayabileceği hiç aklına gelmemişti. "Çabuk ol. Bu akşam iyi yol almamız gerekiyor."

"Neden? Çok mu uzağa gideceğiz?" Kızın sesi panik doluydu. "Çünkü demiştin ki gündeğumundan bir saat önce..."

"Bunun için endişeleniyor musun?"

"Tabii ki!"

"Endişelenme. Seni koruyacağım," dedi basitçe, kızın biraz olsun rahatlamaması onu huzursuz etmişti. "Ara bakalım." Odanın girişine doğru döndü, koridordan kapıya ilerledi ve kapıyı açıp çıktı.

Ama gitmedi.

5

"Sen bittin biliyorsun değil mi?" diye sordu Regin. "Annika endişeden deliye döndü. Berserk'ler* yanında muhallebi çocuğu gibi kalır."

"Endişelendiğini biliyorum!" dedi Emma, telefona iki eliyle sıkı sıkı yapışmıştı. "O... yanında mı?"

"Hayır. Halletmesi gereken acil bir durum vardı. Em, neden uçağa binmedin? Ya da cep telefonunu açmıyorsun?"

"Cep telefonum bozuldu. Yağmurda ıslandı..."

"Ve neden uçağa binmedin?" diye tısladı Regin.

"Kalmaya karar verdim, tamam mı? Buraya gelmemin bir sebebi var ve daha işim bitmedi." Yalan değildi.

"Mesajlarına da mı bakamadın? Müdürün odana iletmeye çalıştıklarına."

"Kapıyı çalmış olabilirler, bilmiyorum. Şu işe bak... gündüz vakti uyuyor olmayayım?"

"Annika senin için bir arama ekibi gönderiyor," dedi Regin. "Şu anda havaalanındalar."

"Eh onları arayıp dönmelerini söyleyin, çünkü burada olmayacağım."

8 İskandinav tarihi ve folklorunda azılı savaşçı. (ed.n.)

"Neden tehlikede olduğunu bilmek istemez misin?"

Emma başucu sehпасına bir bakış attı. "Biliyorum sayılır. Teşekkür ederim."

"Bir vampir mi gördün?" diye çığlık attı Regin. "Sana ulaştı mı?"

"Ne?" Çığlık atma sırası Emma'daydı.

"Tehlike derken ne kastettiğimi sandın ki? Vampirler dünyanın dört bir yanında Valkyrie'leri avlıyorlar, hatta burada bile. Aklın alır mı bilmem ama Louisiana'da vampirler var. Ama bekle, çok daha delice bir şey oldu: Vampir Kralı'nın iki numaralı adamı Zalim Ivo, *Bourbon Caddesi*'nde idi."

"Eve o kadar yakın mı?" Annika, Rusya'daki Vampir Sürüsü'nden kurtulmak için topluluklarını yıllar önce New Orleans'a taşımıştı.

"Evet ve Lothaire de onunla birlikteydi. Onu duymamış olabilirsin... Sürü'deki yaşlılardan biri ve garip bir tip ama tüylerini diken diken eder. Buraya Hand Grenade⁹ ve Lucky Dog¹⁰ için geldiklerini sanmıyorum. Annika dışarıda onları arıyordu. Niyetleri ne, neden her zamanki gibi birilerini öldürmediler bilmiyoruz ama eğer senin ne olduğunu öğrenecek olurlarsa..."

Emma Paris'te yaptığı gece gezintilerini düşündü. Sürü üyeleri tarafından izlenmiş miydi? Bir vampiri insandan ayırabilir miydi ki? Halaları ona Lykae'lerin canavar olduğunu söyledikleri gibi, Sürü'nün nasıl da zalim olabileceğini anlatmışlardı.

Vampirler, elli yıldan uzun bir süre önce Valkyrie Kraliçesi Furie'yi esir almışlardı ve kimse yerini bulamamıştı. Onu okyanusun dibine zincirledikleri, ölümsüzlüğü nedeniyle sonsuza dek boğularak, ölüp ölüp dirilmeye lanetledikleri hakkında söylentiler vardı.

9 (İng.) El bombası. New Orleans'la özdeşleşmiş bir tür alkollü kokteyl. (ed.n.)

10 (İng.) Şanslı köpek. New Orleans'taki sosisli sandviç stantlarına ve bunlarda satılan sandviçlere verilen isim. (ed.n.)

Regin'in ırkının kökünü kurutmuşlardı... Regin Işıltı Saçanlar'ın sonuncusuydu ve bu, Emma'yla en hafif tabiriyle garip bir ilişki kurmasına sebep oluyordu. Emma, Regin'in onu sevdiğini biliyordu ama çok üstüne gelirdi. Üvey annesi Annika vampir öldürmeyi hobi haline getirmişti çünkü çoğunlukla söylediği gibi, en iyi asalak ölü asalaktır.

Ve şimdi de vampirler Emma'yı keşfedebilirlerdi. Bu, yetmiş yıldır Annika'nın en büyük korkusu olmuştu... Emma bebek dişleriyle onu toplum içinde ısırma kalktığı ilk günden beri.

"Annika, Tahta Çıkma zamanının geldiğine dair işaretler olduğunu düşünüyor," dedi Regin, bunun Emma'nın içine korku salacağını biliyordu. "Ve sen topluluğun sağlayabileceği güvenlikten uzaksın."

Tahta Çıkma. Emma'nın içinden bir ürperti geçti.

Muzafferlerine güç ve zenginlik bahşedecek olan Tahta Çıkma, kıyamet günü betimlemelerindeki gibi bir savaş değildi... İrfan'ın fraksiyonları er meydanına çıkmak için bir davetiye aldıktan sonra tarafsız bölgede buluşacak değillerdi. Zamanın gelmesine on yıl kala sanki kader geleceğin tohumlarını ekiyormuş gibi olaylar gelişmeye başladılar, ölümcül çatışmalar şaşırtıcı şekilde tüm oyuncuları kapsardı. Paslanmış yivinde dönmeye başlayan yel değirmeninin kanatları gibi çatırdayarak ve inleyerek can bulur, her beş yüz yılda bir hız alarak dönerdi.

Bazıları bunun bir tür kozmik dengeleme sistemi olduğunu, sistemin sürekli büyüyen ölümsüz nüfusunu dengelemek için nüfusun birbirini öldürmeye zorladığını söylerdi.

Sonunda türünden en az sayıda kişiyi kaybeden taraf kazanırdı.

Ama Valkyrie'ler sayılarını Sürü veya Lykae'ler gibi arttıramazdı ve en son Taht dönemine hükmettikleri zaman bundan iki bin yıl önceydi. O zamandan beri Sürü kazanıyordu. Bu, Emma için ilk

olacaktı. Lanet olsun, Annika ona tüm bu süreç bitene kadar yatağının altına saklanıp bekleyebileceğine dair söz vermişti.

Regin konuştuğunda sesi buğuluydu. "Sanırım artık eve dönmek istiyorsundur."

Yalan söyleyemem, yalan söyleyemem. "Hayır. Daha değil. Ben... bir adamla tanıştım. Ve onunla kalacağım."

"Adam mı?" Regin içini çekti. "Hah, onu ısırarak istiyorsun değil mi? Yoksa çoktan yaptın mı? Ah Freyja, bunun başımıza geleceğini biliyordum."

"Bunun olacağını biliyordum da ne demek?" Topluluk, Emma'nın doğrudan yaşayan bir kaynaktan içmesini yasaklamıştı çünkü yanlışlıkla birisini öldürmesini istemiyorlardı. Üstelik kanın bir canlının içindeyken mistik bir şekilde yaşadığına inanıyorlardı, gücü -ve yan etkileri- dışarı çıktığında bitiyordu. Bu Emma için hiç sorun olmamıştı. New Orleans'ta İrfan'ın sahip olduğu kan bankasından kan gönderilirdi, tıpkı Domino's gibi hızlı arama tuşu vardı.

"Em, bu bir yasa. Birilerine dış geçirmemen gerektiğini biliyorsun."

"Ama..."

"Hey Lucia," diye bağırdı Regin, ahizeyi örtmeye bile gerek duymadan, "baksana Emma herifin birine dişlerini geçirmiş."

"Öyle bir şey yapmadım!" dedi Emma aceleyle. "Hiç kimseye dış geçirmedi." Evde Regin'i duyacak kaç Valkyrie vardı acaba? "Üzerime bahse mi girdiniz?" Sesinin hissettiği kadar hayal kırıklığına uğramış çıkmamasına çalışıyordu. Regin Emma'nın diğer vampirler gibi davranacağını düşünen tek kişi miydi? Hataya düşeceğini... ya da vampir doğasına geri döneceğini düşünen? Yoksa hepsi Emma'nın bir katile dönüşme korkusunu paylaşıyor muydu?

"Eğer kanını içmek istemiyorsan bir adamla ne yapacaksın? Hımm?"

Sesi öfkeyle titreyen Emma, "Kadınlar ne yapıyorsa onul" dedi. "Sizden farklı değilim..."

"Yani onunla yatmak mı istiyorsun?"

Neden ona inanmıyordu? "Belki de öyle."

Regin derin bir nefes aldı. "Sen de kimsin ve yeğenime ne yaptın? Haydi ama, Em! Şimdiye kadar bir adamla çıkmadın bile ve şimdi de adamın tekiyle tanışıp kuyruk sallamaya mı karar verdin? Sen, hayatında bir kez olsun öpüşmemiş tatlı yetmişlik... Sence de kanını içmeyi istemen daha makul değil mi?"

"Hayır, öyle değil," diye ısrar etti. Sürü'deki vampirler cinsel güdülerini geri plana atmışlardı. Onları kan şehveti ve öldürme isteği yönetirdi. Ve tüm bu yıllar boyunca Emma hiç de seksi biri olmamıştı. Hiç cinsel bir durumla karşılaşmamıştı.

Dün geceye kadar.

Bir umut kıvılcımı çaktı. Lachlain onu tahrik etmişti. Hissettiği sıradan şehvetti... kan şehveti değil. Ve çok yaklaşılmıştı. Bu gece bile adamla doruğun kıyısına gelmişti. Sorusuna kökten bir yanıt bulmak için onu kullanabilirdi. Olasılıkları düşünerek dudağını ısırdı.

"Başın belada mı?" diye sordu Regin. Emma kadının gözlerini kıstığını duyabiliyordu. "Şu anda orada biri var mı?"

"Hayır, odamda yalnızım. Buna inanmak o kadar mı zor?"

"Pekâlâ, istediğin gibi oynayalım. Kim bu adam? Nerede tanıştınız?"

İşte bu biraz netameliydi. "Yabancı biri. Onunla Notre-Dame'ın oradaki stantlarda tanıştım."

"Ya sonra? Her zamanki ketum vampir olmaktan çıkıp detayları anlatacak mısın? Eğer bu doğruysa..."

"Sanki yalan söyleyebilirmişim gibi! Pekâlâ, ne bilmek istiyorsun? Onun... deli gibi yakışıklı olduğunu düşünüyorum!" Vurgu *delideydi*. "Benim ne olduğumu biliyor ve beraber Paris'ten ayrılıyoruz."

"Büyük Freyja! Sen ciddisin. Neye benziyor?"

"Güçlü. Beni koruyacağını söyledi." Harika öpüşüyor. Ara sıra deliriyor. Tıpkı bir dondurma gibi yalama isteği doğuran geniş bir göğsü var.

Regin sesinde ince bir alayla, "Bir vampiri alaşağı edecek kadar mı güçlü?" diye sordu.

"Hayal bile edemezsin." Şehirden, güçlü bir Lykae ile -vampirlerin doğuştan düşmanı- kaçmak gittikçe daha muhteşem bir fikir gibi görünmeye başlıyordu. Eğer Lachlain, halalarının onu uyarmak istediği tehlike değilse adamın amacı neydi? Ondan ne istiyordu? Neden yakaladığı vampiri basitçe öldürmemiştir ki?

Zihninden bir kuşku bulutu geçti ama bunun bilerek göz ardı etti. *Araba bile kullanamıyor. Belli ki yardıma ihtiyacı var. Ve ben İrfan'danım...*

"Paris'i ne zaman terk ediyorsunuz?"

"Bu gece. Aslına bakarsan hemen şimdi."

"Bu iyi en azından. Söyle bakalım nereye gidiyorsunuz."

"Annika isterse gelip kulağımdan çekerek beni eve götürebilsin, değil mi?" Lachlain'le ölümüne savaşıyor. "Olmaz. Ona da ki, en az iki hafta sonra evde olurum ve eğer beni bulmaya kalkarsa kendime bakamayacak kadar aciz olduğumu düşündüğünü anlarım..."

Regin homurdanıp güldü.

"Kendime bakabilirim." Sesi incinmiş gibiydi. "Bu komik mi?"

Regin bu sefer kahkahalarla güldü.

"Cehennem dibine kadar yolun var, Regin. Size kartpostal yollayacağım."

Telefonu çarparak kapadı ve botlarını eline aldı. İlkini ayağına geçirirken, "O zaman kesinlikle gidiyorum," dedi. İkincisini geçirirken, "Ve hiç de Stockholm sendromuna falan yakalanmıyorum!"

Telefon saniyeler içinde yeniden çaldığında hızla açtı. "Ne var?"

"Pekâlâ, nasıl istersen öyle olsun... Resmî olarak tek başına-sın," dedi Regin, sanki o kadar güldükten sonra burnu akmış gibi burnunu çekiyordu. "Şimdi, eğer bir asalakla karşılaşacak olursan -sakın alınma- eğitimini hatırla."

"Alınmadım. Ve şu bahsi geçen eğitim hani tüm savunmalarımı aşip üstüme atıldığın, beni kış üstü oturttuğun ve 'Pes mi?' dedikten sonra bir kez daha vurup, 'Pes mi?' diye sorduğun eğitim mi? Tabii unutmam."

"Hayır, bahsettiğim şey seni eğitime alacağımı her duyduğunda ardına bakmadan deliler gibi koşarak kaçtığın eğitim."

Telefonu yeniden kapadığında Lachlain tam köşede duruyor, dinlediğini gizlemeye bile gerek duymuyordu.

Emma yine sıçradı, sonra kaşlarını çatı. "Kulak misafiri oldun, değil mi?"

"Evet," dedi hiçbir pişmanlık emaresi göstermeden.

"Yeni bir şeyler öğrendin mi bari?" dedi Emma sinirli bir sesle.

Pek sayılmaz. "Aksanın garip ve çok hızlı konuşuyorsun," dedi dürüstçe. Sonra dudaklarını büktü. "Ama beni deli gibi yakışıklı bulduğumu duydum." Lachlain bunun kendisini neden bu kadar memnun ettiğini merak etti. Sanki kızın ne düşündüğünü umursuyormuş gibi.

Emma başını çevirdi ama adam onun kızardığını görmüştü bile. Kızın, "Vurgu *delide*," diye mırıldandığını sandı.

"Neden ailene benim ne olduğumu söylemedin?"

"Onları gereksiz yere endişelendirmek istemem."

"Ve senin bir Lykae'yle birlikte olman onları endişelendirir, öyle mi?" diye sordu, sanki bu habere nasıl vahşi bir tepki verileceğini bilmiyordu.

"Elbette endişelendirir. Bana senden bahsetmişlerdi. Senin ne olduğundan."

Lachlain kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neymişim?"

Lachlain onu yakaladığından beri, Emma ilk kez bilerek onun gözlerinin içine baktı. "İçinde, derinlerde bir yerde, bir canavarıydın."

6

Emma korkusunu bir bayrak gibi taşıyor.

Halaları onun hakkında böyle derdi, zalimce değil, sadece başlarını şaşkın şaşkın sallayarak. Onlara kıyasla öylesine korkaktı ki... ve bunu ilk itiraf eden de o olurdu.

Topluluktakiler cesur, korkusuzdu ve her birinin yaşamda bir amacı vardı... Bazıları asla yanlış ellere geçmemesi gereken silahları korurdu. Bazıları özellikle güçlü veya soylu bir insan ailesinin soyuna göz kulak olurdu. Onlara koruyucu melek denirdi.

Ya Emma? Emma'nın da destansı bir... üniversite macerası vardı. Tulane'de. Popüler kültür diplomasını gerçekten hak edebilmek için kendi kasabasının dışına bile çıkmamıştı.

Gençken bir gece kum havuzunda oynadığını hatırlıyordu. Göz ucuyla malikânenin bahçesine inen gulyabanilerin sarımsı parıltısını görmüştü.

Korkuyla koşup kapıdan içeri girmiş, "Kaçın!" diye bağırıyordu.

Halaları birbirlerine bakmıştı. Annika utanmış gibiydi, çarpıcı güzellikteki yüzündeki kaşlar çatılmıştı. "Emma tatlım, kaçını derken tam olarak ne kastediyorsun? Biz hiçbir şeyden kaçmayız. Hatırlarsan başkaları bizden kaçır."

Emma bu yolculuğu istediğinde ne kadar da şaşırmışlardı. Onu bekleyen Lykae'ye gitmek üzere asansörün düğmesine bastığını gör-

şeler kimbilir nasıl da şaşırırlardı. Lachlain'ın yüzüne bir canavar olduğunu söyledikten sonra adamın gözleri kısılmış ve fırtına gibi odadan çıkıp giderken Emma'ya onunla aşağıdaki arabada buluşmasını emretmişti.

Aşağıdaki araba. Lanet olsun, bunu gerçekten yapacak mıydı? Aşağı inerken hızlıca bu meselenin, adamla gitmenin veya ondan kaçmanın artıları ile eksilerini tarttı.

Artılar. Adamı en sonunda kendisi ve doğası hakkında daha fazla şey öğrenmek için kullanabilirdi ve adam da gördükleri her vampiri öldürebilir, böylece onu koruyabilirdi.

Eksiler. Adam hiçbir zaman onu sonunda öldürüp öldürmeyeceğini söylememişti. Lykae onu diğer vampirlerden koruyabilirdi ama ona karşı arkasını kim kollayacaktı?

Halaları asla kaçmıyor olabilirdi ama Emma bu işte kusursuzdu. Tabii onunla arabaya binene kadar, diye düşündü. Hâlâ bir şansı vardı.

Asansörden indiğinde, araba yolunda bekleyen adamı gördü. Bakışları şimdiden kızın üzerine kilitlenmişti. Emma derin bir nefes aldı... Regin'le atıştıklarına memnundu, bu onu her zaman galeyana getirirdi, bazen Emma'nın kuşkularını bir kenara atıp sınıra kadar dayanmasını sağlayacak kadar.

Adam siyah bir sedana yaslanmıştı, siyah bir... *Mercedes mi?* Emma bir kaşını kaldırdı. Adam 500 serisine benzer bir şey kiralanmıştı ki bunu yabancı bir ülkede bırakmak Emma'ya bir servete mal olacaktı. *Kurtadam bir S6 bulamamış mıydı?*

Evet, adam bir Lykae'ydi ama onu böyle gören kimse farklı türden olduğunu düşünmezdi. Arabaya sırtını dayamış, kollarını rahatça göğsünde birleştirmiş dururken insan gibi görünüyordu, sadece daha uzun, güçlü ve açıklanamaz bir çekiciliği olan bir insan.

Rahatlamış gibi görünmesine rağmen gözleri dikkatliydi ve sokak lambalarının ışığı altında, yoğun bakışları kızın yüzünden bir

an olsun ayrılmamıştı. Emma, adamın gözleriyle incelediği kadını görmek için arkasına bakma isteğini zorlukla tuttu.

Emma'nın bu bakışların tadını çıkarması için tüm o korkutucu deneyimi yaşamasına değer miydi? Sanki dünyadaki tek kadıymış gibi ona bakan bir adama sahip olma hissinin tadına bakabilmesi için?

Tüm yaşamını halalarının gölgesinde geçirmişti. O kadar güzellerdi ki onlar için Edda'lar¹¹ yazılmıştı. Emma'nın annesi ölmüştü ama Emma hâlâ onun destansı güzelliğine yazılmış evrensel masalların altında eziliyordu.

Emma cılız, solgun... ve dişliydi.

Ama yine de böylesine bir adam ona metali bile eritebilecek bakışlarla bakabiliyordu. Eğer Emma'yı o kadar korkutmasa ve ona saldırmasaydı—göğsünü avuçlayıp teninin yumuşak olduğunu söyleyen o nazik âşık olabilseydi—onunla gider miydi? Gözleri adamın kilerle buluştu. Bu erkek ona dokunmuş ve daha önce hissetmediği şeyleri hissettirmişti, başkalarında gördüğünde imrendiği şeyleri. Başını adamın çıplak göğsüne yaslamış olmak bile yeni bir deneyimdi ve Emma bunu hiçbir şeye değişmezdi.

Daha cesur hissederek tekrar adamın yüzüne bakmadan önce vücudunda göz gezdirdi. Adam ne gülümsüyor ne de somurtuyordu ama sanki onunla aynı şeyleri düşünüyor gibi görünüyordu.

Adama doğru çekildiğini, zihninin ve mantığının uçup gittiğini hissetti, sanki gerçeklikten koparılmış gibiydi. Adama doğru ilerlerken topukları lobinin mermerinde tıkrıyordu ve vücudu can bulmuş gibiydi. Adam dikildi, açıkça gerilmişti.

Emma'nın göğüsleri sanki dikleşmişti. Kulakları toplum içinde ortadaydı, sadece uzun, salınan saçları onları gizliyordu. Sanki süt-yensiz sokağa çıkmış gibi hissediyordu. Biraz... yaramaz. Aniden

¹¹ Eski İzlanda edebiyat örneklerinin yer aldığı yapıt. (ed.n.)

dudaklarını yalama arzusu hissedince, bunu yaptı. Adam karşılık olarak yumruklarını sıkı.

Adamdan tek bir şey istiyordu ve bunu verebilecekse riske atılmaya değmez miydi? Adamla duşa girmeyi de bu yüzden göze almıştı ve adam onu incitmemişti. Yani sonunda, sözünü tutmuştu...

Yanan fren balatalarından çıkan sesle bir Ferrari, Mercedes'in arkasında durduğunda aralarındaki büyü bozuldu. Araçtan mükemmel vücutlarını saran dar elbiseleriyle iki Avrupalı yıldız aday çıktı. Şaşıran Emma, adamın bu kadınlara da tıpkı ona baktığı gibi bakacağını düşünerek hayal kırıklığına uğradı. Uzun bacaklı, koca göğüslü sarışınlar Lachlain'i fark ederek ince topuklarının üstünde durup ilgisini çekmek için yüksek sesle kıkırdadılar.

İşe yaramayınca somuttular ve içlerinden biri rujunu "düşürerek" Lachlain'in ayaklarının dibine yuvarlanmasına izin verdi ve adamın tepki vermesini bekledi.

Lachlain ile Emma arasında sahneyi seyreden bir tek Emma'ydı... Adam bakışlarını bir an olsun ondan ayırmamıştı. Ama Emma onun, kadınların maskaralıklarının fazlasıyla farkında olduğunu hissetmişti. Gözleriyle sanki, *ben istediğim şeye bakıyorum*, diyordu. Emma titredi.

Tamamen görmezden gelinen iki kadın sonunda vazgeçti ve yanından geçip gittikleri Emma'ya zehirli bakışlar attı. Sanki Lachlain onunmuş gibi. Sanki adamı onlardan uzak tutan oymuş gibi. O bir tutsaktı... öyle ya da böyle! "İsterseniz sizin olsun kedicikler," diye tısladı sadece kızların duyabileceği şekilde. Kızlar sıvışırken yüzlerinden kan çekilmişti. İrfan'ın yaratıklarına karşı ödleğin teki olabilirdi ama insanlarla birlikteyken kendi çöplüğüne sahip çıkabilirdi.

Peki, şimdi bir kurtla yola çıkmayı nasıl becerecekti?

Lachlain, Emmaline lobiden süzülerek gelirken onu seyretti, insan olamayacak kadar zarif hareket ediyordu. Kızın nasıl da zengin ve

klas görüldüğüne şaşırmıştı; bir aristokrat gibiydi. Kimse onun ürkek doğasını fark edemezdi çünkü bir cesaret zırhı kuşanmış gibi görünüyordu.

Sonra değişti.

Buna neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama kızın bakışları ısınmıştı. Sanki bir erkek istermiş gibi bir ifadesi vardı... ve Lachlain karşılık verdi. *İçindeki her şeyle*. Kız bunun farkında değilmiş gibi görünse de baştan çıkarıcı yürüyüşü ve hareketleri etrafındaki tüm erkeklerin bakışlarını topladı. Konuşmalarının ortasında dönüp ona bakakalmış, büyülenmişlerdi. Kadınlar bile. Lachlain her birinin ne-reye odaklandığını görebiliyordu. Kadınlar kıyafetlerine ve parlayan saçlarına bakarken, erkekler şehvetle göğüslerini, dudaklarını ve gözlerini süzüyor, kızın baş döndüren güzelliği karşısında kalpleri çarpıyor, nefesleri kesiliyordu.

Bu aptalların her biri de ona istediğini verebilecek adam olduğunu mu sanıyordu? Lachlain'in öfkesi parladı. Emma, dümdüz bir bakışla içten içe onun bir canavar olduğunu söylemişti. Kısmen haklıydı ve şimdi içindeki yaratık henüz Lachlain Emma'ya sahip olmamışken ona bakmaya cüret eden her erkeği öldürmek istiyordu. Şu an çok narin bir dönemdi ve içgüdü, Emma'yı buradan götürmesi için çılgık atıyordu.

Bir anda aklı başına geldi. Dişi vampirler doğuştan güzel olurlardı... Bu, hem savunma hem avlanma aracıydı. Başkalarını yönlendirir ve öldürmek için kullanırlardı. Şu anda iş başında olan buydu, ne yapmak için doğmuşsa onu yapıyordu. Ve Lachlain de tıpkı kızın öngördüğü gibi tepki veriyordu.

Emma önünde durduğunda Lachlain ona karanlık bir bakış attı. Kız bu bakış karşısında kaşlarını çatı, yutkundu ve "Seninle geleceğim. Kaçacağım endişelenme," dedi. Sesi ipek gibi baştan

çıkarıcıydı, yatak odasındaki mırıltılarda kullanılabilecek bir ses. "Sana yardım edeceğim ama senden beni incitmemeni rica ediyorum."

"Sana, seni koruyacağım dedim."

"Bana önceki gece beni öldürebileceğini de söyledin."

Adamın kaşları daha da çatıldı.

"Bunu yapmamaya çalışsan olur mu?" Saf mavi gözleriyle ona baktı.

Garip, soğuk bir meltem esti, bir saç buklesi kızın yanağına düştü. Gözleri kısıldı. Bir an sonra kocaman açıldılar ve Emma'nın eli Lachlain'in göğsüne fırladı. Adam aşağı baktığında kızın pembe parmaklarının minik hançerler gibi kıvrıldığını gördü.

Emma bir tehdit hissetmişti. Lachlain gözleriyle etrafı taradı, o da hissediyordu. Ama bu her neyse uzaklaşıyordu ve Lachlain'in duyuları normalde oldukları kadar keskin değildi. Henüz. Her halükârda kızın yakınlarında bir çeşit tehdidin olması şaşırtıcı değildi. Bir vampir olarak kan düşmanları vardı... Lachlain'in bir zamanlar alkışlayacağı bir gerçek. Ama şimdi, onlarla savaşıması gerekecekti çünkü kıza zarar vermeye niyetlenen her şeyi yok edebilirdi.

Ama ona bunu söylemek yerine memnuniyetsiz bir bakışla ellerini göğsünden çekti. "Bahse girerim, ben yanıdayken daha iyi olacaksın."

Emma başını salladı, katılıyordu. "Yani gidebilir miyiz?"

Lachlain başını sertçe sallayıp yolcu koltuğuna oturmak üzere ondan uzaklaştığında vale, sürücü kapısını açtı ve Emma'nın binmesine yardımcı oldu. Lachlain ona yardım etmeyi düşünemediği için pişman oldu ve sonra da kendi hüsrana sinirlendi.

Kapı koluyla kısa bir mücadeleden sonra kıza katıldı ve yumuşak koltuğa gömüldü. Arabanın içi lükstü -bunu o bile anlamıştı-

ama içerideki kaplamalar ahşap gibi görünmesine rağmen organik kokmuyordu.

Kız arabanın arka koltuğuna bir göz attı; hiç şüphesiz Lachlain'in otel görevlisine toplattırdığı dergi yığınına fark etmişti ama tek bir sorgulayıcı bakış bile atmadan öne döndü. "Londra'ya gidebilirim ama oradan sonrasında yardıma ihtiyacım olacak."

Lachlain başını salladı, kızın göğsüne bir koşum bağlamadan önce koltuğunu mümkün olduğu kadar öne çekip hızla ayarlamasını seyretti.

Bakışını gören kız açıklama yaptı. "Bu bir emniyet kemeri. Güvenlik için." Sonra bir kolu D'ye itmek için uzandı.

Tanrı yardımcısı olsun, bu harf aracı sürmek içinse ve çalıştırmak bu kadar basitse Lachlain düşüp bayılacaktı. Kız onun emniyet kimerine baktığında kaşlarını kaldırdı ve basitçe, "Ölümsüzüm," dedi.

Kızı huzursuz ettiğini biliyordu. Kız ayağını yerdeki pedallardan daha uzun olanına koydu, bastı ve araba öne atılarak trafiğe karıştı. Emma, hiç şüphesiz şaşırtmış olmayı dileyerek ona baktı. Mümkün değildi... Lachlain arabaları şimdiden sevdiğini söyleyebilirdi.

Kızın sesi savunmacı bir ton almıştı. "Genelde ben de ölümsüz sayılırım ama bir kazaya karışır da sabaha kadar baygın kalırsam halalarımın yanımda taşıdığı güneş alerjisi kartı bir halta yaramaz. Tamam mı?"

"Bu söylediklerinin yarısını anladım," dedi Lachlain sakince.

"Bu arabaya param yetmez," diye şikâyet etti Emma, arabayı diğerlerinin arasından ilerletirken elleri direksiyona yapışmıştı.

Neden parayla ilgili bu kadar endişeliydi? Kim ondan para almaya cesaret edebilirdi ki? Vampirler her zaman zengin olmuşlardı ve o hapsedildiğinde petrole daha yeni yatırım yapıyorlardı. Belli ki

pazar büyümüştü. Kralları Demestriu'nun elinin değdiği her şeyin altına dönüştüğü düşünülürken hiç şaşırtıcı değildi. Ya da öldüğü.

Demestriu'yu düşünmek öfkesini alevlendirdi, neredeyse boğuluyordu. Bacağındaki ağrı arttı, Lachlain başının üzerindeki tutamacı kavrayıp paramparça etti.

Emma nefesini tutup bakışlarını önüne dikerken kendi kendine fısıldıyordu. "Bir tutamaç kaç para eder ki? Yani gerçekten."

Emma'nın yaşamlarında hiç önemi olmayan bir şey hakkında endişelenmesi Lachlain'i sinir etti. Zenginliği -zenginlikleri- evinde, evlerinde bekliyordu. Sadece ona ulaşmaları gerekiyordu.

Evleri. Kadınıyla birlikte Kinevane'e, İskoçya'daki atalarının topraklarına dönüyordu. En sonunda. Ve eğer kız bir vampir olmasaydı, bu durum onu memnun edecekti.

Ama şimdi hakarete uğramış hissediyordu.

Klanın, Emma'nın varlığının getireceği büyük hakarete nasıl tepki vereceğini merak etti.

7

"Ne kadar hızlı gidiyoruz?"

"Saatte seksen kilometre," dedi Emma umursamaz bir sesle.

"Bir kilometre ne kadar?"

Emma bunu soracağına emindi. Üzücüydü ama bilmiyordu. Sadece hız göstergesindeki rakamları, hız sınırı tabelalarıyla eşleştiriyordu.

Adamın son yarım saatteki sorularının pek çoğu kendini aptal gibi hissetmesine sebep olmuştu ve her nedense adamın böyle düşünmemesinin hayati derecede önemli olduğuna inanıyordu.

Hiç kuşkusuz yolculuğu planlayan "aşağıdaki adamın" bulduğu bir yığın haber dergisini incelerken bu soruları soruyordu. Emma Lachlain'in onları yalayıp yuttuğunu görüyordu, birkaç sayfada bir açıklama için Emma'ya soru soruyordu. Belli ki kısaltmalar onu şaşırtıyordu ve Emma NASA, DEA¹² ve PDA¹³ çıkarmışsa da MP3'ü bilememişti.

Dergileri baştan sona okuduktan sonra arabanın kullanım kılavuzunu alınca sorular yağmaya başladı. Sanki Emma "transmisyon"un ne olduğunu açıklayabilirmiş gibi.

¹² ABD Federal Narkotik Dairesi. (ed.n.)

¹³ Bir tür cep bilgisayarı. (ed.n.)

Emma sınırlı desteğine rağmen adamın öğrendiğini *hissedebiliyor*, onun ne kadar zeki olduğunu kavrayabiliyordu. Sorduğu sorular, kendi kendine sonuçlar çıkardığını, kendi cevaplarını bulduğunu ve Emma'nın hayal bile edemeyeceği şekilde bilgiyi emdiğini gösteriyordu.

Kiralık aracın içindeki kılavuzun sonunda Fransız trafik kuralları vardı ama Lachlain onları umursamayıp sanki hiç etkilenmemişçesine kılavuzu bir kenara attı. Kızın bakışını görünce açıkladı. "Bazı şeyler hiç değişmez. Hâlâ yokuşa park ettiğinde takoz benzeri bir şey kullanman gerekiyor. Atlı araba olsun olmasın."

Adamın kibri, şaşkınlıktan donakalması gereken şeyleri böylesine umarsızca bir kenara atıvermesi sinir bozucuydu. Yetişkinliğine kadar bir tanesine binmemiş olsa, bir araba Emma'yı korkudan dehşete düşürürdü. Ama Lachlain'i düşürmüyordu. Yolda giderlerken, kendinden fazlasıyla memnundu. Deri koltuklarda son derece rahat oturuyordu, pencere ve havalandırmaya ilgi gösteriyordu; onları açıp kapatıyor, Alman teknolojisini devasa pençeleriyle eziyordu. O kadar uzun süre hapsedildiyse, nasıl oluyordu da hiç altüst olmamıştı?

Hâlâ sarsılmış halde olması gerekmez miydi? Adamın devasa kibrini hiçbir şeyin kıramayacağına inanıyordu ki...

Harika... Açılır tavanın kumandasını buldu. Sabrı taşmak üzereydi. Aç... kapa. Aç... kapa. Aç...

Şafağa yaklaştıkları her dakika Emma'nın sinirleri geriliyordu. Daha önce hep fazlasıyla dikkatli olmuştu. Avrupa'ya yaptığı bu yolculuk ilk defa gerçek özgürlük anlamına geliyordu ve sadece halaları pek çok güvenlik önlemi aldıkları için izin verilmişti. Yine de Emma kansız kalmayı, kaçırılmayı, bir *araba bagajı* dışında güneşe karşı tek koruması dahi olmadan zorla dışarı çıkarılmayı becermişti ve kimbilir nereye gidiyordu...

Yine de bu durum, adamla *gitmemekten* daha güvenli olabilirdi. Arkada bıraktıkları otelde bir şeyler vardı... Muhtemelen vampirler.

Tam da arabaya bindikleri sırada adama hayatının tehlikede olabileceğini söylemeyi düşünmüştü. İki nedenden söylememişti. Birincisi adamın umursamadan omuzlarını silkip, "Neden umurunda olsun ki?" demesine katlanamazdı. Ve ikincisi tam olarak ne olduğunu açıklamak zorunda kalırdı...

Valkyrie'ler de Lykae'lerin düşmanıydı ve ailesine karşı bir fidye için kullanılmaktansa lanetlenmeyi tercih ederdi. Aslına bakılırsa, Lachlain'in onun aleyhine kullanabileceği hiçbir şey öğrenmesini istemiyordu. Şansına, Regin ile yaptıkları konuşma sırasında herhangi bir zayıflığı ortaya çıkmamıştı... Mesela hayati kan ihtiyacı gibi. Adamın, "Sana biraz kan bulabilirim..." dediğini hayal edebiliyordu. Ellerini birbirine vurup ovuştururdu. "Düşman hemen sonra!" Üstelik İskoçya'ya yapacakları üç günlük yolculuğu atlatabilirdi. Herhalde.

Bir anlığına gözlerini kapadı. *Ama açlık...* Asla bir başkasından içmeye yeltenmemişti ama etrafında pek seçenek olmayınca Lachlain bile gözüne iyi görünmeye başlamıştı. O boynun tam olarak neresine gömülmesi gerektiğini iyi biliyordu. Pençelerini sırtına geçirip o atardamardan bir parça...

"İyi sürüyorsun."

Emma öksürdü, şaşırdı ve adamın gözlerini nereye diktiğini ya da dilini dişine sürttüğü fark edip etmediğini merak etti. Sonra gelen yoruma kaşlarını çatı. "Nereden bileceksin ki?"

"Yeteri kadar kendine güveniyorsun. Hatta gözlerini yoldan ayıracak kadar."

Yakalandım. "Bilgin olsun diye söylüyorum, ben iyi bir sürücü sayılmam." Arkadaşları kararsızlığından ve trafik tıkanana kadar herkesin önüne geçmesine izin vermesinden yakınarlardı.

"Eğer iyi bir sürücü de değilsen, iyi yaptığın ne var?"

Emma bir süre boyunca yola baktı, bir cevap bulmaya çalışıyordu. Bir şeylerde iyi olmak göreceliydi, öyle değil mi? Şarkı söylemeyi severdi ama sesi bir Sirenin şakımasıyla karşılaştırılmazdı. Piyano çalabiliyordu ama on iki parmaklı iblisler onu geçirdi. Dürüstçe, "Herhangi bir şeyi iyi yaptığımı söylersem yalan olur," dedi.

"Ve yalan söyleyemiyorsun."

"Hayır, söyleyemiyorum." Bundan nefret ediyordu. Neden vampirler acı çekmeden yalan söyleyebilecek şekilde evrim geçir-memişti ki? İnsanlar yapabiliyordu. Artık biraz kızarıyor ve pek de rahatsız olmuyorlardı.

Tepedeki paneli birkaç kere daha oynattı. Sonra ceketinin cebinden bir tomar kâğıt çıkardı. "Regin kim? Ve Lucia ile Nix."

Emma ona baktı, ağzı açık kalmıştı. "Resepsiyondan özel mesajlarımı mı aldın?"

"Ve kuru temizlemeden gelen kıyafetlerini," dedi Lachlain sıkılmış bir ses tonuyla. "Ki bu bana çok anlamsız geldi."

"Tabii," dedi Emma keskince. "Neden almayasın ki?" Mahremiyet. Öyle bir şeye sahip değilsin, diye hırlamıştı. Regin'le konuşmasına kulak misafiri olmuştu... Sanki buna hakkı varmış gibi.

"Kim onlar?" diye sordu. "Nix'ten gelen bu mesaj dışında hepsi onları aramayı emrediyor. Bu mesaj çok anlamsız."

Nix, Emma'nın kafası karışık halasıydı, en yaşlı Valkyrie'ydi ya da kendi deyimiyle proto-Valkyrie. Ama geleceği, bugünü gördüğünden daha net görürdü. Emma, Zırdeli Nix'in ne demiş olabileceğini ancak tahmin edebilirdi. "Bakayım." Notu kapıp direksiyona koydu ve önündeki yoldan gözünü ayırmadan huzulca bir baktı.

Tak tak.

— Kim o?

Emma...

— Hangi Emma? Hangi Emma? Hangi Emma? Hangi Emma?

Nix, Emma'ya Avrupa yolculuğundan hemen önce, bu yolculukta "ne için doğmuşsa onu yapacağını" söylemişti.

Görünen o ki Emma aklını yitirmiş bir Lykae tarafından kaçırılmak için doğmuştu. Kaderi iğrençti.

Bu mesaj Nix'in ona kehanetini anlatma yöntemi-ydi. Emma'nın kendi kimliğini bulmaya, Valkyrie'lerin Kutsal Savaşçılar Kitabı'nda bir sayfaya hak kazanmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu bir tek o biliyordu.

"Ne demek istiyor?" diye sordu Lachlain, Emma kâğıdı buruşturup ayağının altına atarken.

Emma, Lachlain bu mesajı gördüğü, yaşamının içine bir bakış atabileceği herhangi bir şeye tanık olduğu için öfkeden deliye dönmüştü. Lachlain onu böyle gözlemlemeye ve öğrenmeye devam ederse, daha Manş'a varmadan köşeye sıkıştırmış olurdu.

"Lucia sana 'Em' diyor. Bu aile içindeki takma adın mı?"

Buraya kadardı. Çok fazla karıştırıyor, çok soru soruyordu. "Dinle, eee, Bay Lachlain. Ben... başımı bir belaya soktum. Seninle. Ve bundan kurtulmak için sana İskoçya'ya kadar şoförlük yapmayı kabul ettim." Açlık onu pervasız kılardı, yaptıklarının sonuçlarını önemsemezdi ve bazen de bu cesur davranıyormuş gibi görünmesine sebep olurdu. "Senin arkadaşın olmayı ve... ve yatağını paylaşmayı ya da kendimle ilgili daha fazla bilgi vererek mahremiyetime gösterdiğin saygısızlığı ödüllendirmeyi değil."

"Eğer sen cevap verirsen ben de senin sorularını yanıtlarım."

"Benim sormak istediğim soru yok. Neden yüz yıl boyunca –ve son derece muğlak– bir yerlere kapatıldığını biliyor muyum? Hayır ve

dürüst olmam gerekirse bilmek de istemiyorum. Dün gece nereden çıktın? Bilmek istemiyorum."

"Tüm bunların sebebini hiç mi merak etmiyorsun?"

"Tüm bunları' seni İskoçya'da bıraktığımda unutmaya çalışacağım, öyleyse neden bilmem gereksin? Düsturum hep başını eğ ve çok soru sorma olmuştur. Bu kadar zaman da iyi idare etti."

"Yani bu kapalı kutuda tüm yol boyunca sessizce oturmanızı bekliyorsun."

"Elbette hayır."

Radyoyu açtı.

Lachlain en sonunda bakmamak için verdiği mücadeleyi kaybetti ve Emma'yı açıkça incelemeye başladı, bunu can sıkacak kadar keyifli bulmuştu. Kendi kendine aklını oyalayacağı başka bir şeyler bulamadığı için böyle olduğunu söyledi. Okunacak malzemeleri çoktan bitirmişti ve radyoyu da öylesine dinliyordu.

Bu zamanların müziği de tıpkı diğer her şey kadar afallatıcı ve tuhaftı ama onu diğerlerinden daha az rahatsız eden birkaç şarkı bulmuştu. Tercih ettiklerini söylediğinde Emma şaşırıp mırıldandı. "Kurtadamlar blues sevecek, kimin aklına gelirdi?"

Adamın bakışlarını hissetmiş olmalıydı çünkü o utangaç bakışlarıyla omzunun üzerinden ona bakmış, bakışlarını çevirmeden önce dudaklarını dişlemişti. Lachlain bu vampirin tek bir bakışının şu gülünç insanlar gibi kalbinin çarpmasına sebep olduğunu fark edince suratını astı.

Adamların kızı olan tepkisini hatırladı, kızın vampirler arasında ne kadar nadir bulunduğunu da ekleyince Lachlain onun evli olması gerektiğini fark etti. Daha önce dikkatsiz davranmıştı. Herhangi bir koca için, "Adamın kaybı," demiş ve bunu gerçekten

kastetmişti, çünkü bir evlilik onu durduramayacaktı. Ama şimdi, kızın bir başkasını sevip sevmediğini merak ediyordu.

Lykae dünyasında, eğer kız onun eşiyse, o da onun eşiydi. Ama Emma, Lykae değildi. Ondan sonsuza kadar nefret etmesi mümkünü, hele de Lachlain intikamını aldıktan sonra ki öyle olursa onu sonsuza kadar hapsetmek zorunda kalacaktı.

Şu sülüklerin her birinin kökünü kurutmayı planlıyordu, onlar da Emma'ya can verenlerdi.

Bir kez daha kaderini, içgüdülerini sorguladı. İkisinin bir arada olmasına imkân yoktu.

Bunu düşünürken bile eli kızın saçlarına dokunmak için kaşınıyordu. Bunu aklına getirdiği anda kızın gülümsemesinin nasıl olduğunu düşündü. Azgın bir genç oğlan gibiydi. Kızın bacaklarını sıkıca saran pantolonun içindeki baldırlarını şehvetle süzüyor, gözleri yavaşça bacaklarının arasına giden dikiş izini takip ediyordu.

Yine kıpırdandı. Hiç bu kadar umutsuzca çiftleşmek istememişti. Kızı şu arabanın arka koltuğuna yatırıp ağzına alarak hazırlamak, sonra da içine girmek için bacaklarını omuzlarına dayamak için neler vermezdi. Lanet olsun, yapması gereken buydu.

Kıza sahip olmayı düşünürken kızın içine dokunduğu önceki geceyi düşündü. Kızın sıkılığını hatırlayınca başını salladı. Uzun zamandır bir erkekten uzak kalmıştı. İlk dolunayda kızı ikiye ayırırdı. Tabii, öncesinde onu devamlı düzmezse.

Gelen arabanın farları bir öncekinden daha parlak bir şekilde önlerine çıkınca Emma nefesini tuttu. Gözlerini ovuşturdu, sonra birkaç kez kırıştırdı.

Yorgun görünüyordu ve Lachlain onun aç olup olmadığını merak etti ama şüpheliydi. İşkence ettiği vampirler haftalarca kan olmadan, tıpkı yılanlar gibi çok seyrek beslenerek dayanabilmişlerdi.

Ama emin olmak için sordu. "Aç mısın?" Kız cevap vermeyince ısrar etti. "Aç mısın değil misin?"

"Seni ilgilendirmez."

Maalesef ilgilendirirdi. Kızın ihtiyaçlarını gidermek onun göreviydi. Peki ya öldürmeye ihtiyacı varsa? Lachlain'in türü için birinin eşini bulması mecburiydi. Gulyabaniler için bulaştırma yoluyla çoğalma mecburiydi. Ya kızın vampir doğası öldürmeye, onun kontrol edemeyeceği kadar ihtiyaç duyuyorsa? O zaman ne yapacaktı? Hiçbir şeyden şüphelenmeyen bir insanı alaşağı ederken de onu koruyacak mıydı? Bir başka... *adamı*?

Tanrım, bunu yapamazdı. "Nasıl içiyorsun?"

Kız mırıldandı. "Sıvı ağzıma giriyor ve ben de onu yutuyorum."

"En son ne zaman içtin?" dedi azarlar gibi.

Emma içini çekti, sanki kelimeler ağzından kerpetenle çekiliyor gibiydi. "Pazartesi, illa bilmen gerekiyorsa." Sonra ona baktı, belli ki adamın tepkisini merak ediyordu.

"Daha bu pazartesi mi?" Lachlain'in sesinde gizlemeye gerek duymadığı bir iğrenme vardı.

Emma ona kaşlarını çattı ama o sırada başka bir parlak ışık gözünü aldı. İrkildi ve araç savruldu. "Yolda kalmaya odaklanmam gerek."

Eğer bu konudan bahsetmek istemiyorsa ısrar etmeyecekti. Bu gece değil.

Paris yollarının karmaşasından çıktıklarında düz otobanda hızlandılar, Lachlain'in geçip giden tarlaları seyrederken duyduğu his koşmaya benziyordu. Yaşadığı deneyimin saf hazzı, her daim içinde duran öfkesini biraz yatıştırdı. Çok yakında yeniden koşabilecekti. Çünkü özgürdü ve iyileşiyordu.

Böyle bir tek geceyi hak etmişti; kan, öfke ve ölüm olmayan bir geceyi. Yanında bir vampir otururken bunun mümkün olup olmadığını merak etti.

Bir melek gibi görünen vampir.

Yarın. Yarın ölümüne aradığı cevapları talep edecekti.

Val Hall Malikânesi

New Orleans'ın Banliyöleri

"Myst döndü mü?" diye haykırdı Annika kapıya koşarken. "Ya da Daniella?" Kalın kapıya yapışıp yaslanarak dışarıdaki karanlığa baktı. Gaz lambalarının ışığı gölgelerin içindeki meşelerin titremesine sebep oluyordu. Geniş antrenin az ilerisindeki oturma odasında *Survivor* izlerken birbirlerinin ayak parmaklarına oje süren Regin ile Lucia'yı görmek için döndü. "Döndüler mi?"

Regin tek kaşını kaldırdı. "Seninle olduklarını sanıyorduk."

"Nix?"

"Odasında kış uykusuna yattı."

"Nix! Buraya gel!" Annika çarparak kapadığı kapıya yaslandı ve kız kardeşine bağırdı.

Regin ve Lucia'ya da "Emma hâlâ dönmedi mi?" diye sordu. Elleriyle dizlerini tutmuştu, hâlâ nefes nefeseydi.

İkili birbirlerine baktı. "Eee, şey, henüz gelmiyor."

"Ne?" diye haykırdı Annika fakat Emma'nın şu anda burada olmamasına seviniyordu.

"Orada taş gibi biriyle tanışmış..."

Annika elini kaldırdı. "Buradan çıkmamız gerek."

Lucia kaşlarını çatı. "Neden anlamadım. Sanki gitmemizi ister gibisin."

"Düşmek üzere olan bir uçak var, öyle değil mi?" diye sordu Regin, şaşkınlığı samimi, kehribar rengi gözleri meraklıydı. "Bu can yakacak."

Lucia'nun kaşları çatıldı. "Düşen bir uçaktan kaçabilirim..."

"Gidin... Bir şey geliyor..." Kaçma fikri öylesine yabancıydı ki anlamadılar. "Şimdi..." Şehirden buraya tüm yolu koşarak gelmişti.

"Burası en güvenli yer," diye karşı çıktı Regin, dikkatini yeniden ayak tırnaklarına vermişti. "Kapıdaki yazıt herkesi dışarıda tutar." Kurnaz bir bakış attı, sonra masum bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Ama, şey, cadılarla yazıt büyüsünü yenilememiş olabilirim."

Lucia, "Otomatik yenilendiğini sanıyordum," dedi. "Kredi kartımızdan..."

Annika sonunda doğrulmayı becerebildiğinde, "Freyja aşkına, hemen şimdi diyorum!" diye bağırdı.

Yarı annelerinin adını boş yere ağzına mı almıştı? İkili gözleri fal taşı gibi açılmış halde fırlayıp silahlarına bakındılar.

Tam o anda ön kapı içeri doğru patladı.

Kapıda boynuzlu bir vampir duruyor, kıpkırmızı gözlerle Regin ve Lucia'yı dikkatle inceliyordu. Bu, Annika'nın daha önce yenemediği vampirdi. Sadece şehrin aşağı yakasındaki sokakları iyi bildiği için kurtulabilmişti. Şimdiyse evlerindeydi.

"Bu da ne Annika?" diye sordu Regin kolundaki kından bir hançer çıkarırken. "Dönüşmüş bir iblis mi?"

"Mümkün değil," dedi Lucia. "Bunun gerçekten bir masal olması lazımdı."

"Öyle olmalı." Annika bu vampirden ucu ucuna kaçmıştı ki vampir öldürmek sık yaptığı bir şeydi. "Bu kadar güçlüsünü hiç

görmemiştım." Buraya geri dönmesinin tek sebebi Valkyrie'lerden birilerinin burada olup olmadığına bakmaktı. Daha yaşlı olanlar vampiri alaşağı edebilirdi. Regin ve Lucia en gençlerindendi.

"Ivo'nun yordakçılardan biri mi?"

"Evet. Ivo'nun buna emirler yağdırdığını gördüm. Birini arıyorlar..."

Lucia yayını sanki vücudunun bir parçasıymış gibi gererken iki vampir daha geldi.

"Sadece gidin," diye tısladı Annika. "İkiniz de..."

Hemen arkalarından Ivo belirdi, kırmızı gözleri alev alev, kafası tamamen tıraşlıydı. Kafatasının tüm oluk ve kabartıları yüzü kadar belirgindi.

"Merhaba Ivo."

"Valkyrie," diye Annika'yı selamladı ve dosdoğru kanepelerine çöküp çizmelerini masaya dayadı.

"Hâlâ bir kralın kibrini taşıyorsun. Ama bir kral değilsin." Annika kasvetle ona baktı. "Hiçbir zaman olamayacaksın."

Regin, Ivo'ya doğru başını salladı. "Sadece küçük bir it, Demestriu'nun minik fahişesi."

Lucia kıkırdamasını bastırmaya çalışırken Annika Regin'in ensesine bir şaplak attı.

"Ne? Ne dedim ki?"

"İstediğiniz kadar alay edin," dedi Ivo keyifle. "Ne de olsa bu son." Sonra iblise dönüp, "Burada değil," dedi.

"Kim?" diye sordu Annika.

Karşılığında eğlenen bir bakış aldı. "Aradığım kişi."

Annika göz ucuyla titreşen bir figür gördü. Lothaire, türlerinin kadim düşmanlarından biri odanın içinde, Ivo'nun tam arkasında

belirliyordu. Beyaz saçlarından, kırmızıdan çok pembeye çalan gözlerine, ifadesiz yüzüne kadar Lothaire'in her şeyi tüyleri diken diken ederdi.

Annika iyice gerginleşti; şimdi karşılarındakiler daha da kalabalık olmuştu. Ama Lothaire bir parmağını dudaklarına bastırdı. *Ivo'nun burada olduğunu bilmesini istemiyor mu?*

Ivo başını çevirip Annika'nın dikkatini neyin çektiğini görmek istedi ama Lothaire yok olmuştu. Ivo silkelenir gibi oldu ve iblise, "Bu üçünü gebert," diye emretti.

Emriyle birlikte diğer ikisi Regin ve Lucia'ya doğru atıldılar. İblis vampirin görüntüsü Annika'nın önünde solarken, arkasında belirmeye başlamıştı bile. Annika dönerken iblisin elleri boğazına atıldı ama kadın eğildi ve uzanan kolu yakalamak için gözle görülmeyecek kadar hızla fırladı. Bir sonraki vuruş vampirin elmacık kemiğinde patlayıp burnunu kırdı. Kanlar içinde kükrediğinde Annika bacaklarının arasını tekmeledi, kuyruk kemiğini kırarak ve adamı tavana yapıştıracak denli sert vurmuştu.

Yine de, sanki daha yeni dövüşe başlamışçasına hızlı ve taze bir atakla Annika'nın boynunu yakaladı. Kadın kurtulmak için debelendi ama iblis onu şömineye doğru fırlattığında Annika kafasını öylesine şiddetli çarptı ki tuğla katmanı toz zerrecikleri halinde patladı. Baş geri sekti ve Annika, ikinci bir tuğla yığını çığ gibi sırtına düşerken hareket edemedi. Hareket edemiyor ama hâlâ uçan tozların arasından görebiliyordu... *Yıldırım. Güzel yıldırım. Düşünemiyordu.*

Regin savaştığı vampirden kendini kurtarıp koruyucu bir tavırla Annika'nın başında durdu. Lucia hızla onun yanına geldi, sonunda odada atış yapabileceği bir alan olmuştu. Regin fısıldadı: "Lucia, şu büyük olan. Ne kadar ok yağdırabilirsen yağdır. Ben kafasını uçururum."

Lucia kısaca başını salladı ve doğaüstü bir hızla dört ok çekti. Efsanevi okçu, atış yapabilecek bir alanı olduğu sürece yenilmezdi... Lucia et ve kemiği delip geçecek, ardından da tuğla duvarların içini oyacak oklarını salmıştı.

Yayın çıkardığı ses en az bir yıldırım kadar güzeldi...

Ivo oturduğu yerden bir kahkaha attı. Kasları gerildi. Üç oku bir tarafa silkeledi ve dördüncüyü yakaladı.

İşte o anda Annika öleceklerini anladı.

Lachlain Emma'yı otel görevlisinin ayarladığı, Londra'nın hemen dışındaki şatafatlı otele yönlendirdi, sonra da kız otele giriş yaparken her detayı gözlemledi. Emma, kredi kartını Lachlain'den istemek zorunda kalınca epey sinirlenmiş görünüyordu, hele bir de adam kartı otel görevlisinden geri aldığında daha da öfkelenildi. Ama harcamalarla ilgili tek kelime etmedi.

Lachlain, Emma'nın bu borcun geri ödeneceğine güvendiği için susmadığını biliyordu. Kızın ne pahasına olursa olsun araba kullanmaktan kurtulmayı istediğini düşündü. Belli ki yolculuk onu yormuştu.

Asıl arabayı süren o olmalı, ikisini Kinevane'e götürme yükünü o üstlenmeliydi ama bunu kızın üzerine yıkmak zorunda kalmıştı. Onun kifayetsizliği yüzünden kız bitap düşmüştü ve o ışıklar hassas gözlerini acıtıp durmuştu.

Kız iki oda istediğinde Lachlain bir elini tezgâha koydu –kara pençelerini gizlemeye bile gerek duymamıştı– ve “Tek oda,” dedi.

Emma'nın insanların arasında olay çıkarmayacağını fark etmişti, İrfan'dan çok azı çıkarırdı. Ve şimdi de tartışmayacaktı. Ama görevli onlara odalarını gösterirken Emma alnını ovuşturup fısıltıyla, “Bu anlaşmanın bir parçası değildi,” dedi.

Hâlâ bir önceki gece yüzünden gergin olmalıydı. Lachlain'e çaresizce bakıp, "Beni korkutuyorsun," demesinin üzerinden henüz yirmi dört saat bile geçmemişti.

Lachlain elinin kalkıp kızın saçını okşamak üzere uzandığını fark edince hemen geri çekti.

Görevlinin bahşişini verirken Emma yanından geçip geniş süte girdi. Kapıyı kapadığında kız neredeyse yatağın üstüne kapaklanmış, uyuklamaya başlamıştı bile.

Lachlain onun yorulduğunu ve araba kullanmak yorucu olduğu için buna hakkı da olduğunu düşünüyordu ama nasıl olur da bu kadar bitkin düşebilirdi? Ölümsüzler genelde güçlü olurdu, neredeyse hiç yorulmazlardı. Bahsettiği durumu bu muydu? Eğer pazartesi günü kan içtiyse ve gözle görülür bir yarası da yoksa bu da neydi?

Yoksa ona yaptıklarının şoku yüzünden miydi? Belki de, tıpkı dış görünümü gibi içten de kırılmıştı...

Emma'nın ceketini kollarından sıyırdı -bunu yapmak kolay olmuştu çünkü kolları öylece duruyordu- ve ensesiyle omuzlarının düğüm düğüm olduğunu fark etti. Araba kullandığı içindi tabii. Onun yanında saatlerce oturduğu için değil.

Kızın tüylerinin diken diken olduğunu gördüğünde küvete su doldurup Emma'yı çevirdi ve bluzunu çıkardı.

Emma güçsüz bir hareketle Lachlain'in ellerine vurdu ama o, kızın itirazlarını görmezden geldi. "Senin için banyo hazırladım. Böyle uyumak iyi gelmez."

"O zaman bırak kendim yapayım." Lachlain botlarını çıkardığında gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Lütfen, beni çıplak görmemi istemiyorum."

"Neden?" diye sordu onun yanına uzanırken. Çenesinin kenarına doğru uzanan bir bukleyi tutup kızın gözlerinin içine baktı.

Göz kapakları da yüzünün geri kalanı gibi soluktu, öylesine soluktu ki gözünün akıyla aynı gibiydi, tek fark aralarında salınan kalın kirpiklerdi. Lachlain'i büyültüyordu.

Ve bu gözlerin içine bakmak garip bir biçimde tanıdıktı.

"Neden mi?" Emma kaşlarını çatı. "Çünkü bu tür konularda utangacım."

"İç çamaşırlarını bırakırım."

Emma gerçekten banyo yapmak istiyordu. Bu, muhtemelen onu ısıtabilecek tek şeydi.

Gözlerini kapayıp titrediğinde Lachlain onun adına karar verdi. Emma daha itiraz kelimelerini bitirmeden iç çamaşırlarına kadar kıyı ve kendini soymuş ve onu kollarından yakalamıştı. Emma'yı bacaklarının arasına alıp ikisini birlikte dumanı tüten devasa küvete soktu.

Sıcak suyun içinde yaralı bacağı koluna değince Emma gerildi. Lachlain çıplaktı, tahrik olmuştu ve Emma'nın iç çamaşırı caydırıcı bir engel olmaktan çok uzaktı çünkü adam onun için bir tanga seçmişti. Bir an sonra Emma, adamın diğer elinin uzanıp parmağıyla tangaun hatlarını takip ettiğini hissetti. Adam, "Bu bana keyif veriyor," diye homurdandı.

Tam Emma küvetten fırlayacakken Lachlain, kızın saçlarını omzundan geriye atıp iki elini boynuna koydu ve parmağıyla bastırdı.

Emma utanmasına rağmen yüksek sesle inledi.

"Rahatla, yaratık." Emma'nın tüm direncine rağmen onu kendine doğru çekti. Kız, adamın sertliğinin üzerine boylu boyunca uzandığında Lachlain içini çekip titredi, tepkisi Emma'nın kanını kaynatmıştı. Yine de adamın yine onunla seks yapmaya çalışacağını düşünerek dikildi. Pozisyonlarının uygun olmayacağını anlamak için anatomi uzmanı olmaya gerek yoktu.

"Sakin ol," dedi Lachlain becerikli elleriyle kızın omuzlarındaki düğümler üzerinde çalışırken. Bir kez daha onu kendine çekerken Emma ancak içten içe direnebiliyordu ve kimsenin bu zayıf, acınası çabasını görmediğine memnundu. Sonunda adam onu bütünüyle rahatlaması için zorladı.

Emma hakkında kimsenin bilmediği bir şey, dokunulmayı sevdiğiydi. *Buna bayılırdı*. Hatta bundan çok daha ötesi, çünkü bu fırsatı bulduğu çok nadir olurdu.

Ailesi kendi haşın tarzlarında ona düşküncü fakat onu daha da sertleştirmek isterlerdi. Halalarından bir tek Buz Bakire Daniela, kızın özlemini anlıyormuş gibi görünüyordu çünkü o da korkunç acılara tahammül etmeden buzdan tenini bir başkasının kine değdiremezdi. Onu anlıyordu ama sebebi her neyse Daniela dokunmayı özlemez, aynı ihtiyacı hissetmezdi. Oysa Emma bu eksiklikle içten içe öleceğini düşünürdü.

İyi iblisler gibi, onun için uygun sevgili adayı olabilecek İrfan'ın yaratıkları New Orleans'ta nadir görünürlerdi ve orada bulunanların çoğu da Emma'nın çocukluğundan beri malikânedeki takılıyorlardı. Onun için ağabeyden öte bir şey ifade etmiyorlardı. Boynuzlu ağabeyler.

Nadiren rastlanan yabancı iblisler ise pek de öyle gelip topluluğa selamlarını sunmak için sıraya girmezlerdi. Ve hatta sislerle kaplı evi Val Hall'u, sürekli yankılanan çığlıklar ve bitmek tükenmek bilmeyen yıldırımlarıyla dehşet verici bulurlardı.

Birkaç yıl önce gece sınıfındaki bir başka sevimli insan erkek onu ertesi akşamüzeri, kahve içmeye çağırdığında, eninde sonunda yalnız kalacağını anlamıştı. Emma Starbucks'tan sadece var olduğu için nefret ediyordu.

O zaman, kendi türünden bir adamla asla birlikte olamayacağını ve kendi türünden olmayanların çoğuyla da olmayacağını

fark etmişti. Eninde sonunda onun ne olduğunu anlayacaklardı. Hayatında birisinin olmamasının sebepleri -*Matine... Yemek ve içki... Piknik...*- değişmeyecekti, bu yüzden...

Daha sonra, sırf ne kaçırdığını merak ettiği için adama "kazayla" çarpmıştı. Sıcak dokunuş ve çekici erkeksi koku. Çok şey kaçırdığını fark etmişti.

Ve bu onu incitmişti.

Şimdiyse Emma'nın yanında zalim ama ilahî derecede yakışıklı bir Lykae vardı ve görünen o ki ellerini Emma'nın üzerinden çekemiyordu. Adamdan nefret ettiği halde dokunuşuyla erimekten korkuyordu.

Adamın dokunması için onu yalvartabileceğinden korkuyordu.

"Uyuyakalırsam ne olacak?" diye sordu, sesi yumuşacıktı, belli belirsiz anlaşılan aksanı güçlenmişti.

"Uyu. Umurumda değil," dedi Lachlain boynunu ve ince omuzlarını ovmaya devam ederken.

Emma yeniden inledi ve başı Lachlain'in göğsüne düştü. Sanki şimdiye dek kimse ona böyle dokunmamış gibiydi. Nihai teslimiyeti cinsel değildi ama Lachlain kızın devam etmesi için her şeyini vereceğini düşündü. Sanki bunun açlığını çekiyordu.

Kendi klanındaki günlerini hatırladı. Sürekli bir kargaşa olurdu ve erkekler kadınlarına dokunmak için mutlaka bir bahane bulurdu; hatta iyi bir şey yapıldığında bile sırta yüz şaplak atılarak ödül verilirdi. Lachlain zamanının çoğunu ailesiyle, omuzlarına tünemiş bir çocuk ve bacaklarından çekiştiren iki tane daha veletle geçirirdi.

Emma'yı ürkek bir kız çocuğuyken, Rusya'daki vampir kalesi Helvita'da hayal etti. Altın kaplı olmasına rağmen Helvita donuk ve karanlık; Lachlain biliyordu çünkü zindanlarında yeteri kadar

vakit geçirmişti. Aslına bakılırsa, kendisi orada tutsakken Emma New Orleans'a doğru yola çıkmadıysa muhtemelen orada kalmıştı.

Orada yaşayan vampirler de evleri kadar soğuktu. Emma'ya şefkatle dokunmuş olamazlardı... Lachlain şefkat gösterebilen bir vampire hiç rastlamamıştı. Eğer buna böylesine ihtiyacı varsa nasıl olup da dayanabilmişti?

Emma'nın çok uzun zamandır bir erkeğin dokunuşundan mahrum olduğundan şüpheleniyordu ama şimdi Lachlain hayatında birisi olduysa bile ona ihtiyacı olduğu gibi dokunamadığını ve kızın adamdan kurtulmasının iyi olduğunu biliyordu. Beraber düş aldıkları zamanı, kızın sıklığını ve tepkilerini hatırladı ve acaba herhangi bir adamla birlikte olup olmadığını merak etti. Ama şimdi de, tıpkı o zamanki gibi kızın bakire olmasının pek muhtemel olmadığını düşünüyordu çünkü yüzyıllar boyu süren cinsel perhizi sürdürebilen çok fazla ölümsüz bulunmazdı. Sadece ufak tefekti ve kendi söylediği gibi utangaçtı.

Kızın sıklığını düşününce penisi canını acıtacak kadar sertleşti. Kızı kaldırıp kucağına aldı ve göğsünde yan döndürdü. Emma gerginleşti, hiç kuşkusuz kalçalarına değen sertliğini hissetmişti.

İçindeki güdü Lachlain'i perişan etti. Kız bir ipten fazlası sayılamayacak o ipeği giyiyordu ve bu görüntü Lachlain'in hayallerinden bile iyiydi. Basitçe parmaklarını kızın bacaklarının arasına sokacağını, ardından onu sertliğinin üzerine oturtacağını söylemek için ağzını açtı. Ama daha ses çıkaramadan kızın zarif elleri göğsünden yukarı doğru ilerledi, soluk teni Lachlain'in koyu cildinde parlıyordu. Kız sanki denizin sıcaklığına bakar gibi bir an bekledi. Lachlain ellerini tutmayınca başını göğsüne yasladı, uyumaya hazırlanıyordu.

Lachlain başını geriye atarak kaşlarını çatı, şaşkına dönmüştü. Kız ona... güvenmiş miydi?.. Uyuduğunda ona sahip olmayacağına. Lanet olsun, bunu neden yapmıştı ki?

Kaba bir küfür savunup kızı sudan çıkardı. Emma'nın elleri hâlâ göğsündeydi, sadece yumruğunu azıcık sıkıyordu. Kızı kurulayıp yatağa yatırdı, uçları ıslak sarı saçları dağılmıştı. Saçlarının nefis kokusu Lachlain'i yalayıp geçti. Titreyerek kızın iç çamaşırlarını çıkardı. Kızın bedeni karşısında içten içe inledi, neredeyse bacaklarını ayırıp hınçla aralarına yerleşecekti.

Yarı ayık Emma mırıldandı. "Senin gömleklerinden biriyle uyuyabilir miyim?"

Lachlain geri çekildi, yumrukları sıkılı, kaşları çatıktı. Neden onun kıyafetleriyle uyumak istiyordu ki? Peki ya kendisi bunu neden istiyordu? Kızın içinde olmayı o kadar istiyordu ki canı yanıyordu ama yine de dönüp çantasını karıştırdı. Kendisi ise duşa geri dönecek ve kendini rahatlatacaktı. Başka nasıl kızla beraber geçireceği günün geri kalanına dayanabilirdi ki?

Kıza yeni aldığı atletlerden birini giydirdi, gerçi Emma bunun içinde kaybolmuştu. Sonra üzerini örttü. Yatak örtüsünü çenesine doğru çekerken Emma uyanıp oturdu. Lachlain'e bakıp pencereye döndü, sonra örtüyle yastığı alarak yere yattı, yatağın yanına sokulmuştu.

Pencerenin önünden çekilmişti.

Lachlain onu kaldırmaya kalktığı anda fısıldadı. "Hayır. Böyle olması gerek. Burada aşağıda olmayı seviyorum."

Elbette severdi. Vampirler alçak yerlere bayılır, yatakların altında ya da gölgelerin içinde uyurardı. Bir Lykae olarak, daha uyanmadan kafalarını kesmek için onları tam olarak nerede bulacağını hep bilirdi.

Öfkesi yine alevlendi. "Artık öyle olmayacak." Bundan böyle onunla uyuyacaktı ve düşmanının doğal olmayan bu geiineğini kabullenmeyi aklına bile getirmek istemiyordu. "Bir daha güneşe maruz kalmama izin vermeyeceğim ama sen de bunu yapmayı bırakacaksın."

"Neden umurunda olsun ki?" diye sordu Emma. Öylesine yumuşak bir tonla sormuştu ki Lachlain onu güçlkle duymuştu.

Çünkü yatağımdan fazlasıyla uzun süre uzak kaldım.

Annika'nın yaralı bedeni tuğlaların arasında yatıyordu. Vampir, Lucia'nın oklarını sanki sinek kovalar gibi savuşturduğunda çaresizce seyretmekten başka bir şey gelmedi elinden.

Annika da Lucia'nın belirgin şaşkınlığını paylaşıyordu. Çok uzun zaman önce, hedefini kaçırdığında dayanılmaz bir acı hissetmekle lanetlenmiş olan Lucia aniden bir çığlık attı ve yere çökerken yayını düşürdü. Yerde kıvranıyordu, parmakları bükülmüştü ve çığlıkları malikânedeki her lambayla camı parçalara ayırmıştı.

Uzakta bir *Lykae* uludu; gazabın derin, gırtlaktan gelen sesi.

Artık dışarıda titreşen bir gaz lambası ve yeryüzünü döven yıldırımlar haricinde her yer karanlıktı.

Ivo'nun gözleri lambanın ışığı altında kırmızı bir aleve benziyordu, ifadesi eğleniyor gibiydi. Lothaire bir kez daha gizlice arka planda belirdi ama hiçbir şey yapmadı. Lucia hâlâ çığlık atıyordu. *Lykae* cevap vererek uludu, yaklaşıyor muydu? Regin üçüne karşı tek başına kalmıştı. "Bizi bırak, Regin," diye fısıldadı Annika.

Sonra... içeri bir gölge girdi. Beyaz dişler, köpek dişleri. Soluk mavi gözler ay ışığında parlıyordu. Lucia'nın bükülmüş bedenine doğru ilerledi. Annika hiçbir şey yapamıyordu. Öylesine çaresizdi ki. Yıldırımlar arasındaki aldatıcı sakinlikte adam insan gibi görünüyordu. Gümüş ışık parlamalarıdaysa bir canavardı, bir canavarın gölgesine sahip bir adam.

Annika'nın gücüne hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı, o şeyi öylesine yavaşça öldürmek istiyordu ki. Yaratık, Lucia'nın yüzüne dokundu. Annika dayanamıyordu...

Lucia'nın gözyaşlarını mı silmeye çalışıyor? Lucia'yı kaldırdı ve bir köşeyi dönüp onu masanın arkasına sakladı.

Neden boğazını parçalamıyordu?

Yaratık korkunç bir öfkeyle doğruldu ve vampirlere atıldı. İki vampirin kafasını koparana kadar şaşırmış ama çarçabuk uyum sağlamış olan Regin'in yanında dövüştü. Ivo ve boynuzlu olan iz sürerek buharlaştı, *kaçıyorlardı*. Esrarengiz Lothaire belli belirsiz başını salladı ve yok oldu.

Lykae, Lucia'ya doğru koşarak ızdırap ve dehşetle tavana bakan kadının yanına çömeldi. Annika gözlerini kapayıp açtığı anda titreyen Lucia'yı bırakıp ortadan kaybolmuştu.

"Ne haltlar dönüyor?" diye bağırdı Regin, sanki şok geçiriyormuş gibi dolanıyordu.

Tam o anda Soğukkanlı Kaderin cam kırıklarıyla kaplı verandadan koşturarak geldi. İlkel hiçbir duygu hissetmeme lütfu bahşedilmiş kadın sakince onu payladı. "Diline dikkat et, Regin." Sonra savaş alanına girdi, hatta zarifçe kılıçlarını sırtındaki ince kınlarından çıkarırken bir kaşını kaldırmıştı.

"Annika!" diye bağırdı Regin, tuğlaların altını kazarken. Annika cevap verebilmek için kendini zorladı ama başaramadı. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiş, böyle dayak yememişti.

"Burada ne oldu?" diye sordu Kaderin. Öldürecek bir şeyler ararken kılıçlarını öylesine gevşek tutuyordu ki onları çevirirken bilekleri sanki sıvıymış gibi görünüyordu. Lucia masanın ardından sürünerek çıktığında Kaderin geri çekilerek ona yol verdi.

"Vampirler saldırdı. Ve *Lykae*'yi kaçırdın," dedi Regin tükürür gibi, deli gibi kazıyordu. "Siktiğimin canavarları... *Annika?*"

Annika yığının altından bir elini uzatmayı becermişti. Regin eli tutarak kadını yığının altından çekip çıkardı.

Annika göz ucuyla yukarıdaki merdivenlerin tirabzanlarına tünemiş Nix'i fark etti. Nix huysuz bir sesle, "Eğleneceğimiz zaman beni uyandırmamanız büyük düşüncesizlik," dedi.

Emma tam gün doğarken uyandı, sabahın detaylarını hatırlarken kaşlarını çatmıştı. Lachlain'in büyük, sıcak elleriyle kaslarındaki gerginliği çözdüğünü, boynunu ve sırtını ovarken onu inlettğini hayal meyal hatırlıyordu.

Belki de Lachlain düşündüğü gibi çıldırmış, vahşi bir hayvan değildi. Adamın onunla sevişmek istediğini biliyordu –ne kadar istediğini hissetmişti– ama yine de kendini tutmuştu. Daha sonra adamın duştan çıkıp yatağa, yanına geldiğini hissetmişti. Teni hâlâ nemli, kalçasını kucağına alan kucağı sıcacıktı ve uzattığı kolunu Emma'nın başının altına koymuştu. Adamın arkasında sertleştiğini hissetmişti. Adam bu duruma küfrederken yabancı bir kelime kullanmıştı ama arzusuna teslim olmamıştı.

Lachlain'in onunla pencere arasında yattığının fazlasıyla farkındaydı ve kendisini göğsüne çektiğinde... korunduğunu hissetmişti.

Tam da onu anladığını sandığında Lachlain Emma'yı şaşırtacak bir şey yapıyordu.

Gözlerini açıp oturdu, sonra sanki etrafındaki sahne doğru olamamış gibi gözlerini kırptırdı. Lachlain onun uyandığını fark ettiyse bile bunu belli etmemişti, köşede oturmuş, parlayan gözleriyle Emma'yı seyretmeye devam ediyordu. Gece görüş yeteneğine inanamayan Emma yatak ucundaki lambaya uzandı. Lamba yatağın yanında parçalara ayrılmıştı.

Doğru görmüştü. Oda... harap olmuştu.

Ne olmuştu? Ona bunu yaptıran neydi?

"Giyin. Yirmi dakika içinde gidiyoruz." Bitkince ayağa kalktı, bacağı dayanamayacak gibi olduğunda neredeyse düşüyordu, sonra kapıya doğru topalladı.

"Ama, Lachlain..."

Kapı adamın ardından kapandı.

Afallayan Emma, duvarlardaki, yerdeki ve mobilyalardaki pençe izlerine bakakaldı. Her şey parçalara ayrılmıştı.

Aşağı baktı. Eh, her şey sayılmazdı. Sanki Lachlain olacıkları biliyormuş da onları saklamış gibi eşyaları parçalanmış koltuğun arkasında duruyordu. Dün gece bir ara ikinci bir koruma olarak perdelerin üzerine astığı battaniye yerinde duruyordu. Ve yatak? Pençe izleri, şilte süngerleri ve kuş tüyleri bir havuz gibi Emma'yı sarıyordu.

Emma ise sapasağlamdı.

Eğer Lachlain neden öfkeden köpürüp otel odasını paramparça ettiğini söylemeyecekse de Emma'nın umurunda değildi. Üzerine bir etekle bluz geçirip botlarını giydikten ve özellikle kulaklarını kapayacak bir eşarp taktıktan sonra bavuldan iPod'unu çıkarıp koluna bağladı.

Myst halası buna EİS yani "Emma'nın iPod Sakinleştiricisi" derdi çünkü ne zaman Emma huzursuzlansa ya da öfkelenirse "çatışmayı önlemek" için müzik dinlerdi. Sanki bu kötü bir şeymiş gibi.

Ve eğer EİS böyle zamanlar için icat edilmediyse...

Emma çok sinirliydi. Tam da şu Lykae'nin çok fena olmadığına karar vermişken, tam da sonunda *deli-akıllı* muammasında doğru yöne eğildiğini sanırken yine o koca kötü kurt haline dönmüştü. *Ama bu küçük domuzcuk meseleleri birbirinden ayırabilir*, diye düşündü Emma ve Lachlain sonsuza dek zihnindeki küçük bir odaya sıkışmaya doğru hızla ilerliyordu.

Karakteri saman alevi gibi yön değiştiriyordu, yağmurda onu tutup çıplak göğsüne bastırıldığında ruhunu dağılayan kucaklaşmalarından feryat yüklü saldırılara, sonra da dün gece küvetteki nazik âşık adayına. Emma'yı tetikte tutuyordu –zaten hali hazırda bildiği, talihsiz ve bitkin düşüren bir ruh haliydi bu– ve bu Emma'yı deli ediyordu.

Şimdi de bu olmuştu. Emma'yı bu harap odada, hiçbir açıklama yapmadan bırakıvermişti. Biraz ötedeki koltuktan farkı yoktu sanki.

Gözüne giren bir bukleye üfledi ve döşemeden kopmuş bir dolgu süngerinin saçına takıldığını fark etti. Süngere bir fiske atarken aslında ona olduğu kadar kendine de kızdığını anladı.

Onunla geçirdiği ilk gecede adam güneşin Emma'yı kavurmasına izin vermişti, şimdi de Emma olup bitenden bihaber uyurken delicesine bir öfke nöbetine tutulup şu pençelerini kullanmıştı ki o pençeler daha önce bir arabayı boydan boya yarmıştı.

Emma hayatı boyunca kendini olabildiğince koruyup bunun için elinden geleni ardına koymayıp sonra da konu bu adam olunca davranışlarını neden değiştiriyordu ki? Ailesi, ölüp gitsin diye boşuna mı onu güvende tutmak için o kadar uğraşmış, topluluğu İrfan'ın yoğun olduğu New Orleans'a taşımış, malikâneyi karartmıştı...

Malikâneyi karartmak... Bunu ne diye yapmışlardı ki? Emma asla günbatımından önce kalkmaz, gündoğumuna kalmazdı. Camlarında panjurlar vardı ve her daim yatağının altında uyurdu. O zaman niye gün içinde karartılmış malikânede koştuğuna dair çocukluğundan kalan anıları vardı?

Gözleri eline kaydı, titremeye başlamıştı. Ölümsüz olduğundan beri ilk kez "aldığı dersin" anısı zihninde berraklaşmıştı.

Bir cadı, bebeğe bakıyordu. Emma, Annika'nın bir haftalık yokluğundan sonra malikâneye döndüğünü duyduğunda kadının kucağındaydı ve kollarından kurtulmak için debelenmişti. Annika'nın adını haykırarak ona koşmuştu.

Regin onu duymuş, Emma demin açılmış kapıdan sızan gün ışığını çıkmadan hemen önce kızı tutup gölgelere çekmişti.

Titreyen kollarıyla Emma'yı göğsüne bastırıp fısıldamıştı: "Ne hali etmeye bunu yaptın ki?" Onu bir kez daha göğsüne bastırıp, "Seni taşkafalt minik sülik," diye mırıldanmıştı.

O arada herkes aşağı inmişti. Bakıcı cadı, pişmanlıkla öztir dilemişti. "Emma onu bırakana dek bana tıslayıp vurdu, beni korkuttu."

Annika, Furie'nin sesi çemberin dışından duyulana dek Emma'yı azarlamıştı. Kalabalık açılarak Furie'ye yol verdi. Furie, isminden de anlaşılabileceği gibi yarı öç tanrıçası sayılırdı.¹⁴ Ve korkutucuydu.

"Elini ışığa sokun."

Annika'nın beti benzi atmıştı. "O bizim gibi değil, narin..."

"İsteddiğini almak için tıslayıp savaştı," diye sözünü kesmişti Furie. "Bana kalırsa tam da bizim gibi. Ve acı, tıpkı bize öğrettiği gibi ona da öğretecek."

Furie'nin ikizi Cara da, "Haklı," demişti. Hep birbirlerini tutarlardı. "Bu, ucundan dönülen ilk olay değil. Ya şimdi eli, ya da sonra yüzü... hatta belki daha kötüsü. Malikâneyi ne kadar karartırsak karartalım onu her zaman içeride tutamayız."

"Yapmayacağın," demişti Annika. "Yapamam..."

Regin, itiraz eden Emma'yı yanına çekmişti. "O zaman ben yaparım."

Annika ayağa kalkarken, Regin'in yüzü mermerden oyulmuş bir heykel gibiydi ama yanaklarından kontrol edemediği gözyaşları süzülürken Emma'nın elini gün ışığı hüzmesine sokmuştu. Emma acıyla büzülmüş, teni alev alana dek Annika'sını çağırmış ve "Neden?" diye bağırıp durmuştu.

Emma uyandığında Furie lavanta rengi gözleriyle ona bakıyor ve sanki Emma'nın tepkisine şaşırmış gibi başını sallıyordu. "Çocuğum, bilesin ki yeryüzü seni öldürecek bir şeyle her gün yıkanıyor ve ancak dikkatli olursan bundan kaçınabilirsin. Bu dersi unutma çünkü bir kez daha tekrarlanırsa daha beter acılar çekersin."

14 Fury kelimesi İngilizcede "öfke" anlamına gelmesinin yanında Roma mitolojisindeki Furia'ları da betimler. Furia'lar Yunan mitosundaki Erinys'ler yani öç alma tanrıçalarıyla bir tutulur. Erinys'ler suç işleyenlerin, özellikle de adam öldürenlerin peşine takılan tanrıçalardır. (ed.n.)

Emma dizlerinin üzerine çöktü, sonra nefes almaya çalışırken ellerini yere koydu. Elinin üzerindeki yara izi kaşınıyordu. Korkak olmasına şaşmamak gerekirdi. Şaşmamalıydı... Şaşmamalıydı... Şaşmamalıydı...

Emma hayatını kurtardıklarına inanıyordu ama aynı zamanda onu tehlikeye de atmışlardı. Seçtikleri kötünün iyisi, Emma'nın yaşamının her gününü şekillendirmişti. Ayağa kalkıp tökezleyerek banyoya gitti ve yüzüne biraz su çarptı. *Topla kendini, Em.*

Lachlain çantasını almak için geri döndüğünde Emma'nın duyguları kaynayan bir öfkeye dönüşmüştü ve o da bunu hak eden hedefe yöneltti. Abartılı hareketlerle bavulunun üstünden döşeme parçalarını silkelerken gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Lachlain'in kaşları çatıldı.

Arabaya kadar adamı izlerken tıslamamaya çalışıyor, adamın dizine arkadan bir tekme atmak istiyordu. Lachlain dönüp onun için kapıyı açtı.

Arabaya binip motoru çalıştırdığında Lachlain, "Duydun mu?" diye sordu.

"Senin ninjanın teki gibi ortalığı kasıp kavurduğunu mu?" diye homurdandı Emma. Lachlain boş boş bakınca, "Hayır," dedi. "Duymadım." Ayrıca nedenlerine dair detay vermesini de istememişti Lachlain'in sormasını istediğini hissediyordu. Adam bakışlarını kaçırmayınca ekledi. "Bu meseleyi deşecek değilim."

"Bunu konuşmak istemez misin?"

Emma direksiyona yapıştı.

"Kızdın mı? Böyle bir tepki beklemiyordum."

Lachlain'e döndü, çok sinirlenmişti ve adamdan korkusu ölüme bu kadar yaklaşmasının yanında hiç kalırdı. "Kızgının çünkü ölümcül pençelerin hata yapmak için pek pay bırakmış gibi görünmüyordu.

Belki bir dahaki sefere o kadar bile şansım olmaz. Uyurken fazlasıyla kırıldım... *Hiçbir savunmam yok.* Beni bu durumun içine sürükledin ve ben de buna içerliyorum."

Lachlain uzun süre ona baktıktan sonra içini çekti ve Emma'nın beklemediği bir cevap verdi. "Haklısın. Bu olay ben uyurken olduğu için bir daha senin yanında uyumayacağım."

Emma'nın aklına Lachlain'in ona sokulan sıcak bedeninin anısı geldi. Bundan vazgeçtiği için pişmandı ve bunu fark ettiği için daha da sinirlendi.

Emma "Öfkeli Dişi Rock" şarkı listesini ayarlarken Lachlain koltuğunda kaskatı oturuyordu.

"Bu da ne?" diye sordu kendini tutamayarak.

"Müzik çalıyor."

Lachlain radyoyu gösterdi. "Müziği *bu* çalıyor."

"Benim müziğimi çalıyor."

Lachlain kaşlarını kaldırdı. "Sen *beste* mi yapıyorsun?"

"Programlıyorum," diye cevapladı. Kulaklıklarını takıp büyük bir tatminle Lachlain'i dışarıda bıraktı.

Birkaç saatlik yoldan sonra Lachlain onu Shrewsbury'ye giden sa-
pağa yönlendirdi.

"Orada ne yapacaksın?" diye sordu Emma kulaklıklarını çıkarıp dönerken.

Sanki bunu kabullenmek onu rahatsız etmiş gibi, "Bugün bir şey yemedim," dedi Lachlain.

"Öğle yemeği için durmadığını fark ettim," diye cevapladı Emma, sesindeki iğneleyici ton kendini bile şaşırtmıştı. "Ne istersin? Atış-tırmalık bir şeyler mi yoksa başka bir şey mi?"

"O tür yerleri gördüm. Kokularını aldım. Oralarda beni güçlendirecek bir şey yok."

"Bu benim uzmanlık alanıma girmiyor."

"Evet, biliyorum. Bir yerlerin kokusunu alırsam sana söylerim," dedi ana yoldan dükkânların ve restoranların olduğu bir bölgeye doğru giderlerken.

Emma bir yer altı otoparkı fark etti –bunlara bayılırdı, yer altındaki her şey gibi– ve içeri girdi. Park ettiklerinde, "Paket yaptırabilir misin? Hava soğuk," dedi. Ayrıca kendisi dışarıda beklerken ortalıkta bir sürü vampir geziniyor olabilirdi. Madem bir Lykae'yle dolaşıyordu o zaman vampirlerden de korunabilirdi.

"Benimle geleceksin."

Emma boş boş baktı. "Bu ne işe yarayacak?"

"Yanımda kalacaksın," diye ısrar etti kızın kapısını açıp önünde dikilirken. Emma huzursuzca adamın omuzlarının üzerinden geriye bakıp etrafı taradığını fark etti, gözleri kısılmıştı.

Emma'nın kolunu tutup çekince, "Ama ben restoranlara girmem," dedi.

"Bu gece gireceksin."

"Ah, hayır, hayır," dedi Emma, gözleriyle yalvarıyordu. "Beni oraya girmek için zorlama. Hemen dışarıda beklerim... söz veriyorum."

"Seni yalnız bırakamam. Ve sen de buna alışmaya başlasan iyi olur."

Emma ayaklarını sürüyor, adamın gücüne karşı boşuna çabalıyordu. "Hayır, olmaz! Hiçbir zaman bir restorana girmek zorunda kalmadım. Alışmama gerek yok!"

Lachlain durup ona baktı. "Neden korkuyorsun?"

Emma soruyu cevapsız bırakarak yüzünü çevirdi.

"Pekâlâ. O zaman geliyorsun."

"Hayır, bekle! Kimsenin beni fark etmeyeceğini biliyorum ama... sanki herkesin bana bakıp yemek yemediğimi anlayacaklarını düşünüyorum."

Lachlain kaşlarını kaldırdı. "Seni kimse fark etmez mi? Sadece yedi yaşından büyükler ve bir de nefes alanlar." Onu sürüklemeye başlamıştı.

"Bu yaptığın çok zalimce. Bunu unutmuyacağım."

Arkasına bakıp Emma'nın gözlerindeki paniği gördü.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Bana güvensen olmaz mı?" Kızın bakışını görünce ekledi: "Bu seferlik."

"Beni sefil etmek mi istiyorsun?"

"Biraz rahatlatan gerek."

Emma tartışmak için dudaklarını araladığında Lachlain çelik gibi bir sesle sözünü kesti. "İçeride on beş dakika kalacağız. Yine de huzursuz olursan çıkarız."

Emma her halükârda gitmesi gerektiğini biliyordu, Lachlain sadece seçimi ona bırakıyormuş gibi numara yapıyordu. "Restoranı ben seçeceksem gelirim," dedi en azından bir parça kontrol kazanmak için.

"Anlaştık," dedi Lachlain. "Ama bir itiraz hakkım var."

Topluluk içine çıktıkları anda tüm o insanlara rağmen Emma elini Lachlain'in elinden kurtardı, sırtı dikleşti ve çenesini havaya kaldırdı.

"Bu, insanları uzak mı tutuyor?" diye sordu Lachlain. "İnsan içine her çıktığında takındığın şu kibirli hal."

Emma ona bakıp yüzünü buruşturdu. "Ah, keşke herkeste işe yarasaydı..." Aslında Lachlain dışında herkeste işe yarıyordu. Bunu yapmayı ona Myst hala öğretmişti. Myst bir sokak kedisinin ahlak

kurallarına sahip, kibirli ve kalpsiz birisi olduğu fikriyle insanların öylesine meşgul ediyordu ki kimse onun iki yüz yaşında, ölümsüz bir pagan olduğunu aklına getirmiyordu.

Emma yola şöyle bir baktı ve birçok restoran olduğunu gördü. İçten içe gülümseyerek bir suşi restoranını gösterdi.

Lachlain ona yan yan bakıp eğildi. "Reddedildi. Bir daha seç."

"Pekâlâ." Emma önünde ters duran bir topuz olan başka bir restoran seçti. Buranın bir bar olduğuna neredeyse emindi. Buna benzer birkaç yere gitmişti. Sonuçta New Orleans'ta, dünyanın en büyük sarhoşluk üreticisi şehrinde yaşıyordu.

Lachlain belli ki Emma'nın seçimini yine reddetmek istiyordu ama kız kaşlarını kaldırdınca homurdanıp bir kez daha elini tuttu ve onu da yanında sürükledi.

İçeri girdiklerinde garson onları sıcak bir selamlayla karşılayıp Emma'nın ceketini almak için atıldı. Sonra Emma'nın arkasında bir şey oldu, garsonun beti benzi atarak gerilemesine ve Lachlain'i Emma'nın ardında yalnız bırakmasına neden olan bir şey.

Emma Lachlain'in gerildiğini hissedebiliyordu. "Bluzunun geri kalanı nerede?" diye tısladı Lachlain fısıltıyla.

Emma'nın bluzunun sırtı tamamen açıldı ve sadece bir ip yerinde durmasını sağlıyordu. Emma ceketini çıkaracağını düşünmemiştir ve çıkarsaydı bile sırtının arabanın taba rengi derisine yapışık duracağını düşünmüştü. "Bilmem. En iyisi beklemem için beni dışarı gönder."

Lachlain kapıya baktı, belli ki çıkıp çıkmaması gerektiğini düşünüyordu. Emma kendini beğenmiş gülümsemesini engelleyemedi. Lachlain kaşlarını çatıp kızın kulağına, "Bakışların senin üzerinde toplanması çok daha iyi," diye fısıldadı, bu arada eliyle Emma'nın boynunu okşuyordu.

10

"Bluzun Azzedine Alaia tasarımı mı?" diye sordu onlara masalarını gösteren kız, Emma'ya.

"Hayır ama *fazlasıyla* özgün bir klasik diyebiliriz," diye cevapladı.

Ne olduğu Lachlain'in zerre kadar umurunda değildi ve Emma bir daha asla şu lanet yarım bluzu toplum içinde giyemeyecekti.

İnce sırtında sallanan kurdeleli ip, mekândaki her adam için sanki bir muknatis görevi görüyordu. Lachlain erkeklerin onu çözmeyi hayal ettiklerini biliyordu. Çünkü o da aynı şeyi hayal ediyordu. Birden fazla adam, arkadaşını çekiştirip onun "taş gibi" olduğunu söylemiş ve Lachlain'den ölümcül bakışlar kazanmıştı.

Emma'ya gözünü dikip bakanlar sadece erkekler değildi. Kadınlar kıyafetlerini kıskançlıkta inceliyor ve birbirlerine çok "havalı" giyindiğini söylüyorlardı.

Sonra bir kısmı Lachlain'i davetkâr bir bakışla süzüyordu.

Eskiden bu ilgiden hoşlanabilir, hatta muhtemelen bir veya iki daveti kabul edebilirdi. Ama şimdi ilgilerini biraz aşağılayıcı buluyordu. Sanki böylesine yakından takip ettiği şu yaratık dururken onlardan birini seçermiş gibi!

Ah ama vampirin de bu bakışları fark ettiğini görmekten keyif almıştı.

Masaya geldiklerinde Emma son bir itiraz gösterisi yaparcasına duraksadı ama Lachlain elini tutup onu sandalyeye oturttu.

Garson kız gittiğinde Emma kaskatı bir halde kollarını göğsünde kavuşturup Lachlain'e bakmayı reddetti. Garsonlardan biri elinde buharı tutan yiyeceklerle dolu bir tabakla yanlarından geçtiğinde gözlerini devirdi.

"Yiyemez misin?" diye sordu Lachlain. "Zorunda kalsan." Bunun mümkün olup olamayacağını merak etmişti ama artık mümkün olması için dua ediyordu.

"Yiyebilirim."

İnanmaz bir tavırla, "O zaman neden yemiyorsun?" diye sordu.

Emma tek kaşını kaldırıp ona baktı. "Kan içebilir misin?"

"Anlaşıldı," dedi sakince ama hayal kırıklığına uğramıştı. Lachlain yemek yemeyi sever, yemek paylaşma ritüeline bayılırdı. Açlıktan ölecek gibi olmadığında tadını çıkarırdı ve tüm Lykae'ler gibi yiyecekleri takdir etmesini bilirdi. Şimdi, Emma'yla asla bir yemeği paylaşamayacağı, onunla bir kadeh şarap içemeyeceği fikri yüzüne bir tokat gibi patlamıştı. Emma klana karşı görevlerinin üstesinden nasıl gelecekti?

Lachlain durdu. Ne düşünüyordu? Emma'yı toplantılara getirerek klanı asla yaralamazdı.

Emma sonunda arkasına yaslandı, nihayet oturmak zorunda olduğu gerçeğini kabullenmişti ve bardaklarına su dolduran oğlana nazikçe gülümsedi.

Bakışlarını bardağa kaldırarak bununla yapabileceği en iyi şeyin ne olduğunu düşündü, sonra uzun, içli bir nefes aldı.

"Neden hep bu kadar yorgunsun?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

Demek toplum içinde daha cesur oluyordu. Sanki bu insanlar Lachlain'i istediğini yapmaktan alıkoyabilirmiş gibi. "Eğer pazartesi günü, yani yakın bir tarihte kan içtiysen ve vücudunda bir yara yoksa -ki olsa görürdüm- o zaman şu sözünü ettiğin durumun ne?"

Emma parmaklarını masanın üzerinde tıklattı. "Ve bu da bir başka soru."

Emma'nın soğuk cevabını duyduğunda aklına bir fikir, düşünmek istemediği kadar iğrenç bir fikir geldi. Cözlerini kapayıp dişlerini kenetledi ve bu fikir yüzüne bir tokat gibi inerken başını salladı.

Ah, Tanrım, hayır. Hamile miydi yoksa? Hayır, olamaz. Söylentilere bakılırsa vampir kadınlar kısırdı. Ama ona bakılırsa aynı söylentilere göre ortalıkta vampir kadın da kalmamış olmalıydı. Ama Emma buradaydı işte.

Başka ne olabilirdi?

Vesayeti altında bir değil iki vampir, sürüsünün içinde bir felaket. Ve sülüğün teki de onları geri isteyecekti.

Uzun, çılgın gün boyunca içinde biriken gerilim ikiye katlanarak geri gelmişti. "Yoksa sen..."

Tam o sırada garson geri döndü ve Lachlain adamın elindeki menüye bir kere bile bakmadan alelacele sipariş verip onu başından savdı.

Emma şaşkınlıktan bakakalmıştı. "Benim için de sipariş verdiğine inanamıyorum!"

Lachlain eliyle kızın söylediğini savuşturup, "Bebek bekliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Garson su bardaklarını yeniden doldurmak için geldiğinde Emma gerildi, sonra Lachlain'e kaşlarını çattı. "Bardaklarımızı mı değiştirdin?" diye fısıldadı yeniden yalnız kaldıklarında. "Fark etmedim bile!"

"Evet ve tabakları da değiştireceğim," diye açıkladı hızla. "Ama..."

"Yani sadece yemiş gibi mi yapmam gerekiyor?" diye sordu. "O zaman benim için bol bol ye, olur mu? Çünkü eğer mümkün olsaydı çok iştahlı olurdu..."

"Bebek mi bekliyorsun?"

Emma sanki büyük bir şok geçirirmiş gibi nefesini tuttu, sonra aceleyle, "Hayır! Hiç... Yani erkek arkadaşım bile yok," dedi.

"Erkek arkadaş mı? Yani âşık demek istiyorsun."

Emma kızardı. "Seninle aşk hayatımı tartışmayı reddediyorum."

Lachlain'in içi rahatladı. Bir anda günü aydınlanmıştı. "Demek yok." Emma'nın öfkeyle çıkardığı hafif ses hoşuna gitmişti... özellikle de söylediğini reddetmediği için. Şu anda âşığı yoktu, vampir bebek de yoktu. Sadece o ve Emma. Ve Emma'ya sahip olduğunda bunu öylesine sağlam bir şekilde, öylesine uzun yapacaktı ki Emma ondan önce tanıdığı bir erkek olup olmadığını bile hatırlayamayacaktı.

"Bu konuyu konuşmayı daha şimdi reddetmedim mi? Benim taleplerimi reddetmek gibi bir yeteneğin mi var?" Sonra kendi kendine, "Sanki kamera şakası gibi," dedi.

"Bir âşığın olsun istersin, değil mi? Küçük bedeninin bir âşık için yalvarıyor."

Emma'nın ağzı açık kaldı. "Bunu böyle açık açık söylemenin sebebi beni kıskırtmak, değil mi? Beni utandırmaktan hoşlanıyorsun." Lachlain'e öylesine ölçüp biçen bir bakış attı ki Lachlain kızın birlikte geçirdikleri tüm zamanı zihninde şöyle bir yokladığını düşündü.

"Seni tatmin edebilirim." Masanın altından uzanıp elini Emma'nın uzun eteğinin altına soktu ve uyluğunun iç tarafına dokunduğunda Emma geri sıçradı. Lachlain, ölümsüzlerin geliştirdiği o bezgin tavırla kıyaslanınca onun bu kadar çabuk şaşırabiliyor olmasını komik buluyordu. Galiba kız haklıydı, onu utandırmaktan keyif alıyordu.

"Elini çek," dedi Emma sıkıştığı dişlerinin arasından.

Lachlain elini yukarı kaydırıp başparmağıyla yumuşak tenini okşadığında içinden ani bir sıcaklık dalgası yükseldi, o gece belki yüzüncü kez sertleşiyordu. Kızın gözleri odanın içinde dolanıyordu.

"Bir âşık istiyor musun? Yalan söyleyemeyeceğini biliyorum, o yüzden eğer istemediğini söylersen elimi çekerim."

"Dur..." Emma deli gibi kızarmıştı. Her seferinde kızaran bir ölümsüz. İnanılmaz.

"Yatağında bir erkek istiyor musun?" diye mırıldandı. Başparmağı kızın giydiği ipeğe değene dek yukarı çıktı. İçini çekti.

"Pekâlâ!" dedi Emma gergin bir sesle. "Sana söyleyeceğim. Bir erkek istiyorum. Ama bu asla sen olmayacaksın."

"Neden olmasın?"

"Senin türünden bahsedildiğini duydum. Aklınızı kaybettiğinizi ve ilkelleştiğinizi, hayvanlar gibi tırmıklayıp ısırığınızı biliyorum..."

"Bunun nesi yanlış?" Emma yine o öfkeli sesi çıkarınca ekledi: "Tırmıklayan ve ısırıcı genellikle dişilerdir. Bu, senin için o kadar da duyulmadık bir şey olmasa gerek, vampir."

Bunu söylediğinde Emma'nın ifadesi soğudu. "Yatağıma alacağım bir sonraki adam beni olduğum gibi kabul edecek ve hayatta kalmak için yapmak zorunda olduklarımdan dolayı bana iğrenerek bakmayacak. Beni zorlayacağına, rahat ettirebilmek için alışkanlıklarından vazgeçebilecek bir erkek istiyorum. Bu da, senin daha ilk günden, yarışmadan kendi kendini elediğin anlamına geliyor."

Anlamadı, diye düşündü Lachlain elini yavaşça geri çekerken. Kader onları böyle buluşturmuştu. Emma'ya takılıp kalmıştı. Bu da, her ikisi için bir daha asla başka yarışmacıların olamayacağı anlamına geliyordu.

Lachlain, onu masanın altından taciz etmeyi bırakıp yiyecekler geldiğinde, yemekle olan derin aşkının keyfini sürmeye başladı. Her bir ısırıktan zevk aldığı belliydi, öyle ki, Emma da rol yapmak yerine gerçekten yiyelebilmeyi istemişti.

Sonunda Emma, değişen tabaklar ve uçan yemeklerle –Emma’nın gümüş takımlarla yaptıkları oldukça sakarcaydı– dolu yemeklerinin çok da *keyifsiz* geçmediğini kabul etmek zorunda kaldı.

Garson tabakları topladıktan sonra Emma yandaki masada oturan kadının yemekten sonra izin istediğini fark etti. İnsan kadınlar böyle yapardı. Yemekleri bittiğinde çantalarını kucaklarına alıp tuvalete gider, rujlarını tazeler ve dişlerini kontrol ederlerdi. Eh, o da rol yaptığına göre...

Ama Emma’nın bir çantası yoktu. Çantası Lykae tarafından çamura fırlatıldığında mahvolmuştu. Kaşlarını çattı ama yine de ayağa kalkmaya niyetlendi. “Tuvalete gidiyorum,” diye mırıldandı.

“Hayır.” Kızın bacaklarına doğru uzandığında Emma hızla onları geri çekti.

“Nasıl yani?”

“Neden gideceksin ki? Böyle ihtiyaçların olmadığını biliyorum.”

Emma utançla, “Be... benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun! Ve ben de öyle kalsın istiyorum,” dedi tükürür gibi.

Lachlain ellerini başının ardında kenetlenmiş bir halde arkasına yaslandı, ifadesi öylesine umursamazdı ki sanki bu kadar mahrem bir konudan bahsetmiyorlarmış gibiydi. “Var mı? Öyle ihtiyaçların?”

Emma’nın yüzü alev aldı. Yoktu. Ve bildiği kadarıyla diğer vampirlerin de yoktu. Valkyrie’lerin de yoktu çünkü, eh, yemek yemezlerdi.

“Kızarman yeterli bir cevap. Demek ki yok.” Bu adamı *hiçbir* şey utandırmaz mıydı?

Lachlain’in yüzünde yine o analiz eden bakışı görünce panikledi, kendini sanki bir mikroskobun altına konmuş bir böcek gibi hissediyordu.

“İnsan dişilerinden başka hangi konularda farklısın? Gözyaşlarının pembe olduğunu biliyorum. Terler misin?”

Elbette terleyebilirdi. “Ülkemin aile hekimlerinin tavsiyesi üzerine haftada doksan dakikadan fazla değil.” Güzel, kafası karışmıştı. Ama uzun sürmedi...

“O da mı pembe?”

“Hayır! Gözyaşları bir anomali. Tamam mı? Senin kabaca altını çizdiğin noktalar hariç tam olarak diğer kadınlar gibiyim.”

“Hayır, değilsin. Televizyonda reklamları seyrederim. Gün içinde sadece kadınlar hakkında oluyor. Sen tüylerini almıyorsun ama tenin yumuşak. Eşyalarını karıştırdım ve onların taşıdığı malzemelerden taşımadığını gördüm.”

Lachlain’in ne demek istediğini anladığında Emma’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Sandalyeden fırlamak üzereymiş gibi gerildi ama Lachlain bacağını uzatarak ağır botlarıyla yolunu tıkayıp onu kapana kısırdı.

“Vampir dişilerinin kısırlaştığı hakkında söylentiler vardı. Bir vampir erkeği gelinini bulduğunda ortalıkta dolaşmıyordu, bu yüzden nüfusunuz azalıyordu. Demestriu bu yüzden Sürü’deki tüm dişileri öldürmeye kalkmadı mı?”

Bunu hiç duymamıştı. Gözlerini sanki titriyormuş gibi görünen masaya indirdi. Garson masayı toparlamak için umutsuzca çabalamıştı ama hâlâ kırıntılar vardı. Onun kırıntıları. Çünkü gümüşe dokunamayan ucubenin tekiydi ve görünen o ki çocuk sahibi olması da mümkün değildi.

Kısır olduğu için mi hiç âdet görmemişti?

"Bu doğru mu?" diye tekrarladı Lachlain.

Emma, "Demestriu'nun ne düşündüğünü kimbilir," diye mırıldandı.

Lachlain daha yumuşak bir sesle, "Yani tam olarak onlara benzemiyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Samırım hayır." Omuzlarını dikleştirdi. "Ama yine de saçını başını kontrol etmek istiyorum ve kötü giden bir randevuyla ilgili anlatmak istediğim bir öykü var. Yani şimdi tuvalete gidiyorum."

"Doğrudan yanıma dön." Isırır gibi emretmişti.

Emma ona bir bakış atmaya cüret etti ve sonra hızla uzaklaştı.

Restoranın tuvaleti barla ortaktı, o yüzden ortalıkta dolanan insanların arasından geçmek zorunda kaldı. Sanki rakiplerle dolu bir bilgisayar oyununda gibiydi –içlerinden herhangi biri vampir olabilirdi– ama aşağılanmaktan kurtulacağı küçük bir ara bu riski almaya değerci.

Kadınlar tuvaletine girdiğinde ellerini yıkamak için sıra sıra dizilmiş lavabolara ilerledi. Aynaya baktığında, ne kadar solgun görüldüğünü fark ederek şaşırdı. Hızla kilo kaybettiği için elmacık kemikleri çıkmıştı. Çok genç ve narindi, susuzluğun etkilerine tahammül edemezdi. Lanet olsun, kırılganlığın ayaklı örneği gibiydi.

Zayıf olduğunu biliyordu. Bunu kabullenmişti. Kendini bir silahla bile savunamayacağı gerçeğini de. Bir kılıcı zar zor kaldırabilirdi, okçuluğu ise gülünçtü –egzersiz yaparken onu gören herkesin gülmesi bunun en iyi kanıtıydı– ve dövüşmesine gelince... Eh, bunda da yetenekli değildi.

Ama yine de, asla çocuk sahibi olamayacağını bilmiyordu...

Emma dönüp de Lachlain oturmasına yardım ettiğinde, yokluğunda adamın pençelerini masaya geçirdiğini fark etti. Oteldeki gibi

değildi, beş derin iz, masadan henüz ayrılan avucunun sıcaklığında zar zor fark ediliyordu.

Lachlain bir kez daha sandalyesine çöktü, kaşları derin düşüncelerle çatılmıştı. Bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama sonra vazgeçti. Emma büyüyen sessizliği bozmayacaktı.

Masadaki izlere dikkatle bakmaya devam edince Lachlain eliyle onları örttü. Belli ki gözünü dikip bakmasından hoşlanmamıştı, hiç şüphesiz Emma'nın günler önceki yıkımı düşündüğünü sanmıştı.

Emma, ona bunu neyin yaptırdığını merak etti. Muhtemelen biraz ötedeki kulübe giden kızın ince bluzunu ve açıkça görünen *piercing*'li göğüs uçlarını fark etmiş ve doğanın çağrısını duymuştu.

Ya da belki de aşağılayıcı soruları yüzünden pişman olmuştu. Dalgın bir şekilde masayı delecek kadar mı? Emma başını salladı.

Onu aşağılamaktan bu kadar hoşlandığı belliyken, bundan hiç utanmayacaktı.

"Ne biliyoruz?" diye sordu Annika. Derin bir nefes alıp iyileşen kabburgaları itiraz ederek gıcırdadığında irkildi ve orada hazır bulunan Valkyrie'lere baktı. Lucia, Regin, Kaderin ve diğerleri harekete geçmeyi, Annika'nın onlara yön göstermesini bekleyerek duruyorlardı.

Nix aralarında değildi, muhtemelen yine komşunun arazisine girmişti. Regin bilgisayar önündeydi, topluluğun veritabanına girmiş, Ivo'nun veya diğer vampirlerin görülüp görülmediğine bakıyordu. Bilgisayar ekranı zeki yüzünü değil, yüzünün parlaklığı ekranı aydınlatıyordu.

"Hımm, işte kesin olan iki değersiz bilgi," dedi Regin. "Zalim Ivo tüm Valkyrie'lerin arasından bir kişiyi arıyor. Ve artık her kimse, o kıızı hâlâ bulamamış olmalı ki hâlâ ortalıkta dolaşıyor. Yeni

Zelanda'daki topluluktaki kız kardeşlerimiz vampirlere 'tika basa doyduklarını' yazmışlar. 'Tika basa' da ne demek? Gerçekten?"

Annika son soruyu duymazlıktan geldi. Regin'e Emma'yı teşvik ettiği için hâlâ kızgındı. Onun yüzünden Emma şimdi -Regin ne demişti?- ateşli bir erkeğin tekiyle Avrupa'da dolanıyordu. Üstüne üstlük, Regin onu bir de "baskıcı" olmakla suçlamıştı. Sanki Annika Emma'nın bir adamla tanışmasını istemiyormuş gibi. Ama Emma hâlâ çok gençti ve adam hakkında bir vampiri alaşağı edebilecek güçte olduğu dışında hiçbir şey bilmiyorlardı. Regin, "Tatlım, Emma'nın onu olabilecek en beter şekilde istediğince emin olabilirsiniz," dediğinde Annika'nın rahatlayacağını bile sanmıştı. Annika içten içe titredi ve önündeki soruna odaklandı. "Ivo'nun amacını belirlemeliyiz."

Kaderin, "Myst daha beş yıl önce onun zindanından kaçmıştı," dedi. "Onu geri istiyor olabilir."

"Tüm bunlar onu yakalamak için mi?" diye sordu Annika. Gözde Myst en güzel Valkyrie sayılırdı ve Ivo'nun etkisinde kalmıştı. Vampir isyanları Ivo'nun kalesine vardığında Myst kaçmıştı. Bu durum Annika'yı her zaman kızdırmıştı. İsyandaki generallerden biri olan Wroth ile Myst arasında bazı düşüncesizce davranışlar yaşanmıştı.

İki gün öncesine kadar Annika Myst'in, vampiri ve o iğrenç durumu geride bıraktığını zannediyordu. Yine de, Yeni Dünya'daki herkes, Myst'in kalbinin vampirlerden söz edildiğinde bile pır pır ettiğini duyabilirdi. Onları avlamak için oluşturulan gruba katılmadan önce alev kırmızısı saçını defalarca düzeltmişti.

Hayır, Myst General'i unutamamıştı. Peki ya Ivo bu baş döndüren tutsağını unutabilmiş miydi?

"Emma da olabilir," diye önerdi Regin.

Annika bıçak kadar keskin bir bakış attı. "Onun varlığından bile haberi yok."

"Biz öyle biliyoruz"

Annika alnına bir şaplak attı. "Nix ne cehenneme kayboldu?" Şimdi tahminlerde bulunulacak zaman değildi... Görüş için Nix'e ihtiyaçları vardı. "Emma'nın kredi kartını bir daha kontrol et. Yeni aldığı bir şeyler var mı?"

Regin topluluğun kart hesaplarına giriş yaptı ve anında Emma'nın kart dökümünü çıkardı. "Bu kayıtlar bir gün geriden geliyor. Ama bazı kıyafet harcamaları olmuş... Eğer çıkıp giysi alışverişi yapıyorsa başı ne kadar kadar dertte olabilir ki? Bir de Crillon'dan bir restoranı faturası var. Cimri herif onun adına ödeme yapsa iyi olur."

"Ivo'nun Emma'yla ne işi olur ki zaten?" diye sordu Lucia. Bir şeyler düşündürken hep yaptığı gibi yayının kirisini tıngırdatıyordu. "Kalan son dişi vampir olabilir ama bir safkan değil."

Annika bunu kabul etmek zorundaydı. Myst'in yürek yakan güzelliğini düşününce, Ivo onu neden geri istemesindi ki?

"Ve bahsi Myst'in lehine çeviren bir şey daha var," diye ekledi Kaderin. "Avından geri dönmediği gibi aramadı da."

Karar verilmişti. En azından şimdilik. "Emma'nın hareketlerini izlemeye çalışın. Myst'i aramaya başlıyoruz."

Regin malikâneye verilmiş hasara bir göz atarak ortalığa göz gezdirdi. "Cadılarla büyülerini yenilesem mi?"

"Çok iyi bildiğimiz gibi mistik korumalar aşılabılır. Yanıltmayan tek bir koruyucu var." Annika bitkince içini çekti. "Kadim afeti çağıracağız." Ve tayflara isteyecekleri bedeli ödemek zorunda kalacaklardı.

Regin iç çekti. "Pekâlâ, lanet olsun. Ben de saçlarıma alışmaya başlamıştım."

A lacakaranlık, Güney İskoçya kırsallarına erişmişti ve kaldıkları Otelin içine son ışık hüzmelerini düşürüyordu. Emma uyurken, Lachlain onun yanındaki yatakta oturmuş, bir kupa daha kahve içiyordu.

Günün büyük bölümünü uyumamak için yaptığı planlarla meşgul olarak geçirmişti. Şimdiyse, tıpkı botlar gibi çabucak alıştığı rahat *kot pantolonunu* giymiş, Emma'nın yanında rahatlamıştı. Otelin kütüphanesindeki çağdaş romanlardan birini okumuştı ve biraz haber dinlemişti. Hatta mutlu bile olabilirdi... eğer bir önceki gece Emma'ya sahip olsaydı. Ve bunun bir daha olacağına emin olabilseydi.

Emma, Lachlain'in kaba soru yağmurundan sonra yol boyunca yoğun duygularla boğuşmamış olsaydı bile böyle bir şansı yoktu. Emma'yı kızdırarak bir cevap alabileceğini, odayı harap ettiği gecenin sabahında olduğu gibi onu öfkeliendirebileceğini sanmıştı. Ama bunun yerine Emma başını sallayıp ona öylesine boş bir bakış atmıştı ki Lachlain'in içi acımıştı.

Dün gece otele geldiklerinde Emma'nın yorgunluktan aklı başında değildi ve Lachlain onu iç çamaşırlarına dek soyup onunla birlikte duşa girdiğinde itiraz bile etmemişti. Tabii ki Lachlain kendini bir kez daha dayanılmaz bir şehvetin pençesinde bulmuştu.

Ama Emma bir kez daha kollarının arasında gevşediğinde, bunun için onu cezalandırmak yerine onu yine okşamış, kafası karışarak gözlerini tavana dikmişti.

Banyodan sonra kızı kurulayıp geceliklerinden birini giydirmişti –kız bu kez gömleğini istememişti– ve onu yatırmıştı. Emma ona endişeyle bakıp tekrar “kafayı sıyracağından” korktuğunu söylemişti. Ona uyumayacağına dair güvence verdikten sonra Emma özlemle yere bakmış, hatta eğilip yere dokunmuş ve kendinden geçmişti.

Şimdi Lachlain perdenin kıvrımlarına bakıyor ve gün ışığını göremiyordu. Son iki gece, Emma tam da günbatımında uyanmıştı. Esneyip ayılmaya çalışmamıştı... sadece gözlerini açıp zarifçe doğrulmuştu ve bir anda yaşama dönmüş gibi canlanmıştı. Lachlain ona yabancı gelen bu alışkanlığı... tedirgin edici bulduğunu kabul ediyordu. Elbette bunu daha önce görmemişti, eskiden onun olduğu yerde uyuyan bir vampir bir daha asla uyanmazdı.

Emma artık her an gözlerini açabilirdi, kitabı bir kenara koyup izlemeye hazırlandı.

Günbatımı. Dakikalar geçti. Emma uyanmadı.

“Kalk,” dedi Emma’nın omzunu sarsarken. Yanıt alamayınca daha sert salladı. Yola çıkmaları gerekiyordu. Bu gece Kinevan’e varabileceklerini hesaplamıştı ve yuvasını görmek için sabırsızlanıyordu.

Emma örtülere gömüldü. “Bırak... da... uyuyayım...”

“Eğer yataktan çıkmayacaksan giysilerini yırtıp atarak yanma gelirim.”

Buna bile tepki alamayınca paniğe kapıldı ve elini Emma’nın alına koydu, buz gibiydi.

Emma’yı kaldırdığında başı aşağı düştü. “Neyin var? Söyle!”

“Beni rahat bırak. Bir saate daha ihtiyacın var.”

Kızı geri yatırdı. “Eğer hastaysan içmen gerekir.”

Bir an sonra Emma zar zor gözlerini açtı.

Lachlain durumu anlayınca gerildi. “Bu, açlık yüzünden mi?”

Emma gözlerini kırptırdı.

“Bana pazartesi günü içtiğini söylemiştin... Ne sıklıkla içmen gerekiyor?”

Emma cevap vermeyince omuzlarını tutup sarstı.

“Her gün. Tamam mı?”

Yumrukları sıkılmadan hemen önce Emma’yı bıraktı. *Aç mıydı?* Lanet olsun, eşi, onun koruması altındayken açlıktan sefil mi olmuştu? Ne yapması gerektiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu...

Kahretsin, ona göz kulak olamamıştı. Onu fazladan iki gün boyunca aç bıraktığı yetmezmiş gibi –belli ki kızın avlanmasını engellemişti– bir de üstüne Emma’nın *her gece* kanunu içeceği bir kurban bulması gerekiyordu. Bunu her gece yaşayacaklardı.

Diğer vampirler gibi her seferinde öldürüyor muydu? “Neden bana söylemedin?”

Emma’nın göz kapakları yine kapanıyordu. “Bir ‘pazarlık’ daha yapasın diye mi?”

Emma’nın ondan içmesine izin verebilir miydi? Klanı içinde bir vampir tarafından emilmek aşağılık bir durum olarak kabul edilir ve hor görülürdü. Bu, iradeleri dışında bile yapılsa, Lykae’ler utanç içinde kalırdı. Ama ne seçeneği vardı ki? İçini çekti ve istemeyerek, “Bundan sonra benden içeceksin,” dedi. Daha önce hiçbir vampir onu ısırmamıştı. Demestriu canlı kaynaktan içme konusuna karar verememiş, üstleriyle kararı tartışmıştı. Ama bir sebeple, içme konusundan vazgeçerek Lachlain’e sadece işkence etmişti.

“Senden içemem,” diye mırıldandı. “Direkt olarak kaynaktan olmaz.”

"Ne? Senin türünün bundan zevk aldığını sanırdım."

"Hiç yapmadım."

Mümkün değildi. "Kimsenin kanını içmedin mi? Hiç öldürmedin mi?"

Emma ona kederli bir bakış attı. Sorusu onu incitmiş miydi?

"Elbette hayır."

Bir avcı değil miydi? Öldürmeyen vampirlerin oluşturduğu küçük bir gruba dair söylentiler vardı fakat tabii ki bu masallara kulak asmamıştı. Onlara ne deniyordu? *Çilekeşler mi*? Onlardan biri miydi? Sonra kaşlarını çatı. "O zaman kanı nereden alıyorsun?"

"Kan bankası," diye mırıldandı.

Şaka mı yapıyordu? "O da ne? Buralarda bir yerde var mı?"

Emma başını salladı.

"O zaman benden içmek zorundasın. Çünkü kahvaltın olmaya gönüllü oldum."

Emma boynuna uzanamayacak kadar yorgun görünüyordu, bu yüzden pençesiyle kolunu kesti. Emma başını çevirdi. "Bir bardağa koy. Lütfen."

"Seni bir Lykae'ye dönüştürecekimden mi korkuyorsun?" Bu zorlu töreni onun üzerinde asla denemezdi. "Yoksa beni bir vampire dönüştürmekten mi?" Elbette buna inanmamıştı. Bir vampir olmanın tek yolu, bir vampirin kanının kişinin içinde olmasından geçiyordu. Sadece insanlar bir vampirin ısırığının dönüştürücü olduğuna inanırdı ama İrfan'dakiler bir vampiri ısırmanın daha etkili olduğunu biliyordu.

"O yüzden değil. Bir bardak..."

Lachlain aradaki farkı anlamamıştı. Sonra gözlerini kıstı. *Ondan* içme fikrine mi itiraz ediyordu? Gurur kırıcı. Onun için nasıl bir

fedakârlık yaptığının farkında bile değildi. Terslenerek, "İç, şimdi," dedi ve bir damla kanı kızın dudaklarına akıttı.

Emma, Lachlain'in ağızdan ölürken yapabileceğinden daha uzun dayandı. Sonunda dilinin ucuyla dudağını yaladı. Gözleri *gümüş* rengine döndü. Lachlain şaşırarak sertleştiğini fark etti.

Minik sivri dişleri uzadı ve daha Lachlain gözünü bile kırpa-madan koluna battı.

İlk damlayla gözleri kısıldı ve inledi, Lachlain'in aldığı cinsel hazla başı dönmüştü, neredeyse boşalıyordu. Uzarıp Emma'nın geceliğini çekerek açtı ve serbest kalan göğüslerinden birini avuçladı. Amaçladığından daha sert sıkılmıştı ama durduğunda Emma göğsünü ona doğru kaldırdı. Kalçaları sallanıyor, kan emişine tereddüt etmeden devam ediyordu.

Lachlain bir daha inledi ve tutuşunu gevşeterek Emma'nın göğüs ucunu emmek için göğsünü tuttu. Ümitsizce yalarken dili sivrilen ucunda dönüp duruyordu. Dudaklarının arasına alıp emdiğinde, Emma'nın dilinin de teninde aynı şekilde gezindiğini hissetti.

Aldığı zevk inanılır gibi değildi ve Emma'nın emdiği her damla bunu daha da yoğunlaştırıyordu. Koluna tatlı bir şekilde asılmış, göğüslerinin arasında tutmuştu. Sanki Lachlain kolunu geri çekermiş gibi. Göğüs ucu dudaklarının arasında o kadar sertti ki...

Elini kızın uyluğuna koyarak onu yukarı doğru okşadı ama Emma dişlerini geri çekerek kendini geri attı ve yan döndü. Lachlain olduğu yere çöktü, verdiği tepkiye şaşırmış, kendini toplamaya çalışıyordu.

"Emmaline," dedi pürüzlü bir sesle Emma'yı omzundan tutup kendine çevirirken. Emma'nın köpek dişleri küçülürken gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Kızın gözleri yeniden maviye dönerken, belirgin bir hazla yuvarlandı, kolları arkada, sırustu yattı. Gerinirken göğüs uçları daha da sertleşti. Sonra, dolgun, kırmızı dudakları kıvrıldı

ve ona baktı. Kızın şimdiye kadar hiç görmediği türden bir gültümsemesi vardı...

Coşku... Emma'nın tüyleri diken diken olurken Lachlain'in gördüğü buydu. Sertliği dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı... Emma'nın teninin ısındığını seyretmek inanılmaz derecede erotikti. Onunla birlikteyken, bu sefil durumun her anı erotikti. Emma'nın yüzü yumuşadı, hatları dolgunlaştı –ve Tanrı yardımcısı olsun– daha da kıvrımlı hale geldi. Saçları bile daha parlak görünüyordu.

Emma'nın bundan sonra ondan –sadece ondan– içeceğine yemin etti.

Ve Emma'nın buna her gece ihtiyacı vardı.

Emma, Lachlain'in önünde dizlerinin üzerinde doğruldu, tamamen başka bir açlığı varmış gibiydi. Açıkta kalan göğüsleri dolgun ve şehvetliydi, sanki Lachlain'in avuçları için yalvarır gibi.

"Lachlain," diye adını fısıldadı, tıpkı bin yıldır hayal ettiği gibi.

Lachlain titredi, penisi nabız gibi atıyordu. "Emma," diye hor-murdandı özlemle ve hızla kızın yanına gitti.

Emma elinin tersiyle yüzüne vurdu. Hazırlıksız yakalanan Lachlain odanın bir ucuna uçtu.

Ayağa kalkmaya yeltendiğinde kızın çenesini çıkardığını anladı.

12

Lachlain, gözünü bir an bile Emma'dan ayırmadan, kızın vurduğu yönün aksine yüzüne bir yumruk attı. Emma, Lachlain yaklaşırken çene kemiğinin yerine otururken çıkardığı sesi duydu.

Üzerinde ne kadar güçlü olduğunu gizleyecek bir gömlek olmadan bir heykel gibi görünüyordu, göğsündeki her bir kas gerilmişti. Kıyafetleri olmadığında daha mı büyük görünüyordu? Bu nasıl olabilirdi ki? Ama yine de her nedense Emma korkmamıştı. Korkak Emma, gözünü dikmiş Lachlain'in vücudunda yerinden oynatabileceği başka yerler arıyordu. Vampirler kötüydü. Emma bir vampirdi.

Ve Lachlain'in lezzetli kanıyla alev almıştı.

Emma bir tepki veremeden Lachlain üzerine çullandı, kızın kollarını başının üzerine mıhladı ve dizini bacaklarının arasına yerleştirdi. Emma ona tısladı, daha öncekinden daha iyi bir performansla boğuşuyordu ama yine de dengi sayılmazdı.

"Kanım sayesinde güçlüsün," dedi Lachlain kalçasını Emma'nın bacaklarının arasına yerleştirirken.

"Sadece içtiğim için güçlüyüm," diye terslendi Emma. Bu muhtemelen doğrudu fakat yine de onun ölümsüz kanını direkt olarak vücudundan almasıyla gerçekten yoğun bir güç elde etmişti.

Emma'ya üstünlük taslayan bir bakış attı. "Kabul et. Tadımı beğendin."

Emma gücün, onun tadını almıştı ve daha fazlası için can atıyordu. "Cehenneme git."

Lachlain üzerinde kımıldanırken göğsüyle Emma'nın çıplak memelerini okşadı. Üzerine yattığında, Emma, adamın aralarındaki sertliğinin çelik gibi olduğunu hissetti. "Neden bana vurdun?"

Emma saldırgan bir tavırla başını kaldırdı... Yapabildiği tek hareket buydu. "Bana yaptığın her şey için. Beni tehlikeye attığın ve görmezden geldiğin her bir ricam için." Sesi farklı, daha boğuktu. Sanki sevişme sonrası rehaveti yaşıyormuş gibi.

Sebepler listesinin ucu bucağı yoktu; Emma'nın travmatik anılarının kabuğunu kaşımamasından, kanını içtiğinde şehvetten aklını başından almasına, ilk gecesinde binlerce dolar değerindeki el boyaması Jillian Sherry marka iç çamaşırlarını yırtmasına kadar. Emma sakinleşti. "Sana saldırmak isteyip de yapamadığım her sefer için."

Lachlain, belli ki onunla ne yapacağını bilemeden ona baktı. Kollarını olduğu yere mihlayan eller başının üzerinde kıvrıldı. Kurt gibi. "Haklısın."

Emma'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Evet," dedi dürüstçe. Sadece bir anlığına da olsa, hayatında ilk kez gücü tatmış, güçle dolmuştu. Ve bir kez daha onu bir restorana sürüklediğinde, otel odalarını dağıttığında veya onu istemediği yerlerini öperek uyandırdığında yüzüne yumruğu geçirecekti.

Sanki aklını okuyormuş gibi Lachlain onu, "Ama bana bir daha vurma," diye uyardı.

"O zaman sen de sözlerini bozma." Lachlain kaşlarını çatınca, "Bana dokunmayacağına söz verdin. Ama... ama göğüslerime dokundun," dedi.

"Sana, istemediğin sürece dokunmayacağıma söz verdim." Doğrulup elinin tersiyle Emma'nın yan tarafını okşadı. Emma, bir kedi gibi gerinip dokunuşuna doğru bükülmemek için kendini tutmak zorunda kaldı.

"Şimdi bana istemediğini söyle."

Emma, Lachlain'i bu kadar çekici bulduğu için sıkılarak başını çevirdi, göğsünü kaplayan adamın ellerinin sıcaklığı gittiğinde neredeyse ağlayacak gibi olmuştu. Sıcak ağzının göğüs uçlarını emerken verdiği his... Aralarındaki penisi sertti, Emma'ya doğru uzanıyor, vücudunun onu almak için ıslanmasına sebep oluyordu. "İleride istemeyeceğimi şimdiden bil."

Lachlain'in dudakları yaramaz bir ifadeyle büküldüğünde Emma bu ifadeye iç geçirdi. "O zaman tek yapman gereken sivri dişlerini, bana hayır diyebileceğin bir süreliğine kolumdan uzak tutmak. Tek bir kelime etmen yeter."

Emma geceliğini çekti, bir kez daha ona vurmak istiyordu. Piç kuruşu biliyordu ki nefes almayı bırakamayacağı gibi dişlerini de ondan uzak tutamamıştı. "Senden yine içeceğimi sanıyorsun yani."

Lachlain çekici bir gülümseme ve boğuk bir sesle, "Israr edeceğim," dedi.

Yaptıklarının tam sonucunu anladığında Emma başını çevirdi. Yaşayan kan almıştı. Artık resmî olarak bir sülüktü. Ve adamdaki içmek sanki yuvaya dönmek gibiydi, sanki bir şeyler yerine oturmuştu. O soğuk, plastik torbalara bir daha asla dönememekten korktu. Ondan önce içtiği ne kadar iğrenç bir kandı öyle!

"Neden daha önce hiç yapmadın?"

Çünkü yasaktı. Ama yine de halalarının korktuğunu yapmıştı işte...

Ve Lachlain'ın karı, bağımlı olabileceği bir uyuşturucuydu. Ona bağımlı olabilirdi. Emma üzerinde böylesine bir gücü vardı.

Hayır! Onu bir kez daha içmeye zorladığında böylesine açlıktan ölmek üzere olmayacaktı ve direnmek için daha çok gücü olacaktı.

Teoride.

"Üzerimden kalk, seni vahşi." Lachlain üzerinden kalkmayınca elini kaldırdı ama adam bileğini tuttu.

"Bana bir daha saldıрма, Emmaline. Eşler birbirine vurmaz."

"Eş derken neyi kastediyorsun?" diye sordu yavaşça, görmezden geldiği korkusu geri dönüyordu, sesi çaresizdi. "Mesela... dost gibi mi?"

Lachlain ona bir şey söyleyip söylememeye karar veriyormuş gibi görününce, panik zilleri çalmaya başladı. "Lykae eşi gibi değil, değil mi?" Fikir bir anda aklında belirivermişti ama bunu hemen bir kenara itti. Çok saçmaydı.

"Sen bunun hakkında ne bilirsin ki?" Lachlain yine sinirlenmeye başlamıştı.

Emma, Lucia'nın uyarısını hatırladı: Asla bir Lykae ile eşinin arasına girme. Eğer başka bir erkek, eşine asılır veya onları ayırmaya çalışırsa... *ortalıktan yok ol*. En azından bir vampir ve gelini kadar kötüdürler. "Sadece bir eşiniz olduğunuzu ve asla ayrılmadığınızı biliyorum." Eşlerden biri tehlikedeyse veya yaralandıysa canavarın ortaya çıktığını ve mantığın silindiğini de biliyordu. Emma, Lachlain'ın aklını kaçırdığını görmüştü... ve buna bir daha şahit olmak istemezdi.

"Bunun nesi yanlış?"

"Demek istediğin... Yani benden kurtulmak istiyorsun, öyle değil mi?"

"Ya istemiyorsam?"

"Ah, Tanrım." Lachlain onu bırakana kadar kıvrandı. Adam kolunu başının arkasına alıp yaslandı. "Benimle olmak o kadar kötü mü olurdu?"

Emma, Lachlain'ın bilerek böyle rahat davrandığından korktu. "Tabii ki! Bana iyi mi davranacağına yoksa benden nefret mi edeceğine bir türlü karar verememeni ve bizim... birbirimizden farklı olduğumuzu bir kenara bıraksak bile, kabadayının tekisin, kontrolden çıkıyorsun, benim ne hissettiğime zerre kadar önem vermiyorsun, sözlerini *hep* bozuyorsun ve tam da bir Tahta Çıkma'nın eşiğindeyiz..."

"Ah, evet, kendini tutma," diye sözünü kesti Lachlain. Emma ona baktığında kurnaz gülümsemesini gördü. "Bizim hakkımızda bu kadar düşünmene çok sevindim. Belli ki durumu her açıdan ele almışsın."

Emma öfkeyle yumruklarını sıktı. "O zaman bana eşin olmadığımı söyle."

"Değilsin. Sen bir *vampirsin*, unuttun mu? Bir düşün. Klanım ilk bakışta seni parçalara ayırmak ister."

Emma onu incelerken başını salladı, gerçeği anlamaya çalışıyordu.

"Kabul etmeliyim ki tüm bu yeni kıvrımlarınla," gözlerini ona dikti, sonra her erkeğin yapacağı gibi başını salladı, "seni metresim olarak yanımda tutmaya itirazım olmaz ama eşim diyecek kadar ileri gidecek değilim."

Bu söyledikleri neden bıçak gibi içine işlemişti ki? "Bu konuda yalan söylemezsin, değil mi?"

"Rahatla. Seni istiyorum ama o yüzden değil." Ayağa kalktı. "Şimdi, eğer olması gerektiği gibi geceyi benimle yatakta geçireyeceksen giyinmen gerekiyor."

Emma, içini çekerek aniden banyoya döndü ve kapıyı ardından kilitletti. Kapıya yaslandığında titriyordu, Lachlain'in kanının etkisi geçmemişti.

Kaşlarını çattı. Kapının boyası parlak, serin ve yumuşaktı ama soldaki orta panele gelince... Boya çatlamıştı. *Büyüleyici.*

Duşu açıp suyun sıcaklığını kontrol ettiğinde, eline akan su inanılmaz bir hisle avucunu gıdıkladı. Suyun içinde çıplak olmak çok daha iyiydi... Sanki vücudundan akıp giden her su damlasını hissedebiliyordu. Ellerini ıslak saçlarında gezdirmek harikaydı. Yeniden can bulduğunu fark etti.

Sanki Lachlain'in kanı, Ritalin ve Prozac yüklü bir kokteyldi. Yaptığı çıkış yüzünden pişmanlık duyması ve geleceğiyle ilgili huzursuz olması gerekirken böyle şeyler hissetmiyordu. Kendini iyi hissetmesini Lachlain'in kanının yaptığı etkiye bağladı, içtiği zaman keyfini sürdüğü alışılmadık yakınlık hissinden değildi.

Duştan sonra kurulanırken, otel sahiplerini inanılmaz yumuşaklıktaki havlularından dolayı tebrik etmeyi aklının bir köşesine yazdı. Bir tanesine sarındığında havlu göğüs uçlarını okşadı. Emma titreyip kızardı, Lachlain'in göğüs uçlarında dolanan ağzını hatırlamıştı.

Sanki bu anıyı söktüp atmak ister gibi yapabildiği kadar sertçe başını sallayıp aynanın önüne geçti ve serin camdaki buğuyu silmek için uzandı.

Seni istiyorum ama o yüzden değil, demişti ve şimdi Emma adamın onu *neden* istediğine bakıyordu. Lachlain'in onu nasıl gördüğünü hayal etmeye çalıştı.

Belki birazcık... *hoş* olabileceğini düşündü, Lachlain'in kabaca belirttiği gibi kıvrımları belirginleşmiş, yüzüne renk gelmişti. Ama bunlar göreceli şeylerdi, öyle değil mi? Ailesindeki herhangi bir kadının yanında durana kadar hoş görünebilirdi. Ailesinde ölümcül güzeller, tanrıçalar vardı. Karşılaştınca, Emma... şirindi.

Ama ailesinin kadınları orada değildi ve eğer Lachlain son derece muhafazakâr kıyafetlerin içinde, saçları örgülüken onu çekici bulduysa, acaba normalde giydiği kıyafetleri kuşandığında ne düşünürdü?

Her ne kadar bir parçası adamın onu eşi olarak istemediğine pişman olacağı kadar güzel olmayı dilese de, Emma neredeyse azat edilmiş gibi hissetmişti.

En sevdiği kısa eteğini ve bantlı, topuklu ayakkabılarını seçti ve saçlarını kurutunca bukleler halinde dökülmeleri için serbest bıraktı. Rüzgâr çıkar da birileri kulaklarını görürse, Lachlain'in söyleyecek veya yapacak bir şeyler bulacağından adı gibi emindi. Aslına bakılırsa, adam sivri kulaklarından hoşlanıyor gibiydi. Kendini cüretkâr hisseden Emma küpe bile taktı.

Emma arabada ona eşlik etmek için aşağı indiğinde Lachlain gördüklerine bakakaldı. Emma da en az onun kadar şaşırılmıştı.

Çünkü arabayı Lachlain kullanıyordu.

Arabadan fırlayıp Emma'nın yanına gitti ve onu aceleyle arabaya soktu. Lachlain homurdanıp kimsenin görüp görmediğini anlamak için etrafına bakındığında, Emma bu kargaşada iç çamaşırlarının görüldüğünü tahmin etti.

Lachlain yerine döndüğünde kapıyı çarparak kapadı ve arabayı çalıştırdı. "Ne gibi bir oyun oynuyorsun?"

Emma, tek kelime etmeden ona bakıyordu.

"Ellerimi senden zorlukla uzak tutabilirken sen kalkıp böyle giyiniyorsun, öyle mi?"

Emma başını salladı. "Lachlain, ben normalde böyle giyiniyorum. Eşin olmadığımı söylediğine göre güvendeyim, değil mi?"

"Ama ben yine de bir erkeğim. Uzun süredir kadınlardan uzak bir erkek."

Emma'nın içi cız etti. Demek onu bu yüzden çekici bulmuştu... uzun zamandır bir kadını olmadığı için. Bu açıdan bakılırsa, muhtemelen parfüm sürülmüş bir kayayı da çekici bulabilirdi. "O zaman bırak gideyim. Arabayı kullanabiliyorsan artık bana ihtiyacın kalmamış demektir ve eminim ki seninle istediğin gibi ilgilenecek bir kadını da rahatlıkla bulabilirsin."

"Bir sonraki dolunaya kadar benimle kalmayı kabul ettin."

"Sana sadece ayak bağı olurum. Ve eminim ki dışarıda seninle beraber olmaya can atacak bir sürü kadın vardır."

"Ve sen onların arasında yok musun? Bu geceden sonra bile mi?"

Emma dudağını dişledi, adamın enfes kanını içerken buğday renkli, yumuşak tenini nasıl yaladığını ve bir anda aklının başından nasıl gittiğini hatırlamıştı. "Sadece neden kalmamı istediğini anlamıyorum," dedi en sonunda konuşmayı becerebildiğinde. "Bir şoföre ihtiyacın vardı. Artık yok."

"Evet, araba kullanabiliyorum ama senden iki şey daha isteyeceğim."

Emma içini çekti ve sırtını arabanın kapısına vererek ona döndü. Bacak bacak üstüne attığında Lachlain büyülenmiş gibi ona baktı. Emma parmaklarını ona doğru şıklattı. "Söyle bakalım."

Lachlain homurdanarak gözlerini Emma'nın bacaklarından çekti ve yüzüne baktı. "Kinevane'e gelmeni istiyorum, böylece sana borcumu ödeyebilir ve yardımın için seni ödüllendirebilirim. Araba kullanmak senin için yorucuydu ve artık biliyorum ki açlık bunu sandığımdan da beter hale getirdi."

"Beni nasıl ödüllendireceksin?" Emma şüpheliydi ve bunu saklamaya gerek görmemişti.

"Para veya altın. Ya da mücevher. Tüm yaşamım boyunca mücevher topladım."

Son sözlerini vurgularken Emma'nın gözlerinin içine bakmıştı ama Emma neden olduğunu anlamadı.

"İstediyini seçebilirsin."

Emma kaşlarını kaldırdı. "Yani bana tıpkı altın dolu bir hazine sandığından çıkarır gibi antika mücevherler vereceksin, öyle mi?"

"Evet. Aynen öyle." Lachlain ciddiyetle başını salladı. "Paha biçilmez mücevherler. İstediyin kadar."

"Ve benim olacaklar, öyle mi?" Sonunda eşsiz bir şeye sahip mi olacaktı? "Yani kanlı canlı, zırđeli," kelimeyi söylediğinde kendinden memnun bir bakış attı ama Lachlain ne dediğini anlamamıştı, "Lykac ile yaptığım yolculuktan yadigârlarım mı olacak?"

"Evet, senin olacaklar. Gerçi onları 'yadigâr' olarak tanımlayabileceklerinden emin değilim."

Emma başını salladı. "Bir mesele var. Eğer yüz elli yıldır ortalarda yoksan, her ne kadar kulağa hoş gelse de ortada hazine sandıklarıyla dolu bir kale kalmamıştır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Lachlain, hiç Wal-Mart diye bir şey duydun mu? Duymadın değil mi? Muhtemelen şu anda kalenin yerine bundan dikilmiştir."

Lachlain kaşlarını çatıp, "Hayır, mümkün değil," dedi. "Kinevane türümüzün kaynağı ve dış dünyadan korunur. Surları arasına hiçbir tehdidin sızdığı görülmemiştir. Vampirler bile onu bulamadı." Ses tonu basit bir kibirden ötesine işaret ediyordu. "Seni temin ederim ki, üzerine hiçbir şey dikilmemiştir."

Emma'nın gözleri kısıldı. "Diyelim ki haklısın, o zaman son sözümü söyleyeyim. Mücevher veren erkekler seks bekler."

"Bu da istediğim şeylerden ikincisi." Lachlain'in sesi kesildi ve Emma'nın yanağını okşadı. "Seni yatağa atacağım."

Emma'nın buna verdiği zeki karşılık ne oldu? Düşmüş bir çene.

"Bunu... öylesine söyleyebildiğine inanamıyorum," dedi en sonunda, Lachlain elini çekene kadar geriledi. "Açıkçası, artık niyetini bildiğime göre seninle yola devam edemeyeceğim."

"Anlıyorum." Emma'ya hüzünlü bir bakış attı. "Bunu becerebileceğimden gerçekten korkuyorsun anlaşılan."

Emma sabırsız bir bakış attı. "Ah işte ellerin buradaymış, hemen aralarına girivereyim."

Bir an sonra Lachlain kızın yaptığı yoruma kurnazca gülümsedi. "Ama öyle. Başaramayacağıma emin olsan, 'niyetim' sana basit bir hayalmiş gibi gelirdi."

"Yani oyun kimin istediğini önce elde etmesine döndü."

"Öyle de diyebilirsin. Hedefine ben senin keyfini sürmeden önce varabileceğini mi sanıyorsun?"

Emma nefesini tutup kollarını göğsünde kavuşturdu. Ona yaşattığı onca şeyden sonra, Lachlain'in Emma'ya bir özür borcu vardı. Ondan koparabileceği her bir mücevheri bileğinin hakkıyla elde etmişti! "Biliyor musun, devam etmeyi kabul edeceğim. İlk olarak, verdiğim sözü zorla tutturacağını biliyorum. Ama aynı zamanda zularu da silip süpüreceğim. Ve sakın seni uyarmadığımı söyleme!"

Lachlain, onu rahatsız edecek kadar yana doğru eğildi, yüzünü Emma'nın yanağına dayadı ve alçak sesle, "Ve ben de bu hafta bitmeden önce bacaklarını belime doladığını görüp çılgık attığını duyacağım. Uyarmadı deme," dedi.

Emma hızla geri çekildi, cevap vermeye çabalarken yanakları kızarmıştı. "O zaman... araba kullanmaktaki becerini görelim bakalım."

Lachlain ondan yavaşça uzaklaştı, son bir kez bacaklarına baktı ve aracı vitese taktı. Emma, Lachlain yola çıkarken, kemerini bağlayıp Lachlain'in işi eline yüzüne bulaştırmasını bekleyerek eğlenceye hazırlandı.

Ama -tabii ki- Lachlain kusursuz bir sürücüydü.

Emma'nın yaptığı her şeyi analiz etmişti, Emma adamın onu seyretmediğini nasıl düşünebilmişti ki? "Ne zaman, nasıl öğrendin?" Sesi keskindi.

"Sen düşünürken otoparkta denedim. Merak etme, giriş kapısını hep görebileceğim bir yerdeydim."

"Sana gitmeyeceğimi söylemiştim."

"O yüzden bakmıyordum. Bu durum seni sınırlendirmiş gibi. Sen sürmek ister misin?"

"Genelde insanların bunu öğrenmesi daha uzun sürer."

"İnsanların öğrenmesi." Emma'nın dizine hafifçe vurdu, hareketiyle onu küçük görür gibiydi. "Hatırla, ben doğaüstü bir biçimde güçlü ve zekiym."

Elini daha da yukarı kaydırınca eline tokadı yiyiverdi. "Ve doğaüstü bir biçimde kibirli."

Emma'yı bu gece yuvarlak hatlarıyla, günaha davet eden kısa eteği, parlayan saçlarıyla gördüğünde Lachlain'in kalbi göğsünü yaracak gibi olmuştu. Küçük, seksi ayakkabılarını fark etmiş ve Emma bacaklarını ona dolarken topuklarının sırtını deldiğini hayal etmişti. Gözleri berraktı, teni ışıldıyordu.

Öylesine donup kalmıştı ki, Ay'ın bile kendisini böylesine cezbetmediğini fark etmişti.

Ve Emma kendi isteğiyle yanında kalıyordu, mücevherlerle büyülenmişti. Onlar zaten çoktan onun mücevherleriydi.

Tüm yaşamı boyunca ona vermeyi ümit ederek mücevher toplamış fakat asla onun gibi bir eş hayal etmemişti.

Lachlain arabayı sürerken, yüz elli yıl önce yakalandığından bu yana kendini ilk kez iyimser hissediyordu. Olanlara rağmen düş-

manlarından kaçmıştı ve yaşamını tekrardan kuracaktı. Eminaline ile birlikte... Kız onun sandığı gibi bir katil değildi. Uzun yaşamı boyunca karşılaştığı pek çok vampir arasında eşsizdi.

Gördüğü tüm dişiler arasında eşsizdi.

Görüntüsünün bir periye mi yoksa Sirene mi benzediğine karar veremiyordu. Bilekleri, ince elleri ve köprücük kemiği kırılğan, boyununun solgun çukuru zarıftı. Yüzü tıpkı bir meleşinki gibi enfesti. Diğer yerleri, özellikle de artık beslendiği için, tam bir kadının hatlarına kavuşmuştu; geniş, hassas göğüsleri ve yumuşak bir sırtı vardı.

Ve kalçaları, Lachlain'in nefessiz kalıp, "Tanrım," demesine sebep oluyordu.

Koluna baktığında, Emma'nın sivri dişlerinin soluk izine gülümsedi, kızın ısırığına verdiği tepkiye inanmamıştı. Kendi inançlarını ve diğerlerinin bunu ne kadar iğrenç bulacağını göz önüne alınca, bunun yoksunluktan kaynaklandığını düşündü... çünkü bu onu mest etmişti.

Daha önce hiç bilmediği bir cinsellik sayfası açmıştı sanki. Sanki şimdiye kadar hep basit cinsellik deneyimleri olmuş ve sonra, hiç yoktan çıkagelen Emma, *peki ya karnışını ağzıma alıp yalayıp emersem*, demişti. Sertleşince titredi.

Saklaması gereken bir utanç izi olsa da Lachlain Emma'nın ısırık izine bakmayı seviyordu çünkü ona bu yabancı, garip zevki ve Emma'nın başkasından içmemiş olduğunu hatırlatıyordu. Bu karanlık öpücüğü sadece ona saklamıştı.

Emma'ya bunu yapmaması gerektiğini kimin öğrettiğini merak etti. Ailesi mi? Gerçekten Çilekeş miydiler? Diğerlerinden farklı oldukları, Sürü'den ayrıldıkları için mi Louisiana'da yaşamak zorunda kalmışlardı? Aklına hiçbir yanıt gelmiyordu. Şimdiye dek gördüğü en ketum dişiydi ve restorandaki patavatsız sorgunun ardından Lachlain bir süre onu rahat bırakmaya karar vermişti.

Ama Emma'nın ilkiydi ve tek kalacaktı, bununla gurur duyuyordu. Emma'nın bir daha kan içmesi gerekeceği zamanı hayal etti. Emma'nın dantelli iç çamaşırlarını çıkarıp ıslaklığını parmaklayabilmek için boynundan içmesini isteyecekti. Emma bir kez onun için hazır olduğunda, onu alıp...

Bir kez daha titreyip belki onuncu kez susayıp susamadığını sormak için Emma'ya döndü ama kız onun paltosunun altına kıvrılmış, huzurlu ve rahat görünüyordu. Paltoyu iyice üzerine örttü, çünkü bunun onu rahatlatacağını düşünüyordu ama asıl Lachlain onun uyluklarını görmezse daha rahat edecekti. Emma başını pence-reye yaslamış dışarıyı seyrediyordu, kulağında o alet vardı ve kısık sesle şarkıya eşlik ettiğinin farkında değildi. Lachlain onu rahatsız etmek istemedi. Sesi güzeldi, şakıyordu.

Hiçbir şeyde iyi olmadığını söylemişti, yalan söyleyemediğine göre güzel şarkı söylediğine inanmıyordu. Lachlain neden Emma'nın kendine daha çok güvenmediğini merak etti. Güzeldi, keskin bir zekâsı vardı ve içinde bir yerlerde ateşliydi. Hayır, çok derinde değildi. Çenesini çıkarmıştı... hem de ilk fırsatta.

Belki de vampir ailesi onu fazla içedönük ve hassas bulduğu için Emma'ya kötü davranmıştı. Bu düşünce içindeki öfkeyi alevlendirdi, Emma'ya kötü davranmış herkesi öldürme fikri aklına geldi.

Lachlain neler olduğunu biliyordu. Kızın tarafını tutuyor, her şeyi ikisi adına düşünmeye başlıyordu. Her nasılsa, eşiyle olan bağımlı bir ısırık başlatmıştı.

Daha ne kadar yolumuz kaldı? Emma mızmozlanmaya eğilimliydi.

Yeniden enerji kazandığı için arabanın içinde kıpır kıpırdı. En azından kendisini, koltukta kıvrınmasının sebebinin bu olduğuna ikna etmişti. Lachlain'in paltosunun içinde eridiği, hâlâ adamın kokusunu taşıyan paltonun, Emma'yı Lachlain'in lezzetli kokusuyla sarmasından değil.

Gerinip kulaklıklarını çıkardı ki anlaşılan bu, Lykae dilinde, "Haydi beni sorgula," demekti, çünkü sorular anında yağmaya başladı.

"Daha önce hiç öldürmediğini söyledin, yaşayan birinden hiç içmediğini. Yani seks sırasında bir adamın boynunu hiç ısırmadığını mı söylemeye çalışıyordun? Yanlışlıkla da olsun ısırmadığını, boşalırken bile."

Emma içini çekti ve alrı kırıştı, hayal kırıklığına uğramıştı. Bu gece onun yanındayken hep *rahat* olmuştu ama işte seksle ilgili soru ve imalar gelmişti. "Bu da nereden çıktı?"

"Araba sürerken düşünmekten yapacak başka işim yok. Yapmadın mı?"

"Hayır, Lachlain. Memnun musun? Seninki dışında kimsenin koluna diş geçirmedim." Lachlain anında başka bir soru sormaya hazırlanırken, Emma terslendi. "Kimsenin *hiçbir şeyine* geçirmedim."

Lachlain rahatladı. "Emin olmak istedim."

"Niye?" dedi Emma, çileden çıkmıştı.

"İlkin olmak hoşuma gitti."

Ciddi miydi? Bu soruları sırf onu kızdırmak için değil de, sadece bir... erkek olarak soruyor olabilir miydi?

"Kan her zaman bu geceki gibi tepki vermene mi sebep oluyor yoksa benden içmek mi seni bu kadar şehvetli yaptı?"

Hayır. Sadece onu utandırmak için soruyordu. "Ne önemi var?"

"Başkalarının önünde bir bardaktan içsen de böyle davranıp davranmayacağını bilmek istedim."

"Bana işkence etmeden birkaç saat bile duramıyorsun, değil mi?"

"Sana işkence etmiyorum. Bilmem gerekiyor."

Emma, onunla konuşmaktan gerçekten nefret etmeye başlıyordu. Sonra kaşlarını çatı. Nereye varmak istiyordu? Başkalarının önünde

ne zaman içecekti ki? Evde içerdi ama bu da partilerde bir kupa veya margarita bardağı olurdu. Yatakta, yarı giyinik vaziyette, bir erkek göğüslerini yalarken değil. Nabızı hızlandı, endişelenmişti. Kanı şarap gibi içerken Lachlain onu ailesinin ya da arkadaşlarının önüne asla çıkarmazdı, o halde neden soruyordu?

Onunla ilgili planları mı vardı? Lachlain hakkında ne kadar az şey bildiğini bir kez daha fark etti. "Lykae iştahını ve şey, cinsellikle ilgili ne kadar açık olduğunuzu duymuştum," yutkundu. "ama başkalarının önünde öyle olmak istemem."

Lachlain kaşlarını çatı ve yanağında bir kas seğirdi. Emma birden onun büyüyen öfkesini hissetti. "Başkalarının da içtiği sosyal bir ortamı kastetmiştim. Başka türüsünü *aklıma bile getirmem*."

Emma kızardı. Şimdi, asıl onun aklı Lachlain'inki gibi çalışmaya başlamıştı. "Lachlain, senin bir bardak sudan etkilendiğinden daha fazla etkilenmem."

Lachlain gözlerinin içine baktı, o kadar ilkel bir bakıştı ki Emma titredi. "Emma, geçmişte ne haltlar karıştırdığını bilmiyorum ama şundan eminim ki bir kadını yatağıma aldığımda onu *asla* paylaşmam."

“Bu akşam mola vermemizi pek umursamıyor gibisin,” dedi Lachlain otel penceresine astığı battaniyeleri üçüncü kez kontrol ederken, omzunun üzerinden.

Geceyarısından sonra gök yarılmış, yağmur boşanmıştı ve hızları kesilmişti. Lachlain Kinevane’in hemen hemen iki saat uzakta olduğunu söylemişti. Emma üç saat sonra şafağın sökeceğini biliyordu.

Emma, Lachlain’in hayal kırıklığına uğradığını bilerek başını salladı. “Ben devam etmeye hevesliydim,” diye hatırlattı. Kendi kendine şaşırmıştı ama öyleydi. Emma güneşle ilgili meselelerde ilgili genelde, *olacağına varır*, demezdi.

Battaniye bariyerini son bir kez kontrol eden Lachlain odadaki yumuşak koltuğa gömüldü. Emma ona bakmaktan vazgeçebilmek için yatağın ucuna ilişti, televizyonun kumandası elindeydi ve kanallar arasında gezinmeye başladı.

“Biliyorsun ki devam etme riskini almam.” Lachlain bir daha yanmasına izin vermeyeceğini söylediğinde, Emma bu konuda ciddi olduğunu biliyordu.

Ama yine de, bu gece şansını denemekten kendini nasıl alıkoyabildiğini anlamıyordu. Eğer yuvasından yüz elli yıldır uzak tutulan Emma olsaydı ve eve varmasına iki saatlik yol kalsaydı, o isteksiz vampiri yanında sürüklerdi.

Lachlain öyle yapmak yerine, kendi deyişiyile keyfini sürmeye alıştıkları kalitede olmayan ama “güvenli olduğunu hissettiği” bir otel bulmuştu. Uyumayı planladığı için birleşik iki oda tutacak kadar rahattı ve söz verdiği gibi onun yanında uyumayacaktı. Emma hızla bir hesap yaptığında adamın neredeyse kırk saattir uyumadığını fark etti.

Yine de uyku ihtiyacına teslim olmak onu rahatsız ediyor gibiydi. Aslına bakılırsa, sadece etrafı kolaçan ederken –ki bunu artan aralıklarla yapıyordu– dikkati dağıldığı için bu durumdan söz etmek zorunda kalmıştı. Uykusuz da idare edebileceğini ama yarasının olması gerektiği gibi iyileşmediğini söylemişti.

Yara derken bacağını kastediyordu. *Altı yıllık* bir alçıdan çıkan bir insan bacağı gibi görünen bacağını. Emma’nın aklından hakkında hikâyeler uydurduğu yarasını.

Bacağını kaybetmek zorunda kalmış olmalıydı. Kolundaki ısırik izi hızla iyileşiyordu ve Emma onu bu ize neredeyse sevecen bir ifadeyle bakarken yakalamıştı; Emma’nın nadir bir kucaklamadan bile daha değerli bulduğu bir ifadeydi. Ama topallamaya devam ediyordu. Herhalde bacağı kendisini baştan aşağı yeniliyordu.

Emma başını kaldırıp ona baktığında, kendisi Lachlain’in bacağına gözünü dikmiş bakarken, onun da aynı şeyi yaptığını fark etti; gözlerinde o *kurt gibi* bakışla uyluklarını seyrediyordu. Eteğini çekştirip bir yukarı bir aşağı salınmasını sağladı. Lachlain’in bakışları Emma’nın hareketlerine yapışmış gibiydi, uzun dakikalar boyunca ağzından alçak, zar zor duyulur bir hırlama sesi çıkmıştı. Ses Emma’yı titretti, mantık dışı bir şekilde, Lachlain’e zevk vermek için hareketlerini iyice abartmak istedi.

Aklı başında Emma ise bu fikir karşısında kızarıp yatak örtüsünün kenarını üzerine örtmek için kaldırırken, Lachlain hayal kırıklığıyla kaşlarını çatarak ona baktı.

Emma başını çevirip bu garip durumdan kurtulmak için bir kez daha kumandaya sarıldı. İkisi de bu kadar birbirine açken ve Emma her gece banyo küvetinde adamın çıplak bedenine yaslanarak uyumayı alışkanlık haline getirmeye başlamışken, bu Lykae ile bir otel odasında olmaması gerekiyordu. Boğazını temizleyip ona döndü. “Ben bir film seyredeceğim. Herhalde seni günbatımında görürüm.”

“Beni odandan atıyor musun?”

“Öyle görünüyor.”

Lachlain başını salladı... Emma’nın isteği bir anda yok sayılmıştı. “Şafağa kadar seninle kalacağım.”

“Kendi kendime zaman geçirmeyi seviyorum ve son üç gündür buna izin vermedin. Bana biraz alan bırakmak seni öldürür mü?”

Lachlain’in kafası karışmış gibiydi, sanki ondan uzak durmak istemesi delilikmiş gibi. “Bu... filmi benimle paylaşmayacak mısın?”

Soruyu sorma biçimi yüzünden Emma neredeyse sırtıyordu.

“Hem sonrasında yeniden içebilirsin.”

Lachlain’in seksi sözleriyle gülümseme isteği yok oldu ama Emma yüzünü çeviremedi, Lachlain’in ona bakışındaki ateşle büyülenmişti.

Lachlain, Emma’nın onun da bundan hoşlandığını düşünmesine sebep olarak ondan içmesini istemeye devam etmişti. Bu onu şaşırtsa da adamın sertleştiğini fark etmiş –gözden kaçırmak zordu– ve bakışlarındaki arzuyu görmüştü. Şimdi gördüğü arzunun aynısıydı...

Aralarındaki an, arzuyla çılgılık atan bir kadın sesiyle bozuldu. Emma nefesini tuttu ve televizyona döndü. Farkına bile varmadan kumandanın düğmesine basmıştı ve bir şekilde Cinemax kanalına geçmişti. Gecenin bu saatinde Cinemax, Ateşlimax anlamına geliyordu.

Deli gibi kumandayla oynarken yüzü utançla kızarmıştı ama en sıradan kanallar bile ya *Sadakatsiz* ya da *Gözü Tamamen Kapalı*’yı

yayınlanmaktan zevk alır gibiydi. En sonunda içinde seks olmayan bir şeyler buldu.

Lanet olsun. *Kurt Adamı Paris'te.*

En kanlı saldırı sahnesindeydi.

Daha değiştiremeden Lachlain ayağa fırlamıştı. "İnsanlar... insanlar bizi böyle mi görüyor?" Sesi dehşete düşmüş gibi çıkıyordu.

Emma diğer kurtadam filmlerini düşündü -*Köpek Askerler*, "İçimdeki Canavar"¹⁵, *Çılgılık*, son derece kibarca isimlendirilmiş olan *Canavar Ölmeli*- ve başını salladı. Bunları eninde sonunda görecekti ve gerçeği öğrenecekti. "Evet, öyle."

"Tüm İrfan yaratıklarını böyle mi görüyorlar?"

"Ece, şey, tam değil."

"Neden?"

Emma dudaklarını ısırdı. "Şey, duyduğuma göre Lykac'ler hiçbir zaman Hİ meselesine kafa yormamış ama vampirlerle cadılar buna tonla para yatırmış."

"Hİ mi?"

"Halkla ilişkiler."

"Ve bu Hİ onların işine mi yarıyor?" diye sordu, yüzünde hastalıklı bir ifadeyle seyretmeye devam ederken.

"Şöyle diyelim, cadılar güçsüz Vikanlar"¹⁶ olarak görünüyör, vampirler ise seksi bir... mit olarak."

"Tanrım," diye mırıldandı uzun bir iç çekişle yatağa çökerken.

Tepkisi öylesine güçlüydü ki Emma altını kazımak istedi. Altını kazımak aynısına maruz kalabileceği anlamına gelirdi ama o anda umursamadı. "Yani şuradaki kurtadam görüntüsü... tamamen yanlış"

Lachlain bitkin bir halde bacağına ovuşturdu. "Lanet olsun Emma, bana değiştirdiğinde neye benzediğimi dosdoğru soramaz mısın?"

Emma başını kaldırdı. Bacağı belli ki canını yakıyordu ve Emma da herhangi bir canlının acı çekmesine dayanamazdı. Anlaşılan şu zalim, kaba Lykac'nin acısına bile dayanamıyordu, çünkü acısını unutmaya için sormaya devam etti. "Peki Lachlain, değiştirdiğinde nasıl görünüyorsun?"

Lachlain şaşırıldı, sonra da nasıl cevap vereceğini bilemiyor gibi göründü. Sonunda, "Hiç içine ruh girmiş bir adam gördün mü?" diye sordu.

"Elbette," dedi Emma. Dünyanın İrfan yaratıkları açısından en zengin şehrinde yaşıyordu.

"Hani insanı görmeye devam edersin ama ruh da belirgindir ya. İşte öyle. Beni görmeye devam edersin ama benimle birlikte daha güçlü, daha vahşi bir şeyi de görürsün."

Emma yatakta ona doğru döndü, yüzüstü yattı ve başını ellerine dayadı, daha fazlasını dinlemeye hazırды.

Devam etmesi için işaret ettiğinde Lachlain sırtını yatak başına dayadı ve bacaklarını uzattı. "Sor bana."

Emma gözlerini devirdi. "Pekâlâ. Köpek dişlerin uzuyor mu?" Başıyla onayladığında devam etti. "Ya kürkün?"

Lachlain kaşlarını kaldırdı. "Tanrı aşkına, hayır."

Emma'nın birçok kürklü arkadaşı olduğu için bu cevaba alındı ama üstelemedi. "Gözlerinin maviye döndüğünü biliyorum."

Lachlain başını salladı. "Ve vücudum büyüyor, bu arada yüzümün şekli değişiyor, daha... kurda benziyor."

"Ya hayvan burnu?"

Lachlain bunu duyunca güldü. "Hayır. Düşündüğün gibi değil."

"O zaman senden çok da farklı değil gibi."

15 *The Beast Within*. 1982 ABD yapımı bir korku filmi. (ed.n.)

16 *Wiccan*. Yeni-paganlık içinde yer alan Vika inanışını benimseyenlere verilen isim. (ed.n.)

"Ama öyle." Ciddileşti. "Biz buna *saorachadh ainmhidh bhliadna* diyoruz... Canavarı kafesinden salmak."

"Beni korkutur mu?"

"Daha yaşlı, daha güçlü vampirlerin bile ödü kopar."

Emma dudağını ısırды, Lachlain'in söylediklerini düşünüyordu. Ne kadar denerse denesin Lachlain'i *ateşli* dışındaki bir sıfatla hayal edemiyordu.

Lachlain elini ağzına götürdü. "Geç oluyor. Şafaktan önce ben-den içmek istemez misin?"

Ne kadar çok istediğini düşünüp utanan Emma omuzlarını silkip gözünü örtünün şal desenlerini takip eden parmağına dikti.

"İkimizin de aklında. İkimiz de istiyoruz."

Emma mırıldandı. "İstiyor olabilirim ama onunla birlikte gelen şeyi istemiyorum."

"Ya sana dokunmamaya yemin edersem?"

"Ama ya..." Emma yüzü kızarak sözünü yarım bıraktı. "Ya ben... *kendinden geçersem?*" Eğer onu daha önce yaptığı gibi okşar ve öperse hiç şüphesiz çok geçmeden Lachlain'in dediği gibi onu yatağa atması için yalvaracaktı.

"Umurumda olmaz çünkü ellerimi bu örtünün üzerine koyup hiç kıpırdatmayacağım."

Emma kaşlarını çatarak ellerine baktı, sonra dudağını yaladı. "Arkana koy."

Belli ki Lachlain bundan hoşlanmamıştı. "Ellerimi," etrafına bakındı, sonra kollarını başlığın üzerine kaldırdı ve tepesine koydu. "buraya koyacağım ve kımılatmayacağım. Ne olursa olsun."

"Söz mü?"

"Evet. Yemin ederim."

Emma, kendini Lachlain'e doğru emeklemesini sağlayan şeyin sadece açlık olduğuna ikna etmeyi denedi. Ama bundan çok daha fazlası vardı. Yaptıklarının duygusallığını hissetmeye ihtiyacı vardı, sıcaklığını, dilinin altındaki teninin tadını, onu açgözlülükle emerken sanki ona *zevk veriyormuş* gibi kalp atışlarının hızlanmasını.

Önünde diz çöktüğünde Lachlain başını bir yana eğip davetkâr boynunu gözler önüne serdi.

Emma onun şimdiden sertleştiğini gördüğünde huzursuz oldu. "Ellerin olduğu yerde kalacak mı?"

"Evet."

Kendini durduramadan öne eğildi, yumruklarıyla tişörtüne yapıştı ve köpek dişlerini Lachlain'in tenine geçirdi. Zengin bir sıcaklık ve zevk duygusu içinde patladı ve inledi. Lachlain'in inlemesinin dudaklarının altında yankılandığını hissetti. Duygu patlamasından neredeyse bayılacak gibi olduğunda Lachlain'in fısıldadığını duydu. "Üzerime... *bin.*"

Dudaklarını ayırmadan dediğini yaptı ve daha rahat yerleşip aldığı tadın ve hissettiklerinin keyfini sürdü. Lachlain ellerini olduğu yerden kıpırdatmadıysa da kalçasını Emma'ya doğru kaldırmıştı. Sonra inleyerek, zorlukla kendini durdurdu.

Ama Emma çıkardığı sesleri seviyordu, o sesleri *hissetmekten* hoşlanıyordu ve daha fazlasını duymak istiyordu. O yüzden kendini iyice kucağına yasladı, eteğinin uyluklarının üzerine çıkmasını umursamamıştı. Onu karşılayan sıcaklık neredeyse canını yakacak gibiydi. Aklındakiler silindi. *O kadar sert ki...* Neredeyse aklını kaybetmiş bir halde, rahatlatmak için adama süründü.

“*B*eni yeminimden azat et, Emmaline.”

Cevap vermedi, onu azat etmeyecekti ve lanet olsun ki sözünü tutup tutmamak Lachlain için önemliydi. Kızın verdiği tek cevap, üzerindeyken dizlerini daha da açmak oldu, sonra aralarında bir tek Lachlain’in pantolonu ile Emma’nın ipek iç çamaşırı varken yavaşça, şehvetle penisini bacaklarının arasına sürtmeye başladı. “Ah Tanrım, evet, Emma,” diye soludu, istekle titriyor, kızın ona yaptıklarına inanamıyordu.

Bunu Emma’ya karşı kullanacağını düşündü belli belirsiz. Eğer dudaklarındaki kan Emma’nın kontrolünü böylesine yitirmesine sebep oluyorsa, her şeyini teslim edene dek onu içmeye zorlayacaktı...

Bir vampiri karını içmesi için zorlamak mı? Ona neler oluyordu?

Emma ellerini yatak başına, Lachlain’in elleri arasına koyunca başı geriye düştü. Önünde uçuşan saçlarının kokusu, ısıngı ve Lachlain’i uçurumun kıyısına doğru sürerken aldığı belirgin haz. “Böyle boşalmama neden olacaksın. Eğer durmazsan...”

Durmadı. Sanki *duramıyormuş* gibi ona sürünmeye devam etti. Lachlain, daha önce hiç olmadığı kadar deliye dönmüştü. Emma’ya dokunamamak, dudaklarını tenine dokunduramamak... Emma göğüslerini Lachlain’e sürttü ve yeniden doğruldu. Yatak başlığı, Lachlain’in elleri altında çatırdadı.

Nabız gibi atan bir baskı Lachlain'in içinde büyüdü, Emma ondan ilk kez kan içtiğinden beri büyüyordu. Şimdi, kız hızlandıkça, sertliğinin üzerinde ileri geri gittikçe nefesi kesiliyordu. Tam da Emma'nın içmeyi bıraktığını anladığında, Emma kulağına fısıldadı: "Seni sonsuza kadar içebilirim."

İçeceksin...

"Tadı o kadar iyi ki," dedi son kelimelerini inleyerek söylerken,

"Beni deli ediyorsun," dedi hırıltılı bir sesle, sonra başını geriye attı ve kızın sertçe bastırıldığı kalçasıyla yaptığı hareketlerin sonunda ateşli bir şekilde boşalırken haykırdı. Elinin altındaki tahta kıymıklarına ayrıldı.

En sonunda titremesi durduğunda yumruklarını Emma'nın bacaklarının yanına koydu. Emma göğsüne düştü, ona yapışmıştı, minik bedeni titriyordu.

"Emma, bana bak."

Emma ona döndü, gümüşü gözleri büyüleyiciydi. Lachlain onu biliyordu, tanıdık geliyordu ve yine de biliyordu ki bu harikulade yaratık gibisini hayatında hiç görmemişti. Emma, şüpheli bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Sana dokunmak, gelmeni sağlamak istiyorum."

Emma kaşlarını kaldırarak Lachlain'in parçalanmış ellerine baktı.

"Sonra seni öpeceğim. İç çamaşırlarını çıkar ve tam şurada diz çök."

Emma yavaşça başını salladı.

"Neden?"

Fısıldayarak, "Çünkü böyle şeyler gittikçe fazlalaşıyor," dedi.

"Yeminimi bozmadım." Elleri hâlâ kenetliyken, sesini alçalttı.

"Sana zevk vermeyi o kadar istiyorum ki bu canımı yakıyor."

Emma alnunu başına yaslamadan hemen önce kızın bakışlarının yumuşadığını gördü. Sanki kendini bundan alıkoyamıyormuş gibi eğilip Lachlain'in dudaklarını yaladı. Saçları dağılarak adamın boynunu süpürdü. Muhteşem kokusu Lachlain'i yaladı geçti ve Lachlain yeniden sertleştiğini hissetti.

Kızın öpücükleri arasında gıcırtılı bir sesle, "Bunu niye daha ileri götürüyoruz?" dedi.

"Bu ben değilim," diye mırıldandı Emma. "Ben böyle biri değilim. Seni tanımıyorum bile."

Kızın bir yandan dudaklarını yalarken yaptığı saçma sapan itiraz, Lachlain'in içinde saf bir öfkenin alevlenmesine sebep oldu. Bunların, kızın söylemesi gerektiğini düşündüğü cümleler olduğuna inanıyordu. "Ama yine de kanımı doğrudan bedenimden aldın. Bu iki kişinin yapabileceği en mahrem şeylerden biri."

Emma bir anda kasıldı ve geri çekildi. "Bu doğru ve aynı zamanda kötü bir şey. Ama kendimi güvenmediğim birine tamamen veremem." Ayağa kalktı ve koltuğa kıvrıldı. "Böylesine kötü davranan birine..."

"Emma, ben..."

"Öyle olduğunu biliyorsun. Daha üç gece önce beni hayatımda hiç olmadığı kadar korkuttun. Buna rağmen benden bir şeyler mi istiyorsun?" Titriyordu. "Sadece git. Lütfen. Bir kerecik."

Lachlain hayal kırıklığıyla homurdandı ama yine de kapıya doğru topalladı. İki odayı birleştiren koridorda döndü ve "Birkaç saat kazandın. Benden bir daha içtiğin zaman benim olacaksın ve ikimiz de bunu biliyoruz," dedi. Kapıyı arkasından çarptı.

Emma yerde yaptığı yuvada yatıyor, üzerindeki örtüleri değiştireliyordu. Üzerindeki kıyafetler ne zaman bu kadar pütürlü olmuştu? Sanki duyarlı göğüslerine ve beline sürtünen her bir ipliği hissedebiliyordu.

Ve üzerindeki ipekti.

Lachlain'e yaptıklarının sadece düşüncesi bile sanki adamı yeniden altında hissedebilecekmiş gibi kalçalarının kıvrılmasına sebep oldu. Adamın... üzerine binerek orgazm olmasını sağlamıştı.

Yüzü kızardı. Ahlaksız Emma'ya mı dönüşüyordu?

Ve o da neredeyse orgazm olacaktı. Duş alırken, daha önce hiç olmadığı kadar ıslandığını fark etmişti. Kan şehvetinin açlıktan kaynaklanmadığını düşünmeye başlamıştı... İçmekten kaynaklanan cinsel şehvetti bu.

Lachlain haklıydı, bir kez daha ondan içtiğinde Emma'ya sahip olabilirdi çünkü bu gece Emma geçici olarak aklını yitirmiş, neden onunla uyuyamadığını bile unutmuştu. Her ne kadar ümitsizce öyle olmamasını istese de, bir çeşit bağıllık veya söz olmadan kendini bir başkasına öylece verecek türden biri değildi.

Seks hakkında eski kafalı olduğunu düşünmüyordu –Ateşlimax'ı bilmesinin bir sebebi vardı elbette– ve tüm bu meseleyle ilgili sağlıklı bir tutumu vardı ama tüm bunlara rağmen hiç orgazm olmamıştı. İçten içe uzun süreli bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bu asla Lachlain'le olamazdı.

Adamın Emma'yı huzursuz etmekten zevk alan zalim, tehditkâr bir Lykae olması bir yana, Emma onu arkadaşları arasında hayal bile edemiyordu. Malikânede film seyrettiğini, Emma'nın kokusunu alabilmek için hazırladığı ve ekranın önüne geçenlere attığı patlamış mısırları yediğini düşünemezdi. Ailesine uyum sağlaması mümkün değildi çünkü "bir hayvanın" Emma'ya dokunuyor olması midelelerini bulandıracaktı. Ve tabii bir de onu öldürmek için sürekli plan yapıp duracaklardı.

Tüm farklılıklarının ötesinde, dışarılarda bir yerde, bir çeşit doğatüstü yazgıyla Lachlain'in eşi olmayı bekleyen diğer dışiden bahsetmeye gerek bile yoktur.

Emma biraz rekabete hayır demezdi ama bir Lykae'nin eşine karşı...

Pekâlâ, işte şimdi saçmalıyordu...

Lachlain bitişik odanın kapısını tıklattı ve cevap beklemeden açtı. Neyse ki Emma göğüslerini okşayıp sallanmayı çoktan kesmişti.

Yeni duş aldığı için saçları ıslaktı, belinin azıcık aşağısında başlayan ve tam da olması gerektiği gibi biraz bol duran kot pantolonu içinde kapıya yaslanmıştı. Tişörtü yoktu ve Emma avuçlarından birini bir kumaş parçasıyla sardığını fark etmişti. Boşalırken kırdığı yatak başlığı yüzünden yaralanmıştı.

Kollarını o kaslı göğsünün üzerinde kavuşturdu. Emma'nın beğenisi neredeyse ahmaklık sınırındaydı.

"Senin hakkında bilmediğim bir şey söyle," dedi Lachlain.

Emma sonunda bakışlarını Lachlain'in gözlerine kaldırabilirdiğinde, "Üniversiteye gittim ve popüler kültür lisansı yaptım," dedi.

Lachlain etkilenmiş görünüyordu, tabii o kadar uzun süre ortalıkta yoktu ki bu zamanlarda popüler kültür diplomasının insanlar için çıtır çerez sayıldığını bilmiyordu. Başını sallayıp kendi odasına dönerken Emma'nın, "Sen de bana söyle," demesini beklemiyordu.

Yeniden Emma'ya döndüğünde, kızın soru sormasına şaşırılmış gibiydi. Pürüzlü bir sesle, "Senin bu dünyada gördüğüm en güzel yaratık olduğunu düşünüyorum," dedi.

Emma, Lachlain'in kapıyı kapamadan önce nefesinin kesildiğini duyduğuna emindi.

Ona güzel demişti.

Daha önce hüznü bir teslimiyet hali içindeydi, şimdiyse sersemlemişti. Ah, evet kötü bir biçimde. Duyguları deli gibi dönüp duran bir pusula gibiydi...

Bunun ne olduğunu fark ettiğinde gözlerini kıstı. Stockholm sendromu. Elbette. Onu esir eden zorbayla kendini özdeşleştirme? Tamam. Onunla bir bağ kurma? Tamam.

Ama dürüst olması gerekirse zorbaların kaç tane iki metre boyunda, buğday tenli, çekici bir aksanı olan ve Emma'nın hep hayalini kurduğu sıcacık, sert vücuda sahip tanrıları ki. Tüm bunlara ek olarak o vücudu Emma'ninkine sarmaya meyilliydi. Ve bir de güzel olduğunu düşünüyordu, öyle mi?

O ağız sulandıran kanına doyamadığını eklemeye gerek bile yoktu. Bu Lykae'nin Patty Hearst'ü¹⁷ mü olacaktı?

Umurunda değildi. Sonuçta Lachlain'in eşi değildi ve onu baştan çıkarsa ve aralarında bir şeyler geçse bile, sadece Lachlain gerçek eşini bulana kadar biraz vakit geçirirlerdi. Ve eğer Lachlain gibi bir adam tarafından kullanılıp bir köşeye atılırsa şu zırlak hatunlardan birine dönüşebilirdi. Ki bu onun için bir seçenek sayılmazdı.

Lachlain'in eşi olmadığı için rahatlamıştı. Gerçekten. Eğer öyle olsaydı bu ömür boyu mahkûm edilmek gibi olurdu. Asla gitmesine izin vermezdi, Emma'ya sürekli çıkıştırdı ve onu mutsuz ederdi ve kaçmayı denese bile halaları en sonunda onu öldürene dek Lachlain'in peşinden gelirdi.

Topluluğu bundan zevk alırdı. Onu öptüğünü ve mahrem dokunuşlarını bir öğrenseler Lachlain ve türü üzerine cehennemin gazabını salarlardı. Emma'nın bildiği kadarıyla topluluğundan bir Lykae'ye dokunan tek kişi kendisiydi.

Ve annesi de bir vampire tamamen teslim olan tek kişiydi.

Emma, gündeğümünde uyandı, bir şeyler hissetmişti.

Kafasını kaldırıp karanlık odaya baktı, yatağının kenarından başını uzattı ama hiçbir şey göremedi. Kendi kendine, *bir şey yok*, dedi ama aceleyle giyinip toplandı ve Lachlain'in odasına daldı.

Lachlain hâlâ o kot pantolonun içinde uyuyordu, üzerinde battaniye yoktu çünkü tüm battaniyeleri Emma'nın odasını karartmak için kullanmıştı. Emma'nın gözlerinin önünde sanki bir kâbus görüyormuş gibi titremeye başladı. Galce birkaç kelime mırıldandı, teni terden sıırıslıkm olmuştu. Sanki büyük bir acı çekiyormuşçasına bedenindeki her bir kas tel gibi gerilmişti.

"Lachlain?" diye fısıldadı. Düşünmeden ona doğru ilerledi, yanağını ve kalın saçlarını okşamak için elini uzattı, onu rahatlatmaya çabalıyordu.

Lachlain sakinleşti. "Emmaline," diye mırıldandı uykusunun arasında. Rüyasında onu mu görüyordu?

Emma da garip bir rüya görmüştü, şimdiye dek gördükleri arasında en gerçekçi olanını.

Rüyasını hatırlarken farkında olmadan Lachlain'in alnını okşadı. Görünen o ki Lachlain'in bakış açısından bir rüyaydı... Onun gördüğü şeyleri görebiliyor, duyduğu kokuları duyuyor, onun parmaklarından hissediyordu.

Tentesi olan bir dükkândaydı. Önüne mücevherler serilmişti ve yanında uzun, kahverengi saçları güneşten açılmış, parlayan yeşil gözleriyle güzel bir kadın vardı.

Lachlain som altından ve safirlerle bezeli bir kolye seçerek satın aldı. Emma mücevherin tasarımından ve Lachlain'in kullandığı para biriminden, bunun çok uzun zaman önce olduğunu anlamıştı.

Kadın içini çekerek, "Daha fazla hediye," dedi.

17 Zengin bir ailenin vârisiyken bir gerilla örgütü tarafından kaçırılıp daha sonra bu örgüte üye olan ve Stockholm sendromunun görüldüğü ilk vakalardan birisi olduğu düşünülen ABD'li bir kadın. (ed.n.)

"Evet." Lachlain kadından rahatsız olmuştu çünkü birazdan ne diyeceğini biliyordu. Emma'nın her nasılsa isminin Cassandra olduğunu bildiği kadın konuştu. "Dokuz yüz yıl bekledin. Ben de hemen hemen o kadar bekledim. Sence bizim..."

"Hayır," diye sözünü kesti Lachlain sabırsızca. *Bu konuyu daha kaç kez açacak, diye düşündü.*

Cassandra inanmıyor olabilirdi ama o inanmıyordu.

"Seninle bir geceye razıyım."

"Benim için eski bir arkadaşın ötesi değilsin. Bunun da bitebileceğini aklında tut." Rahatsızlığı büyüyordu. "Ve klandansın, onunla tanışacaksın. Sence onu böyle rahatsızlık verici bir duruma sürükler miyim?"

Emma, başını sallayarak garip rüyayı aklından çıkardı, hâlâ ne kadar gerçekçi olduğuna şaşırıyordu. Lachlain mücevherlerin bahsini açar açmaz saçma sapan hikâyeler yazmaya başlamış olmalıydı.

Aşağı baktığında kızarak Lachlain'in göğsünü okşamaya başladığını fark etti. Durmadı, sadece vücudunun ne kadar muhteşem olduğuyla ve o vücudu kullanarak Emma'yla sevişmek istediği fikriyle büyülendi...

Tam o anda Lachlain'in eli fırlayıp boğazına sarıldı, Emma oğlak atmaya fırsat bulamadan sıkılmaya başladı.

Lachlain gözlerini açtığında tamamen maviydiler.

15

Emmaline şefkatle ona dokunuyor, ismini mırıldanıyordu. Kâbus devam ediyordu... Emma bunu asla yapmaz, asla onu rahatlatmak istemezdi. Kızıl bir pustan ötesini göremiyor, tenini yakan ateşten ötesini hissetmiyordu. Üç gündür düşmanını hissediyordu ve şimdi de eşinin yanındaydı. Saldırdı.

Görüşü açıldığında gördüğü şeyi anlayamadı. Emma'nın boynu sıkılmış pençesinin arasındaydı, ellerini kollarına geçirmiş, nefes almaya, canını kurtarmaya çalışıyordu. Tepki veremedi Emma'nın sağ gözündeki kılcal damarlardan birinin patladığını gördü.

Bağırarak kızı bıraktı ve uzaklaştı.

Emma dizlerinin üzerine çöktü, öksürerek nefes almaya çalışıyordu. Lachlain ona yardım edebilmek için aceleyle yanına gitti ama Emma çekilerek onu uzak tutmak için elini kaldırdı.

"Ah, Tanrım, Emma, isteyerek olmadı... Bir şey hissettim... Senin bir vampir olduğunu sandım."

Emma öksürdü, sonra nefes nefese, "Öyleyim," dedi.

"Öyle değil, sandım ki... başka bir vampir, beni hapsedenlerden biri burada." Isırık ve kan, kâbusları tetiklemiş olmalıydı. "Senin o olduğunu sandım."

"Kim?" diye fısıldadı.

"Demestriu," dedi Lachlain en sonunda. Emma'nın zayıf itirazlarına karşın onu kollarına aldı. "Sana zarar vermeyi asla istemem," Titredi. "Emma, kazara oldu."

Ama sözleri hiçbir işe yaramadı. Emma hâlâ korkudan titriyordu.

Ona güvenmiyordu –hiç güvenmemişti– ve Lachlain yine bunun sebebini hatırlatmıştı.

Emma göz ucuyla, Lachlain'in yine bir eliyle direksiyonu bırakıp ona dokunmak için uzandığını gördü. Fakat yine daha öncekiler gibi, yine yumruğunu sıkıp elini geri çekti.

Emma içini çekip yüzünü serin cama dayadı ve boş boş dışarı baktı.

Olanlar yüzünden duyguları o kadar karmaşıktı ki nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.

Özellikle bu olay için Lachlain'e kızgın değildi. Bir kâbusun tam ortasında bir Lykae'ye dokunacak kadar ahmaklık etmiş ve bedelini ödemişti. Ama boğazı acıdığı ve bunun için bir ilaç alamadığına üzgündü. Ve Lachlain hakkında öğrendiği şeylere de.

Sürü'nün onu hapsetmiş olmasının mümkün olup olmadığını düşünmüş ve bu fikri aklından uzaklaştırmıştı çünkü mahkûmlar Sürü'den öyle kolayca kaçamazdı. Böyle tek bir vaka bile duymamıştı. Sürü'nün hapishanesini gerçekten görmüş olan halası Myst bile asiler kalenin kontrolünü ele geçirene dek kaçmayı başaramamıştı... ve tabii asi generallerden biri onunla sevişmek için salınmasını emredene dek.

Sürü ihtimalini bir kenara attıktan sonra Emma Lachlain'in bir Lykae lideri olduğunu göz önünde tutarak bunun politik bir şey olduğuna, muhtemelen kendi türü arasında bir darbe olduğuna karar verdi.

Yine de onu hapseden, vampirlerin en güçlüsü ve en zalimi Demestriu'ydu. Ve eğer Furie ile ilgili rivayetler doğruysa, denizin dibinde uğradığı işkence öyküleri gerçekse, kimbilir Lachlain'in başına neler gelmişti. Demestriu onun da boğulmasını mı emretmişti? Onu yerin altına zincirleyip diri diri gömmüş müydü?

Kaçılmaz denenden kaçmayı başara dek yüz elli yıl boyunca ona işkence etmişlerdi.

Ve Emma, Lachlain'in bacağına *bu süreçte* yitirdiğinden korkuyordu.

Acısını hayal bile edemiyordu, Lachlain'in tahammül ettiği sonsuz acıyı...

Bu gece olanlar Lachlain'in suçu değildi. Gerçi kasvetli ifadesine bakılırsa o öyle olduğunu düşünüyordu. Fakat öğrendiği şeylerden sonra Lachlain'in onu yanında sürüklemesine gerçekten içlerimeye başlamıştı. Başından geçen olaylardan sonra Emma bu geceki olayın önlenemeyeceğini anlamıştı. Eninde sonunda Lachlain Emma'ya karşı öfkeyle patlayacaktı ve bunu yeniden yapabiliirdi.

Bunun tekrarlamasına izin vermeyecekti. Bundan sağ kurtulamayabilirdi. Sağ kalsa bile, insanlara boynundaki çürüklerin ve gözündeki kan pıhtısının kapıya çarptığı için olduğunu söylemek istemiyordu. Neden onu da yanında sürüklüyordu ki?

Acısını ondan çıkarmak için.

Ona aşağılık bir vampirmiş gibi davranmıştı. Bir vampir olduğu için günlerdir onu küçümsüyordu. Eğer ayağını denk almazsa, Emma kendini korumak için öyle davranmaya başlayacaktı.

Bu gece Kinevane'e varacaklardı ve bir sonraki günbatımında Emma gitmiş olacaktı.

Emma cama yaslanmış, kulağına o aleti takmıştı ama dün geceki gibi şarkı söylemiyordu.

Lachlain o şeyi çıkarıp onunla konuşmak, ondan özür dilemek istiyordu. Yaptıklarından feci şekilde pişmandı, daha önce hiç olmadığı kadar... ama eğer aleti Emma'nın elinden alırsa Emma'nın yıkılacağını düşünüyordu. Görünüşe bakılırsa onu dehşete düşürmüş, canını yakmıştı ve Emma'nın sınıra dayandığını, son dört gün olanlarla ancak başa çıktığını hissediyordu.

Sokak lambaları parlıyor, kızın yüzünü aydınlatıyordu... ve Lachlain'i ürküten solgun boğazındaki çürükleri.

Eğer zamanında aklını başına toplamasaydı... onu öldürebilirdi. Ve bunu neden yaptığını bilmediği için tekrarlanmayacağına söz veremezdi. Onun yanındayken Emma'nın güvenliğini garanti edemezdi...

Onu şaşırtan bir ses duyuldu.

Emma bakmak için eğildi ve benzin göstergesinin kırmızıya düştüğünü gördü. Bir sonraki çıkışı işaret etti, hâlâ tek kelime etmemişti. Lachlain, konuşmak *canını yaktığı için* konuşmadığını biliyordu.

Dikkati dağılmıştı, artık ona dar gelen arabanın içinde huzursuzdu ve direksiyonu sıkı sıkıya tutmuştu. Evet, cehennem azabı çekmişti ama lanet olsun, nasıl olur da eşini boğmaya kalkardı? Üstelik tek dileği onu bulabilmekken.

Eşi, kurtuluşuyken.

Ona sahip olmaması önemli değildi... Eğer onu bulmamış, yumuşak dokunuşları ve sözleri ile rahatlamamış olsaydı şimdiye kadar çoktan arka sokaklardan birinde delirmiş olurdu.

Ve bunun karşılığında eşinin yaşamını cehenneme çevirmişti.

Çıkıştan sonra bir benzin istasyonunun tabelasını gördü. Emma'nın gösterdiği gibi tozlu girişe saptı ve benzin pompasının

önünde durdu. Tam motoru kapadığı anda Emma o şeyleri kulağından çıkardı. Lachlain tam konuşmak için ağzını açmışken Emma gözlerini tavana kaldırdı ve elini uzattı ki bu da Lachlain'in kredi kartını ona vermesi gerektiği anlamına geliyordu. Kartı ona verdi ve sonra arabaya nasıl benzin konulacağını öğrenmek için onunla birlikte arabadan indi.

Beklerlerken, "Olanlar hakkında seninle konuşmak istiyorum," dedi.

Emma elini şöyle bir salladı. "Unut gitsin." Sesi boğuktu, söylediği saçma cevabı yalanlıyordu. İstasyonun sert, doğal olmayan aydınlatmasında sağ gözü tamamen kızarmış gibi görünüyordu. Yine öfkeli olmalıydı, bunu neden gizliyordu ki?

"Neden benimle yüzleşmiyorsun? Neden bana bağırıp çağır-mıyorsun? Bana bağırman için sana açık bilet veriyorum."

Emma yumuşak bir sesle, "Çatışmadan kaçındığımı mı söylüyorsun?" dedi.

"Evet, aynen öyle," dedi Lachlain, sonra Emma'nın öfkeli bakışını gördü. Hiç görmemiş olmayı dilerdi.

"Herkesin beni bununla suçlamasından bıktım usandım! Şimdi de beni hiç tanımayan biri çıkmış aynı şeyi söylüyor." Pürüzlü sesi öfkeyle yükseliyordu. "Asıl soru, neden çatışmadan kaçınmayacakmışım olmalı. Çünkü sen de kaçınırdın, eğer..." Sustu ve öte yana baktı.

Lachlain elini omzuna koydu. "Eğer ne Emma?"

Emma sonunda ona döndüğünde gözleri hüznünlüydü. "Eğer sen de her seferinde kaybetseydin."

Lachlain kaşlarını çatı.

"Yeteri kadar kaybedersen bil bakalım ne olur?"

"Hayır..."

"Seninle girdiğim hangi çatışmayı kazandım?" Elinin altında silkindi. "Beni kaçırdığında? Bu deliliği kabul etmeye zorladığında? Senden kan içmeye zorladığında? Vampirler tarafından esir edilmiş-tin Lachlain ve kaçır kaçmaz beni esir ettin. Ne ceherneme beni de yanında sürüklüyorsun? Vampirlerden nefret ediyorsun... Bir haftadan kısa zamanda tüm hayatım boyunca görmediğim kadar tiksintmeyi sende gördüm. Ama yine de beni tutuyorsun." Acı acı güldü. "Küçük intikamlarından nasıl da keyif alıyorsundur. Beni aşağılamaktan bıkmadın mı? Bir an bana hakaret edip bir sonraki an elini eteğimin altına sokmaktan zevk mi alıyorsun? Ve beni göndermek için eline her fırsat geçtiğinde kalmamı istedin, üstelik tehlikede olacağımı bile bile. Tehlikenin senden geldiğini bile bile."

Lachlain hiçbirini inkâr edemiyordu. Emma'nın söylediği her bir kelime içine işlerken eliyle yüzünü sıvazladı. Tam da Emma'nın duyguları patlama noktasına eriştiğinde, Lachlain ona karşı ne hissettığını daha iyi anlamıştı. Emma'nın eşi olduğunu itiraf etmek, onu sadece incitmek için yanında tutmadığını söylemek istiyordu. Ama bunu şimdi söyleyemeyeceğini biliyordu.

"Tıpkı diğer herkes gibi beni ezip geçiyorsun ve ne halde olduğumu görmek için dönüp bakmıyorsun bile," dedi Emma, sesi sonunda çatlamış, Lachlain'i pişman etmişti. "Bu yüzden, daha da öfkelenmeden önce içime kapanıyorum. Seni iğrenç gözyaşlarımla tiksindirmemek için!"

"Hayır, Emma, bekle..."

Emma arabanın kapısını çarparak kapadı, kendi gücüne şaşırmış gibiydi, sonra da tozlu park alanında yürüyüp uzaklaştı. Lachlain gitmesine izin verdi ama onu gözden kaybetmeyecek bir yere geçti.

Emma'nın benzinliğin yanındaki banka çöktüğünü gördü ve alnını ellerine dayayıp dakikalarca öylece oturmasını izledi. Tam depo dolduğunda garip bir esinti çıktı, yağmur alıştırmaya başladı.

Emma'nın dizine esintiyle bir çiçek gelmişti. Emma solmuş çiçeği aldı, kokladı ve öfkeyle bir kenara attı.

Lachlain, Emma'nın güneşte açan bir çiçeği hiç görmediğini fark etti. Yüreği yabancı bir duyguyla sıkıştı, bu his öylesine güçlüydü ki onu sarstı.

Aralarındaki sorun Lachlain'e yanlış eş verilmesinden kaynaklanmıyordu. *Lachlain* uyum sağlayamamıştı...

Emma'nın hemen yanında bir anda üç vampir belirdi.

Onu Lachlain'den sonsuza dek ayırmak için.

Lachlain o anda Emma'nın ailesiyle gitmesine izin vererek kendisinden ve nefretinden kurtarması gerektiğini anladı. Daha önce elleriyle boğazını sıktağında Emma başını kaldırıp ona bakmış, ona yalvarmıştı. Onu öldüreceğine inanmıştı. Lachlain bunu rahatlıkla yapabilirdi.

Sert ışıktaki görünen boynundaki çürükler Lachlain'i suçlar gibiydi.

Ama Emma vampirlere boş boş baktı, yolculuk yöntemleri bu olsa da onları öylece orada gördüğüne şaşırmış gibiydi.

Bu sahnede Lachlain'e *yanlış* gelen bir şeyler vardı. Arabanın üzerinden Emma'ya doğru atılınca vampirler onu gördü. En büyüğü... bir *iblis* miydi? Yine de hepsinin gözleri tamamen kırmızıydı. Vampire dönüştürülmüş bir iblis mi?

"Geri dur Lykae, yoksa seni öldürürüz," dedi vampirlerden biri gıcırtılı bir sesle.

Lachlain Emma'ya doğru atılırken olabilecek en garip şey oldu.

Lachlain'in adını haykıran Emma ona doğru koştu.

Lachlain ona yetişmeden vampirlerden biri üzerine atılarak Emma'yı yere serdi, darbe Emma'nın nefesini kesti. Lachlain öfkeyle kükredi. Eğer ona yetişemezse... eğer Emma yeteri kadar sert karşı koyamazsa... vampir onu rahatlıkla yanında götürebilirdi. Diğer ikisi Emma'yla arasına girdikten sonra dişlerini gösterdiler. Emma kaçmak için debelenirken canavarı Lachlain'in içinden yükseldi ve Lachlain onu serbest bıraktı. Emma'nın bunu görmesini hiç istememişti...

Dönüşümle birlikte güç bedenine aktı. *Yok et. Korum.*

Daha küçük vampir, "Onun eşi!" diye tısladı, Lachlain saldırarak onu yere sermeden hemen önce. Bir diğerinden gelen darbeleri savuştururken ilkinin bedeninin parçalarını ısırp kopararak diğerlerine fırlatıyordu.

Etraflarını saran sis yoğun, ısırın bir yağmura döndü, çevrelerinde yıldırımlar parlıyordu. Lachlain koparana dek vampirin boynunu ellerinin arasında çevirdi, sonra iblisle yüzleşti. Güçlüydü ama yaralıydı. Lachlain'in pençeleri acımasızca yaralarına battı, iblis de onun bacağına atılmıştı. Lachlain göz ucuyla Emma'nın üçüncüden kurtulmak için debelendiğini gördü. Emma vampirin altında sırtüstü döndü ve kafa attı.

Rakibi acıyla bağırdı ve Emma'nın göğsüne saldırdı, bıraktığı derin izlerden çamura kan akıyordu. Lachlain kükreyerek aralardaki iblise atıldı. Pençelerinin tek bir darbesiyle iblisin kafasını uçurdu, dört bir yana kan damlaları sıçramıştı.

Son vampir, Emma'nın üzerinden yuvarlandı, gözleri dehşetle dolmuş, donakalmıştı, belli ki iz sürmeye kalkamayacak kadar şaşkıncıydı. Lachlain ölümcül bir öfkeyle atılırken Emma'nın gözlerini kapadığını gördü.

Üçüncüden de kurtulduklarında Lachlain Emma'nın yanında yere çöktü. Emma sanki buna engel olamıyormuş gibi gözlerini açıp Lachlain'e baktı, görünüşü yüzünden çarpılmış, yarası veya saldırıdan daha çok Lachlain'e şaşırmıştı. Lachlain kontrolü ele almaya çalışırken Emma'nın konuşmaya çalıştığını, ağzına dolan kendi kanıyla öksürdüğünü ve yağın yağmuru fark etti. Tüm bunların arasında Emma ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Demin ona doğru koşarken, Lachlain'in ne olduğunu gördükten sonra ona karşı koymaya başlamıştı.

Emma'nın zayıf itirazına rağmen Lachlain onu kollarına aldı. Başını sertçe sallayarak derin bir nefes aldı. "Sana zarar vermeyeceğim." Sesi kısık ve biliyordu ki tanınmaz haldeydi.

Titreyen eliyle Emma'nın bluzundan geri kalan parçayı yırttı ve yağmur, çamurla kanı temizlerken Emma'nın yumuşak teninde kemiğe kadar inen hasarı gördü. Emma'yı göğsüne bastırıp kükredi, onları bir daha öldürmeye *ihtiyacı* vardı. Emma bu sesi duyunca inledi ve yağmura karşın gözlerinden pembe gözyaşları dökülmeye başladı.

Sadece bu bile Lachlain'in kontrolü ele alması için yeterliydi.

Arabaya eriştiğinde Emma'yı arka koltuğa yatırmak için kapıyı açtı ve kapatırken Emma'nın uzun saçlarını şefkatle yana çekti. Aceleyle sürücü koltuğuna geçti, sonra da alelacele Kinevane'e giden ıslak yola düştü, her birkaç dakikada bir arkasına bakıyordu. Yarın

saat geçip de Emuna iyileşme belirtisi göstermediğinde içine bir korku saplandı. Yaraları korkutucu bir şekilde kanamaya devam ederken Lachlain kapandıklarına dair bir ipucu göremiyordu.

Hiç yavaşlamadan sağ bileğini ısırıp kanattı ve Emma'nın dudaklarına uzattı. "Emma, iç!"

Emma yüzünü çevirdi. Lachlain bir kez daha bileğini yaklaştırdı ama Emma yumruğunu sıkarak reddetti. İçmezse ölebilirdi.

Lachlain Emma'nın olduğu şeyden nefret etmekle o kadar meşguldü ki kızın onu nasıl gördüğünü hiç düşünmemişti.

Arabayı yolun kenarına çekti, uzanıp Emma'nın dudaklarını parmaklarıyla araladı. Bir damla kanı ağzına damlattığında Emma onu emmekten kendini alıkoyamadı ve gözlerini kapayarak içti. Bir anda kanaması durmuştu. Kendinden geçtiğinde Lachlain bir kez daha yola koyuldu.

Kinevane'e gidiş onun için bambaşka bir cehennem azabıydı. Diğer kolunu başının üzerine kaldırdı; terliyor, vampirlerin bir daha saldırıp saldırmayacağını veya nereden geldiklerini bilmiyordu. Emma'nın bu yaradan kurtulacak kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu. Onlardan kaçması gerektiğini nereden bilmişti?

Onu bulduktan dört gün sonra neredeyse kaybediyordu...

Hayır, onu neredeyse *elleriyle veriyordu*, onu Helvetia'ya götürmelerine izin veriyordu ki Lachlain orayı bulmayı asla başaramamıştı. Bulmak için Rusya'nın altını üstüne getirmiş, belki de onu tuzağa düşürdüklerinde çok yakınına kadar gelmişti.

Emma'yı kaybetmesine ramak kalmıştı... Onu kaybetmemek için her şeyi yapabileceğini artık biliyordu.

Acısını ve işkence haline gelen anılarını bir kenara bırakabilirdi çünkü bu gece Emma'nın diğerlerinden ne kadar farklı olduğunu görmüştü. Görüntüsü, hareketleri, her şeyi farklıydı. Diğerleri gibi

saldırgan ve ölümcül bir doğası yoktu. Onun için –ve artık Lachlain için– kan yaşam demekti.

Lachlain'ın kanını içer içmez yaraları iyileşmeye başlamıştı. Lachlain ona bunu sağlayabilirdi.

En azından bunu yapabiliirdi, çünkü en sonunda Emma hayatını yaşamaya değer kılmişti.

Emma kükreme sesiyle uyandı ve gözlerini zorlukla açtı.

Arabanın farları, Lachlain'ın omzuyla, tam ortasında arma olan devasa bir kapıyı omuzladığını gösteriyordu. Kabartılı mühür iki parçadan oluşuyordu, birbirlerine bakan iki kurt. Kurtlar, kadim zamanlardan kalmış gibiydi, başları ve ön patileri görünüyordu, pençeleri ve dişleri ortadaydı. Harika, Lykae toprakları.

Lachlain, tüm gücüne rağmen kapıda bir çentik bile açamamıştı. Mistik koruma mı? Elbette. Freyja'ya şükürler olsun ki arabayı kapının tam ortasına sürmemişti.

Ağırlaşan göz kapaklarının altında Lachlain'ın yağmurun altında ortalığı kolağan etmesini, elleriyle ıslak saçlarını sıvazlamasını ve kapıyı incelemesini seyretti. "Lanet olsun, içeri nasıl gireceğim?" Bir kez daha zorlayarak açmayı denedi ve karşılığında sanki bir vadiden gelirmişçesine tüyler ürperten bir kükreme duyuldu.

Emma ona interkomdan bahsetse miydi? Fiziksel olarak yapabilir miydi? Tam bunu düşünürken kapı görünmeyen birileri tarafından açıldı.

Lachlain aceleyle arabaya döndü. "Geldik, Emma!"

Isıtıcının son hızda çalışmasına ve alttan ısıtmalı koltuklara rağmen Emma daha önce hiç hissetmediği bir üşümeyle nemli kıyafetlerinin içinde titredti. Kapı arkalarında kapandığında en sonunda

kendini güvende hissederek gözlerini kapadı. En azından daha fazla vampir saldırısı olmayacaktı.

Kilometrelerce uzanan bir arazide gittiklerini belli belirsiz hissetti. En sonunda Lachlain arabayı park etti ve arka kapıyı açıp onu çıkarmak üzere indi. Emma'yı göğsüne bastırarak alelacele parlak ışıyla Emma'nın gözlerini yakan giriş kapısına ilerledi. Lachlain merdivenlerden tırmanırken onu takip eden genç adama emirler yağdırıyordu.

"Sargı bezleri, Harmann. Ve sıcak su."

"Hemen efendim." Adam parmaklarını şıktattığında Emma birilerinin emre itaat etmek için koşuşturduğunu duydu.

"Kardeşim burada mı?"

"Hayır, denizaşırı bir yerlere gitti. Sizin... öldüğünüzü sandık. Geri dönmediğinizde ve aramalar boşa çıkınca..."

"Onunla mümkün olduğu kadar çabuk konuşmam gerekiyor. Dönüşümü henüz ariflere bildirme."

Emma öksürürken korkunç bir ses çıktı ve daha önce acının gerçek anlamını hiç bilmediğini fark etti. Aşağı, göğsüne bakmamak için kendini zorladı.

"Bu kim?" diye sordu adam.

Lachlain Emma'yı yanına çekti. "Bu, o," diye cevapladı sanki bu söylediğinin bir anlamı varmış gibi. Emma'ya, "Güvendesin, Emma," dedi. "İyileşeceksin."

"Ama o... bir Lykae değil," dedi adam.

"Bir vampir."

Adam boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. "Emin misiniz? O olduğuna?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Emma'nın zihni bulanıklaştı ve karanlığa kapıldı.

Lachlain Emma'yı odasına taşıdı ve hayatında ilk defa bir kadını antika yatağına yatırdı.

Harmann onu takip edip şömineyi yakmaya koyuldu. Lachlain sırtında şöminenin sıcaklığıyla rahatsız olacaktı ama Emma'nın ısınmaya ihtiyacı olacağını biliyordu.

Sonra, Lachlain Emma'yla ilgilenibilsin diye endişeli uşaklar, Harmann'la birlikte odadan çıktılar.

Emma hâlâ zayıftı, Lachlain nemli kıyafetlerini çıkarıp yaralarını sararken bilinci gidip geliyordu. Artık görünür bir şekilde iyileşiyor olmasına rağmen, göğüslerinin arasındaki ince, yumuşak teni hâlâ kaburgalarına dek paramparçaydı. Lachlain onu temizlerken elleri titredi.

"Acıyor," diye inledi Emma, Lachlain yaralarını sarmadan önce son bir kez incelerken.

Lachlain'in içi rahatladı. Emma yeniden konuşabilmişti. "Acını dindirebilmeyi isterdim," diye fısıldadı. Onun da yaraları derindi ama hiçbir şey hissetmiyordu. Sargı bezini Emma'nın göğsüne dolarken, kızın canının acıyor olması ellerini titretti. "Emma, neden onlardan kaçtın?"

Emma gözlerini açmadan mırıldandı. "*Korktum.*"

"Neden korktun?"

Omuzlarını silkemek ister gibi küçük bir hareket yaptı ama beceremedi. "Hiç vampir görmemiştim."

Lachlain sargı işini bitirdi ve Emma'nın her irkilmesinde kendi de irkilerek sıkı bağlamak için kendini zorladı. "Anlamıyorum. *Sen* bir vampirsin."

Emma'nın gözleri açıldı ama odaklanamıyordu. "Annika'yı ara. Sağlık kartında numarası var. İzin ver, gelip beni alsın." Lachlain'in elini kavradı, kelimeler hırıltıyla ağzından çıkıyordu. "Lütfen, eve gitmeme izin ver... Eve gitmek istiyorum..." Sonra bayıldı.

Lachlain battaniyeyi Emma'ya iyice sararken öfkeyle dişlerini gıcırdattı, Emma'nın kendi türünün kıza neden zarar verdiğini anlamıyordu. Neden hiç vampir görmediğini söylediğini de.

Lachlain'den ailesini aramasını istemişti. Elbette Lachlain asla onlara dönmesine izin vermeyecekti ama onlara haber verebilirdi. Bazı cevaplar elde edebilirdi. Emma'nın çantasını karıştırıp Annika'nın numarasını buldu ve sonra Harmann'ı çağırdı.

Birkaç dakika içinde, yatağın başucunda, elinde kordonu olmayan bir telefonla duruyor ve *Amerika Birleşik Devletleri*'ni arıyordu.

Bir kadın telefonu açtı. "Emma! Sen misin?"

"Emma benimle birlikte."

"*Sen kimsin?*"

"Adım Lachlain. Sen kimsin?"

"Eğer Emma'yı hemen eve göndermezsen seni yok edecek olan üvey annesiyim."

"Öyle bir şey yapmayacağım. Bundan sonra benimle kalacak."

Arka planda bir şeyler patlamış gibiydi ama kadının sesi sakindi. "İskoç aksanı. Bana Lykae olmadığını söyle."

"Krallarıym."

"Türümüze karşı açıkça saldırgan bir harekette bulunacağınızı düşünmezdim. Eğer savaşı yeniden başlatmak istiyorsanız başardınız."

Yeniden mi? Lykae'ler ve vampirler zaten *savaş halindeydi*.

"Şunu bil. Eğer onu serbest bırakmazsan aileni bulur, pençelerimi biler ve onları doğrarım. Beni anladın mı?"

Hayır. Hiçbir şey anlamamıştı.

"Eğer ona zarar verirsen senin ve türünün üzerine salacağın cehennem gazabını hayal bile edemezsin. Emma size karşı işlenmiş her tür suçtan azadedir. Ben değilim," diye bağırdı.

Lachlain arkadan başka bir kadının yumuşakça, "Annika, Emma'yla konuşmayı talep et," dediğini duydu.

Daha o sormadan, "Uyuyor," dedi Lachlain.

Annika, "Orada gece," diye cevapladı.

Arkadaki ses yeniden duyuldu. "Onunla uzlaş, kim minik Emma'yı incitecek kadar canavar olabilir ki?"

Lachlain öyleydi.

"Eğer bizden nefret ediyorsan o zaman savaşını burada ver ama o yanındaki yaratık hiçbir zaman bir canlıya zarar vermedi. Onu eve, topluluğuna geri gönder."

Topluluk mu? "Neden vampirlerden korkuyor?"

"Onların yanına yaklaşmasına izin mi verdin?" diye cıyıkladı kadın, Lachlain telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kalmıştı. Vampirlerin Emma'ya ulaşmalarına, Lachlain'in onu almış olmasından daha çok öfkelenmiş gibiydi.

Mantıklı olanı, "Emma'ya zarar verip vermeyeceğini sor," dedi.

"Verecek misin?"

"Hayır. Asla." Artık bunu güven içinde söyleyebilirdi. "Ama 'onlar' dedin. Siz onlarsınız zaten."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sürü'den ayrıldınız mı? Ayrılıkçı bir gruba dair söylentiler vardı..."

"Benim bir vampir olduğumu mu sanıyorsun?"

Bu cıyıklamayla Lachlain hızla telefonu kulağından uzaklaştırdı. "Eğer değilsen nesen?"

"Valkyrie, seni cahil köpek."

Lachlain nefesi kesilirken aptalca, "Valkyrie," diye tekrar etti. Zayıf bacağı büküldü ve yatağa çöktü. Eliyle Emma'nın kalçasını buldu ve avuçladı.

Şimdi her şey anlaşılmıştı. Emma'nın peri gibi görüntüsü, cam patlatan çığlıkları. "Emma yarı... Bu yüzden kulakları..." Tanrım, kız, yarı savaşçı bakire miydi?

Telefonun el değiştirdiğini duydu. Mantıklı olan kadın, "Ben Lucia'yım, halası..."

"Babası bir vampir mi?" diye sordu kadının sözünü keserek. "Babası kim?"

"Kim olduğunu bilmiyoruz. Annesi ölmeden önce bize söylememişti. Saldırdılar mı?"

"Evet."

"Kaç kişi?"

"Üç."

"Geri dönüp rapor vereceklerdir. Tabii hepsini öldürmediysen," dedi umutlu bir sesle.

"Elbette öldürdüm," diye terslendi Lachlain.

Kadının sanki rahatlamış gibi nefes verdiğini duydu. "Emma... yaralandı mı?"

Lachlain tereddüt etti. "Yaralanmıştı." Arka planda aniden pek çok çığlık duyuldu. "Ama iyileşiyor."

Telefon yeniden el değiştirdi. Birileri, "Regin'e vermeyin!" dedi.

"Ben Regin ve sen de Emma'nın birlikte olduğu 'adam' olmasın. Bana onu koruyacağına söz verdiğini söylemişti. Aferin sana..."

Lachlain bir itiş kakış ve sonra birkaç tokat sesi duydu, sonra telefon Lucia'ya geçti. "Emma'nın bildiği tek aile biziz ve ilk defa topluluğun korumasından uzağa yolculuk ediyor. Doğası gereği çok narindir, zayıftır ve bizden uzakta korku dolu olacaktır. Sana yalvarınız ona nazik davran."

"Öyle yapacağım," dedi Lachlain ve bunu içten söyledi. Onu bir daha asla incitmeyeceğini biliyordu. Emma'nın hemen önünde kızıla boyanan gözünün ve korunmak için ona doğru koştuğu anın hatırası sanki sonsuza kadar zihnine kazınmıştı. "Neden vampirler ona saldırsın ki? Babasının onu aradığını mı düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Her yerde Valkyrie avlıyorlardı. Emma'yı onlardan sakladık. Şimdiye dek hiç vampir görmemişti. Bir Lykae de görmedi," diye ekledi neredeyse kendi kendine konuşur gibi. "Em'in senden ödü kopmuş olmalı."

Ödü kopmuştu. Elbette.

"Eğer Emma'yı da içeren bir planları varsa onu aramaktan vazgeçmeyeceklerdir. Eve, güvende olabileceği yere dönmesi gerekiyor."

"Onu güvende tutabilirim."

Annika bir kez daha telefonu aldı. "Başarısız oldun."

"Emma yaşıyor ve onlar öldü."

"Peki, *senin* planın ne? Ona zarar vermeyeceğini söylüyorsun ama bizimle bir savaşa mı hazırlanıyorsun?"

"Sizinle savaşmak istemiyorum."

"O zaman *on*dan ne istiyorsun?"

"O benim eşim." Kadının karşılık olarak öğürmesini duydu ve tüyleri diken diken oldu.

"O zaman Freyja şahidim olsun ki," yeniden öğürdü, "eğer o pis hayvan ellerini ona sürdüysen..."

"Ona nasıl bakmam gerekiyor?" diye sordu öfkesini kontrol etmeye çabalarken.

"Onu ait olduğu yere geri gönder ki senden temizlenmesine yardımcı olalım."

"Hayır demiştim. Şimdi, yokluğunuzda onu korumamı istiyormusunuz?"

Arkada yine mırıldanmalar oldu, sonra Lucia konuştu. "Güneşten korunması gerek. Henüz yetmiş yaşında ve güneşe karşı aşırı derecede hassas."

Yetmiş mi? Bir kez daha Emma'nın kalçasını sıktı. Tanrım, ona nasıl davrandığını düşündünce...

"Dediğim gibi daha önce hiç Lykae görmedi ve senden korkacaktır. Eğer onu biraz olsun umursuyorsan, nazik ol. Her gün kan içmesi gerekiyor ama asla yaşayan bir kaynaktan olmamalı..."

"Neden?" diye sözünü kesti.

Sessizlik. Sonra Annika sordu: "Çoktan ona bunu yaptırdın, değil mi?"

Lachlain cevap vermedi.

Annika'nın sesi ölümcüldü. "Onu başka neye zorladın? Sen onu kaçırmadan önce masumdu, hâlâ öyle mi?"

Masum.

Ona söyledikleri... Ona yaptıkları... Titreyen eliyle yüzünü sıvazladı.

Ve ona yaptırdıkları.

Onun hakkında nasıl olup da böylesine yanılabilmişti? Çünkü bir yüzyıldan uzun zamandır yanıyordu. Ve bunun bedelini Emma ödemişti. "Size daha önce de söyledim. O benim."

Annika öfkeyle cıyıkladı. "Onu... hemen... bırak!"

"Asla," diye hurladı.

"Bir savaş istemiyor olabilirsin ama bir savaş çıkardın." Sonra daha sakın bir sesle ekledi: "Kız kardeşlerim ve ben Kelt postu avına çıkıyoruz,"

Hat kesildi.

17

"Kardeşiniz Louisiana'da, efendim."

Lachlain'in parmakları gömleğinin son düğmesinde durdu. "Louisiana mı?" Lachlain yaptığı dövüşün izlerini silmek için hızla bir duş aldıktan sonra Harmann'ı çağırmış ve Garreth'in nerede olduğunu sormuştu. *Dünyada bu kadar yer varken.* "Orada ne haltlar karıştırıyor?"

"Louisiana ağzına kadar İrfan yaratıklarıyla dolu ve artık orada pek çok Lykae yaşıyor. Tebaanızın yarısının Kanada ve ABD'de yaşadığını söyleyebilirim. Çoğu Nova Scotia'da ama bazıları da daha güneyde."

Haberler Lachlain'in canını sıktı. "Neden evlerini terk ettiler?" diye sordu balkona yakın bir koltuğa otururken. Bir meltem esti, ormanın ve arazisini oldukça uzaklarda kuşatan denizin kokusunu getirmişti. Gerçekten Kuzey İskoçya'daydı ve Kinevane arazilerine bakıyordu. Yatağında da eşi vardı.

Harmann da bir iskemle çekti ve normal şekline büründü; boynuzlu, büyük kulaklı bir Ostrander iblisiydi, ismi köklü Ostrander ailesinden geliyordu. "Klan, vampirlerin seni öldürdüğüne inandığında pek çoğu onların Rusya'daki krallıklarına bu kadar yakın olmak istemedi. Kardeşin yaptıkları yolculukta onlara yardım etti,

sonra da elinden geldiği kadar yaşamlarını yeniden kurmalarına destek olmak için New Orleans'ta kaldı."

"New Orleans mı?" Bu iş gittikçe iyileşiyordu. "Ona ulaşamaz mısın? Görünen o ki New Orleans'ta tüm ailemin derisini yüzmeve can atan bir Valkyrie topluluğu var." Ve Garreth, ailesinden kalan tek kişiydi. Bunu Demestriu yapmıştı... Lachlain'ın babası son Tahta Çıkış sırasında ölmüş, annesi acısından göçmüştü ve en genç kardeşi Heath onların öcünü almaya kalkmıştı...

"Valkyrie mi?" Harman kaşlarını çatı. "Nedenini sormaya cüret edebilir miyim?" Lachlain başını salladığında Harman konuşmaya başladı. "Garret bana senden haber alır almaz onu arayacağıma dair yemin ettirmişti. O... senin varsayılan ölümünle ilgili haberi pek de düşündüğümüz gibi karşılamadı, özellikle de bu kadar çok kişiyi kaybettikten sonra," bir an susup devam etti, "bu yüzden kapıyı ardından kapatır kapamaz onu aradım. Ama onun birkaç günlüğüne kendi başına gittiğini söylediler."

Lachlain bir an için Garreth'ın tek başına, uyarılmadan ortalıkta dolandığını düşününce endişelendi. *Kelt postu avlamak*. Hayır. Onu yakalamalarına imkân yoktu. Garreth öfkeli olduğu kadar kurnazdı da.

"Onu bulmam hayati önem taşıyor. Aramaya devam et." Lachlain intikamını almak için gittiğinde Emma'yı koruması için bir tek kardeşine güvenebilirdi. "Ben burada yokken Sürü hakkında topladığınız tüm bilgileri istiyorum ve Valkyrie'ler hakkında elimize geçenleri de. Bu zamana uyum sağlamam için gereken tüm bilgileri istiyorum. Ve şimdilik dönüşümü ariflerden saklamaya devam et. Sadece kardeşim bilse yeter."

"Elbette ama uyum sağlamakla ne kastettiğini sorabilir miyim? Neredeydin?"

Lachlain tereddüt etti, sonra kabullendi. "Ateşin göbeğinde." Yer altı mezarlarını tarif etmesine gerek yoktu. Ne kadar dehşetengiz olduklarını tarif edebilmesi mümkün değildi.

Harman huzursuz olduğunda hep yaptığı gibi gözlerini kıstı, en son girdiği biçim üzerinde dalgalandı. Bir an için Emma'yla tanıştıran genç adam gibi göründü, sonra iblis haline döndü. "A... ama bu onların yaydığı bir söylentiden ibaret."

"İnan bana doğru. Sana başka bir zaman anlatırım. Şimdilik bunu düşünmem. Emma'yı benimle kalmaya ikna etmek için dört günüm... dört gecem var."

"Kalmak istemiyor mu?"

"Hayır, hem de hiç." Emma'nın duşta ona yaptıkları yüzünden gözleri sımsıkı kapalı, titrer halini hatırlayınca tırnaklarını avuçlarına batırdı. "Ona pek de... iyi davranmadım."

"Ne kadar uzun zamandır beklediğini biliyor mu?"

"Benim eşim olduğunu bile bilmiyor."

Zaman azalıyordu. Lachlain bir sonraki dolunayda ona ölümüne ihtiyaç duyacaktı. Bunun eşini bulan bir Lykae'yi nasıl etkilediğini biliyordu. Eğer şimdiye kadar onu korkutup kaçırmadıysa bile, o zamana kadar Lachlain'e alışamazsa korkutacağı kesindi.

Ve tabii artık bakire de olmayacaktı. Lachlain eşini el sürühmemiş bulduğuna bu kadar üzüleceğini düşünmemişti. Emma yumuşak ve nazikti, o hâlâ iyileşme evresindeyken ve kendisi Ay'ın kısılcındayken bakire kanunu dökme fikri Lachlain'i dehşete düşürüyordu.

Çok yakında arifler Emma'ya karşı açık nefretleriyle Kinevane'in tepesine çökeceklerdi. O ve Emma o zamana kadar birleşmeliydi. Lachlain tarafından işaretlenmeliydi ki ona zarar veremeyeceklerini bilsinler.

Ancak nasıl olur da daha önce yaptıklarını bile telafi etmemişken Emma'dan tüm bunlara göğüs germesini bekleyebilirdi? "Senden yirmi dört yaşındaki bir dişinin evinde olmasını isteyeceği her şeyi bulmanı istiyorum... Onun hoşuna gidebilecek her şeyi."

Eğer gerçekten yarı Valkyrie ise ve onlar hakkındaki harislik söylentileri doğruysa belki de hediyelerle yumuşayabilirdi. Mücevherlerine sahip çıkmak için heveslenmemiş miydi? Lachlain, onlarca yıl boyunca Emma'ya her gün yeni bir parça verebilirdi.

Harmann her zaman yanında taşıdığı not defteriyle kalemi eline aldığı anda Lachlain, "Ciysilerini incele ve onun bedenine uygun, onun stilinde yenilerini al. Zarar görmüş her şeyi yenile," dedi. Eliyle boynunu ovuşturdu ve yapması gereken onca şeyi düşündü. "Güneşten korunması gerekiyor."

"Elbette, onu düşündüm. Odadaki perdeler kalın ve şimdilik idare eder ama belki de panjur yaptırabiliriz. Günbatımında otomatik olarak açılır ve gündoğumunda da kapanırlar."

"Hemen yaptır..." Lachlain'in sesi kesildi ve tekrarladı: "Otomatik mi?" Harmann başıyla onaylayınca, "Pekâlâ o halde, mümkün olan en kısa zamanda Kinevane'deki her pencerenin korunmasını istiyorum ve dışarıya açılan her geçide de sundurma yapılsın."

"Sabah ilk iş çalışmaya başlarız."

"Ve müzik aleti... iPod? Vampirler onu parçaladı. Yeni bir tanceye ihtiyacı olacak... gerçekten. Aslına bakılırsa bu zamanların her şeyinden hoşlanıyor gibi, aletler, elektronik şeyler. Odalarımı yenilediğini fark ettim. Ya kalenin geri kalanı..."

"Tamamıyla modern. Aşçısından muhafızlarına kadar tüm personeli burada tuttum ve Kinvevane'i senin veya kardeşinin dönüşü için her daim hazır tuttuk."

"Sadece en güvenilir hizmetkârları seç ve onlara kızın kim ve ne olduğunu söyle. Ayrıca ona herhangi bir zarar gelirse neler yapabileceğimi de ekle."

Lachlain ona zarar gelebileceği fikrini göz önünde bulundurmaya başlamış olmalıydı çünkü Harmann bakakalmış, sonra da öksürerek, "E... elbette," demişti.

Lachlain kendini topladıktan sonra, "Bilmem gereken herhangi bir zayıflığımız var mı? Finans veya iktidarla ilgili?" diye sordu.

"Daha önce olduğundan da zenginsin. Varlığın giderek katlanıyor. Arazin hâlâ gizli ve korunuyor."

Lachlain rahatlayarak tuttuğu nefesini verdi. Harmann'dan iyisini bulamazdı. Dürüst ve zekiydi, özellikle insanlarla temasa geçebiliyordu, şekil değiştirme özelliği sayesinde yaşlanabiliyordu. "Tüm yaptıklarını takdir ediyorum," dedi Lachlain... Evinin ve tüm varlığının bu yaratık tarafından korunduğu düşünüldüğünde sözleri yetersizdi. Her zamanki gibi Lachlain, biçim değiştirenlerin sahtekâr olmalarına ilişkin tüm o söylentilerin saçma sapan olduğunu düşündü, o kadar uzun zamandır hakaret olarak "ikiyüzlü" diye çağırılıyorlardı ki sonunda bu terim insanların bile diline yerleşmişti. "Sana çok şey borçluyum."

"Bana epey cömert oranlarda maaş zamları yaptın," dedi Harmann sırtarak, sonra başını Emma'ya doğru salladı. "Şu küçük şey, gerçekten bir vampir mi?"

Lachlain Emma'ya doğru gitti ve parmağıyla sarı buklelerden birini kulağının ardına itti. "Yarı Valkyrie."

Harmann ucu sivri kulağını görünce kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir şeyi kolay yoldan yapmayı sevmezsin."

Kilometrelerce uzaktan hâlâ araba alarmlarının sesi geliyordu.

Annika en sonunda sakinleşmiş ve malikâneyi yıkmakla tehdit eden yıldırımlar kesilmişse de o şey hâlâ Emma'yı elinde tutuyordu.

Gazabını üzerinden silkip atmaya denerdi... Enerjiyi atmaya çalışırken eline geçen tek şey onunla gücü paylaşan ve koca salonda birlikte oturan bir düzine Valkyrie'ye zarar vermektir. Onlara vermek zorunda kalacağı cevaplar için Annika'ya bakıyorlardı. Furie'nin burada olup da vermesi gereken cevaplar için.

Regin yeniden bilgisayara dönmüş, bu kez Lachlain'i araştırıyordu.

Sabırsızca volta atan Annika Emma'nın ilk geldiği günü düşündü. Dışarıda o kadar çok kar birikmişti ki pencerelerin yarısına kadar ulaşmıştı. O eski ülkede hiç de alışılmadık bir durum değildi. Annika bebeği ateşin yanındaki beşiğine yatırmıştı, geçen her dakikayla birlikte minik sivri kulakları olan bu altın saçlı bebeğe âşık oluyordu.

"Ona nasıl bakarsınız, Annika?" diye mırıldanmıştı Lucia.

Regin şöminenin kenarındaki koltuğundan fırlayıp aksi aksi, "Nasıl olur da insanlarımızı bir bir katledenlerden birini aramıza getirirsin?" demişti.

Daniela Annika'nın yanına diz çöküp göz ucuyla kadına bakmış ve ender dokunuşlarından birini bahşetmişti... ve soluk elinden geçen iğneleyici, buz gibi soğuğu. "Kendi türüyle birlikte olmalı. Başka söylenecek söz yok."

Annika kararlı bir tavırla başını sallamıştı. "Kulaklarına bakın. Gözlerine. O bir Valkyrie."

"Büyüldüğünde kötü olacak!" diye ısrar etmişti Regin. "Minik bebek dişleriyle beni ıstırmaya çalışmadıysa ne olayım. Freyja aşkına daha şimdiden kan içiyor!"

"Dert değil," demişti Myst sıradan bir ses tonuyla, "biz de elektrik yitiriyoruz."

Bebek, Annika'nın uzun saç örgüsünü yakalamıştı, sanki kalmak istediğini anlatır gibiydi. "O çok sevdiğim Helene'nin bebeğiydi. Ve Helene

mektubunda Emmaline'i vampirlerden uzak tutmam için yalvarıyordu. Yani onu ben büyüteceğim ve eğer topluluğun dileği buysa gideceğim. Ama şunu bilin ki bundan sonra benim kızım gibidir." Sonradan söylediklerinin ne kadar hüznünlü olduğunu hatırladı. "Ona, zaman bizleri dize getirmeden önceki Valkyrie'lerin tüm iyi ve onurlu yönlerini öğreteceğim. Asla bizim gördüğümüz dehşetlere tanık olmayacak. Korunacak." Hepsinin derin düşüncelere dalmış, sessizleşmişlerdi. "Troyalı Emmaline." Emma'nın burnuna burnunu sürttü ve bebeğe, "Pekâlâ, dünyanın en güzel minik vampirini en iyi nerede saklarsınız?" diye sordu.

* Nix keyifle güldü. "Laissez les bon temps roulez¹⁸."

"Tamam, işte bu!" dedi Regin. "Lykae Kralı Lachlain, iki yüz yıl kadar önce kaybolmuş. Şimdi veri tabanını güncelleyip adamın yeniden sahalara döndüğünü yazacağım." Sayfayı aşağı kaydırıldı. "Savaş alanında güçlü ve acımasız, ayrıca görünen o ki Lykae'lerin girdiği her savaşta yer almış. Ne yapıyordu ki? Cesaret madalyası mı kazanacaktı? Ve, ah, dikkatli olun kızlar bu koca oğlan pis dövüşüyor. Yumrukları ve pençeleriyle bir kılıç dövüşünü ve dişleriyle savaşı bitirebilecek güçte."

"Ya ailesi?" diye sordu Annika. "İşimize yarayacak, önem verdiği şeyler ne?"

"Aile bakımından pek kimsesi kalmamış. Hepsini Demestriu öldürmüş."

Okumaya devam ederken durakladığında, sonunda şaşırarak konuşana dek Annika devam etmesi için ona el etti. "Ah, Yeni Zelanda'daki kızlar gerçekten çok fena. Onunla karşılaşmadıkları halde vampirlerle dövüştüğünü görmüşler ve ailesine laf atınca öfkeden deliye döndüğünü, bunun da yetenekli bir katil için onu kolay bir av haline getireceğini yazmışlar."

¹⁸ "Güzel zamanlar başlasın" anlamına gelen bir Cajun deyişi. (ç.n.)

Kaderin kılıçlarından birini yatay olarak eline uzattı, elmas bileği taşı sonunda durmuştu. "O zaman Emma'ya zarar vermiştir. Eğer Sürü'den olduğunu düşündüyse."

Regin, "Emma'nın Valkyrie olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Emma bizi korumaya çalışıyor olmalı. Taş kafalı küçük sülük," dedi.

Lucia, "Ne kadar dehşete düştüğünü hayal edebiliyor musunuz?" diye mırıldandı.

Nix içini çekti. "Bizim takım maça çıkamayacak."

Narin, korkak Emma, bir hayvanun elindeydi... Annika yumruklarını sıktı ve yakınındaki lambalardan ikisi, daha bugün bir İrfan inşaatçısı tarafından tamir edilmiş şömineyle birlikte patladı ve neredeyse bir metre yükseğe kadar cam parçacıkları uçtu. Yoluna çıkan Valkyrie'ler ya yana kaçılıyor ya da başlarını eğiyor ve saçlarındaki parçaları temizleyip işlerine dönüyorlardı.

Regin gözünü ekrandan ayırmadan konuştu. "Tüm bunları oyuna sokan Tahta Çıkış. Öyle olmalı."

Annika da öyle olduğunu biliyordu. Lykae Kralı'nın esareti daha yeni bitmişti. Asi vampir lideri Kristoff, daha beş yıl önce Sürü'nün kalesinin kontrolünü ele geçirmişti ve askerlerini Amerika'ya kaydırıyordu. Gulyabaniler yapabildikleri kadar çok insanı etkileyerek ordularını kuruyorlardı.

Annika pencerenin önüne geçti ve dışarı, gecenin karanlığına baktı. "Lachlain'in ailesinden pek kimse kalmadı dedin. Kim kalmış?"

Regin kulağının arkasına bir kalem sıkıştırdı. "Genç bir kardeşi var. Garreth."

"Bu Garreth'ı nasıl buluruz?"

Nix ellerini çırpı. "Bunu biliyorum! Biliyorum! Lucia'ya sorun!"

Lucia Nix'e keskin bir bakış attı ve tısladı ama hareketlerinin arkasında ciddi bir kin yoktu. Düz bir sesle, "İki gece önce hayatımızı kurtaran Lykae bu," dedi.

Annika pencereden geri döndü. "O zaman yapmak zorunda olduğumuz şeyi yapacağımız için üzgünüm."

Lucia dönüp soran gözlerle ona baktı.

"Onu tuzağa düşüreceğiz."

"Nasıl? Güçlü ve anladığım kadarıyla zeki."

"Lucia, bir kez daha ıskalaman gerek."

Lachlain gün boyunca Emma'nın yanında kaldı, kalın perdelerden sızabilecek en ufak bir güneş ışığı hüzmesine karşı onu korudu ve yaralarının iyileştiğine emin olmak için sürekli kontrol etti.

Hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu, hatta Emma'nın yanına uzanmış, boynunun kenarını kesmiş ve onu içmesi için zorlamıştı.

Zayıf düşmüş vampir yumuşakça onu kucaklamış ve uykusunun arasında iç çekmişti. Onu büyülediğini düşünüyordu çünkü sanki bu, dünyadaki en doğal şeymiş gibi hissediyordu.

Akşamüzeri sargıları çıkardığında yaraların hâlâ hassas olduğunu ama tamamen kapandıklarını gördü.

Endişelerinin en kötüsü geride kalmıştı, öğrendiklerini düşünmeye başladı.

Artık her şeyin doğrusunu biliyor, Emma'ya farklı bir gözle bakıyordu ama hissettiklerinin değişmediğini kabul etmesi gerekirdi. Emma'nın Sürü'nün bir üyesi olduğunu düşünürken bile onu eşi olarak kabul etmişti. Şimdiyse sadece Sürü'den olmadığını değil, tam olarak vampir bile olmadığını biliyordu.

Yalnız geçirdiği yıllar boyunca eşini binlerce değişik açıdan hayal etmişti. Zeki ve çekici olması için dua etmiş, şefkatli olması için yalvarmıştı. Bir yarı vampir yarı Valkyrie olan Emma en çılgın düşlerinden bile fazlasıydı.

Ama ailesi... Lachlain bitkince içini çekti. Hiçbir zaman Valkyrie'lerle savaşmamıştı, onları kendinden aşağı görmüş ve sadece uzaktan gözlemişti. Ama Valkyrie'lerin tuhaf, peri misali, etraflarında çakan yıldırımlar olan ve bir şekilde bu yıldırımları içlerinden çıkaran güçlü ve hızlı yaratıklar olduklarını biliyordu. Söylentiler bu *elektrikle* beslendiklerini anlatıyordu. Emma'dan öğrendiği üzere fazlasıyla zekiydiler. Ama Emma'nın aksine, neredeyse vampirler kadar vahşi ve savaş heveslisidiler.

Valkyrie'lerin bilinen pek az zayıf noktası olmasına rağmen, parlayan objelerle büyülenebilecekleri ve İrfan'da üzüntüden ölebilecek tek tür oldukları söyleniyordu.

Klanın onlar hakkında topladıklarına hızlı bir bakış atınca kökenlerine dair bir masâl buldu. İrfan diyordu ki, bin yıl önce Odin ve Freyja on yıl süren uykularından savaşta ölen bakire bir savaşçının çılgılığıyla uyanmıştı. Freyja bakirenin cesaretiyle büyülenmişti ve bunu saklamak istedi, böylece Odin'le birlikte bu insanı yıldırımlarıyla çarptılar. Bakire onların ulu sarayında uyandı, iyileşmişti, el değmemiş olmasına rağmen –hâlâ ölümlüydü– ölümsüz bir Valkyrie kız çocuğuna hamileydi.

Sonraki yıllarda, yıldırımları İrfan'ın her türünden ölmekte olan savaşçı kadınları çarpacaktı... Valkyrie'ler tıpkı Furie gibi üç tanrıçalarından bir parça taşıyordu. Freyja ve Odin, doğan kızlara, Tanrıça'nın peri güzelliğini ve Tanrı'nın kurnazlığını bahşetmişti. Bu hikmetleri annenin cesareti ve bireysel özellikleriyle karıştırmışlardı. Bu yüzden tüm kızlar eşsizdi ama İrfan'a bakılırsa bir Valkyrie yoğun duygularının ateşiyle gözleri gümüşü parladığında hemen ayırt edilirdi.

Emma'nın kiler, Lachlain'in karunu içerken gümüşe dönmüştü.

Eğer efsane doğruysa –ki Lachlain öyle olduğuna inanıyordu– bu durumda Emma... tanrılarının torunu oluyordu.

O da kızı kendinden aşağı sanmıştı. Aşağı bir eşle dizginlenen güçlü Lykae Kralı.

Alnını kırıstırdı, pişmanlık içinde okumaya devam etti. Emma'yla doğrudan bağlantısı olan Valkyrie'lerin kısa tariflerini buldu. Nix en yaşlı olanlarıydı ve bazıları onun kâhin olduğunu söylüyordu. Akli başında Lucia uzman bir okçuydu, söylentilere göre hedefini şaşırdığında dayanılmaz acılar çekmekle lanetlenmişti.

Furie kraliçeleriydi ve narin Emma çocukken onunla aynı çatı altında yaşamıştı. Şimdiyse Valkyrie'ler, Demestriu'nun Furie'yi esir alıp okyanusun dibinde sonsuz bir işkenceye mahkûm ettiğine inanıyordu. Lachlain kendi deneyimlerinden yola çıkarak, Furie'nin hiç şüphesiz şimdi buz gibi karanlığın dibinde ciğerlerine tuzlu su doldurduğunu düşündü.

Ancak onu en çok Regin ve Annika'yla ilgili yazılanlar endişelendirmişti. Regin'in annesinin ırkı vampirler tarafından tamamen katledilmişti. Parlak bir stratejist ve cesur bir savaşçı olarak bilinen Annika ise tüm hayatını vampirleri yok etmeye adanmıştı.

Emma'nın ailesi vampirlere karşı nefretlerini her dile getirdiklerinde, ölümelerini her kutladıklarında, Emma nasıl olur da kendini dışlanmış hissetmezdi? Nasıl olur da içten içe kırılmazdı? Valkyrie'ler, onun birkaç on yılı ile kıyaslanamayacak kadar uzun asırlardır vardı ve Emma da İrfan'ın "farklı" dediklerindendi. Emma, yeryüzündeki her şeyden farklıydı.

Emma'nın içindeki acının nedeni bu muydu? Ailesi Sürü ile Emma arasında bir ayırım yapmış mıydı? Lachlain de bu konuda dikkatli olmalıydı. Vampirlere lanet yağdırırken arada Emma'yı unutabilirdi.

Valkyrie'ler hakkında bulabildiği tek olumlu şey, Lykae'lerle her zaman huzursuz bir ateşkes sürdürmüş olmalarıydı ki bunun sebebi mantıktı: "Düşmanımın düşmanı dostumdur."

Tahta Çıkış'a dek. Tüm ölümsüzlerin İrfan'da hayatta kalabilmek için savaşılmaya zorlandığı o dönem.

Ama bu haberler, Emma'nın ailesinin Sürü'den olmasından bin kat iyiydi. Yine de kendine has sorunları vardı.

İrfan'ın tüm yaratıklarının bir şekilde ömür boyu eşleri olurdu. Vampirlerin gelinleri, iblislerin âşıkları, tayfların soyları ve Lykae'lerin eşleri. Bir gulyabani bile onu ilk kez dönüştüren sürüsünü terk etmezdi.

Valkyrie'lerin böyle bağları olmazdı.

Topluluklarından güç alırlardı ama uzaktayken tamamen bağımsız olurlardı. Her şeyden çok istedikleri şeyin özgürlük olduğu söylenirdi. Lachlain'in babası ona, "Eğer özgür kalmak istiyorsa asla bir Valkyrie'yi tutamazsın," demişti. Ve Lachlain tam da buna kalışmak üzereydi.

Kız "dehşete düşmüş" olsa bile onu tutmaya çalışacaktı. Ve ailesi daha ona saldırdığını bile bilmiyordu. Tek şüphelendikleri şey, Lachlain'in ona daha önce kimsenin dokunmadığı gibi dokunmuş olmasıydı.

Ve öyle de yapmıştı. Ve bunu Ay'ın etkisi altında bir daha yapacaktı. Eşini bulan her Lykae gibi arzusu güçlendikçe kontrolü zayıflayacaktı. Eski zamanlardan bu yana, Kinevane'in tahtında bir kral ve kraliçe olduğunda, uşaklardan tebaalarına kadar herkes dolunayda kaleyi terk ederdi ki çift kendilerini tamamen buna teslim edebilsin ve bunu doludizgin yaşayabilsin.

Eğer Emma da aynı saldırgan arzuyu hissederse Lachlain onu o kadar da korkutmayabilirdi. Lachlain, onu durduracak hiçbir şeyin olmadığını bilmesine rağmen Emma'yı bir yerlere kitlemesi gerekirse bunu yapacağına yemin etti...

Eğer eşi klandan biri olsaydı her şey çok daha kolay olacaktı.

Ama o zaman Emma'sı olmayacaktı...

Günbatımı yaklaşırken iki hizmetçi Emma'nın kıyafetlerini hazırlamak için kapıyı çaldı. "Eşyalarına dikkat edin," dedi Lachlain yataktan kalkarken, "ve ona dokunmayın." Hizmetçiler fal taşı gibi açılmış gözlerle bakarken kalın perdelerin arasından balkona çıktı. Batan güneşe, evlerine, araziye, tepelere ve Emma'nın çok seveceğini umduğu ormana baktı.

Güneş battığında geri döndü ve hizmetçileri Emma'dan birkaç adım ötede ona bakıp fısıldaşırlarken bulduğunda kaşlarını çatı. Ama ona dokunmaya cesaret edemeyeceklerini biliyordu ve muhtemelen hayatlarında ilk kez bir vampir görüyorlardı.

Emma bir anda gözlerini açıp süzülür gibi doğrulduğunda tam da onlara dışarı çıkmalarını söyleyecekti. Hizmetçiler dehşetle çığlık attılar ve Emma ikisi kaçarken tıslayarak yatak başlığına doğru çekildi.

Lachlain bunun kolay olmayacağını biliyordu.

"Rahatla Emma," dedi yanına ilerleyerek. "Birbirinizi korkutunuz."

Emma uzun dakikalar boyunca kapıya baktı ve sonra bakışlarını Lachlain'in yüzüne çevirdi. Beti benzi attı ve yüzünü çevirdi.

"Yaraların kapanıyor."

Emma bir şey söylemeden parmaklarıyla göğsüne dokundu.

"Tekrar içtiğinde tamamen iyileşmiş olacaklar." Lachlain onun yanına oturup gömleğinin kolunu sıyırdı ama Emma ondan uzaklaştı.

"Neredeyim?" Bakışları odanın dört bir yanında dolanıyordu, sonunda maun karyolanın ayak ucunda durdu. Oya gibi işlenmiş kakmalara baktı, sonra yatak başlığını görebilmek için döndü ve oraya oyulmuş sembolleri inceledi. Oda kararıyordu, tek ışık şöni-

neden geliyordu ve semboller gölgelerin içinde hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

El ustaları bu yatağı Lachlain'in doğduğu gün yapmaya başlamışlardı, sadece onun için değil aynı zamanda Emma içindi de. Lachlain sık sık tam da Emma'nun olduğu yerde yatar, oyma işlemlere hayranlıkla bakarak eşinin nasıl olacağını merak ederdi.

"Kinevane'desin. Güvendesin. Sana burada hiçbir şey zarar veremez."

"Hepsini öldürdün mü?"

"Evet."

Emma, belirgin bir tatminle başını salladı.

"Sana neden saldırdıklarını biliyor musun?"

"Bana mı soruyorsun?" Doğrulmaya çalıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Lachlain onu geri yattırırken.

"Evi aramam gerek."

"Dün gece evini aradım."

Emma'nın gözleri bariz bir rahatlamayla açıldı. "Yemin eder misin? Beni almak için ne zaman gelecekler?"

Lachlain, Emma ondan ayrılma fikriyle böylesine mutlu olduğu için hayal kırıklığına uğramıştı ama onu suçlayamıyordu. "Annika'yla konuştum ve artık ne olduklarını biliyorum. Senin ne olduğunu da."

Emma'nın suratı asıldı. "Senin ne olduğunu ona söyledin mi?"

Lachlain öfkesini bastırmaya çalıştı. "Benimle olduğunu bilmeleri seni utandırıyor mu?"

"Elbette."

Lachlain fısıltıyla, "Çünkü beni bir hayvan olarak görüyorsun," dedi.

"Çünkü sen düşmansın."

"Ailenle bir çekişmem yok."

Emma kaşlarını kaldırdı. "Lykae'ler halalarıma karşı savaşmadı mı?"

"Bir tek son Tahta Çıkış sırasında." Sadece beş yüzyıl önce.

"Onlardan herhangi birini öldürdün mü?"

"Ben asla bir Valkyrie öldürmedim," dedi Lachlain dürüşçe. Ama kendi kendine bunun sebebinin muhtemelen hiçbir Valkyrie'yle karşılaşmaması olduğunu kabul etti.

Emma çenesini kaldırdı. "Peki ya şu içindeki şeye ne demeli? O neler yapıyordu?"

Emma, vampir saldırısının ortasında gördüklerini hatırladığında tükleri hâlâ diken diken oluyordu.

Ne yazık ki Lachlain'in saldırırken tam olarak neye benzediğini artık biliyordu. Titrek bir projektör ışığı gibiydi, Lachlain'in üzerinde salınıyor, Emma'ya *mutlak bir sahiplenmeyle* bakan ölümcül ve vahşi bir şeyi açığa çıkarıyordu.

Ve şimdi, Emma onun yatağındaydı.

"Emma dün gece gördüğün şey... ben değilim." Şöminenin ışığı yüzüne, Emma'ya dün geceyi hatırlatan gölgeler düşürüyordu. "Bu benim sadece küçük bir parçam ve onu kontrol edebiliyorum."

"Kontrol mü?" Emma yavaşça başını salladı. "Yani açık alanda ve Paris'teki otel odasında bana saldırmaya karar mı vermiştin? Beni boğmayı *istedin* mi?"

Emma Lachlain'in irkilmesini engellemeye çalıştığını düşündü. "Sana bir şey açıklamam gerekiyor. Sürü tarafından tutsak edildiğimi biliyorsun ama bilmediğin bir şey var, ben... işkence gördüm. Bu benim davranışlarımı ve zihnimi etkiledi."

Emma onun işkence gördüğünü biliyordu, sadece nasıl olduğunu bilmiyordu. "Sana ne yaptılar?"

Lachlain savunmacı bir ifade takındı. "Detaylarla asla üzerine yük olmayacağım. Neden bana yarı Valkyrie olduğunu söylemedin?"

"Ne fark ederdi ki? Hâlâ bir vampirim ve halalarım da düşmanın."

"Hayır, değiller," diye ısrar etti. "Başka bir kıtada yaşayan minik peri kadınları düşmanlarımla arasında saymam."

Küçük görür ses tonu, sanki Lachlain düşman olduklarını kabul etmişçesine Emma'nın içine oturdu. "Annika ne zaman beni almaya geliyor?"

Lachlain'in gözleri kısıldı. "Bana dolunaya kadar kalacağına dair söz verdin."

Emma nefesini tuttu. "Beni almaya gelmiyor mu?"

"Şu anda değil."

Emma'nın ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. "İnanılır gibi değil! Geçmişten geldiğin için sana kurallarla ilgili bazı ipuçları vereceğim. Birinci kural, Emma vampirler yüzünden ölümle burun buruna geldiğinde Lykae'nin küçük oyuncacı olduğu hapsinden ücretsiz çıkış kartı alır." İki parmağını kaldırdı. "Bir başka kural: Artık halalarım ne olduğunu bildiğine göre beni topluluğa göndermezsen seni göz açıp kapayıncaya dek öldürürler. Yapacağın en iyi şey beni olabildiği kadar çabuk bırakmak olacaktır."

"Eğer burayı bulabilirlerse beni öldürmeyi deneme hakkı kazanmışlar demektir."

Lachlain'in bu konuda kendinden ne kadar emin olduğunu fark edince alt dudağı titredi. "Onlara en çok ihtiyacım olduğu zamanda beni ailemden uzak mı tutacaksın?" Sıcak bir damla gözyaşı yanağından yuvarlandı. Daha önce bu gözyaşlarından iğrenmiş gibi görünüyordu. Şimdiyse... acı çeker gibiydi, hızla onları silmek için uzanmıştı.

"Eve gitmek istiyorsun ve gideceksin ama birkaç gün sonra."

Emma öfkesini saklamaya gerek duymadan, "Birkaç gün neyi değiştirecek ki?" diye sordu.

"Aynısını ben de sana sorabilirim."

Emma kızgınlığıyla savaşıyor ve gözyaşlarını engellemeye çalışıp dişlerini gıcırdattı.

Lachlain yüzünü avuçlarının arasına aldı, başparmağıyla yanağını okşuyordu. Pürüzlü bir sesle, "Eğer burada seninle böylesine kısa bir zaman geçireceksem, tartışmak istemiyorum. Şimdi, izin ver de sana Kinevan'e göstereyim," dedi. Ayağa kalkıp kalın perdeleri ardına kadar açtı, sonra Emma'yı almak için geri döndü. Kız kasılıp geri kaçsa da onu kollarına alıp geniş odanın ucundaki balkona taşıdı. "Hâlâ benim olanları görünce şaşıracaksın. Wal-Mart yok."

Emma dışarı baktığında Ay'ın heybetli bir kalenin üzerinde yükseldiğini ve kadim tuğlalarla büyüleyici çimenliği aydınlatıldığını gördü. Usul usul gelen sis tuzlu suyun kokusunu taşıyordu.

Lachlain uzakta bir yerleri işaret etti. "Mülkü çevreleyen surları göremezsin ama bil ki o surların içinde güvendesin."

Emma'yı trabzana oturttuğunda, mermer yüzey bacaklarını sanki Lachlain uyluklarına dokunmuş gibi titretti.

Lachlain'in bunu fark edip kaşlarını çatıldığını gördü ama bir şey söylemek yerine, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Gururlu görünüyordu ki böyle bir yer söz konusuysa bu çok doğaldı. Kalenin taş duvarlarının üstünde, pencerelerin çevresinde, yürüyüş yollarında ve hatta odanın içindeki devasa şöminenin etrafında tuğlalardan yapılmış büyüleyici balıksırtı desenler vardı. Bahçeler göz alıcıydı ve eğer kalenin geri kalanı da Lachlain'in odası gibi döşenmişse bu kale lüksün mabedi idi. Emma'nın Valkyrie duyarlılığı elinde olmadan bunu takdir ediyordu.

"Eee?" Lachlain beklenti içindeymiş gibi görünüyordu. Emma'nın burayı beğenmesini istiyordu.

Emma döndü ve Ay'a bakmak için gözlerini sıra sıra ağaçlardan çevirdi.

"Sanırım dolunaya sadece birkaç gün kaldı."

Döndüğünde Lachlain'in yumruklarını sıktığını fark etti. Umursamadan düğüm düğüm olmuş saçlarını karıştırdı ve kirli olduğunu hissetti. "Bir duş almam gerekiyor," dedi Lachlain'in ardından banyoya bir bakış atarken.

Lachlain onu bırakana dek kalçalarını kıvrarak ellerinden kurtulmaya çalıştı.

"Sana yardım edeyim, hâlâ güçsüzsün..."

"Bir duş. Yalnız!" diye terslendi lüks, modern banyoya girerken. Hızla dönüp ağır kapıyı ardından kilitledi ve dehşetle tırnaklarının pis olduğunu fark etti.

Lachlain'in ona giydirdiği tişörtü çıkardı –kendi tişörtünü giydirmiş olduğunu fark etti– ve göğsünden aşağı inen çirkin izlere baktı. Vampirin onu pençelemeden önce gözlerinde beliren ifadeyi hayatının sonuna dek unutmuyacaktı. Adama kafa attığına pişman olduğunu hatırladı. *Şimdi bedelini ödeyeceğim*, diye düşünmüştü vampirin pençesi havaya kalkarken. Neden onu kıskırtmıştı ki?

Duşu açtı ve su buharlar çıkarana dek bekledi ve duşa girdi. Saçındaki kurumuş kan temizlenirken kırmızı sular aktı ve Emma akıntıya bakarken titredi. *Üç vampir. Kırmızı akıntı döne döne delikten akıp gidiyordu. Neden onu kıskırttım?*

Peki ya hayatta kalan kimdi?

Şimdiye dek ölmüş olmalıydı. Ama ölmemişti. Onlardan kurtulmuştu.

Kaşlarını çattı. Vampirlerden kurtulmuştu. Ve Lykae'yle geçen zor bir haftayı atlatmıştı. En kötü kâbusları artık birer... sıradan olay haline mi geliyordu?

"Emma, izin ver sana yardım edeyim."

Emma başını kaldırdı. "Bir kilit firmasının hisselerini al en iyisi. Yalnız kalacağım dedim!"

Lachlain onaylayarak başını salladı. "Evet, bunu genelde söylüyorsun ve ben de kalıyorum. Bu bizim tarzımız." Sesi sakindi ve öne sürdüğü fikir delice de olsa mantıklıymış gibi konuşuyordu.

Mahremiyet? Öyle bir şeye sahip değilsin... Eli şampuan şişesine uzandı... *Onun şampuanı, şimdiden burada geçireceği süre için çantasından çıkarılmıştı. Şişeyi tıpkı bir bıçak fırlatır gibi, döndürerek ona fırlattı. Lachlain eğildi ve şişe onu sıyrıp diğer odaya uçtu. Kırılma sesi bir başarı nişanı gibiydi. Neden onu kıskırtıyordu?*

Çünkü bu iyi geliyor.

Lachlain kaşlarını çattı. "Kendini tekrar yaralayacaksın."

Emma kör gibi nemlendiriciyi aradı. "Senden önce yaralanmayacağım."

Emma ikinci şişeye uzandığında Lachlain hızla başını salladı. "Pekâlâ."

Kapıyı arkasından kapatırken evinde canını çektiğini yapamamaya alışması gerektiğini düşündü.

Emma'nın kırdığı paha biçilmez aynayı gördüğünde aynanın yüzyıllardır Kinevane'de olduğunu ve dünyanın herhangi bir yerindeki en eski ayna olabileceğini hatırladı. Omuz silkti. En azından Emma gücünü geri kazanıyordu.

On beş dakika boyunca koridorda volta attı. Pek mümkün değildi ama Emma olur da onu çağırırsa diye kulak kabartmışken kızı nasıl yeniden içmeye ikna edeceğini düşündü. Eğer kanı Emma'ya daha güçlü kılıyorsa o zaman içmesi gerekiyordu. Lachlain bunun olmasını sağlamalıydı.

Sinirliydi, ailesine dönmek istiyordu ve Lachlain ona istediğini veremezdi. Peki ya onu eve göndermenin bir yolunu bulsaydı? Ya da onunla gitseydi? Aralarından hiçbirine zarar veremeyeceğini biliyordu, kendini savunmak için bile.

Emma'ya karşı bu kadar katı davranmak zorunda kaldığına pişmandı, hele ki başından geçenler düşünlürse.

Banyoya geri döndüğünde Emma duş almayı bitirmiş, giyiniyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu. "Yatağa dönmen gerekir."

"Dışarı çıkıyorum. Güvenli olduğumu söylemiştin."

"Elbette öyle ve seni gezdirebilirim..."

"Bütün mesele senden uzak kalmak zaten. Beni burada birkaç gece daha tutabilirsin ama bu, o geceleri seninle geçirmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor."

Lachlain kızın bileğini tuttu. "Önce iç."

Emma solgun bir bakış attı. "Bırak beni."

"İçeceksin, Emma!" diye bağırdı.

"Lanet olsun, Lachlain!" diye bağırarak Emma kolunu bükerek kurtarmaya çalıştı. Lachlain onu tekrar yakaladığında o kadar hızlı hareket etti ki bulanık bir görüntüden ibaretti. Lachlain, yüzünde bir tokat patlamadan önce kızın elini yakalayamamıştı.

Alçak, kötücül bir hırlamayla elini Emma'nın sırtına koydu ve kızı duvara yasladı. "Bana saldırma demiştim. Bil ki bir daha denediğinde karşılık vereceğim."

Emma, Lachlain'in gözlerinin değişmediğine dua etse de çenesini havaya kaldırdı. "Beni bir vuruşunla öldürebilirsin."

Lachlain'in sesi sertleşti. "Sana asla vurmam." Eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. "Her seferinde bedel olarak bir öpücük alacağım."

Emma göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti ve bedenine söz geçiremeyeceğine öfkelenildi... Görünen o ki Lachlain onun bedeninde ondan fazla kontrol sahibiydi. Geçen birkaç gecenin tüm kafa karışıklığına ve paniğine rağmen dudaklarının bir iki yumuşak dokunuşuyla Emma onu yine istemişti. Adamın içindeki şeyden dehşete düşmüş olsa bile. Ya seks yaparlarken dönüşürse? İşte bu fikir sinirini bozdu.

"Bir öpücükten fazlasını istediğini biliyorum. Bu yüzden beni dolunaya kadar kalmam için zorluyorsun, öyle değil mi? Böylece benimle yatabileceksin." Tıpkı Lachlain'in onu uyardığı gibi.

"Seni istediğimi inkâr etmeyeceğim."

"Ya bunu yapalım gitsin dersem? Bu gece. Böylece sabaha gidebilirim."

Lachlain'in vereceği cevabı tartıyordu hissedebiliyordu. "Benden birkaç gün önce kurtulmak için benimle yatacak mısın?" Sanki bu onu incitmiş gibiydi. "Özgürlüğüne karşılık bedenim mi?"

"Neden olmasın?" dedi Emma sesini neredeyse bir tıslama kadar alçaltmıştı. "Sadece bir telefon açmak için Paris'teki duşta neler yaptığıma baksana."

Lachlain arakasını dönerken Emma onun irkildiğini sandı. Şömineye doğru topalladı, sonra başını eğerek ateşe baktı. Emma daha önce hiç kimsenin yüzünde böyle bir bakış görmemişti. Düşünceliydi. Pek çok kimse harlayan alevin görüntüsüne dalıp giderdi ancak Lachlain öyle değildi. Bitkin gözleri sanki alevin içinde bir oyun sergileniyormuş gibi kıpırdanıp duruyordu. "Şunu bil ki sana öyle davrandığım için pişmanım ama gitmene izin vermeyeceğim. Şimdilik etrafta gezinmekte serbestsin ve korunacaksın."

Etrafta gezinmekte serbest. Karanlık ve Emma'yı ürkütmesi gereken etraf. Ama deniz kokusunu aldığından beri araziye incelemeye can atıyordu. Hem bir şekilde oraya ait değil miydi? Arkasına

dönüp bakmadan balkona çıktı, tırabzanlara tırmandı ve gecenin içine atladı.

Son duyduğu şey Lachlain'ın, "Ve biliyorum ki şafakta bana geri döneceksin," diyen sesiydi.

20

Emma sisin içinde ilerlemeye başladığı andan itibaren onu takip eden bir şeylerin olduğunu hissetti.

Demek gerçekten başına muhafız dikmişti. Müdahaleci tavrı göz önüne alınırsa bunlara casus demek daha doğru olurdu. Bağimsız, gururlu bir kadının böylesi bir müdahaleye içerleyeceğini düşündü. Emma mı? Eğer burası Lachlain'ın dediği kadar güvenli değilse ve vampirler yeniden saldırırsa onlardan kaçmak zorunda kalmayacağını, çalılıklarda saklanan şu casuslardan hızlı davranmasının yeterli olacağını düşündü.

Gözetlendiği için hissetmek istediği öfkeyi toplayamayınca dalgınlıkla tökezleyene dek ortalıkta dolandı. Çevresinde gün içinde açan yaban çiçekleri vardı ama şimdi solgun, boynu büküklerdi. *Bir anla kaçırдын... İşte hayatının hikâyesi.*

Yine de burada olmak güzel, diye düşündü, uzakta sisle kaplı gölü –ya da halici, her neyse– görebiliyordu. Emma'ya bir açıdan evini hatırlatıyordu.

Gözlerini kapayıp malikâneyi düşündü. Oraya dönebilmek için neler vermezdi ki! Bu gece nehir kenarında at biniyor olmalıydı.

Girişteki tırabzanların üzerine çıktı ve yürürken başına gelenleri düşündü. Bu yolculuktan önce, hep daha fazlasına özlem duyardı. Şimdiyse, zorla alıkonulmuşken, sahip olduklarının ne kadar güzel

olduğunu fark etmişti. Evet, yalnızdı, hayatında bir eşin yoksunluğunu çekiyordu. Ama şimdi de her gün inatçı, aşırı korumacı bir erkeğe tahammül etmek zorundaydı, onun tarafından tutsak edilmişti. Emma eş denilen şeyin çok abartıldığını düşündü.

Evet bazen kendini dışlanmış hissediyor, halaları vampirlerle ilgili söylendiklerinde ne yapması gerektiğini bilemediği oluyordu ama bu çok sık olmazdı. Elbette onunla acımasızca alay etmişlerdi ama şimdi geriye dönüp baktığında *herkesle* alay ettiklerini görebiliyordu. Mesela Myst hala. Yıllar önce, vampir generalle yaşanan olaydan sonra topluluktaki herkes onu Vampir Mysty diye çağırırmıştı. *Myst'i bir vampirden nasıl ayırırsın? Levoyeyle.*

Emma şaşkınlıkla dudaklarını araladı. Ona farklı davranmış olabilirlerdi ama onu asla dışlamamışlardı. Kendine olan güvensizliği onları nasıl gördüğünü bulandırmış mıydı? Elinin yandığı günü hatırlamıştı ve şimdi onu bile farklı bir gözle görüyordu. İlk başta anı onu şaşırtmış ve incitmişti. Şimdi ise iki önemli şeyin ayırdına varıyordu: Regin onu kurtarmak için son anda fırlamıştı ve Emma yanmanın eşiğine geldiği için ürpermişti. Ayrıca Furie oradaki herkeşe *Emma'nın da tıpkı onlar gibi olduğunu* söylemişti.

Emma'nın dudakları kıvrıldı. Bunu Furie demişti. Kraliçeleri.

İçinde bir heyecan yükseldi ve bu yeni bakış açısıyla eve dönmek için sabırsızlandı. Artık olduğu gibi kabullendiği –ya da fark etmediği– her şeyin kıymetini bilmeye hazırды. Bataklıkta böceklerinin ve ailesinin bağırtilarının rahatlatıcı sesleri arasında uykuya dalmak istiyordu. Kendi odasındaki prenses yatağının altına yuvalanmış bataniyelerinin arasına uzanmak istiyordu... Lachlain'in devasa yatağına değil. O oyma sembollerin kadim bir öykü anlattığını hissetmişti ve Freyja yardımcısı olsun o yatakta yattığı sürece bu öykünün bir parçası olduğunu da...

Bir kolunun etrafından döndüğünde eline iri bir kıymık battı. Eskiden acısından inlerdi. Şimdi sadece içini çekti. *Her şey göreceli. Göğsünün sebze gibi doğranmasının yanında bu sadece canını sıkıyordu.*

Başını kaldırıp sıyrığa baktı ve aklına gelen anıya kaşlarını çatı. Yine rüyasında Lachlain'i görmüş olmalıydı. Bugün.

Uyuduğunda... son cinsel temaslarını *Lachlain'in* gözünden seyretmişti.

Beyaz ahşabın etrafındaki ince kan lekesine bakarken rüyaya daldı, parçalanmış yatak başlığından kopan kıymıkların *Lachlain'in* avucuna saplanmasını hissetti. Ama Lachlain acıya aldırmamıştı. Ellerini orada tutmak zorundaydı. Buna *meceburdu.*

Lachlain'in ona duyduğu arzu, Emma'nın güvenini kazanma ihtiyacı ile savaşa girmişti. Emma, Lachlain'in ona dokunmayı ne kadar çok istediğini *hissetmişti* –yükselen şehveti, ona doğru atılma ihtiyacını– ve içinden eğer durum tersi olsaydı kendisinin, “Boş versene!” deyip ona atılacağını itiraf etmişti.

Artık başı dönüyordu, Lachlain'in hissettiği açlığın yoğunluğuyla daralmıştı, Lachlain boşalmamak için çabalarken başını geriye attığı sırada, otelin işlemeli tavanını *kendisinin de görmesi* aklını karıştırmıştı.

Ama saçları ona sürünüyor, dudakları acımasızca üzerinde geziniyor ve göğüslerini ona bastırıyordu. Lachlain onu açgözlülükle emdiğini hissediyor ve bitmek üzere olduğunu biliyordu...

Emma anı aniden yok olurken sendeledi ve boş boş etrafına baktı.

Lachlain onurlu bir şekilde davranmıştı. O ihtiyacın saldırısı altında bile sözünü tutmuştu. Artık geçmişe, o geceye dönüp adamın ümitsizce dilediği şeyi ona vermeyi diliyordu. Ama yapamazdı çünkü bu sadece bir rüyaydı. *Ya da anı.* Tırabzandan düştü. İçgüdüleri sayesinde topuklarının üzerine düşmüştü ama yine de hemen ardından yere yapıştı.

Tıpkı kolyeli rüya gibiydi.

Deliriyordu. Tıpkı *görmemesi* gereken şeyleri gören Nix gibi.

Lachlain bana ne yaptın?

Orada, üzerinde sanki gök yarılmış da içinden yıldızlar dökülmüş gibi duran gecede, yabancı bir bölgede, çimlerin üzerinde oturdu. İçindeki şüpheleri dile getirebileceği kimsesi yoktu.

Emma şafakta dönmedi.

Muhafızlar eve döndüğünü görmüş ve ardından girişleri korumuşlardı ama Lachlain onu merdivenlerin altındaki küçük bir dolabın içinde kıvrılmış uyurken bulana dek deli gibi koşuşturduğu bir saat geçirmişti. Dolabın içindeki amonyak ve temizleyicilerin, kokusunu ondan gizleyeceğini biliyor muydu?

Emma'yı toz içinde titrerken bulduğunda dişlerini gıcırdattı, endişesi aniden öfkeye dönüşmüştü. "Lanet olsun, Emma," diye fısıldadı onu kucaklarken. Kurallar koyacaktı ve Emma da...

Koridora güneş ışığı doldu ve Lachlain bir köşeye sığınarak bedeniyle Emma'yı örttü. "*Siktiğimin kapısını kapa!*"

"Özür dilerim," dedi tanıdık bir ses arkasındaki kapı kapanırken. "Etrafta vampirlerin olacağını bilmiyordum. Bir işaret koymalıydın."

Loş ışıktaki dönen Lachlain en eski arkadaşı Bowen'ı gördü. Onu gördüğünde hissettiği sevinç, Bowe'un ne kadar zayıfladığını fark edince söndü. Bir zamanlar Lachlain kadar yapılıyken şimdi bir deri bir kemik kalmıştı.

"Ben de seni canlı gördüğüm için şaşırmıştım ama sanırım bir sürprizin daha var." Bowe yaklaştı ve Lachlain'in kollarında yatan Emma'yı kaba bir tavırla incelerken saçlarını ve çenesini tuttu. "Güzel bir ufaklık. Biraz pislenmiş."

"Bu sabah merdivenlerin altında uyuduğu için." Lachlain kızını anlayamayarak başını salladı. "Emmaline Troy ile tanış. Kraliçen."

Bowe kaşlarını kaldırdı ki bu, eşi onu terk ettiğinden beri gösterdiği en büyük duygu emaresiydi. "Bir *vampir* kraliçe mi? Kader senden nefret ediyor olmalı." Lachlain suratını asarken daha yakından inceledi. "Kulakları sivri mi?"

"Yarı Valkyrie," diye açıkladı Lachlain. "Onların topluluklarından birinde büyütülmüş ve Sürü'den saklanmış."

"İşte şimdi işler ilginçleşti," dedi Bowe ama pek ilgili görünmüyordu.

Emmaline titreyerek yüzünü Lachlain'in göğsüne gömdü.

Bowe ona baktı. "Seni hiç bu kadar bitkin gördüğümü hatırlamıyorum. Git ve donmuş, ufak... Valkyrie'ne bir banyo yaptır, sonra da biraz uyu." Daha saat sabahın sekizi bile olmamışken ekledi: "Ben de gidip viski içeyim."

O akşamüzeri Bowe, Lachlain'in aklını kaçırdığına hükmetti.

Bir kadeh daha viski doldurur, hem içer hem düşünürken *başka* türden bir eşe karşı çıkacak son kişinin kendisi olması gerektiğini düşündü ama bu çok ileri gitmişti. Lykae'ler ve vampirler kadar birbirinin kan düşmanı olar iki tür daha yoktu. Lachlain onlardan birini ya da safkan olmayanlardan birini kraliçesi olarak alabileceğini mi sanıyordu?

Son yüz elli yıldır her neredeyse bu onu delirtmiş olmalıydı...

Bowe başını kaldırdı, hararetli bir koşturmacanın sürdüğü mutfaktan gelen kokular dikkatini dağıtmıştı. Burada çalışanların tümü de dolunaya hazırlanıyor, coşkuyla temizlik yapıyor, kaleyi boşaltmaya hazırlanıyorlardı. Fırınlardan yükselen kokular tam da çocukluğundan hatırladığı gibiydi. Kaşlarını çatıp en son ne zaman

yemek yediğini hatırlamaya çalıştı. Belki de vampirin yemek hakkına el koymalıydı. Nasılsa kız bunu umursamazdı...

Lachlain en sonunda odaya döndüğünde onu tenkit eder bir tavırla süzdü. "Tanrı aşkına, sabahtan beri içiyor musun?"

"Ne yapabilirim ki? Kinevane likörleri her zaman en iyisidir. Değişen bir şey yok." Bowe bir kadeh de Lachlain'e uzattı.

Lachlain kadehi aldı ve masasının arkasına geçti, her nasılsa daha da bitkin görünüyordu ama kıyafetleri sanki yeni uyanmış gibi kırışıklı. Ve boynunda bir iz vardı. *Hayır. Bu aşağılanmaya asla izin vermez. Ona ne oldu?* Bowe bir daha düşününce sürahiye Lachlain'in tarafına itti.

Lachlain kaşlarını kaldırıncaya, "İçimden bir ses bana, onca yıldır seni arayıp bulamadığımız sırada başından neler geçtiğini anlatırken buna ihtiyacın olacağını söylüyor," dedi. Sesi öfkeli çıkıyor gibiydi. Sanki ortadan kaybolduğu için Lachlain'i suçluyordu.

"Beni asla bulamazdınız. Tıpkı benim Heath'i bulamadığım gibi," dedi Lachlain, sesi en genç kardeşinden bahsederken kısılmıştı.

Bowe, Heath'i hatırlayarak başını salladı. Saman alevi gibi parlayan Heath hata etmiş, babasının intikamını almak için yola çıkarken Demestriu'yu öldürmek için gidenlerin asla geri dönmediğini hesaba katmamıştı. Lachlain onun öldüğüne inanmamıştı. "Helvita'da mıydın?"

"Bir süre."

"Orada değil miydi?"

Lachlain'in yüzünde, saf ve çıplak bir acı belirdi. "Sürü... onu öldürmüştü."

"Üzgünüm, Lachlain." Uzun bir aradan sonra Bowe kaşlarını çatıp sessizliği bozdu. "Bir süre dedin."

"Sonra Demestriu yer altı mezarlıklarında karar kıldı."

"Yer altı mezarlığı mı?" İrfan'da Sürü'nün Paris'in altında, ölüm-süzlere işkence etmek için kullandıkları ve onları tam olarak öldürmeyecek sonsuz ateşleri olduğu söylentileri dolaşıyordu. Bowe'un boğazı kurudu, boş mideye indirdiği likör yakmaya başlamıştı.

Lachlain hiçbir şey söylemeyip de içmeye devam edince Bowe'un yüzü kasıldı. "Ateş gerçek mi? Ne süreyle orada kaldın?"

"Zindanda on yıl. Kalanı ateşte."

Bu lafın üzerine Bowe kadehini kafasına dikti ve yeniden sürahiye baktı. "Nasıl oldu da aklını kaçırmadın?"

"Hiç laf dolandırmazsın zaten." Lachlain öne doğru eğildi, kaşları sanki kelimeleri bulmaya çalışmış gibi çatılmıştı. "Kaçtığım anda aklım başımda değildi. Bir öfke nöbetinden diğerine geçip durdum, bana yabancı gelen her şeyi parçaladım ve bilincim pek açık değildi. Emma'yı bulduğumda hâlâ bu öfke nöbetleriyle boğuşuyordum," diye kabullendi.

"Nasıl kurtuldun?"

Lachlain tereddüt etti, sonra pantolonunu yukarı çekti.

Bowe görmek için öne eğildi ve sonra nefesini tuttu. "Bacağı mı kaybettin?"

Lachlain kumaşı aşağı çekti. "Vaktim yoktu. Ateşler geri çekilmişti ve yukarıdan Emma'nın kokusunu aldım." Kadehini kaldırıp büyük bir yudum aldı. "O kadar uzun zamandan sonra onu kaybedeceğimden korktum."

"Bacağı... sen mi parçaladın?"

"Evet."

Lachlain'in bardağını parçalamak üzere olduğunu gören Bowe konuyu değiştirdi. "İkinizin arası nasıl?" Sürü'nün sana yaptıklarından sonra.

"Önce onu dehşete düşürdüm. Tekrar tekrar kontrolümü kaybettim. Ama eminim, yanımda olmasaydı durumum çok daha kötü olurdu. İyileşemezdim sanırım. Beni sakinleştiriyor ve aklım fikrim onda, geçmişini düşünmeye fırsatım olmuyor."

Güzellik, canavarı yatıştırıyor muydu? "Peki, şu Emmaline Troy'u o kadar uzun zamandan sonra nerede buldun? Ufak kraliçen nerede saklanıyormuş?"

"Yetmiş yıl öncesine kadar doğmamıştı."

Bowe kaşlarını kaldırdı. "O kadar genç mi? Hayal ettiğin gibi mi peki?"

"Hayal ettiğimden daha fazlası." Lachlain parmaklarını saçına daldırdı. "Onun gibi bir eşi tahayyül dahi edemezdim. Emma zeki, o kadar hızlı çalışan ve karmaşık bir zihni var ki onu asla anlayamayacağımı biliyorum. Fazlasıyla güzel ve ketum, tanıdığım diğer kadınlara hiç benzemiyor." Bu sefer keyifle kadehinden bir yudum aldı. "Gittikçe kurduğu cümleleri daha iyi anlıyor ve eşimin zeki, hazırcevap bir kız olduğunu fark ediyorum." Farkında olmadan dudakları kıvrıldı, komik bir şey hatırladığına şüphe yoktu. En sonunda Bowe'a döndüğünde, "Mizahtan anlamasını beklemiyordum ama bundan keyif alıyorum," dedi.

Bowe, işkencesi biteli bu kadar az zaman geçtikten sonra gülümseyebildiği için Lachlain'in başına gelenin özel bir şey olduğunu düşündü. Kafası karıştığı için eşi hakkında yanıldığına inanıyorduyse bile artık öyle düşünmüyordu. Lachlain Emmaline'in içinde kaybolmuştu. Belli ki, kız onundu. "Peki, onu nasıl tutmayı planlıyorsun? Görünen o ki bakımı ve beslenmesi zor."

"Benden içiyor. Daha önce hiç yaşayan bir canlıdan içmemiş."

İzi görmüş olmasına rağmen Bowe yine de şaşırılmıştı. "Yani öldürmüyor mu?"

"Asla," dedi Lachlain gurur dolu bir sesle. "Ben de bundan endişelenmişim ama Emma çok nazik, bir sineğe bile zarar vermez. Benden içmesi için onu zorlamam gerekti."

"Bu yüzden bacağıın olması gerektiği gibi iyileşmiyor," dedi Bowe.

"Ödenmesi gereken çok küçük bir bedel."

"Peki ya içtiği zaman nasıl oluyor?" Lachlain bir cevap bulmaya çalışırken ekledi: "Saklamaya çalıştığın o ifade çok şey söylüyor." Tanrım, Lachlain'in hoşuna gidiyordu.

Lachlain eliyle ağzını sildi. "Bu çok... zevkli. Ama yanı sıra bizi birbirimize bağladığına inanıyorum. En azından beni ona bağlıyor." Daha alçak bir sesle, "Sanırım buna ondan daha çok ihtiyacım var," diye kabullendi.

İçinde kaybolmuş. Vampir olsun olmasın, Bowe bu duyguya imrenmişti. "Peki, bu kadar genç bir ölümsüz, senin kraliçen olacağı bu masalsı kaderi nasıl karşılıyor?"

"Daha bilmiyor."

Bowe'un bakışlarına karşılık verdi. "Bundan memnun olmayacak. Dediğim gibi, ben... ona olması gerektiği gibi davranmadım. Ona saygı göstermediğim gibi bir vampire karşı olan hislerimi gizlemeye gerek görmedim. Şu anda sadece evine dönmek istiyor ve bunun için onu suçlayamıyorum."

"Onu neden işaretlemediğini merak etmişim. Bu, çok kırılgan bir dönem."

"Bunu biliyorum. İnan bana. Yüzyıllar boyunca eşimi nasıl şımartacağımı ve koruyacağımı hayal ettim ancak Emma'nın hayatını cehenneme çevirdim."

"Peki, o zaman bu sabah ona neden kızdın Lachlain?" Gözlerini kıstı. "Bunun nasıl bir hata olduğunu sana anlatamam."

"Endişelenmişim ve öfkelenmişim. Artık kızgın değilim."

"Daha onu sahiplenmedin... onu kaybedebilirdin."

"Mariah'ya olan bu muydu?"

Lachlain, Bowe'un etrafında onun adını anmaması gerektiğini biliyordu. Mariah, Bowe'un peri eşiydi ve ondan *kaçarken* ölmüştü.

Bowe ona vahşi bir bakış attığında Lachlain, "Bununla ilgili hiç konuşmadığını biliyorum ama bu durumda bilmem gereken bir şeyler var mı?" diye sordu.

"Evet. Senin Emma'n *farklı* ve her zaman öyle olacak. İnatçı ve aptal olma. Ve asla onu bizim yöntemlerimize uyması için zorlama." Sonra kısık sesle ekledi: "Yoksa sonu benimki gibi ders alınması gereken bir hikâye olur."

Lachlain bir şey söyleyecekken tereddüt etti.

"Ne? Ne sormak istiyorsan sor."

"Nasıl yapabildin? Bu kadar uzun zaman dayandın. Artık ne kaybettiğini tam olarak anladığım için buna dayanabileceğimden emin değilim."

Bowe bir kaşını kaldırdı. "Ben de yıllar boyunca tenimi dağılayan ateşlere maruz kalsam aklımı kaybetmeyeceğime emin değilim." Omuz silktili. "Hepimizin kendi işkenceleri var." Ama ikisi aynı değildi ve bunu biliyorlardı. Bowe, Mariah'yı geri almak için seve seve cehenneme giderdi.

"Mariah'nın..." Lachlain'in sesi kesildi, sonra kendini toparladı. "Öldüğünü gördün, değil mi?"

Bowe arkasını döndü ama beti benzi atmıştı. Zar zor duyulur bir sesle, "Onu ben gömdüm," dedi. Onu gömmüştü ve kaybettiğini biliyordu. Ama aynı zamanda İrfan'ın öngörülemez olduğunu da biliyordu ve kurallar her zaman kesin değildi. Artık tüm yaşamını onu geri getirecek anahtarı bulmaya adanmıştı.

Başka nesi vardı ki?

Analitik Lachlain onu inceliyordu. "Onu geri getiremezsin."

Bowe yeniden ona döndü. "Kimse vampirlerden kaçamaz, Lykae'lerin yarı vampir eşleri olamaz. Vampir ve Valkyrie kırması diye bir yaratık yoktur. Sen kim oluyorsun da bana neyin mümkün olabileceğini söylüyorsun?"

Lachlain hiçbir şey söylemedi ama belli ki bunun bir hayal, bir zayıflık olduğunu düşünüyordu. Bowe Lachlain'in kendisine karşı çıkıp çıkmayacağını merak etti.

"Haklısın," dedi sonunda Bowe'u şaşırtarak. "Anlamadığınız şeyler oluyor. Daha iki hafta önce bana eşimin vampir olacağını söyleyen sana hasta olduğunu söyledim."

"İşte o yüzden benim için endişelenme. Başında fazlasıyla dert var. Harman bana geçen gece üç vampir tarafından tuzağa düşürüldüğünüzü söyledi."

Lachlain başını salladı. "Son zamanlarda vampirler tüm dünyada Valkyrie avlıyor. Ama Emma'nın peşinde olabilirler."

"Olabilir. Yüzyıllardır duyduğum ilk dişi vampir."

"Öyleyse Sürü'yü yok etmek için çok daha fazla nedenim var. Onu ele geçirmelerine izin vermeyeceğim."

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Yer altı mezarlarını yeniden bulabilirim ve muhafızlar dönene kadar bekler, Helvita'nın yerini söyletirim."

"Daha önce de vampirlere işkence ettik ama bilgi sızdıramadık."

Lachlain'in yüzü ölümcül bir ifadeye büründü ve bakışları keskinleşti. "Bana işkence hakkında çok şey öğrettiler."

Dıştan bakıldığında Lachlain iyileşiyor olabilirdi ama içten içe hâlâ azap çekiyordu. Haklıydı, eğer eşini bulmamış olsaydı... Peki ya intikamını almak için Emma'yı *bıraktığında* ne olacaktı?

"Savaşa var mısın?"

Bowe ona sikkın bir bakış attı. "Ne zaman yokum dedim ki? Gerçi merak ediyorum da bu acele niye? Yeni eşini şimdi bırakmaya bu kadar mı heveslisin?"

"Sana geçmişi düşünecek pek fırsatım olmadığını söyledim ama Emma'ya sahip olduğumda ve benimle kalmaya ikna ettiğimde intikamımı almam gerekecek."

"Anlıyorum."

"Anladığından emin değilim. O cehennemde her gün kendime ettiğim intikam yeminlerini görmezden gelemem." Viski bardağı parçalandı. Lachlain parlayan cam kırıklarına baktı ve "Elimdeki tek şey buydu," diye fısıldadı.

"Lachlain, yanında savaşacağımı biliyorsun. Ama kazanabileceğimizi sanmıyorum. İz sürdükleri sürece daha güçlü veya daha çok olmamızın bir anlamı yok. Her zaman kaybedeceğiz."

"Sayımız daha mı çok?"

"Ah, evet. Artık yüz binlerce."

Lachlain'in inanmaz ifadesini görünce devam etti. "Vampirlerden uzak bir kıta klan için büyük rahatlıktı. Eski günlere döndüler, bir ailenin yedi, sekiz hatta on çocuğu var. Amerika'daki tek sorun iki Valkyrie topluluğu barındırması." Dudaklarını büktü. "Kaynanalarının mülklerine ne kadar düşkün olduklarını bilirsin."

Lachlain içini çekti. "Hiç hatırlatma."

"Bu arada, ben bile kısıtlı sosyal çevremle kalede olan bitenden haberdar olduysam, başkaları da duymuştur. Çok fazla zamanın yok. Onu etkileyemez misin?"

Lachlain'in ifadesi karardı. "Daha... iki gün önce uyurken onu neredeyse boğuyordum," diye itiraf etti.

Bowe Lachlain'in yaptığından duyduğu pişmanlığa bakarak irkildi.

"Vampirlere karşı dönüşmeme şahit olduğu gece."

"Tanrı aşkına, Lachlain. Peki, dönüşüme nasıl tepki verdi?"

"Dehşet verici buldu tabii. Artık bana karşı çok daha tedbirli." Boynunu ovdu.

"Sana neler olduğunu neden anlatmıyorsun..."

"Asla. Bana şefkatle yaklaşacağına inanmak zorundayım. Ve eğer öyle olarsa, bu bilgi ona acı verir. Yola geleceğini hissedebiliyorum ama zamana ihtiyacım var. Süreci biraz hızlandırabilsem..."

Bowe kadehindeki içkiyi bitirdi ve dibine baktı. "Onu sarhoş et. İnsan erkekleri hep böyle yapıyor. Kısıtlamalarından bir gece kurtulsa..."

Lachlain neredeyse sırtacaktı ama Bowe'un ciddi olduğunu fark etti. "Eğer ben sarhoş olursam onun da olacağını mı düşünüyorsun?"

"Neden olmasın?"

Lachlain başını salladı. "Hayır. Hâlâ bir şansım varken olmaz."

Bowe Lachlain'in sürekli pencereye baktığını fark etti. Hiç şüphesiz günbatımının yaklaştığını fark etmişti. "Git. Uyandığında orada ol."

Lachlain başını sallayarak ayağa kalktı. "Aslında uyanmadan önce orada olmak istiyorum. Benimki yerde yatmayı tercih ediyor ama buna karşı çıktım. Bir daha asla..."

Aşağıdan, "Seni pis kaltak!" diye bir kadın çığlığı yükseldi.

Lachlain aşağıyı görebilmek için taraçaya koşturdu. "Cassandra geldi," diye mırıldandı Bowe hemen arkasından malumu ilam ederek çünkü Cassandra Emma'yı altına almış boğmaya çalışıyordu. Lachlain elini tırabzana koyarak atlamaya hazırlandı ama Bowe onu geri çekti.

"Sakin bunu deneme, Bowe. Cass onun canını yakarsa onu öldürürüm."

Onu bırakmayınca Lachlain Bowe'a bir yumruk salladı, daha zayıf olan sol yumruğunu. Bunu bekleyen Bowe elini yakaladı ve kolunu geri büktü. "Hâlâ çocukken attığın yumruğun suçluluğunu mu hissediyorsun? Tekrar ediyorum, sonunda ayrılmıştım. Şimdi aşağı bak ve eşine daha fazla saygı göster."

Lachlain, öbür elini Bowe'un çenesine doğru kaldırırken baktı.

Emma alnıyla Cass'in burnuna kafa attı. Lachlain tereddüt etti.

"Emmaline'in nefesi bile kesilmemiş. Ve eğer bunu şimdi yapmazsa, kendisine sürekli olarak meydan okunacak. Unuttun mu, *biz güce tapan vahşi yaratıklarız,*" diye ekledi Bowe alıntı yapar gibi.

"Lanet olsun, umurumda değil, Emma minicik ve yaraları daha yeni iyileşiyor."

"Üçkâğıtçı ve birileri onu eğitmiş," diye gözlemledi Bowe sakince. Emma Cass'tan biraz uzaklaşıp iki ayağıyla gözle görülemeyecek bir hızla tekme atarken Lachlain'i serbest bıraktı. Darbe Cass'ın göğsünün tam ortasına indi ve kadını odanın öbür ucuna uçurdu. Lachlain gözlerine inanamayarak başını salladı.

Bu arada Bowe viskileri koymuş, sandalyeleri çekmişti.

Cass yüzüne düşen saçlarını savurdu. "Bunu ödeyeceksin, sülük."

Emma zarifçe ayağa dikilirken ona bıkkın bir bakış attı ama gözleri gümüş rengi alevler gibiydi. "Dene bakalım."

Bowe haklıydı, hiç de nefesi kesilmemişti.

Cass meydan okumak için ayağa kalktı. Emma'ya doğru atıldı, büyük cüssesiyle üzerine çullandı ve ağzına sıkı bir tokat patlattı.

Lachlain öfkeyle kükredi ve tırabzanlardan aşağı atladı. Daha onlara ulaşmadan Emma pençelerini Cass'a geçirmiş, altında dönmüş ve ayağa kalkarak elinin tersiyle tüm gücüyle saldırmıştı.

Lachlain bu vuruşu biliyordu.

Cass odanın öbür ucundaki duvara tosladı ve üzerine bir duvar halısı düştü. Ayağa kalkmadı.

Bowen hemen ardından yere indi, içini çekip, "Bu güreşi daha iyi hale getirecek tek şey jöle eklenmesi olurdu," dedi.

Lachlain Emma'ya yetiştiğinde onu omuzlarından tuttu ama Emma irkilerek sağ gözüne yumruğu geçirdi. Lachlain çenesini tutup salladı ve Emma'ya bakıp yarası olup olmadığını kontrol etti. Alt dudağını lekeleyen kesiği görünce irkilmişti ve gömleğinin yeniyle onu silmek için uzandı ama Emma tısladı.

"Bu canını mı yaktı?"

Bowe, Cass'ın kalkmasına yardım etti ve onu bir kenara çekti.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye bağırdı Lachlain Cass'a, sonra hemen Emma'ya dönüp, "Özür dilerim," dedi.

Emma kaşlarını çatı. "O zaman özür kutusuna bir çeyreklik daha at. Boş versene." Hâlâ kanayan dudağına elini bastırdı.

"Lachlain, yaşıyorsun!" diyen Cass ona doğru koştu. Lachlain'in bakışı onu yavaşlattı, ifadesi kafasının karıştığını gösteriyordu, sonra tamamen durdu.

"Sana ne oldu?" diye sordu. "Ve Kinevane'de serbestçe gezinen bu vampir de kim?"

Emma, sanki bunu duymak için sabırsızlanıyormuş gibi bir Lachlain'e bir Cass'a baktı.

"Şerefli bir misafir gibi muamele göreceksin."

Cass'ın ağzı açık kalırken Bowe Emma'ya döndü ve "Ben Bowen, Lachlain'in eski bir arkadaşıyım. Tüm akşamüstümü senden bahsedilmesini dinleyerek geçirdim. Tanıştığınıza çok sevindim," dedi.

Emma tedirginlikle başını ona doğru sallarken Cassandra en sonunda, "Ne zamandan beri sülükler konduğumuz oluyor?" demeyi becerdi.

Lachlain onu bileğinden kavradı. "Ona bir daha asla böyle seslenmeyeceksin."

Hakaret karşısında Emma'nın gözleri yeniden gümüşe dönmüştü. Kapıya doğru topuklarının üzerinde dönerken Lachlain onun garip bir sesle, "Lanet olsun size... Eve dönüyorum," diye mırıldandığını duydu.

Cass'a son bir bakış atıp tam da Emma aynadaki görüntüsünü fark ettiğinde ona yetişti.

Emma şaşırarak sıçradı.

Saçı karman çormandı, gözlerinde gümüş parıltılar vardı ve cıva gibi hareket ediyordu. Çenesine kan akıyordu, köpek dişleri küçük olmalarına rağmen çok sivri görünüyordu. Bir gözyaşı damlası yanaklarından kayarak iz bıraktı. Lachlain, kızın inanmazlıkla

yüzüne dokunduğunu gördü. Sonra kısa, acı bir kahkaha koyuverdi. Gözleri buluştu.

Ne düşündüğünü biliyordu. Ve her ne kadar bu durum amacına hizmet edecekse de onu üzmüştü.

Emma, en az onlar kadar canavar olduğunu düşünüyordu.

"Bu iş bitmedi, vampir," dedi Cass.

Emma öylesine kötücül bir ifadeyle döndü ki Lachlain'in tüyleri ürperdi. "*Kesinlikle bitmedi,*" diye tısladı ve yürüyüp gitti.

Lachlain'in söyleyecek bir şeyler bulabilmesi için biraz zaman geçti. "Bowe bu meseleyi hallet," dedi gözlerini Emma'dan ayırmadan.

"Tamam ama ona söylemen gerek," dedi Bowe arkasından. "Hemen."

Emma tüyler ürpertici görünüyordu.

Banyodaki aynaya bakarken elini yüzünü yıkadı ve köpek dişleri çekilmiş olmasına rağmen gözlerinin her zamanki rengine dönmediğini ve dudaklarının her zamankinden kırmızı olduğunu fark etti.

Tüyler ürpertici. Tıpkı aşağıdaki aynada gördüğü o şey gibi. Bir yaratığın görüntüsü. Yüzüne dokunduğunda, tırnaklarında Lykae'nin belini pençelediği zamandan kalma kanlar olduğunu gördü.

Diş ve pençelerinde kan mı? *İşte senin kızın...*

Lachlain'in dönüşmüş halini hatırladı ve her zamanki gibi bu görüntüyle titremedi. Her şey göreceli değil miydi?

Kapı çalındı. Emma, Lachlain'in ardından geleceğini biliyordu ama en azından diğer ikisine neler olduğunu anlatırken biraz zaman kazanacağını ummuştu. Görünen o ki, diğer ikisini bırakıp hemen yanına gelmişti.

Yine de... "Git başımdan!"

"Mahremiyet istediğini biliyorum ama..."

"Git... başımdan! Beni böyle görmeni istemiyorum..."

Tam da bunu söylediğinde kapı açıldı.

Emma hemen gözlerini kapadı. "Daha şimdi ne dedim ben?"

"Mahremiyet isteyebilirsin ama yüzünü benden gizlemenin anlamı yok, Emma." Onu kendine döndürdü.

Emma, Lachlain utandığını fark ettiği için daha da içerlemişti. Halalarının gözleri böyle dönüşürdü ama onlarda son derece normalmiş gibiydi, hatta derin duygular hissettiklerinde beklenir bir şeydi.

"Gözlerini aç."

Emma açmayınca, "Onları ilk kez böyle görüyor değilim," dedi.

İşte bu Emma'nın gözlerini açmasına sebep oldu. Fal taşı gibi. "Ne demek istiyorsun?" Lachlain'in bakışlarından, gözlerinin hâlâ o ucube renkte olduğunu anlamıştı. "Nasıl gözlerini diktiğine bir bak! İşte bundan kaçınmak istedim. Onları ne zaman böyle gördün ki?"

"Benden kan içtiğinde böyle dönüşüyorlar. Gözlerimi dikip bakıyorum çünkü gözlerin gümüş rengine döndüğünde seni istiyorum."

"İnanmıyorum..."

Emma'nın elini sertliğine bastırdı.

Oteldeki gecenin anısı Emma'nın aklında beliriverdi ve parmakları onu sıvazlamak üzere kıvrıldı... Anı... Lachlain'in bakış açısından gördüğü o kafa karıştırıcı anı. Elini geri çekti.

"Ama gözlerim tuhaf," diye ısrar etti, ona bakamıyordu. "Ve bunu kontrol edemiyorum."

"Bence güzeller."

Lanet olsun! Neden böylesine kabulleniyordu? "Eh, ben *senin* dönüşümünü o kadar çekici bulmadım ama."

"Biliyorum. Eğer sen bununla başa çıkabilirsen ben de çıkarım."

"Harika. Benimle ilgili önyargılarını aştığın gibi bir de seni ka-bullenmememi kabul ediyorsun yani. Kendimi aptal gibi hissetmemi mi sağlamaya çalışıyorsun?"

"Asla. Sadece olanlar yüzünden üzülüp üzüldüğümü bilmeni istiyorum."

"Ben de." Evet, o Lykae'nin kışına tekme basmış olabilirdi ama bu, bunu yapmak zorunda kalmaktan hoşlandığı anlamına gelmezdi. Ayrıca saldırdığı için Cassandra'yı suçlamıyordu. Emma da malikânede dolanan, tabloları hayran hayran bakan bir vampir görseydi saldırmazdı. Gerçi bu, Cassandra'nın fahişenin teki olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Emma olanlar yüzünden sarsılmıştı. Halalarının ona zorla verdiği tüm o eğitimler su yüzüne çıkmış, bir şeyler yerine oturmuş gibi görünüyordu ve kendini başka birisi gibi hissediyordu. Gerçekten kazanmıştı! Göz korkutan bir Lykae'ye karşı!

Kendini Bayan Belalı gibi hissediyordu ancak aniden yere yapışıp da üzerinde Lykae kadını gördüğünde ilk aklına gelen şeyi unutmamıştı.

Lachlain'i istemişti.

Ve her zaman onu kurtarmaya geleceğini biliyordu.

Lachlain bir bukleyi kulağının arkasına itti. "Minik kulağın ke-silmiş." Eğilip kulağını öptüğünde Emma titredi. "Ve dudağın." Onu da öptü, sonra Emma'nın yanağını okşadı ve Emma Lachlain'in ona dokunmamasını istediği zamanlarda hissettiği sıkıntıyı hissetmedi. "Cassandra'nın sende bıraktığı izleri affedemem."

"Bana uyar," dedi hırçın bir sesle.

"Aşağıda hiç korkuyor gibi görünmüyordun," dedi Lachlain, sesi etkilenmiş gibiydi ve Emma Lachlain'in yaralarını öpüp ona sürtünmesinden daha iyi ikinci şeyin, kendisine tıpkı kıyamete karşı savaşmış gibi davranması olduğunu düşündü.

"Seni değiştiren ne? Kanım mı?"

Gerçeğe geri dönüş. Bu ne cüret! "Kendini abartma! Kendim hakkında çok şey öğrendim. Bilirsin işte, *Lykae saldırılarından*," Lachlain irkildi, "güneş banyosundan ve bir vampir kasaptan kurtulunca insan kendi kendine, 'Bu kadar mı? Gerçekten. Hayatın başıma öreceği çoraplar bu kadar mı?' diye soruyor. Çünkü eğer en beteri buysa ve sürekli ürkeceksem..."

"Pekâlâ, anladım. Çektiğin çileler seni güçlendiriyor."

Öyleydi. Lanet olsun, neden bundan bu kadar *gurur duyuyormuş* gibi görünüyordu ki? Ne zamandan beri ona karşı bu kadar farklı davranıyordu? Emma neden değiştiğini biliyordu ama Lachlain neden değişmişti? Eğer ona böyle bakmaya devam ederse Emma onunla başa çıkacak kadar güçlü olup olmadığını düşünmeye başlayacaktı.

"Günbatımından oldukça önce uyanmışsın. Cass'ı duyduğumuzda ben de tam yanına gelecektim."

Emma o kadar erken kalkmıştı ki duş alacak ve uyandığında Lachlain'i yanında bulmadığı için ilk defa hissettiği garip sızıya söylenecek bolca vakti olmuştu. "O yatakta iyi uyuyamıyorum."

"Bu yüzden mi seni merdiven altında buldum?"

Emma kızardı. Mağara gibi karanlık ve kapalı dolap o an için iyi bir fikir gibi gelmişti. *Aklını kaçırmış olmalıydı.* "O kadın kim?" diye sordu konuyu değiştirmek için, kim olduğunu bilmesine, ilk bakışta anlamasına rağmen.

"Cassandra. Klanın bir dostudur."

"Sadece bir *dost* mu?"

"Elbette. Ve senin canını yaktıktan sonra bu da şüpheli."

"Onun yerine benim tarafımı mı tutacaksın? Beni bu kadar az zamandır tanımana rağmen."

Lachlain gözlerinin içine baktı. "Her zaman senin tarafını tutacağım, herkese karşı."

"Neden?"

"Çünkü haklı olacağını biliyorum."

"Peki ya kasvetli olanı? Bowen? Onun derdi ne?" Lachlain kaşlarını çatınca, "Neden o kadar kötü görünüyor?" diye ekledi. Kuzgun karası saçları ve parlak altın gözleriyle adam bir hayli yakışıklı olabilirdi, tabii eğer eroin bağımlısının teki gibi sıksa ve kötücül görünmeseydi.

"Kendisine çok yakın birini kaybetti."

"Üzüldüm," dedi yumuşakça. "Ne zaman?"

"Bin sekiz yüzlerin başında."

"Ve hâlâ kendini toplayamadı mı?"

"Daha da kötüleşti." Lachlain alnını onunkine dayadı. "Bu bizim doğamızda var, Emma." Lachlain'in ondan bir şey beklediğini biliyordu. Daha fazlasını.

Onu en kötü haliyle görmüştü ve yine de istiyordu. Onu öyle görmek, Lachlain'i dosdoğru yanına koşup kulağını öpmekten ve derdini paylaşmaktan alıkoymamıştı. Bu ayaklı masal erkeği ondan daha fazlasını istiyordu. *Ondan*. Emma bunu vermeye hazır mıydı? İlk zaferinden dolayı kendini cesur hissediyordu ama Lachlain'i bedeninin içine alacak ve içindeki canavarı bir daha görme riskini göze alabilecek kadar cesur muydu?

O an için Emma öyle olduğunu düşündü.

"Lachlain, senin gibi biri... benim gibi biriyle sevişecek olsa, nazik davranabilir mi? İşleri ağırdan alabilir mi?"

Lachlain'in vücudu anında gerildi. "Evet, buna yemin edebilir."

"Peki ya... dönüşmez mi?"

"Hayır, Emma. Bu gece dönüşmez," dedi, sesi o kadar alçak bir mırıltıydı ki Emma'yı titretip göğüs uçlarını sertleştirdi. Ne olduğunu bilmesine rağmen ona ihtiyacı vardı, onu istiyordu.

Emma elini kaldırıp parmaklarıyla yüzünü okşadığında, Lachlain ona inanamaz bir bakış attı, sonra göz kapakları zevkle kapandı. "Lachlain," diye mırıldandı, "sana vurdum."

Lachlain'in ifadesini okumak imkânsızdı. "Evet, öyle."

"Eee... karşılık vermeyecek misin?"

Lachlain inledi ve Emma'nın dudaklarına eğilirken onu tezgâha kaldırdı ve bedenini bacaklarının arasına yapıştırdı. Elleriyle sırtını avuçladı ve Emma'yı acımasız sertliğine bastırdı.

Emma nefesini tuttuğunda Lachlain dilini diline değdirdi ve Emma ona karşılık verdi, onu ağzının derinliklerine çekmek, ilk gece Lachlain onu otel odasında nasıl öptüyse öyle öpmek istiyordu. Ama bu, ondan bile iyiydi. Lachlain saldırgan ama ustaydı. Emma'yı eritiyor, kalçalarını sertliğine bastırıyor ve daha fazlasını istiyordu.

Pes bir sesle homurdandı ve Emma'nın dudaklarına fısıldadı. "Senin incinmeni görmeye dayanamıyorum. Bir daha asla incinmene müsaade etmeyeceğim."

Emma öne doğru eğildi, şimdi onu öpüyor, ellerini saçlarında gezdiriyordu. Lachlain sırtını okşarken bacakları onun beline dolmuş, kendini ona bağlamıştı.

Titreyen parmaklarıyla gömleğin düğmelerini çözmeye çalıştı ve öfkeli bir ses çıkardı. Lachlain anında gömleği yırttı ve Emma avuçlarının altında gerilen o kasları ortaya çıkardığı için ona teşekkür etmek istedi. İyice tahrik olmuştu ve bundan utanmayarak ona dokunmak için elini pantolonunun içine kaydırды.

Lachlain başını arkaya atarak bağırды, sonra Emma'nın süveteri ile sütyenini göğüslerinin üzerine sıyırdı. Göğüs uçlarını okşadı,

sıcak nefesini üzerlerine saldı ve Emma zevkten kendinden geçene kadar onları emdi.

Geleceği ve verilecek sözleri, korkuları ve kalan her şeyi boş veriyordu. "Seni istiyorum," dedi Emma nefes nefese, penisinin nemli başını okşarken. Lachlain göğüs ucunu dişlerinin arasına alıp inlediğinde Emma cevap olarak çığlık attı. "Her şeyinle."

Emma'nın nemli göğüslerine doğru inledi, sonra başını kaldırıp inanmaz bir ifadeyle ona baktı. "Bunu duymanın beni nasıl mutlu ettiğini bilemezsin."

Emma boşta kalan eliyle pantolonunun fermuarını açtı. Lachlain eğilip ayakkabılarını çıkardı, sonra pantolonunun paçalarını tutup tek bir hareketle çıkardı.

Emma'nın kontrolünü kaybedeceğini biliyormuş gibi onu öpmeye döndü ve Emma sırtını bir kavisle bükerek Lachlain'in inanılmayacak kadar büyük penisini okşadı. Lachlain titreyerek Emma'nın bacaklarını kaldırıp ayaklarını tezgâha dayadı. Dizlerini açarak külotunu kenara çekti ve çıplak etinin görüntüsüyle inledi.

Emma her nasılsa Lachlain'in bakışları karşısında utanmamıştı, gözleri karanlık ve açtı. Aslına bakılırsa, bakışları Emma'yı titretmiş ve daha da ıslanmasına sebep olmuştu.

"O kadar uzun zaman bekledim ki." Lachlain'in sesi boğuktu. "Buna inanamıyorum," dedi Emma'nın dudaklarına yapışırken, Emma'nın nefesi kesilmiş, donup kalmıştı.

Bir göğüs ucunu emdi, sonra diğerini dudaklarının arasına aldı ve dilini sürttü. Emma'nın eli penisini sıvazlıyor ve bedeni sanki serbest kalmak ister gibi gittikçe daha çok titriyordu. Neden ona dokunmuyordu? Neden içine girmiyordu? Neden ağırdan almasını istemişti ki?

Orgazma yakındı, bunu biliyordu, daha önce hiç yaşamadığı, sadece hayal ettiği o zevkin kıyılarındaydı.

Duştaki gibi, içine girmesini istediğini söylemesini mi bekliyordu? Artık yapabilirdi... "Lütfen buraya dokun," diye yalvardı dizlerini tam bir teslimiyetle açarken. "Dokun bana, öp beni. Her ne yapmak istiyorsan..."

Lachlain inledi. "Hepsini yapacağım," diye fısıldadı. "Senin için çok iyi olmasını sağlayacağım..."

Emma Lachlain'in parmakları nazikçe kadınlığına değdiğinde çığlık attı.

"O kadar ıslak ki," dedi Lachlain pürüzlü bir esesle. "İpek gibisin." Parmakları, Emma'nın etini titreterek bir yukarı bir aşağı gidip gelirken daha da ıslanmasına sebep oldu. Sonra bir parmağı sonuna kadar içine girdi.

Lachlain daha önce yapmadığı gibi onu tutarak, bedenini onu kabul etmesi için zorladı, Emma'yı aynaya bastırıyordu. Hiçbir şey bu kadar iyi olamazdı. Emma keyifle inledi, Lachlain'in sertliğini tutan yumruğunu bir yukarı bir aşağı kaydırıyordu.

"Neden daha önce kimseyle sevişmedin?" diye mırıldandı Lachlain kulağına, sonra Emma ağır testislerini avuçladığında nefesini tuttu.

Anlamış mıydı? Hissedebilir miydi? "Hiç kimse... beni olduğum gibi..." Ailemin öldürmeyeceği kimse olmadı fikrini betimleyebilecek bir kelime aradı. "Kimse..."

"Yanışmadan elenmeyen kimse olmadı." Dudakları kıvrıldı. Ahlaksız Lykae. Sıcak, yavaş dokunuşuyla.

"Evet."

"O zaman birbirimizi bulmamız iyi olmuş." Emma'nın boynunu kavradı ve yüzünü ona çevirdi. Diğer eliyle parmağını itti ve başparmağıyla klitorisini okşadı. Lachlain'in, boynunu tutmasına sevinmişti yoksa başı arkaya düşecekti. "Bana bak."

Gözlerini açtı.

"Sen benimsin, Emma," diye fısıldadı nefes nefese. "Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Parmağını bir daha itti. Emma bu kez onun dudaklarına doğru başını kaldırdı ve eline doğru gerildi, rahatlamaya, onu daha da içinde hissetmeye ihtiyacı vardı.

"Beni anlıyor musun? Her zaman."

Emma kaşlarını çattı. "Seni bekleyen başka..."

"O sensin Emma. Hep sendin."

Söylediği bir söz... bir yemin gibiydi. Emma, "Dost gibi değil mi yani?" dedi.

Lachlain başıyla onayladı, parmağı hâlâ Emma'yı okşuyor, Emma'nın söylediklerini anlamasını zorlaştırıyordu.

"A... ama dedin ki..." Neden parmağıyla yavaş, mükemmel daireler çizerken bunu söylemesi gerekiyordu ki? Emma ne demek istediğini belli belirsiz anlıyordu ve yine de onu tamamen, tüm kalınlığıyla içinde istiyordu. "Bana... bana yalan mı söyledin?"

Lachlain tereddüt etti, sonra, "Evet, yalan söyledim," dedi.

Emma öfkeyle homurdandı. Lanet olsun, o kadar yaklaşmıştı ki! "Neden bana bunu şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü bu gece başlangıcımız. Aramızda sadece gerçekler olmalı."

"Başlangıç mı?" diye sordu çileden çıkmış bir sesle. "Ne demek istiyorsun? Yani beraber geçireceğimiz hayatın başlangıcı mı?"

Lachlain bunu reddetmediğinde Emma gerildi. *Birlikte geçirilecek hayat.* Bir Lykae için bu, *sonsuz* kadar demekti ve ölümsüzler için sonsuza kadar hiç de mecazi bir anlam taşımazdı. Emma ondan uzaklaşarak bacaklarını altına topladı. "Asla beni bırakmaya niyetin

yoktu." Bluzunu ve sütyenini aşağı çekti, kumaş göğüs uçlarına değdiğinde titremişti.

"Hayır. Seni yanımda tutmaya mecburdum. Ve o zamana kadar seni kalmaya ikna edeceğimi düşündüm."

Emma aptal gibi tekrar etti. "Beni yanımda tutmaya mecbur muydun?" Tatmin edilmemiş arzusu bedenine bir *terslik* olduğunu söylüyor, kontrolden çıkıyordu.

"Geçen tüm o yıllar boyunca, sadece benim için olacak o kadını bekledim. Sen o kadınsın."

"Hâlâ aklını kaçırmış vaziyette misin?" diye tersledi Emma, bedeninin ondan yoksun kaldığını hissetmesine sinir olmuştu. "Ben o kadın değilim. *Değilim* işte."

"Çok yakında diğerlerinden çok daha farklı bir şekilde bana verildiğini fark edeceksin. Yaşadığım her çağda dur durak bilmeden seni aradığımı anlayacaksın." Sesi alçak ve hüzünlüydü. "Ve Emma, çok uzun zaman yaşayıp aradım."

"Ben bir vam..." Emma göğsüne vurdu. "... pirim. Vampir. Bunu unuttun."

"Bu beni de şaşırttı. İlk başta kabul edemedim."

"Şaka yapıyorsun. Hiç tahmin etmezdim! Peki, ya o zaman haklıysan? Şu anda yanılıyor olabilirsin," dedi çaresizce. "Nasıl emin olabilirsin?"

Lachlain ona doğru eğildi. "Kokunu... çok uzaktan aldım ve o kadar güzeldi ki zihnime huzur verdi. İlk kez gözlerine baktığımda seni tanıdım. Teninin tadına baktığımda," sertçe titredi ve sesi hırıltıya dönüştü, "bunu tarif etmenin bir yolu yok. Ama bana izin verirsen gösterebilirim."

"Bunu yapamam," dedi Emma sıkıştığı köşeden kaçmaya çalışarak, Lachlain titrediğinde kalbinin yumuşamasından tiksinimişti.

Dehşet içindeydi. İçine attığı ve yok saydığı korkuları gerçek olmuştu. Nasıl bu kadar aptal olabilmisti? Kendini durdurdu. Bu fikri bir kenara atmak kolaydı çünkü yarı vampir bir yaratık nasıl olur da bir Lykae'nin eşi olabilirdi ki? Birbirine bağlanmış bir vampir ve bir Lykae...

Ve bir de Lachlain'in kendine güvenini ezen, inandırıcı yalanı vardı...

"Peki, benimle ne yapmayı düşünüyordun?" Sağa doğru hareket ediyormuş gibi yapıp sol taraftan Lachlain'in kollarının altına eğildi ve kot pantolonunu aradı. Lachlain'in kaçmasına izin verdiğini biliyordu ve öfkeyle titreyerek ona döndü. "Gerçekten. Kalıp senin tebaanla birlikte mi yaşayacağım? Beni kaburgalarımın kadar parçalayacaklarını söylemekte beis görmediğin tebaanla."

"Sana kimse bir daha zarar veremeyecek, ne klanımdan ne de dışından. Ama onların arasında yaşamayacaksın çünkü ben kralım ve bizim evimiz burası, Kinevane."

"Vay canına, Avrupa soylularının arasına girdim desene! Birileri *People* dergisini arasın!" Emma banyodan fırtına gibi çıktı ve pantolonunu giydi.

İz sürüp gidebilmek için, bu şatodan kışını kurtarmak için neler vermezdi! Ona yalan söylenmesinden nefret ediyordu. Çünkü o asla yalan söyleyemiyordu.

Lachlain'in aksanını taklit ederek, "Benim eşim değilsin, Emaline," dedi. "Benim tek eşim kadar ciddi bir şey olamazsın ama seni metresim olarak tutmak isterim. Seni istiyorum ama o yüzden değil." Nasıl da inandırıcıydın!"

Lachlain onu takip etti, kolunu tutarak onunla yüzleşmesi için çevirdi. "Yalan söylemek zorunda kaldığıma pişmanım ama olan oldu. En azından söyleyeceklerimi dinlemeni istiyorum."

"Ben de eve gidip ailemi görmek istiyorum." Ve kafasını toplayıp onlara sormak istiyordu: *Neden bu anıları rüyamda görüp duruyorum? Neden her zaman bu kadar boğulmuş ve kafası karışık bir haldeyim, sanki birisi hayatıma bir kaos büyüğü yapmış gibi.*

"En azından bunun doğru olabileceğini hesaba katmayacak mısın? Sahip olabileceklerimizi bilerek beni terk mi edeceksin?"

Emma aklına gelen ani bir fikirle kaşlarını çatı. "Yaşadığım her çağda," dedin. Yani kaç yaşındasın? Altı yüz mü? Yedi yüz mü?"

"Ne fark eder?"

Emma silkinerek elinden kurtuldu. "Kaç... yaşındasın?"

"Aşağı yukarı bin iki yüz yaşındayım."

Emma nefesini tuttu. "Beşikten çocuk kaçırmak ne demek biliyor musun? Ben neredeyse yetmiş bir yaşındayım. Bu beni hasta ediyor!"

"Kabul etmenin zor olduğunu biliyorum ama zamanla anlayacaksın."

"Neyi anlayacağım? Ailem ve arkadaşlarımdan uzakta, yabancı bir ülkede, bana yalan söyleyip duran hilekâr bir Lykae ile yaşamak istediğimi mi?"

"Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim ama senin yerin benim yarım. Burası."

"Burası. Kuzey İskoçya. Ve yaz geliyor. Uyan Lachlain, burada yaz zamanı günler ne kadar uzun?"

"Bunu düşündüm. Yazları sen nerede rahat edeceksen oraya gideriz. Ve kışın geceler burada daha uzun. Seni, birlikte daha uzun vakit geçirebileceğimiz bir yere götürmeyeceğimi mi sandın?"

"Her şeyi çözmüşsün. İstesem de istemesem de bana 'Kabul ediyorum,' dedirteceksin."

"Kabul ediyorum mu?" Kaşlarını çatı. "Evlilikteki gibi mi? Bu, evlilikten çok daha ciddi bir şey."

"Daha ciddi ne olabilir..."

"Evlilik bitebilir."

Emma'nın ağzı açık kaldı. "Pekâlâ, bu gerçekten de bir şeyler anlatıyor işte. Sonsuzluktan çıkış yok. Benim biraz olsun eğlenmek isteyebileceğim hiç aklına gelmedi mi? Gencim ve bu *her şey* demek. Benden *her şeyi* talep ediyorsun ve ben seni daha bir haftadır tanıyorum. Benim hakkımda kozmik bir şeylerden emin olabilirsiniz ama ben değilim."

"Sana sorsaydım bir şey değişir miydi? Benimle kalır mıydın?"

"Hayır, kalmam. Ama birbirimizi bir daha göremeyeceğimizi söylemiyorum. Eve gideceğim ve işleri ağırdan alıp birbirimizi tanıyacağız."

Lachlain gözlerini kapadı. Açtığı anda acıyla yüklüydüler. Sonra ifadesi katılaştı. "Buna izin veremem. Bu soruya farklı cevap verene dek burada kalacaksın."

"Beni ailemden ayıracak mısınız?"

Lachlain sertçe kolunu tuttu. "Seni yanımda tutmak için ne kadar acımasızca davranabileceğimi bilemezsin, Emma. Bunu ve daha fazlasını da yaparım. Ne gerekiyorsa."

"Beni asla burada tutsak olarak tutamazsın."

Her nedense, bu Lachlain'i söylediği diğer her şeyden fazla öfkelenmişti. Vücudu gerildi ve gözleri mavi mavi parladı. "Yapamam. Gitmekte özgürsün. Ama bir araban olmayacak. Birilerine seni buradan almalarını söyleyemeyeceksin. En yakın kasabadan

yüzlerce kilometre uzaktayız ve bu arazide klan dışında yaşayan kimse yok, yani buradan öylece çıkıp gitmeni tavsiye etmem."

Kapıya gitmişken geri döndü. "Seni burada tutsak edemem. Ama güneş edebilir."

“Nix!” Halası telefonu açınca Emma ahizeye bağırdı.

“Ah, Emma! Nasılsın? İskoçya’yı sevdin mi?” dedi Nix aklı havada bir tavırla.

“İzin ver de Annika’yla konuşayım.”

“Biraz rahatsız.”

Emma derin bir nefes alırken parmaklarını bulduğu küçük odadaki masanın üzerinde tıklattı. “Nix, bu bir oyun değil. Bir daha ne zaman arayabileceğimi bilmiyorum ve onunla mutlaka konuşmam gerek.”

“Rahatsız.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Emma. “Ya oradadır ya yoktur.”

“Şu anda tayflarla pazarlık ediyor.”

Emma şaşkınlıktan serin, deri koltuğa çöktü. Tayflar bir topluluk tehlikedeyken başvurulacak son kişilerdi. Malikânenin etrafında nöbet tutup yabancılardan korumak için alacakları bedel çok büyüktü.

“Saldırıya uğradık!” dedi Nix hafife alır gibi. “Zalim Ivo’nun vampirleri malikâneye tuzak kurdu ve bize saldırdılar, gerçi bana değil çünkü tüm bunlar olurken kimse beni uyandırmadı, anlarsın ya... epeyce dışlandım. Ve hepsi de tam vampir değildi. Biri iblis

vampirdi. Ben ona bundan sonra impiri demek istiyorum ama Regin tam tersine vamlis demek istiyor. Ah, bir de Lucia'nın oku impiri iskalayınca duyduğuma göre kaya gibi yere çöküp çığlık atmış ki bu da malikânedeki tüm lambaları patlattı. Ama karanlıkta şu Lykae onu kurtarmaya gelip içeri dalmış. Lucia'nın çığlıkları onu gerçekten etkilemiş gibi. Hımm... Yani içeri dalmış, o ve Regin güçlerini birleştirmişler ve vampirleri doğramışlar. Sadece Ivo ve impiri kaçabilmiş. Her neyse. Vampirler, Valkyrie'ler ve Lykae'ler, işe bak. Ya da Regin'in dediği gibi 'Boktan canavar karnavalı'. Eğlence garanti."

Nix en sonunda aklını kaçırmıştı. İmpiriler mi? Hedefi şaşırın Lucia mı? Bir "köpekle" yan yana dövüşen Regin mi? Emma dişlerini gıcırdattı. "Annika'ya hatta olduğumu söyle."

"Bekle, şu işimi bitireyim."

Emma klavyede bir şeyler yazdığını duydu ve yavaşça, "Neden bilgisayar başındasın?" diye sordu.

"Senin hesaplarından veya İskoçya'dan geldiği belli olan sonu .uk¹⁹ ile biten tüm adreslerden gelen elektronik postaları engelliyorum. Çünkü bunu yapacak kadar akıllıyım."

"Nix bunu bana neden yapıyorsun?" diye bağırdı. "Neden beni burada bırakıyorsun?"

"Şu anda Annika'nın gelip seni almasını istiyor olamazsın."

"Evet. Evet, istiyorum."

"Yani topluluğumuzun lideri, kuşatma altındayken kalkıp seni almaya gelsin, öyle mi? Myst ve Daniela kayıp, Lucia acı içinde ve hayvanlar saldırınca ortaya çıkan hayranı yüzünden panik yaşıyor. Eğer hayatının tehlikede olduğunu söylersen o zaman belki ama onun dışında sıraya girmen gerek."

"Bana orada ihtiyacınız var! Nix buna inanmayacaksınız ama acayip yetenekler geliştirdim. Savaşabilirim. Bir Lykae dişisini dövdüm."

"Bu harika tatlım ama daha fazla konuşamayacağım yoksa Annika'nın telefona taktırdığı şu GPS zamazingosu gerçekten yerini bulabilir."

"Nix. Nerede olduğumu bilmesi..."

"Gerekıyor, değil mi? Emma tam olarak nerede olduğunu ben biliyorum zaten. Boşu boşuna delirmedim."

"Bekle!" Emma iki eliyle birden telefona sarıldı. "Hiç... hiç başkalarının anılarını rüyada görür müsün?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Başka birisine geçmişte olmuş bir şeyleri rüyada gördüğün oldu mu? Bilemeyeceğin olayları."

"Geçmişte mi? Elbette hayır, tatlım. Bak bu gerçekten delice."

Lachlain odasına döndü, alnunu kırıştırmış, iyi olan bacağını ovuşturuyordu. Yarası onu öldürüyordu ve Emma'yla sonu hayal kırıklığıyla biten olaydan sonra yorgunluktan bitkin düşmüştü.

Bowe çoktan viskisine geri dönmüştü. "Pekâlâ, nasıl gitti?"

"Feci. Artık yalancı olduğuma inanıyor. Muhtemelen ona yalan söylediğim içindir." Koltuğuna çöktü, yaralı bacağını ovmaya devam etti. "Ona haberleri sonra vermeliydim."

Bowe kaşlarını kaldırıncaya açıkladı. "Daha önce onu eşim olmadığına inandırmak zorunda kalmıştım. Söylediklemi kelimesi kelimesine tekrar edeceği belliydi."

"Korkunç görünüyorsun."

"Öyle hissediyorum." Bowe'a ateşi anlatmak cehennem azabı gibiydi. Lachlain çok az şey söylemiş olmasına rağmen, o anılara

19 (İng.) Birleşik Krallık. (ç.n.)

dönmek acı vermişti. Ve tüm bunlar eşi yüzüne yumruğu yiyip dost bir Lykae tarafından boğulmadan önceydi.

"Daha fazla kötü haber almak ister misin?"

"Neden olmasın?"

"Cass'la konuşmam aynı derecede kötü geçti. Haberleri umduğumuz kadar iyi karşılamadı. Sana sahip olamayacağı fikri yeterince kötüydü ama bir vampirin ona dayak atması kaldırabileceğinden fazlaydı anlaşılan."

"Umurumda değil..."

"Ariflerin ortaya atacağı şeyleri söyledi. Vampir dişilerin genelde kısır olduğuna dikkat çekiyor..."

"Çocuğumuz olmayacak. Ve ben bundan memnunum. Başka?" Emma'nın çocuğunun olmayacağına memnundu. Bir eş kadar aile için de ölüp biten bir adam için şaşırtıcıydı ama durum ortadaydı.

Onu arayarak geçirdiği bin iki yüz yıldan sonra Emma'yı paylaşmak istemiyordu.

Bowe kaşlarını kaldırdı. "Pekâlâ. Telefonun üzerindeki şu kırmızı ışığı görüyor musun? Birilerinin hattı kullandığı anlamına geliyor. Daha şimdi Harmann'ı gördüm ve Cass'ın cep telefonu var. Görünen o ki, kraliçe evini arıyor."

Lachlain omuz silkti. "Onlara burayı tarif edemez. Buraya geldiğimizde baygındı."

"Eğer yeteri kadar uzun konuşurlarsa buna gerek kalmaz. Lachlain, bu aramanın nereden yapıldığının izini sürebilirler. Üzerimizde uydular var."

Lachlain içini çekti ve aklından "uydu" kelimesini de anlamadığı şeyler listesine ekledi, buna daha sonra bakacaktı. Uyduların televizyon için olduğunu sanmıştı, telefon için değil.

Bowe devam etti: "Ne kadar yüksek teknoloji kullandıklarına bakar ama hemen hemen üç dakikaya ihtiyaçları var..." Hat kapandı. "İyi, kapadı..." Işık yeniden yanmaya başladı. "Yine arıyor. Onu gerçekten durdurmayı düşünmelisin."

Işık bir kez daha yandı, sonra söndü ve bu birkaç kez daha tekrar ederken Lachlain ile Bowe sessizlik içinde seyrettiler.

"Önemli değil," dedi Lachlain sonunda. "Ailesi ile konuşmasını yasaklamayacağım."

"Bu şatonun tepesine tıpkı veba gibi çökecekler."

"Eğer bizi bulabilirlerse ve korumalarımızı geçebilirlerse o zaman onları durduracak bir şeyler düşünürüm. Parlak şeylere takıntılı değiller miydi? Bir kaç tane incik boncuk yeter."

Bowe kaşlarını kaldırdı. "İşe yarayıp yaramadığını söylersin."

Lachlain suratını astı, sonra pencereye doğru topallayarak dışarı baktı. Bir an sonra Emma'nın çimenliği geçtiğini gördü.

"Ah, onu gördün demek."

"Nereden anladın?" diye sordu arkasına dönmeden.

"Gerildin ve öne eğildin. Endişelenme. Çok yakında böyle gecelerde onunla birlikte dışarıda olacaksın."

Emma Lachlain'in bakışlarını hissedince pencereye doğru döndü. Çevresini saran sisin içinde doğadışı bir biçimde güzeldi. Yüzü, üzerinde asılı duran Ay kadar solgun ve esir ediciydi. Ama normalde duygu yüklü olan gözleri Lachlain'e geçit vermiyordu.

Onu öylesine çok istiyordu ki. Ama onu ne kadar sıkarsa, Emma'nın avucundan o hızla kayıp gideceğini biliyordu. Lachlain'e cevap veren tek şeyi bederişiydi -bu gece Emma'nın açlığı güçlüydü- ve Lachlain bunu kullanabilirdi.

Emma arkasını dönüp karanlığın içinde kayboldu. Bu araziye ele geçirmek için doğmuştu. Lachlain'i ele geçirmek için. Emma gözden yok olduktan sonra uzun süre ardından baktı.

"Belki de ona neden zaman kısıtlamanız olduğunu söylemeli-sin," diye önerdi Bowe.

Lachlain iç çekti. "Hiçbir adamla birlikte olmamış." Lachlain ona doğruyu söylemeyi defalarca düşünmüştü ama gerçeklerin arasında, onu *incitmek* için umutsuzca ona ihtiyacı olduğunu itiraf etmesi de gerekiyordu. "Yani ona, 'Eğer işbirliği yaparsan canını o kadar da yakmam,' mı demeliyim?"

"Tanrım, el değmemiş olduğunu bilmiyordum. İrfan'da böylesi pek kalmadı. Elbette ona söyleyemezsin, onu korkutur ve o geceyle ilgili dehşete düşürürsün..."

"Lanet olsun," diye fısıldadı Lachlain, Cassandra Emma'nın arkasından giderken.

Bowe dışarı bakan diğer pencereye ilerledi. "Bunu ben hallederim. Neden bir süre gevşemiyorsun?"

"Hayır, ben giderim." Kapıya atıldı.

Bowe elini Lachlain'in omzuna koydu. "Sen dileğini açıkça söyledikten sonra Cass ona zarar vermeye cesaret edemez. Ben Cass'tan kurtulur ve Emma'yla konuşurum. Bir zararı olmaz."

"Ah, Bowe onu korkutabilirsin."

"Ah, tabii." Bowe kaşlarını kaldırarak onun ifadesiyle alay etti. "Bu geceden sonra ellerinde çok hassas bir serçe tuttuğunu anladım. Emin ol, eğer bana elinin tersiyle bir tokat atmak isterse çenem hazır olur."

Emma çardağın tepesine çıkıp kenarlarında yürüdü. iPod'unu o kadar çok istiyordu ki bunun için o yalancıyla yatabilirdi bile.

Gerçi kendi öfkesinin yanında "Öfkeli Dişi Rock" şarkıları bile sönük kalacağı için vampirlerin iPod'u kırmış olmalarının bir anlamı yoktu.

Bunu ona yapmaya nasıl cüret ederdi? Daha yeni vampir saldırısından kurtulmuş, onun dönüşümüyle yüzleşmiş, Cass saldırısını atlatmıştı ve şimdi de çıkıp bunu ortaya sürüyordu. Bu... bu yalanı.

Ne zaman onun yanında sakinleşse, bir şekilde rahatlasa onu ters köşeye yatırıyor. Etrafında olan değişiklikler –evden pek çıkmadığı için kendini kolay uyum sağlayan birisi olarak betimleyemezdi– ve *içindeki* değişimler onu korkutuyordu. Tüm bu değişkenler saldırısının ortasında sabit bir şey bulabilseydi. Güvenecek tek bir şey...

"Seni buradan götürebilirim."

Emma bir tıslamayla geri sıçradı, rüzgârgülünün üzerinden atladı ve üçgen çatının tepesine kondu. Cassandra'yı çardağın çatısında görünce, ona doğru atılmak için dizlerini büktü. Ne zaman bu mermer gibi vücudu olan, son derece güzel Lykae'nin Lachlain'e asırlardır âşık olduğunu düşünse gözlerini oymak istiyordu.

"Sana bir araba bulabilirim," diye devam etti Cassandra. Sisi dağıtmaya ve güzel, güneşten açılmış saçlarını, normal kulağını açıkta bırakacak şekilde geriye itmeye yetecek kadar hafif bir meltem esti.

Burnunda belli belirsiz çiller vardı ve Emma her birini kısıyordu. "Peki, bunu neden yapasın?" diye sordu Emma nedenini bile bile. *Bu pislik, Lachlain'i istiyor.*

"Seni tutsak etmek istiyor. Bowe bana yarı Valkyrie olduğunu söyledi ve damarlarındaki Valkyrie kanunun burada tutsak edilme fikriyle kaydığını biliyorum."

Emma biraz utandı. *Bu doğru, akıllı düşmanım. Valkyrie kanım sınırsız özgürlük talep ediyor, demeyi düşünmedi bile. Bu hiçbir zaman öncelikli bir mesele olmamıştı. Sadece Lachlain'in yalan söylemesine*

sinirlenmişti. Ve Nix'in onu bunlara mecbur bırakmasına, telefonu tam on kez yüzüne kapamasına. "Bundan senin çıkarın ne?" diye sordu.

"Lachlain'i büyük bir hata yapmaktan, seni *asla* kabullenmeyecek bir klanı bölmekten kurtarmak istiyorum. Eğer iki yüz yıllık bir işkence geçirmeseydi, senin onun eşi olmadığını bilirdi."

Emma düşünceli bir tavır takındı ve bir parmağını çenesine vurdu. "Lachlain, onun eşinin *sen* olmadığını anladığında işkenceden kurtulmamıştı."

Cassandra irkildiğini gizleyemedi.

Emma kendi tavrına baktı. Bu o değildi. Normalde böyle sözler etmezdi. Sürekli malikâneye girip çıkan her türden İrfan yaratığıyla iyi geçinirdi. Cadılar, iblisler, periler... hepsiyle. Bunu, kendiyile ilgili anlayamadığı değişikliklerden biri olarak düşündü.

Bu kadının nesi onu bu kadar kıskırtıyordu? Neden onunla dövüşmek için karşı konulmaz bir istek duyuyordu? Sanki, "O benim erkeğim!" diye bağırması gerekiyormuş gibiydi.

Cassandra'nın Lachlain'le geçirdiği zamanı mı kıskanıyordu?

"Bak Cassandra, seninle kavga etmek istemiyorum. Ve evet, gitmek istiyorum ama kaçarken sana güvenmem için bunun ancak ölüm kalım kararı olması gerekir."

"Seni aldatmayacağıma yemin ederim." Aşağı baktı. Sonra gözlerini kaldırdı. İkisi de birilerinin yaklaştığını duymuştu. "Bunu kazanamazsın, vampir. Asla klanın kraliçesi olamazsın."

"Görünen o ki çoktan öyleyim."

"Gerçek bir kraliçe, kralıyla birlikte güneşin altında yürüyebilir," dedi Cassandra yüzünde kendinden memnun bir sırılsıklamla. "Ve ona *vârisler* doğurabilir."

Emma irkildiğini gizlemeye kalkışmadı bile.

23

Cassandra'nın vampirle vakit geçirmesi hiç iyiye alamet değildi. Bowe çatıya çıkarak ikisinin arasına girdi, Cassandra'ya tehditkâr bir ifadeyle bakıyordu. "Neden bahsediyorsunuz?"

Cassandra umursamaz bir havayla, "Kadınsal meseleler," dedi.

Bu, Emma'nın benzinin atmasına sebep oldu.

"Seninle bunu daha önce konuştum. Neler olduğunu kabullenmen gerek." Bowe klan arasında inceliğiyle tanınmazdı ve kesinlikle bir şeyleri ikinci kez açıklamaya vakit ayırmazdı. Eğer Cassandra, Lachlain ile Emma arasındaki duruma zarar verirse, Bowe bunu düzeltmek için elinden geleni yapacaktı. Cassandra'nın birkaç santim önüne kadar ilerledi. "Git buradan, Cass. Onunla yalnız konuşacağım."

Cassandra omuzlarını dikleştirdi. "Hayır, ben..."

Bowe pes bir sesle kükrerken gözlerinin rengi değişti. En eski dostunun onun çektiklerini çekmemesi için elinden geleni ardına koymayacaktı, buna Cass'ı çatıdan itmek de dâhildi. "Bizi yalnız bırak."

"Onunla işim bitmişti zaten," dedi Cass sakince ama yavaşça geri çekiliyordu. "Siz ikiniz sohbet ederken gidip Lachlain'i ziyaret edeyim."

Bowe, vampirin bu fikirden hiç de hoşlanmadığını görünce rahatladı. Emma'nın kaşları çatılmış, gözleri parlamıştı. Bir kadının huzursuz olmasına bu kadar memnun olacağını düşünmezdi. İtiraz etmesini istemesine rağmen Emmaline hiçbir şey söylemedi.

Cassandra onları bırakmadan önce omzunun üzerinden geriye seslendi. "Teklifimi hatırla, vampir."

İkisi yalnız kaldıklarında Bowe, "Peki ne önerdi?" diye sordu.

"Bu seni ilgilendirmez."

Bowe ona da ayrı tehditkâr bakışı attı.

Ama Emma sadece omuzlarını silkti. "Bu benim üzerimde işe yaramaz. Bana zarar veremezsin yoksa Lachlain pelti çıkarana dek canına okur. Tamam mı?"

"Tuhaf konuşuyorsun."

"Eğer bana bunu her söyleyenden bir dolar alsaydım..." dedi içini çekerek.

Neden Lachlain bu yaratıktan bahsederken çekingen biriymiş gibi anlatmıştı ki? "Pekâlâ, bana Cassandra'nın ne gibi bir kötülük tohumu ektiğini söylemeyeceksen lütfen benimle bir süre yürüyecek nezaketi göster."

"Hayır, teşekkürler. Meşgulüm."

"Sisli bir gecede çardağın çatısında volta atıp kendi kendine konuşmakla mı?"

"İyi bir gözlem yeteneğin var," dedi Emma ona arkasını dönerek.

"Gündüz sana bir hediye geldi."

Emma dondu, yavaşça döndü ve başını kaldırdı. "Bir hediye mi?"

Bowe şaşkınlığını zar zor bastırdı. Valkyrie'ler gerçekten de İrfan'ın dediği kadar haristi.

"Benimle biraz yürür ve beni dinlersen sana gösteririm."

Emma alt dudaklarını dişledi, köpek dişleri görününce Bowe onun yine de bir vampir olduğunu hatırladı. Daha önce vampirlerle sadece onlara işkence ederken konuşmuştu.

"Pekâlâ. Beş dakika. Ama sadece hediye görebilmek için."

Bowe ona inmesi için yardım etmek üzere uzandı ama Emma hayatında gördüğü en akıcı hareketle çatıdan atladı ve sanki dört buçuk metre değil de dört buçuk santimden iner gibi ayaklarının üzerine kondu.

Bowe bakakaldı sonra kendini toplayıp onu takip etti. Ahırlara doğru bakarken, "Lachlain'e kızgın olmanı anlıyorum," diye başladı. "Ama daha çok sana yalan söylediği için mi yoksa ne olduğunu öğrendiğin için mi?"

"Ne olduğum değil, sizlerin ne olduğumu sandığımız için. Öfkeme gelince, bunu boş verelim."

"Lachlain'in yalan söylemesinin bir sebebi var. O düzenbaz bir adam değildir, aslında tam tersi olarak bilinir ama seni yanında tutabilmek için yapmayacağı şeyleri yapabiliyor. Ve sen onun eşisin."

"Eşiymiş. Bunları duymaktan bıktım!"

"Lachlain'i aptalca davranmaması ve inatçılık etmemesi için uyardım ve görünen o ki seni de aynı şekilde uyarmam gerekiyor."

Emma'nın gözleri öfkeden gümüşten alevler saçtı. Bowe etkilendenmeden onu kolundan tuttu ve ahırlara yöneltti. "Haydi, zırvalamayın keselim ve esas meseleye gelelim. Seni bırakmayacak. Ailen seni geri isteyecek. Çatışma çıkacak. Tabii sen onları savaşmamaya ikna edemezsen."

"Anlamıyorsun!" diye terslendi Emma. "Böyle bir derdim olmayacak çünkü onu istemiyorum!" Kolunu savurarak kurtardı. "Ve kolumu beni yönetecek bir dümen gibi tutan ilk Lykae pençesini kaybeder."

Bowe'un önüne geçip uzun patikadan hızla yürüdü. Ondan hiçbir işaret almadan durdu ve daha bu sabah gelen kısırağa ikinci kez dönüp baktı, sonra onu okşamak için nazikçe ellerini uzattı. Emmaline'in sadece onun için getirilen kısırağı seçmesi ilginçti. Lanet, açgözlü Valkyrie.

Bakışlarını atın gözlerine dikti ve mırıldandı. "Merhaba, dünyalar güzeli. Çok tatlısın." Sanki âşık olmuş gibi görünüyordu.

Mantıksız bir şekilde aralarına girmiş gibi hissedenden Bowe devam etti. "Vampirlerin doğrudan konuya girme yetenekleri olduğunu sanırdım. Seni bırakmayacak. Hayatının sonuna kadar seni şımartıp koruyacak varlıklı, çekici bir erkek, bir *kral*. Tek yapman gereken kabul etmek."

"Bak Bowen, ben pek realist sayılmam." Ahır bölmesinin kapısına yaslandı, sanki daha önce buraya bin kez gelmiş gibi tek dizini bükerek duvara yaslanmıştı. Kolunu kıvrımış, atın boynunun altından yanağını okşuyordu. "Çok iyi rol yapabilirim. Lachlain'in yalanı beni incitmemiş gibi rol yapabilirim. Kendi evimde ve ülkemde olmaktansa burada olmak daha iyiymiş gibi rol yapabilirim ve hatta onun benden katbekat yaşlı olması gerçeğini bile görmezden gelebilirim. Ama tüm klanı benden nefret etmeyecekmiş veya Lykae'ler bana saldırmaya devam etmeyecekmiş gibi yapamam. Ve ailem onu kabul edermiş gibi yapamam çünkü asla etmeyecekler ve eninde sonunda seçmek zorunda kalacağım."

Emma konuşurken öfkeli yüz ifadesi donuklaşmıştı. Düşündüklerinin yarısını bile anlatmıyordu. Gözleri dalgındı. Lachlain'in eşi korkmuştu. Hem de çok.

Tıpkı Mariah gibi görünüyordu.

"Başka ne var? Seni üzen başka bir şey var."

"Sadece... her şey çok... *boğucu*," diye fısıldadı sonunda.

"Ne?"

Emma başını salladı ve ifadesi sertleşti. "Ben mahremiyetine düşkün biriyim ve seni tanımıyorum bile. Lachlain'in en iyi arkadaşı olduğunu söylemeye gerek bile yok. Sana bir şey anlatmayacağım."

"Bana güvenebilirsin. İstemediğin sürece ona hiçbir şey anlatmayacağım."

"Özür dilerim ama şu anda Lykae'ler benim güvenilir kişiler listemde yer almıyor. Tüm o yalanlar ve can sıkıcı boğma teşebbüslerini düşününce..."

Bowe Emma'nın, Lachlain'in yaptıklarını kastettiğini biliyordu ama "Cassandra'ya karşı kendini savundun," dedi.

"Ben sırtımı kollamak zorunda kalacağım bir yerde yaşamak istemiyorum. Bana saldırılan veya gözdağı verilen bir yerde yaşamak istemiyorum."

Bowe bir saman yığınının üzerine çöktü. "Lachlain kardeşini bulamıyor, Cassandra kulağının dibinde vızıldayan bir sinek gibi sinir bozuyor. Bacağı onu öldürüyor ve içine düştüğü bu modern zamanlara güç bela uyum sağlıyor. Onun için en beteri ise seni mutlu edememek." Bir tane başak çekip çıkardı ve ucunu çiğnemeye başladı, bir tane de Emma'ya uzattı.

Emma öylece baktı. "Ben geviş getirmem, sağ ol."

Bowe omuzlarını silkti. "Ben Cass'ı hallederim. Bacağı iyileşecek, uyum sağlayacak ve eninde sonunda Garreth ortaya çıkacak. Ama eğer seni burada kalmaya ikna edemezse bunların hiçbir önemi olmayacak."

Emma kısırağın alnını okşamak için döndü ve yumuşak bir sesle konuştu. "Onun incinmesinden veya endişelenmesinden hoşlanmıyorum ama burada mutlu olduğumu söyleyem mümkün değil. Bunu hissetmek gerekir."

"Eğer zaman verirsen olur. Geçmişinden... dertlerinden biraz kurtulunca göreceksin ki Lachlain iyi bir adamdır."

"Bu meselede pek seçeneğim yok, öyle değil mi?"

"Pek yok. Bu arada sana onu nasıl idare edeceğini anlatmamı ister misin?"

"İdare etmek mi?" Emma ona döndü.

"Evet."

Emma gözlerini kırıştırdı. "Bunu dinlemeliyim."

"Ne yaparsa yapsın bunu eninde sonunda senin mutluluğun için yaptığını anlamalısın." Emma itiraz etmek için dudaklarını araladı ama Bowe devam etti. "Yani eğer bu sonuca ulaşmak için yaptığı herhangi bir şey seni memnun etmezse, tek yapman gereken bunun seni mutlu *etmediğini* dile getirmek."

Emma kaşlarını çatıyordu, "Yalan söylemesi sana ne hissettirdi?" diye sordu.

Emma aşağı, tozun içinde daireler çizen botunun parmak ucuna baktı ve sonunda, "İhanete uğramış gibi. İncitti," dedi.

"Bunu bir düşün. Sence ona basitçe seni kırdığını söyleyen ne yapar?"

Emma başını kaldırıp uzun bire süre ona baktı.

Bowe ayağa kalkıp pantolonundaki tozu silkeledi ve kapıya döndü, çıkmadan önce bir an duraklayıp omuzun üzerinden, "Ha bu arada, o at senin," dedi,

Önüne dönmeden önce kısırağın burnunu Emma'nın saçlarına sürüp onu neredeyse yere serdiğini gördü.

"Eski bir dostu kucaklamayacak mısın?" diye sordu Cassandra suratını asarak.

"Eğer böyle davranmaya devam edecekse," diye cevap verdi Lachlain sabırsızca. Bowe daha ne kadar oyalanacaktı? Bowe'a hayatını emanet ederdi ve eğer zorunda kalırsa eşi gibi kıymetli bir şeyi de ama yine de burada beklemek onu huzursuz ediyordu.

Cassandra'nın kolları hâlâ açıktı. "Asırlar oldu, Lachlain."

"Eğer Emma içeri girer de bizi 'kucaklaşırken' görürse sence nasıl hisseder?"

Cassandra'nın kolları düştü ve masanın karşısındaki bir sandalyeye oturdu. "Düşündüğün gibi değil. Çünkü sana karşı hiçbir şey hissetmiyor. Bense senin ölümüne, arkanda bıraktığın dul gibi yas tuttum."

"Zamanını boşa harcamışsın. Ölmüş olsaydım bile öyle olurdu."

"Bowe nerede olduğunu ve kızın ne olduğunu anlattı. Onun yeri burası değil, Lachlain. Sen iyi değildin ve bunun ne kadar yanlış olduğunu göremiyorsun."

Lachlain öfkelenemiyordu bile çünkü hayatı boyunca Emma'dan emin olduğu kadar hiçbir şeyden emin olmamıştı. Cassandra'yla yıllardır süren dostluğunun sebeplerinin artık ortadan kalktığını fark etti.

Eskiden onun için üzülmüdü. O da Lachlain gibi asırlar boyunca eşini bulamamıştı ve buna sağlıksız bir tepki vermişti. Ama Lachlain düşman arar, her savaşta hevesle öne geçer ve eşine rastlayabileceği her ücra köşedeki görevlere gönüllü olarak yazılırken, Cassandra ona takılmıştı.

"Baban öldüğünde yanında olan kimdi? Ya annen? Heath'i aramana kim yardım etti?"

Lachlain bitkince iç çekti. "Tüm klan."

Cass'ın dudakları gerildi, ardından kendini topladı. "Bizim bir geçmişimiz var. Biz aynı türdeniz. Lachlain, ailen hayatta olsaydı

eşin olarak bir vampir almana ne derlerdi? Ya Garreth? Bunun ona getireceği utancı düşün.”

Doğrusu Lachlain ailesinin ne diyeceğini bilmiyordu. Ölmeden önce oğullarının bu kadar uzun süre eşini bulamamış olmasına üzülüyorlardı ve en büyük oğulları olan Lachlain’in acısını anlıyorlardı. Ama aynı zamanda vampirlerden tiksiniyorlardı... Onların kötü parazitler, dünyanın bir laneti olduklarını düşünüyorlardı. Garreth’in de diyeceğini bilmiyordu. O yüzden, “Eşini bulacağın günü dört gözle bekliyorum. O zaman dönüp bu konuşmayı hatırlayacak ve sözlerini ne kadar saçma bulduğunu anlayacaksın,” dedi.

O sırada Bowe kapıda belirdi. Lachlain’in kaşlarını kaldırmasına karşılık omuzlarını silketti, sanki Emma’yla yaptığı konuşma fazlasıyla teşvik edici değildi.

Hemen ardından Harmann odaya daldı, nefes nefeseydi, acele içindeydi ve umursamaz, sakın Bowe’un tam tersiydi. “Çalışanlar ayrılıyor. Gitmeden önce benden istediğin son bir şey var mı diye bakmaya geldim.”

“İdare ederiz.”

“Eğer bir şeye ihtiyacın olursa numaram telefona kayıtlı.”

“Sanki bana bir yardımı dokunurmuş gibi,” diye mırıldandı Lachlain. Bu zamanın aletlerini öğrenirken gayet iyi gittiğini sanmıştı ama teknolojinin boyutları insanı aptallaştırıyordu.

“Kraliçe için gelen paketler açıldı.”

“Harmann, git,” diye emretti. Harmann bayılacakmış gibi görünüyordu.

Lachlain’e minnettar bir ifadeyle baktı ve kapıya atıldı.

“Hediyeler onu kandırmaz,” dedi Cassandra aksi aksi.

“Buna katılmıyorum,” diye cevapladı Bowe ceket cebinden kırmızı bir elma çıkarıp gömleğinde parlatırken. “Bu kraliçenin hediyelerinden hoşlandığımı öğrendim.”

Lachlain kaşlarını kaldırıncaya, “Ona atı gösterdim. Senin gösterini çaldığıma pişmanım,” dedi ama hiçbir pişmanlık emaresi göstermiyordu.

Lachlain umursamıyormuş gibi omuz silketti ama Emma’nın tepkisini görmüş olmayı, göstermiş olabileceği herhangi bir minnet ifadesine şahit olmayı isterdi.

“İyi haber şu ki Cass’ın buraya gelip seninle konuşması fikrinden hiç hoşlanmadı. Küçük yaratığı oldukça huzursuz etti.”

Emma kıskanmış olabilir miydi? Lachlain ruhunun derinliklerine işleyen aidiyet duygusunu onun asla hissedemeyeceğini biliyordu ama ne olursa razıydı. Kaşlarını çattı. Huzursuz olmasını istemiyordu. “Cassandra, burayı terk edeceksin. Emmaline seni kendi davet edene kadar da geri dönmeyeceksin. Son sözüm budur.”

Cassandra’nın nefesi kesildi, gerçekten şaşırmıştı, bu nasıl olurdu?

Ayağa fırladı, titreyerek, tiz bir sesle, “Eşin asla ben olmaya bilirim ama iyileştiğinde göreceksin ki o vampir de değil,” dedi. Alelacele kapıya gitti.

“Gittiğinden emin olacağım,” dedi Bowe. “Ama önce mutfağa kısa bir ziyaret yapacağım, bir orduyu doyuracak kadar yemek pişirdiler.” Tereddüt etti, sonra, “İyi şanslar,” dedi.

Lachlain başını salladı, düşüncelere dalmıştı, aşağıdan giden arabaların sesleri geliyordu.

Kral kraliçesi ile birlikte şatosundaydı, Lykae bin yıldan sonra eşini bulmuştu ve Ay büyüyordu. Buradaki herkes bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Emma haricinde herkes.

Zamanı dolmuştu. Seçenekleri tükenmişti. Bakışları pencere pervazına, ay ışığının gümüşü parıltılarına kaydı.

Emma uyandıığında Lachlain'in kollarındaydı, yüzünü onun göğsüne gömmüştü ve Lachlain'in parmakları saçlarını okşuyordu. Tam onu yeniden yatağa taşıdığı için sinirlenecekti ki Lachlain'in de onunla birlikte yerde, battaniyelerin üzerinde olduğunu fark etti.

Sonra gördüğü rüyanın etkisi bir anda üzerine çullandı...

Lachlain'i çok uzun zaman önceki bir savaşta görmüştü, iki saldırı arasında vakit geçiriyordu. Garreth ve Heath –kardeşleri mi?– ve bazı başka Lykae erkekleri eşlerini bulmaktan bahsediyorlar, eşlerinin nasıl görüneceğiyle ilgili muhabbet ediyorlardı. Galce konuşuyorlardı. Emma kelimeleri anlayabiliyordu.

"Sadece güzel görünmesinin hoş olacağını söylüyorum," dedi Uilleam isimli birisi. Ne demek istediğini göğüslerini kavrayarak elleriyle belirtti.

Bir başkası, "Bana sadece gece tutacağım güzel bir kış bahşedilsin..." dedi.

Lachlain onlara doğru yürürken sessizleştiler, böyle şeyleri onun önünde konuşmak istemiyorlardı.

Lachlain en yaşlılarıydı ve en uzun süre o beklemişti. Dokuz yüz yıl.

Kamptan çıkıp bir derenin kenarına gitti. Üzerindeki zincir zırhın ağırlığına rağmen önüne çıkan taşları rahatlıkla aşıyordu. Sakin yüzeyi olan bir göletin yanında diz çöktü ve yüzüne su çarpmak için eğildi.

Bir anlığına yansıması belirdi. Gölgedir tıraş olmamıştı ve yüzünde boydan boya uzanan bir kesik vardı. Saçları uzundu.

Emma'ya göre kesinlikle çarpıcıydı ve rüyadan hatırladığı görüntüye tamamen duygusal bir tepki verdi.

Lachlain yeniden doğrulup oturunca mavi göğe baktı, Emma güneşin şaşırtıcı sıcaklığını sanki oradaymış gibi hissetti. Sonra bir boşluk duygusu içini kapladı. Onu neden bulamıyorum?..

Emma gözlerini kırıştırarak açtı. O, dediği kendisiydi. O kadar çok özlemini çektiği...

Lachlain'i gözlerinde öfkeyle, karmaşayla, nefretle görmüştü ama hiç o yansımadaki ümitsizliğe tanık olmamıştı.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Lachlain mırıldanarak.

"Benimle mi uyudun? Burada mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü burada uyumayı tercih ediyorsun. Ben de seninle uymayı tercih ediyorum."

"Ve benim bu konuda söz hakkım yok tabii."

Lachlain bu yorumu duymazdan gelerek, "Sana bir şey vermek istiyorum," dedi ve arkasına uzanıp Emma'nın rüyasında gördüğü altın kolyeyi çıkardı. Emma büyülenmişti, gözleri kolyeye takılıp kalmıştı. Rüyasında gördüğünden çok daha güzeldi.

"Beğendin mi? Nasıl bir şey isteyeceğini bilemedim bu yüzden başka başka şeyler denedim."

Emma'nın gözleri bir sarkaç gibi salınan kolyeyi takip ediyordu. Bu, aklını kaçırdığına delaletti ama yine de içinden hin hin sırıttıyordu. "Bunu Cassandra'nın önünde takacağımı garanti ederim," diye mırıldandı farkında olmadan.

Lachlain kolyeyi avucuna alıp Emma'nın bakışlarını engelledi. "Bunu neden söyledin?"

Emma, yalan söylemek isteyip de yapamadığında kullandığı kaçamak yolu seçip soru sordu. "Bana mücevher almanı kıskanmaz mı?"

Lachlain hâlâ kaşlarını çatıyordu.

"Seni kendine saklamak istediği çok belli."

"Evet, bu doğru," dedi dürüstlüğüyle Emma'yı şaşırtarak. "Ama artık gitti. Sen dönmesini isteyene kadar. Yoksa asla geri gelmeyecek. Kendi evinde huzursuz olmayacaksın."

Emma sıkıdığı dişlerinin arasından, "Burası benim evim değil," dedi. Lachlain'i itti ama o, Emma'yı omuzlarından tuttu.

"Emma, beni kabul etsen de etmesen de burası senin evin. Hep öyleydi ve hep öyle kalacak."

Emma ellerinden kurtuldu. "Evini ve seni istemiyorum," diye bağırdı. "Beni böyle inciteceksen asla."

Lachlain'in vücudu gerildi ve bakışlarına kasvetli bir ifade geldi. Sanki başarısız olmuştu. "Ne yaptığımı söyle."

"Bana yalan söylediğinde... beni incittin."

"Sana yalan söylemek istememiştim." Emma'nın saçlarını yüzünden geriye itti. "Ama her şeyi duymaya hazır olduğumu sanmıyordum, vampirlerden gelecek tehlikeyi hissetmişim ve seni korkutup kaçırmak istemedim."

"Ama şimdi ailemden uzak kalmak bana daha fazla acı veriyor."

"Seni onlara götüreceğim," dedi hızla. "Klandan bazı kişilerle buluşmam gerekiyor. Sonra bir süreliğine gideceğim. Ondan sonra seni onlara kendim götüreceğim. Ama yalnız gidemezsin."

"Neden?"

"Huzursuzum, Emma. Bana bağlanmana ihtiyacım var ve senin böyle hissetmediğini biliyorum, seni kaybetmekten korkuyorum. Ailen seninle konuşarak aramızda gelişme ihtimali olan her şeyi bozabilir."

Annika Emma'ya aklını kaçırdığını hatırlatacaktı kesin.

"Topluluğa tek başına girdiğin andan itibaren seni geri almak için cehennem azabı çekmem gerekeceğini biliyorum."

"Ve beni geri almak zorundasın."

"Tabii ki zorundayım. Seni en sonunda bulmuşken kaybetmeyeceğim."

Emma alnını sıvazladı. "Nasıl olur da bu mesele hakkında böylesine emin olursun? Lykae olmayanlar için tüm bunlar çok abartılı. Yani, beni sadece bir haftadır tanıyorsun."

"Ve ömrüm boyunca seni bekledim."

"Ama bu haklı olduğun, beklemen gerektiği anlamına gelmiyor."

Lachlain'in sesi kısıldı. "Hayır ama senin burada olman çok, çok tatmin edici bir his."

Emma bu sözlerin sıcaklığını, Lachlain'i gördüğü rüyayı görmezden geldi.

"Emma, benden içecek misin?"

Emma burnunu kırıştırdı. "Alkol kokuyorsun."

"Bir iki kadeh içtim."

"O zaman almayayım."

Lachlain bir an sessiz kaldı, sonra kolyeyi kaldırdı. "Bunu takmanı istiyorum." Takmak için uzandı. Böylece Emma'nın dudakları tam boynuna geldi.

Emma ağzının birkaç milim ötesindeki kesiği gördü. "Kendini kesmişsin," dedi, kafası biraz dumanlı gibiydi.

"Öyle mi olmuş?"

Emma dudaklarını yaladı, baştan çıkmamaya çalışıyordu. "Sen, ah Tanrım, çek şu boynunu," dedi nefes nefese.

Bir an sonra, Lachlain'in eli ensesine yapışmış, onu bastırıyor, ağzını zorla tenine değdiriyordu.

Emma yumruklarıyla göğsünü ittirdi ama Lachlain güçlüydü. Sonunda teslim oldu, dilini engelleyememişti. Yavaşça, tadını çıkara çıkara Lachlain'i yaladı ve vücudunun gerilmesinden onun da bundan zevk aldığını düşündü.

İnleyip titreyerek sivri dişlerini batırdı ve içti.

Emma içerken Lachlain onu kollarının arasına aldı ve yatağın kenarına oturmak için ayaklandı. Emma'yı, üzerine binmesini sağlayacak şekilde kucağına aldı.

Emma'nun kendisini kaybettiğini biliyordu, Lachlain'e tatlı bir şekilde asılmış, kollarını boynuna dolamıştı. Emma'yı daha da yakına çekerken kolyenin soğukluğunu hissetti.

Emma daha da derine indi.

"Emma... yavaş i."

Emma yavaşlamayınca yapabileceğini hiç dşnmediğı bir şey yaptı. Emma'dan ayrıldı.

Emma sallandı ve "Bana ne oluyor?" dedi kelimeleri yuvarlayarak.

Sarhoş oldun, böylece senden istifade edebileceğim.

"ok... garip hissediyorum."

Lachlain geceliğini sıyırdığında, hatta bacaklarının arasını avuçladığında bile karşı koymadı. Lachlain onu böylesine ıslak bulunca inledi. Erksiyonu neredeyse pantolonunu yırtacaktı.

Emma tenine doğru hızlı hızlı soluyordu, dudaklarının ve dişlerinin olduğu yerde nefesi sıcaktı. Lachlain parmağını sımsıkı dişiliğine sokarken onu yaladı, sonra yumuşakça inleyerek yüzünü onunkine sürttü.

"Her şey dönüyor," diye fısıldadı.

Lachlain suçluluk hissetti ama neye ihtiyaçları olduğunu biliyordu ve ikisini tam o noktaya sürükleyecekti... Sonuçlarına lanet olsun. "Dizlerini daha da aç, elimin üzerine yerleş."

Emma öyle yaptı. "Yanıyorum, Lachlain," dediğinde sesi boğuk, deliler gibi seksiydi.

Lachlain dilini göğüs ucuna sürtmek için eğildiğinde inledi. "Söndürebilirim," diye fısıldadı boştaki eliyle pantolonunu çözer ve ereksiyonu Emma'nın önüne çıkarken. "Emma... senin içinde olmaya ihtiyacım var. Seni kendime bastıracağım."

Emma'nın kalçalarını milim milim aşağı itti. *Yavaş. İlk kez. Çok küçük.*

"Sonra, ikimizin de yangını sönene kadar sana sahip olacağım," dedi göğüs ucuna doğru. Tam ıslaklığına değmek üzereyken, neredeyse sıcaklığını hissedebilecekken Emma ondan uzağa kaçıp yatak başlığına doğru dertop oldu.

Lachlain öfkeyle inledi ve onu geri çekti, ta ki Emma sırtını yumruklayana dek.

"Hayır! Ters giden bir şeyler var." Elini alnına koydu. "Başım dönüyor."

Canavarı tekrar kafesine sok. Emma'ya istemediği sürece asla dokunmayacağına yemin etmişti. Ama geceliği bedenini neredeyse örtmüyor, kırmızı ipek bembeyaz uyluklarının üzerinde göz alıyordu ve göğüs uçları sertti. Lachlain kendisini toplayamıyordu... Ona o kadar çok ihtiyacı vardı ki...

Yeniden hurlayarak Emma'yı yüzüstü çevirdi. Kız boğuşmaya çalışırken cömert, çıplak kalçalarını ortaya çıkaracak şekilde onu öylece tuttu.

İnleyerek elini Emma'nın kıvrımlarına indirdi... Tam bir tokat sayılmazdı, daha çok sertçe bir okşamaydı. Emma'yla tanıştığından beri her gününü banyoda geçirmek zorunda kalmıştı. Kokusu hâlâ burnunda ve eli hâlâ kızın teniyle sıcakken hep çok güçlü olmuştu.

Lachlain kıvrımlarını yoğururken Emma'nın nefesi kesildi. Bu kadarı yeterli olmalıydı.

Banyo zamanı.

Emma hâlâ Lachlain'in elini hissediyordu. Vurmuş ya da tokatlamış değildi ama -Freyja yardımcısı olsun- ince ince yapılmış bir masajdı.

Onun nesi vardı? Neden böyle düşünüyordu? Titreyip inledi. Kafesteki canavar... Lachlain ona böyle demişti. Eh, canavar şimdi kafesten elini çıkarmış ve Emma'nın poposuna iyi bir şaplak atmıştı. Uсталıklı, erkeksi bir dokunuştı ve Emma'yı critmiş, onu kalçalarını yatağa sürter halde bırakmıştı.

Dişiliğine dokunma isteği boğucuydu. Lachlain'in üzerine binmek için *yalvarmak* istiyordu. Bu isteğe direnirken bedeni büküldü.

Lachlain'in boynuna taktığı kolye nefes kesiciydi, göğüslerine doğru altın ve mücevherlerden yapılmış şeritler halinde iniyordu. Hareket ettiğinde salınıyor ve göğüslerini gıcıkliyordu.

Bu kolyeyle ilgili bir şeyler ve Lachlain'in onu takış şekli bir çeşit sahiplenme havası taşıyordu. Yatak dönüp duruyordu ve Emma... *kıkırdamak* istiyordu. Görünen o ki elleriyle bedenini okşamayı da kesemiyordu. Akli yavaş çalışıyordu ve zihni pusluydu.

Daha ne kadar Lachlain'e yalvarmadan ona dokunmasına izin verebileceğini bilmiyordu. Şu anda dilinin ucundaydı: "*Lütfen.*"

Hayır! Daha şimdiden topluluğundakilerden farklıydı... Kanının Yanısı nefret edilen bir düşmandan geliyordu ve halalarından zayıftı.

Ürkek vampir Valkyrie eve Lykae'si için ölüp biterken dönerse ne olurdu?

Hayal kırıklığı ve tiksinti hissederlerdi. Gözlerinde acı olurdu. Üstelik bu meselede geri çekilirse, Lachlain'le arasında hiçbir güç kalmayacağına, fısıldanan bir "Lütfen" ile tamamen teslim olacağına inanıyordu. Eğer vazgeçerse eve gidemezdi. Asla. Emma, Lachlain'ın ona eve gitmeyi istediğini bile unutturabileceğinden korkuyordu.

Yatak çılgın gibi dönüyordu. Durumu anladığında kaşlarını çatı. Onu sarhoş etmişti.

Piç kurusu kendisi içmişti... Emma... ondan içtiğinde... Ah, lanet olası! Bunun mümkün olabileceğini bile bilmiyordu!

Ona bunu ödetecekti. Onu böyle kandırmaya kalkmıştı. Emma ona güvenemezdi. Lachlain artık yalan olmayacağını söylemişti ama Emma için bu da aynı derecede onursuzcaydı.

Eskiden olsa bunu sadece kabullenemez, isteklerinin ve duygularının hiçe sayıldığı bir başka olay der geçerdi ama bu kez bunu reddediyordu. Lachlain'ın dersini öğrenmesi gerekiyordu. Emma'nın son yedi gün içinde dalga geçilemeyecek bir kadına dönüştüğünü öğrenmeliydi.

Lachlain gittiğinden beri belki otuzuncu kez dudaklarını yalarken aklına belli belirsiz bir fikir geldi.

Sapkın, kötücül bir fikir. Etrafına bakındı, sanki birileri düşüncelerini okumuş gibi utanmıştı. Eğer Lachlain belden aşağı vurmak istiyorsa, eğer bir düelloya girişecekse işleri hızlandıracaktı...

Bunu yapabilirdi. Lanet olsun bunu yapabilirdi. Lanet olsun, kötü olabilirdi, *olabilirdi*.

Çocukluğundan puslu bir anı aklına geldi, halası Myst'e vampirlerin neden o kadar kötü olduklarını sormuştu. Myst cevap vermişti: "Özlerinde var..."

Özine dönme vakti.

Emma çalan telefonun sesiyle uyandı. Zil sesleri arasında hiçbiri bu kadar sinir bozucu olamazdı. Bir çekiçle telefonu ezmek istedi.

Gözlerini zar zor açarak, telefonu yanıtlamak için kalkan Lachlain'i gördü ve battaniyelerin içinde döndü.

Elini sıcak çarşafın üzerinde gezdirdi. Lachlain orada yatıyordu, onun üzerinden uzanmıştı. Onu uyurken seyretmiş miydi?

Lachlain telefonu açtı ve "Hâlâ dönmedi mi?" dedi. "O zaman daha uzağı tarayın... Umurumda değil. Onu bulur bulmaz beni arayın." Telefonu kapadı ve eliyle saçlarını sıvazladı. Emma, en son Lachlain kadar bitkin birisini ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Lachlain'ın bitap bir halde içini çektiğini duydu ve omuzlarındaki gerginliği hissetti. Kardeşini aradığını biliyordu ve bulamamış olmasına üzülüyordu. Bunca yıldan sonra Lachlain kardeşine hayatta olduğunu bile söyleyememişti. Emma ona acıdı.

Ta ki doğrulara kadar.

Başı anında dönmeye başladı ve Emma banyoya koşturdu, ağzının kupkuru olduğunu fark etmişti. Dişlerini fırçalayıp duş almak onu biraz rahatlattı ama baş dönmesine hiç yardımı dokunmadı.

Lachlain ona akşamdan kalmalığın şahikasını hediye etmişti... Üzümlerin gazabına uğramıştı. İlk kez. Lachlain gerçekten "bir iki kadeh" içmiş olsaydı Emma elbette bu hale gelmezdi ve akşamdan kalma olmazdı. Dün gece giyinip dolaşmaya çıktığında, şafak söküp de battaniyelerin arasına düşene kadar sarhoş sarhoş gezinmişti. Ve devasa şato dönüp durmuştu. Emma buna emindi.

Lachlain, ona gelmeden önce sarhoş olana kadar içmiş olmalıydı.

Piç kurusu.

Emma havlusuna sarınarak banyodan çıkıp giyinmek için giysi dolabına yöneldiğinde Lachlain onu izledi ve Emma bir elbise seçerken kapının pervazına dayandı. Her yerde yeni kıyafetler vardı. Çanta ve ayakkabılar da.

Emma biraz dolanıp yeni eşyaları gözden geçirdi ve her birini uzman bir edayla inceledi. Kıyafetleri konusunda seçici davranırdı ve kendi tarzına uymayan parçalardan kaçınırdı. Seçkin ya da "en iyi" olarak nitelendirmediği herhangi bir kılığın ona uymayacağını bilirdi...

"Hepsini beğendin mi?" diye sordu Lachlain.

Emma başını kaldırdı, kendi çantasının şüpheli bir biçimde ortadan kaybolduğunu fark ettiğinde içinde bir öfke kaynamaya başlamıştı. "Ah, eve gittiğimde hepsinin bedelini öderim," dedi tamamen dürüst bir sesle.

İşaret parmağını çevirerek Lachlain'e arkasını dönmesi gerektiğini işaret etti. Lachlain bu emre uyduğunda alelacele iç çamaşırı, sütyen, koşu için bir kot pantolon ve bol bir süveter giydi.

Salınarak Lachlain'in yanından geçip gitti ve yatağa oturduğunda tüm pencerelerin panjurlarla kapalı olduğunu gördü. Elbette bunu Lachlain yaptırmıştı. Ne de olsa Emma'nın bir yere gitmeyeceğinden emindi... Ondan kaçabileceğine inanmıyordu. "Bunlar ne zaman geldi?"

"Bugün takıldı. Günbatımında otomatik olarak açılıp gündoğumunda kapanacaklar."

"Kapalılar."

Lachlain ona baktı. "Güneş henüz tam olarak batmadı."

Emma omuz silkti ama yine de neden bu kadar erken kalktığını merak etmişti. "İçmemi istemedin."

Lachlain kaşlarını kaldırdı. "İçecek misin?"

"Bir üfleme testinden sonra olur." Lachlain kaşlarını çatığında, "Ne kadar sarhoş olduğunu ölçer," dedi.

Lachlain pişman görünmeye bile tenezzül etmedi. "Bu gece içki içmedim ve sadece senin içmeni istiyorum." Yatağa, onun fazlasıyla yakınına oturdu.

"Neden dün gece duşa koşturdun? Bu işi o kadar mı pis buluyorsun?"

Lachlain kısa bir kahkaha attı. "Emma, bu, benim yaşadığım her şeyden daha erotik. Duşta kendimi rahatlatıyorum ki sana ettiğim yemini bozmayayım."

Emma kaşlarını çatı. "Yani sen..."

"Evet." Emma'nın gözlerinin içine bakarken dudakları kıvrıldı. "Her gece beni ergen bir oğlan çocuğuna çeviriyorsun."

Emma'nın etkisinden kurtulmak için kendini tatmin ettiğini kabul etmekten zerre kadar utanmamıştı. Tam o anda, Emma da onun yatağına yatmış kendi bedenine dokunmamak için çabalıyordu. Ne kadar... iç gıcıklayıcı. Emma, Lachlain'in itirafı kadar kendi düşüncelerinden de utanarak kızardı. *Keşke onu, bunu yaparken seyredebilseydim.*

Hayır, hayır, hayır. Eğer adamın şu seksi gülümsemesine bakmaya devam ederse, planını, Lachlain'in sarhoş olup Emma içene kadar onu boynuna bastırıp kandırdığı zaman hissettirdiği acıyı unutacaktı.

Bedel. Vampir Emmaline Troy'a bulaşmanın bedeli ödenirdi.

Panjurlar yumuşak bir mırıltıyla açılıp geceyi gözler önüne serdiğinde, "Lachlain, bir fikrim var," dedi. Gerçekten misilleme yapmayı başarabilecek miydi? Bedeller. Göze göz. Kendine şaşıracak cevabın evet olduğunu anladı. "Galiba, ben içerken ikimizin de 'rahatlayabileceği' bir yol var."

"Dinliyorum," dedi hemen.

"Demek istediğim olayın kendisinden zevk almak." Sesi, Lachlain'in dizinin dibine kıvrılmak için aşağı kayarken bir mırıltı gibi çıkıyordu. Zarif, solgun elleriyle, Lachlain'in dizlerini kendinden emin bir edayla araladı.

Lachlain onun ne ima ettiğini anladığında ağzı açık kaldı. "Yani..." İrkilmesi gerekirdi. Penisi bir direk gibi kalktı.

"Senin her şeyini istiyorum, Lachlain." Güzel Emma, yalvaran gözlerle ona bakarken, kelimeler dolgun dudaklarından dökülmüştü. "Verebileceğin her şeyi."

Lachlain ona istediği her şeyi vermek istiyordu. Her şeyi. Emma titreyen elleriyle kot pantolonun en üst düğmesini açtı.

Lachlain yutkundu.

Bu mesele yüzünden en azından *tereddütlü* olması gerekmez miydi? Tanrı ona yardımcı olsun, acele etmesi için Emma'nın başını bastırmamak için zor duruyordu. Emma'nın kolaylıkla kontrolünü kaybedebileceğini hissetmişti, daha önce hiçbir adama bu zevki vermediğini biliyordu. Dolunay gecesine böyle başlamak... Rüya görüyor olmalıydı.

Emma yavaşça pantolonunu çözdü, Lachlain'in penisi dışarı çıkınca nefesini tuttu ve sonra ona utangaç, baştan çıkaran bir gülümseme bahsetti, sertliğinden memnun olmuş gibiydi. Sanki hiç bırakmayacakmış gibi iki eliyle onu kavradı.

"Emma." Sesi hırıltılıydı.

"Dayanabildiğin kadar dayan," dedi Emma onu sıvazlarken. Lachlain zevkle gözlerini kapadı.

Önce Emma'nın nefesini hissetti ve titredi. Sonra ıslak dudaklarını ve dışarı çıkıp tenini yalayan dilini. Ah, Emma'nın oyunbaz, küçük bir dili vardı.

Yüce Tanrım, *ısırtı*!

KontROLSÜZ bir inlemeyle sırtüstü yatağa düştü ve uzanıp Emma'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı, penisini yalayan dudaklarını görmek istiyordu. "Hiç... fikrim yoktu. *Hep böyle,*" diye hırıldadı. "*Hep.*"

Bir anda boşalacağını mı yoksa bayılacağını mı bilmiyordu. Emma'nın elleri her yerdeydi, onu avuçluyor, kışkırtıyor, delirtiyordu. Emma ona doğru inledi ve daha açgözlü bir halde emmeye başladı. Hiç bu kadar çok içmemişti ama eğer ihtiyacı varsa Lachlain verecekti. Zayıflıyordu ama bitmesini istemiyordu. "Emma, ben..." Gözleri yuvarlandı ve her şey karardı.

*A*rkana bakma. Arabaya binince ayakkabılarını giy. Deli gibi koş. Öyle yaptı. Dosdoğru büyük garaja gidip bir sürü arabanın anahtarına baktı ama hiçbir şey bulamadı. İçinden bir öfke yükseldi. Ama sonra sözcükler sanki havaya savrulan bir ipek gibi aklına düştü.

Koş.

Deniyordu! Anahtarlar yoktu. Geri koştu ve bir kamyon görmek için şatonun etrafına bakındı, tam olarak lanet olası bir traktör bulmak için.

Durup kaşlarını çattı, tam ufukta bir sıcaklık hissetmişti. Sanki transtaymış gibi yüzünü kaldırdı. Dolunay. Bu gece doğuyordu.

Işığı hissetti. Hayallerinde insanlar da güneşi böyle hissediyordu.

Duyuşu keskindi, ormanın ötesinden bir şeyler onu çağırıyordu. Etrafta dolanırken o karanlık yerden hep kaçınmıştı. Oranın görüntüsü, yeni bulduğu cesaretini bile eritiyordu.

Oraya koş.

İçinden yükselen o dehşetengiz ormana doğru koşma dürtüsüyle savaşıyordu. Lachlain onu orada yakalardı... O bir avcı, iz sürücüydü. Yaptığı buydu. Emma'nın kaçma şansı olmazdı.

Sanki ormanın içinden koşmayı özlemiş gibi –ki hiç koşmamıştı– verdiği mücadele yüzünden vücudu bükülmüştü. Bunu düşündüğü için delirmiş olmalıydı.

Koş!

Bir çığlık atarak ayakkabılarını yere attı, emre itaat etti ve malikânededen, birazdan uyanacak olan çılgın Lykae'den kaçtı. Ormana daldığında görebildiğini fark etti. Zaten güçlü olan gece görüşü kusursuz hale gelmişti.

Ama neden görüyordu? Kanı onu bu kadar mı etkiliyordu? Çok içmişti. Şimdi, Lykae'lerin geceleri gündüz kadar iyi görebildiğini biliyordu.

Ormanın zeminini, nemli toprağı, yosunları kokladı. Hatta çiğ yüzünden nemlenmiş kayaların bile kokusunu aldı. Vazgeçebilirdi ama ayakları sanki buradan binlerce kez geçmişçesine yere sağlam basıyordu.

Kokular, nefesinin ve çarpan kalbinin sesi, üzerinden esen rüzgâr... cennet. Bu gerçekten cennet gibiydi.

Sonra yeni bir şey fark etti. Koşmak bir afrodizyaktı, yere değen ayaklarının her titreyişi sanki uzun bir okşayış gibiydi. Millerce ötedeki malikânededen yükselen öfkeli kükremeyi duydu, sanki tüm dünya sarsılmıştı. Lachlain'in onu bulduğu zaman yapacaklarından korkmuyordu, sadece bir beklentisi vardı. Emma onun kalbinin yaklaştıkça öfkeyle hızlandığını duyabiliyordu. Zayıflamış olsa bile dosdoğru ona geliyordu.

Onu sonsuza kadar kovalayacaktı.

Emma sanki Lachlain onun zihninde konuşuyormuş gibi bunu biliyordu. Ona sahip olacak ve asla gitmesine izin vermeyecekti. Bu onun türünün yaptığı şeydi.

Şimdi sen de onun türündensin, diye fısıldadı zihni. Hayır! Teslim olamazdı.

Bir Lykae eşi, kendisinin yakalanmasını sağlardı. Onu, çıplak bir şekilde, çimlerde yatarak veya bir ağaca yaslanarak bekliyor olurdu; kalçaları kendini sunmak için havaya kalkmış, kolları başının üzerinde olur, kovalanmaktan keyif alır ve yırtıcı bir beklentiyle ürperirdi.

Emma deliriyordu! Bu şeyleri nasıl bilebilirdi? Yırtıcılıktan hiç hoşlanmazdı. *Daha canın bile yanmadan çığlığı bas.* Bu onun prensibiydi.

Tam Lachlain ona doğru hamle yaparken bir açıklığa ulaştı. Yere çarpacağını düşünerek gerildi ama Lachlain dönüp düşüşü sırtüstü karşıladı, sonra Emma'yı boylu boyunca çimlere uzattı. Emma gözlerini açtığında Lachlain dört ayak üzerinde, üstündeydi.

Daha büyüktü. Gözleri o altın renginde değildi. O garip mavi renkle ışıldıyordu. Kesik kesik aldığı nefesler hırıltılıydı. Emma, onun bedeninin zayıfladığını biliyor, koştuğunda nasıl yorulduğunu hissediyordu ama bariz amacı onu güçlendirmişti.

"Arkanı... dön," diye fısıldadı. Sesi çatlıyordu.

Üzerinde yıldırım çaktı. Lachlain fark etmemiş gibiydi ama Emma herhangi birinin kuyruklu yıldız bakacağı gibi bakakalmıştı. Düşündüğünden daha çok bir Valkyrie olabilir miydi?

Aklı başında Emma, "Hayır," dedi.

Yıldırımın ışığı Lachlain'in içinde ne olduğunu da göstermişti. Köpek dişleri, buz mavisi gözleri vardı, şimdiden inanılmaz güçteki bedenindeki kaslar gittikçe şişiyordu. Emma'nın çantasını ve ceketini sıyrıp aldı, Emma'yı soyamak için giysilerini yırttı ve Emma yukarıdaki yıldırımlara büyülenmiş gibi bakarken inledi.

"Kollarını... başının... üzerine kaldır," dedi hırıltılı bir sesle, kendi kot pantolonunu yırtar gibi çıkarırken.

Emma öyle yaptı. Lachlain hâlâ üzerine yerleşiyor, öpmek veya yalamak için eğiliyor, bir elini veya dizini kıpırdatıyordu. Anlamadığı bir şeyler oluyordu. Bu sıradan bir hareket değildi, bu bir...

Ritüeldi.

Lachlain üzerinde yükselirken, Emma'nın içinde ellerinin ve dizlerinin üzerine çökme dürtüsü vardı. Saçını bir kenara atmak ve boynunu sunmak. Lachlain dilini bir göğsünün ucuna bastırdı ve Emma'nın sırtı yay gibi gerildi.

"Arkanı... dön."

Emma, sanki bedeninde şehvet dolu başka birisi varmış gibi Lachlain'in emrine itaat etti. Arkasında göremediği bir hareketlenme oldu. Lachlain'in devasa sertliğinin yanına sürtündüğünü ve sonra uyluklarını okşadığını hissetti.

Geceyi kokla, bilyüyen Ay'ın tenine yayıldığını hisset. Deliriyordu... Kolları önüne uzanmış bir halde göğsünü çimlere bastırıp kalçalarını kaldırdığında bunu anlamıştı. Lachlain memnun olmuş gibi hırladı ve hemen dizleriyle Emma'nın kileri ayırdı. Emma, Lachlain ona dokunmamasına rağmen ıslandığını hissetti.

Arzuyla kasılıyordu. Kendini bomboş hissediyordu. Lachlain içine girdiği takdirde, yeryüzünün tüm kokularını alabileceğini biliyordu. Sanki tahrik etmek istermiş gibi kendisini ona doğru itti.

"Bunu yapma," diye fısıldadı Lachlain. Elini Emma'nın kalçasına koydu, sonra onu sabitledi.

Emma inledi, gözleri yuvalarında dönüyordu.

"Ay'la birlikte... olmam gerektiği gibi... olamayacağım. Eğer şu anda ne düşündüğümü bilseydin..."

Emma, arkasında onu ikiye bölecek bir penisi olan bir canavarın Ay'la birlikte delirecek olmasına rağmen dizlerini iyice ayırdı. Başını

kollarının arasına alıp dertop olması gerekirdi. Öne arkaya sallanıp Lachlain'i cezbetmeye çalışması değil.

"Bunu yapmaya ihtiyacın yok. Hem de hiç. Zaten... kendimi... zor tutuyorum..."

Emma Lachlain'in hareket ettiğini... sonra da ağzını kadınlığına dayadığını hissetti. Şaşkınlık ve zevk dolu bir çığlık attı. Emma'nın altında sırtüstü uzanmıştı, Emma'nın dizleri yüzünün yanında ardına kadar açıktı, Lachlain kollarını onun sırtına dolamış ve ona asılı kalmıştı. Emma istese de hareket edemezdi.

Lachlain ona doğru inledi, sanki mümkünmüş gibi kolları daha da kasılmıştı.

"Seni yeniden tatmayı düşünüyordum," diye inledi, "neredeyse düzüşmek kadar çok."

Emma pençelerini çimlere batırdığında taze kesilen yaprakların kokusu ortaha salındı. Lachlain onu emdi, Emma çığlık attı. Yıldırımlar gökyüzünde bir kırbaç gibi şaklıyordu. Emma hareket edemiyor, kalçalarını istediği gibi ona bastıramıyordu. Toprağın dizlerini tahriş ettiğini biliyor ama bunu hissetmiyordu. Çıldırarak üzereydi.

"Ah, Tanrım, evet! Lachlain, lütfen."

Lachlain dilini çekip parmağını soktu. "Lütfen ne?"

Emma nefes nefeseydi, bilinci kapanmak üzereydi. "Lütfen beni bir kez olsun... Lütfen izin ver..."

"Gel," diye emretti tek avucuyla Emma'nın kalçasını tutar ve emip yalamaya devam ederken parmağını sokarken. Emma çığlık attı ve ilk orgazmını yaşarken bedeni bir yay gibi gerilerek zevk patlamasını kabul etti. Lachlain'in elleri üzerinde geziniyor, yanaklarını sertçe okşuyor, onu ağzına çekiyor, durmaksızın yalıyordu.

Emma, yapabileceği tek hareketi yapıp geriye doğru bükülürken gökyüzünü gördü.

Bir iniltiyle gevşediğinde, daha önce hiç bilmediği bu zevke şaşırmıştı, Lachlain onu yere yatırdı ve ayağa kalktı. Emma titreyerek, hâlâ çakan ama gazabı azalmış yıldırımların ışığıyla sarmalanmış Lachlain'e baktı. Bir tanrı gibiydi. Bir şey bekliyordu.

Ritüel. Emma onun önünde dizlerinin üzerinde doğruldu. Lachlain'e bakarak, yapabildiği kadarıyla onu ağzına aldı, diliyle daha önce yapmış olması gerektiği gibi teninin tadını çıkardı. Lachlain titreyen ellerle yüzünü avuçlarına aldı ve inledi. Onu izlerken yüzünde inanmazlıkla karışık bir kendinden geçme ifadesi vardı. Emma uzarup göğsünü tırmaladı, tırnakları Lachlain'in etine battığında Lachlain titredi. Emma daha şimdiden, penisinin ucundaki tuzlu ve ıslak tadı alabiliyordu.

"Bunu yapamam... Sana sahip olmam gerek. Burada. Burada olmalı..."

Emma, penisini ağzından çıkaran Lachlain'e karşı koydu, Lachlain arkasına geçip bacaklarının arasına diz çökerken bile onun tadını almak için dudaklarını yalıyordu. Lachlain eğilip iki parmağını içine sokmaya çalışırken onu yaladı. Parmakları içine girdiğinde Emma'yı bıraktı ve ellerini başının üzerine koyup onu öne doğru eğdi. Emma arkasına baktığında Lachlain'in penisini içine sokmak üzere eline aldığını gördü. Arzuyla, özlemle titremeye başladı.

İhtiyaç. Cezbet. Emma geriye yaslanmak istedi ama Lachlain onu tutarak etini gözler önüne serdi ve aletin ucunu kadınlığının üzerine yerleştirdi. Bir el sertçe Emma'nın sırtını okşadığında Emma zevkle sırtını büktü.

"Rüya değil," diye mırıldandı Lachlain şaşırmış bir sesle. "Emmaline..."

Emma nefes nefeseydi, tekrar tekrar, "Lütfen," diyordu.

Lachlain bir kolunu onun beline sardı. "İçinde olmayı o kadar uzun süre bekledim ki." Diğer kolunu Emma'nın altına uzatıp göğüslerini

kavradı ve aşağıdan Emma'nın omzunu tutarak onu kıpırdıyamaz hale getirdi. "Seni kendim için sahipleniyorum." Emma'nın içine girdi.

Emma, bu kez acıyla tekrar çığlık attı.

"Ah, Tanrım," diye inledi Lachlain. "O kadar sıkı ki," diye fısıldadı Emma'nın kalçalarına doğru bir kez daha ittirirken. Emma penisinin etrafında o kadar dardı ki zar zor hareket edebiliyordu.

Emma'nın nefesi kesildi, gözleri içini delip geçen acıyla nemlenmişti. Birbirlerine uymayacaklarını biliyordu.

Lachlain, Emma'yı rahatlatarak hareket etmeyi kesti ama Emma kendi bedeni titrerken onun bunu nasıl becerebildiğini merak etmişti, devasa penisi Emma'nın içinde atıyordu.

Lachlain dizlerinin üzerine çökerken Emma'yı kaldırdı, sırtını göğsüne yasladı ve kollarını tutarak kendi boynuna dolayıp orada bıraktı. "Bana tutun."

Emma başıyla onayladığında parmaklarını kollarından çekip aşağı, önce göğüslerine indirdi, sonra daha aşağı inerek iki eliyle onu avuçladı ve okşamaya başladı. Emma tekrar ıslanınca yine de içine girmekten kaçındı. Bunun yerine göğüs uçlarını başparmağıyla okşadı ve Emma yine nefes nefese kalana dek göğüslerini uzun uzun avuçladı, tıpkı Emma'yı banyoda tahrik ettiği gece yaptığı gibi. Hayır, bu sefer daha fenaydı çünkü bu kez Emma tam olarak ne kaçırdığını biliyordu.

O geceki öfkesini hatırladığında ve Lachlain'in onu yine öyle bırakacağından korkarak kalçalarını ona doğru kaldırdı.

Lachlain kulağına doğru inledi. "Daha ister misin?"

"E... evet."

"Yine dizlerinin üstüne çok. Bırak sana istediğini vereyim."

Emma dizlerinin üzerine çöker çökmez Lachlain kalçalarını kavradı, yavaşça onu kendine çekti ve yumuşakça derinliğine girdi.

Emma bu kez zevkle çığlık attı. Sırtını yay gibi büküp dizlerini iyice açtığında Lachlain inleyerek adını söyledi ama sesi değişmişti. Hâlâ aynı pes sesti ama daha gırtlaktan gelmişti, pürüzlüydü. Neredeyse... hurlama gibiydi.

Bir kez daha itti, bu kez daha sertti. İnlemeler, hurlamalar. Emma da aynı sesleri mi çıkarıyordu?

İçlerindeki zevk yükseldikçe zihinleri bulanıklaşıyordu. Lachlain her geri çekildiğinde Emma sızlanıyordu, her içine doğru atılıp tenleri birbirine çarptığında daha yüksek sesle çığlık atıyordu. Hava elektrikle dolduğunda Emma gülümsedi, kokuların, derinliğine giren Lachlain'in zevkini çıkarıyordu. Lachlain sırtına uzanınca dudaklarını ensesinde hissetti. *Isırığını* hissetti ama kendisinin teni delip geçen ısırığına benzemiyordu fakat bunu kendisi başarmış gibi hissediyordu.

"Öyle bir geleceğim ki," diye hırladı Lachlain Emma'nun tenine doğru, "tıpkı bir başka darbe gibi hissedeceksin."

Emma bir kez daha boşaldı, göğze doğru kendinden geçmiş bir halde çığlık attı, başını geriye Lachlain'in omzuna doğru yasladı ve onun ağzını boynunda hissetmek istedi.

"Ah, Tanrım, *evet*," diye bağırdı Lachlain, sonra onu ısırmaya devam etti. Lachlain'in sertçe boşaldığını, ateş gibi tohumlarını içine serptiğini hissetti. Ama boşaldıktan sonra bile durmamıştı.

Hiç olmadığı gibi güçlü bir şekilde boşalmıştı ama kendini rahatlamış hissetmiyordu. Hissettiği şey daha da yoğunlaşmıştı. "*Duramıyorum*."

Emma'yı sırtüstü çevirip ellerini başının üzerinde toprağa sabitledi ve yine içine girdi. Emma'nun saçları dağılarak başının etrafına bir hale gibi yayıldı ve kokusu Lachlain'in içini yaktı. Bunun gücüyle sendeledi. Ona sahip oluyordu. En sonunda. Eşinin içindeydi. *Emmaline'in*. Aşağı, Emma'nun yüzüne baktı. Gözleri kapamış, dudakları aralanmıştı. O kadar güzeldi ki Lachlain'in yüreğini dağladı.

Ay artık tüm haşmetiyle doğmuştu, ışık saçıyordu ve Emma altında kıvrılırken kızın vücudunu gümüşe boyuyordu.

Kalan ufacık kontrolünü de yitiriyordu. Yerine hayvani bir egemenlik duygusu geliyordu.

Egemenlik. Sahip çıkma.

Ay'ı, daha önce hiç olmadığı gibi teninde hissedebiliyordu ve zihnine söz geçiremiyor, aklını yitiriyordu.

Ama ondan daha önce kaçmıştı. Onu bırakmayı düşünmüştü. Asla.

Kontrolünü kaybediyordu... Tanrım, hayır, Lachlain... *dönüşüyor*, dişleri keskinleşiyordu. Emma'nun etini işaretlemek için. İçine tekrar tekrar girip çıkarken pençeleri kalçalarını tutmak için uzuyordu.

Ona tamamen sahip ol.

Emma onundu. Onu bulmuştu. Onu *hak etmişti*. Ondan alacağı her şeyi hak etmişti.

Sırtında Ay varken, kızın yumuşak, cömert bedenine girdi. Hiç bilmediği bir zevk içinde yüzüyordu.

Her şeyini teslim etmesini sağla.

Yalayarak, ısırarak, derinliğine girerek şehvetini eşinin üzerine saldı. Çığlıklarını, inlemelerini, kızın ıslaklığını tatma ihtiyacını bastıramıyordu. Ona karşı çok sertti. Daha da sert düzmeye ihtiyacı vardı. İçine dalmaktan kendini alamıyordu.

İradesinin son kırıntılarıyla Emma'dan uzaklaştı.

Emma şaşkınlıkla parmaklarını toprağa sapladı, kalçaları onun için salınıyordu. "Neden?" diye bağırdı.

"*Canımı yakamam*." Lachlain'in sesi bir yabancıunki gibiydi.

"Lütfen... içime gir."

"Bunu istiyor musun? Şu olduğum halde."

"Evet... sana ihtiyacım var... tam da olduğun gibi. *Lütfen, Lachlain, ben de bunu hissediyorum.*"

Ay onu da mı ele geçirmişti? Emma'nın sözleri üzerine kendini bıraktı.

Görüşü bulanıklaştı, sadece gözlerinin içine bakan Emma'nın gözlerinin gümüşü parıltılarını ve dolgun dudakları ile göğüs uçlarının tahrik edici, koyu pembeliğini gördü. Ona doğru ilerledi, bedeniyle kızı hapsetti ve göğüs uçlarını emip dudaklarını ağzına almak için başını eğdi. Emma'yı belinin altından kavradı ve dizlerinin üzerinde doğruldu. "Benim," dedi vahşi bir kükremeye.

Sanki bedeninde değilmiş gibi, bu kükremeye eşlik eden, göğsünün derinliklerinden çıkan pürüzlü sesleri ve hurlamaları duydu. Emma'nın göğüsleri sallandı ve Lachlain'in gözleri deli gibi emdiği için ıslak kalan, sertleşmiş göğüs uçlarına takıldı. Aletinin gerginliği arttıkça Emma'nın pençelerinin tenine geçtiğini hissetti. Emma'nın başı döndü.

"Benim..." Emma onu bırakmayı mı düşünmüştü? Tüm gücüyle kızı düzdü.

Emma bunu kabul etti, ona ayak uydurmaya çalışıyordu.

Emma'nın ensesini kavradı ve onu kaldırdı. "Bana teslim ol."

Emma bir kez daha boşalırken gözleri kocaman açıldı. Büyüdü. Ayna gibiydi. Emma'nın aletinin etrafında gerildiğini, onu sağdığını hissedebiliyordu.

Emma'nın hemen ardından gelirken bağırdı, tohumları Emma'nın... ateş gibi açılığın saçıldı. Tek fark edebildiği Emma'nın sırtını büktüğü ve bacaklarını bundan hoşlanıyormuş gibi alabildiğine açtığı oldu.

Ay batarken, Emma artık daha fazla boşalamayacak hale geldiğinde gevşedi. Son bir titreten inlemeyle Lachlain onun üzerine düştü ama oldukça rahatı.

En sonunda bir dizini yere koyup doğruldu ve yüzüne bakmak için Emma'yı kendine çevirdi. Yan yatıp Emma'nın dudaklarının üzerindeki saçları çekti. Artık gecenin deliliği geçmişti ve Emma sanki Lachlain kadar uzun süre beklemişçesine, ona sahip olduğu anın derin hazzını duyuyordu.

Sırtüstü dönüp gerindi ve göğe baktı, üzerlerinde ağaç yoktu. Altındaki çimler, etrafındaki hava serindi ama yandığını hissediyordu. Sanki kendini alıkoyamıyormuş gibi bir kez daha dönüp Lachlain'e baktı. Her şeyle bir bağı olduğunu hissediyordu, sanki oraya aitmiş gibi. Ondan hep esirgenen bir duyguydu bu.

Her tarafını bir tatmin dalgası sardı ve Lachlain onu yakaladığı, hâlâ onu istediği için hissettiği rahatlama duygusuyla ağlamak istedi. Ona dokunmaktan kendini alamadığını fark etti, sanki bir anda yok olmasından korkuyordu ve nasıl olup da ona karşı zalim davranabildiğine şaşırıyordu.

Ona kızdığını ve ondan kaçtığını hatırladı ama tam olarak sebebini hatırlayamadı. Ona böyle bakan bir adama asla uzun süre kızgın kalamazdı.

Ona, sanki büyülenmiş gibi bakıyordu.

"Canını yakmak istemedim. İncitmemeye çalıştım."

"Gelip geçti. Ben de canını yakmak istemezdim."

Lachlain sırtıttı. "İçinde bir şeyler hissettin mi? Bir şeyler biliyordun..."

Emma başını salladı. "Sanki... içgüdü gibiydi ama tamamen bilinçli bir içgüdü. Önce beni korkuttu."

"Ya sonra?"

"Sonra, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama beni doğru yola yönlendirdiğini hissettim."

"Ay'ın tenindeki hissi nasıldı?"

"Koşmak kadar güzeldi. Sanki... cennet gibiydi Lachlain, kolları hissettim."

Lachlain'in vücudu titriyordu ve uzanırken Emma'yı tutup göğsüne çekti, bir yandan kalçalarını okşuyordu. "Uyku." Göz kapakları ağırlaşmıştı ama onu öptü. "Genç eşimi doyurmaktan ve onun oyunlarından bitap düştüm."

Emma şimdi bir gece öncesini hatırlamıştı ve gerildi. "Sadece misilleme yaptım." Eğer onu yaptıklarından sorumlu tutacaksa...

"Evet. Aldığını vermen hoşuma gidiyor." Saçlarının arasından gelen sesi uykuluydu. "Bana öğretiyorsun, Emmaline."

Bunu söylediğinde, Emma'nın Lachlain'e karşı hissetmek istediği -ya da daha başka, daha güçlü bir kadının hissedeceğine inandığı- öfke, sabun köpüğü gibi dağıldı. Omurgasız ödleğin tekiydi, bunu biliyordu. Çünkü on beş orgazmdan, birkaç büyümlü bakış ve çimlerin üzerinde çılgın bir geceden sonra, bu güçlü, koca yürekli Lykae'ye iki eli ve köpek dişleriyle tutunup onu hiç bırakmamaya meyilliydi.

Sanki aklını okumuş gibi, Lachlain, "Uyumam lazım," dedi. "Ama gücümü toplayınca sana bunu verebileceğim..." Emma'nın içine girdi, hâlâ yarı sertti. "Ve içebileceğin kadar kan da."

Bu fikirle, Emma'nın kasları gerildi.

Lachlain sırtıttı. "Her gece. Sana söz veriyorum." Emma'nın alnını öptü. "Şimdi biraz dinlen."

"Ama güneş çok yakında doğacak."

"Doğmadan çok önce seni yatağa götürürüm."

Emma'nın bedeni, Lachlain'in elleri altında ılıktı ve gevşemişti ama zihni panik içindeydi. Evet, burada, açık alanda, saatler süren

seksle altüst ettikleri toprağın ve Lachlain'in üzerinde dinlenmek istiyordu. Ama açık alan -tıpkı bir otopark veya futbol sahası ya da Tanrı korusun ova gibi- ölümlü tuzağıydı. Yıldızların altında uyumak mı? Ne pahasına olursa olsun kaçınılması gerekirdi. Bir örtüye, kalın koruyuculara, mağaraya veya toprağın altına inmeye ihtiyacı vardı, güneşten çok uzağa.

Ama yine de burada kalma isteği de çok güçlüydü, kendini koruma dürtüsüyle çatışlıyordu. Lachlain'in ona verdiği Lykae iç-güdüğü harikaydı, çekiciydi ama bir sorun vardı.

Emma bir vampirdi.

Lachlain uykulu bir halde döndü ve Emma'yı yanına çekti. Daha yakınında durması için bir dizini üzerine attı ve kolunu başının üzerine koydu. Koruyucu bir şekilde. Daha iyi. Belki de en iyisi teslim olmak.

"Benim," dedi yumuşakça. "Seni özledim."

Evet. Görünen o ki, Emma da onu özlemişti.

Teslim ol. Ona güven. Emma'nın göz kapakları ağırlaştı. Son düşündüğü, asla günü bilemedim, ya da geceyi, oldu.

Yataklarındaydı, Lachlain yanındaydı ve parmaklarının tersiyle Emma'nın göğsünü bir yukarı bir aşağı okşuyordu. Havada titreşen elektriği hissediyor ve dün gecedan sonra bunun Emma'dan kaynaklandığını biliyordu.

Emma'nın nasıl olup da onu hâlâ istediğini veya ondan bu kadar hoşnut görünebildiğini anlamıyordu. Yaptıklarından dolayı derin bir pişmanlıkla uyanmıştı. Lachlain'in hayallerinin çok ötesinde olmuştu her şey; öylesine güzel, öylesine tutkuluydu ki... En sonunda ona sahip olmuştu. Tekrar tekrar. Dolunayın altında Emma ona hayal edilemeyecek kadar büyük, aklını kaçırtacak bir zevk bahşetmişti... ve onunla kurduğu derin ruh bağı.

Emma ona bunları bahşetmişti ama Lachlain onun bekâretini, içindeki canavarın yapacağı gibi oracıkta, ormada, toprağın üzerinde almış, yumuşak tenine saldırmıştı. Galiba... onu *acıyla bağirtmişti*.

Sonra da boynunu vahşice işaretlemişti. Emma asla o izi göremezdi –sadece bir Lykae görebilirdi– ya da hissedemezdi ama bu damgayı sonsuza dek taşıyacaktı. Lykae'ler, Lachlain'in ona duyduğu şehvetle aklını kaçırdığını bilecekti. Veya bunu yapmasının diğer erkeklere bir uyarı olduğunu anlayacaklardı. Her ikisi de doğrudu.

Yine de, tüm bunlara rağmen, Emma ondan memnun gibiydi, mutlu mutlu konuşuyor, yanağını okşamak için rüyadaymış gibi bir edayla uzanıyordu.

"Bugün içmedin, susamadın mı?"

"Hayır. Her nedense hayır." Sonra yüzünde parlak bir gülümseme oluştu. "Muhtemelen dün çok fazla çaldığım içindir."

"Seni sırnaşık hatun." Eğildi ve burnunu göğüslerine sürttü, Emma'yı sıçratmıştı. "Ve biliyorsun ki isteyerek verdim." Emma'nın çenesini tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Bunu biliyorsun değil mi? Ne zaman içmen gerekirse, uyusam bile, içmeni istiyorum."

"Bundan gerçekten hoşlanıyor musun?"

"Hoşlanmak benim seçeceğim kelime olmazdı."

"Eğer içmesem daha hızlı iyileşirdin."

"Belki ama iyileşme dönemim bu kadar tatlı geçmezdi."

Emma ısrarcıydı. "Lachlain, bazen kendimi bileklerine takılmış bir zincir gibi hissediyorum." İtiraz etmesine fırsat vermeden devam etti. "Senden ilk kez içtiğimde beni bir Lykae yapıp yapmayacağını düşündüğümünden bahsetmiştim. Yapabilir miydin?"

Lachlain Emma'nın ciddi olduğunu fark edince gerildi. "Emma, hiçbir canlının önce ölmeden dönüşmeyeceğini biliyorsun." Vampirler, gulyabaniler, tayflar... hepsinin dönüşümü için gerekli olan şey ölümdü. "Tamamen dönüşmem, kendimi ona teslim etmem ve sonra seni öldürmem gerekir, bu arada sana bunun bulaştığını ve yeniden doğacağını umut etmeliyim." İçindeki canavarın bir kısmını bedenine kabul ettiğini ummalıydı, canavar çok da fazla olmamak kaydıyla onun içinde filizlenecekti. "Ve eğer bundan kurtulabilirsen, bu *ruh*u kontrol edebilmeyi öğrenene kadar yıllar boyunca kilit altında tutulman gerekir."

Emma'nın omuzları savunmacı, ümitsiz bir edayla kasıldı. "Ve yine de bana değermiş gibi geliyor. Bir vampir olmaktan nefret ediyorum. Benden nefret edilmesinden nefret ediyorum."

"Bir Lykae'ye dönüşmek bunu değiştirmeyecek, sadece düşman kümesini değiştirecektir. Biz de İrfan'da herkes tarafından sevilmiyoruz. Üstelik bunu basitçe yapabilecek olsam bile yapmazdım."

"Benim vampir olduğum gerçeğini değiştirmez misin?" diye sordu, sesi inanamıyor gibiydi. "Her şey çok daha kolay olurdu."

"Ne yapayım kolaysa. Seni olduğun şey yapan özellik bu ve seninle ilgili en ufak bir şeyi bile değiştirmek istemem. Üstelik tam bir vampir bile değilsin." Dizlerinin üzerine çökerek Emma'yı göğsüne çekti. Parmağının ucuyla Emma'nın kulağının sivri ucunu okşadı ve onu titreterek dişlerinin arasına aldı. "Bana dün gece gösterdiğin gökyüzünü fark etmediğimi mi sandın?"

Emma kızardı, yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi ve yüzünü Lachlain'in omzuna gömdü.

Lachlain bunu kendi gözleriyle görmemiş olsaydı asla inanmazdı. Gökyüzü bir kristal kadar berrak, dolunay tüm ağırlığıyla üzerlerindeydi ama yine de yıldırımlar bir ağ gibi göğü sarmış, her bir yıldırımın ışığı yavaşça solmuştu. Emma'nın çığlıklarını yansıttıklarını fark etmesi için biraz zaman geçmesi gerekmişti. "Bu hep söylenen bir Valkyrie özelliğidir ama hiç kimse tam olarak emin değildi."

"Eh, bunu gören erkekler, eğer bunu anlatabilecek yapıda yaratırlarsa genelde *yaşamazlar*."

Lachlain buna kaşlarını kaldırdı. "Sen vampir değilsin. Yıldırımların var ve gözlerin gümüş renginde parlıyor. Sen, dünyada eşsizsin."

Emma yüzünü buruşturdu. "Başka bir deyişle... ucubeyim."

"Hayır, böyle söyleme. Sen sadece türünün tek örneğisin." Lachlain sırtını okşarken dudakları kıvrıldı. "Sen benim küçük melezimsin."

Emma omzuna bir yumruk attı.

"Ve yıldırımlar hoşuma gitti. Orgazm taklidi yaparsan anlayacağım." Emma'yı öptü ama sırtıyordu ve Emma bir kez daha omzunu yumrukladı. Lachlain bunun komik olduğunu düşünüyordu anlaşılan.

"Ah, keşke hiç görmeseydin."

Lachlain ahlaksız bir tavırla gülümsedi. "Eğer dışarıdaysam ve havada bir elektriklenme hissedersen bileceğim ki sana koşmam gerekiyor. Beni bir günde eğitebilirsin." Belli ki her tür senaryoyu hayal ediyordu.

"Yaşadığımız yerin kasabadan bu kadar uzakta olmasına sevindim."

Yaşadığımız.

Lachlain kaşlarını çatı. "Ama sen bir topluluktaydın. Gecenin geç vakitlerinde kendi kendini tatmin ettiğini herkes anlardı. Pek bir mahremiyet yokmuş."

O kadar patavatsızca konuşmuştu, öylesine sinir bozucuydu ki! Başını yeniden göğsüne gömen Emma fısıldadı. "Bunun için endişelenmem gerekmiyordu."

"Ne demek istiyorsun? Kendine dokunduğunda yıldırımlar oluşmadı mı?"

Emma içini çekti, Lachlain'in yüzünü görememesine seviniyordu. Ama elbette Lachlain geri çekilip Emma'nın gözlerini kaçırmamasına engel oldu. "Hayır Emma, bilmek istiyorum. Seninle ilgili her şeyi anlamam lazım."

Emma ketumdu, utangaçtı. Şu lanet sesler ise *paylaşması* için ısrar ediyordu.

"Malikânenin üzerinde sürekli yıldırım çakar... Her belirgin duygu bunu tetikleyebilir ve orada çok fazla Valkyrie yaşar. Her halükârda, ben hiç, şey..." Kelimeyi söylemek için kendini zorladı. "Gelmemiştim."

Lachlain'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve Emma onun... memnun olduğunu anladı.

"Bu benim için gergin bir durumdu."

"Anlamıyorum."

"Pek çok sapkın vampirin bu ihtiyacı bastırdığını duymuştum. Tek istedikleri kandı ve bu vampirler kasabaları basıp açgözlülükle öldürmek için içenlerdi..." Lachlain'in üzerinden uzaklara baktı. "Bunu yapamamak benim için dehşet vericiydi. Her gün onlardan biri haline geleceğimden korkuyordum."

"Yapamamak." Emma'nın saçlarını alnından geriye itti. "Bilmiyordum. Kendi üzerinde bir çeşit Valkyrie kontrolün olduğunu sanıyordum... Bunun gönülsüz olduğunu bilmiyordum."

Emma bu gece o kadar çok kızarmıştı ki litrelerce kan harcamış olmalıydı.

"Yapamaman şaşırtıcı değil."

Emma ona incinmiş bir ifadeyle baktı.

"Hayır, hayır, eğer gençsen ve nasıl yapacağını bilmiyorsan ve hiç olmadıysa... her seferinde baskıyı hissetmeye başlarsın."

Emma başını salladı, Lachlain'in bu kadar çok şeyi anlamasına şaşırmıştı. Tam olarak öyle olmuştu.

"Asla o vampirler gibi olmayacaksın Emma, onlara hiç benzemiyorsun."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Nazik ve iyisin. Şefkat duyuyorsun. Böyle olduğunu bilmesem seni bu kadar çok istemezdim."

"Ama içgüdü seni beni istemen için zorluyor. Daha önce söylemiştin ya, beni yanında tutmak zorundasın."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Lachlain yüzünü avuçlarının arasına aldı. "İçgüdü beni istediğim ve ihtiyacım olan şeye yönlendiriyor. Beni, birlikte bir ömür geçirebileceğim tek kadına yönlendirdi. Ne olursa olsun her halükârda bu sen olurdun ama içgüdü olmasaydı seni asla eşim olarak tanıyamazdım çünkü sen farklısın. Bize bir şans tanımazdım ve asla seni bunun için zorlamazdım."

"Tüm bunları sanki ben kararımı vermişim gibi söylüyorsun." Lachlain'in yüzü asıldı, bakışları karardı. "Vermedin mi?"

"Ya vermediysen?"

Lachlain Emma'nın ensesini tuttu, gözleri mavi mavi parlıyordu. "Bu meseleyi hafife alma."

"Daha önce olmadı mı?" diye fısıldadı Emma.

"Oldu. Bowen."

Emma onun tutuşundan kurtuldu ve yatak başlığına doğru dertop oldu. "Onun eşinin öldüğünü söylemiştin."

"Öldü. Ondan kaçarken."

"Aman Tanrım. Ya Bowen ne yaptı?"

"Bütün duygularını yitirdi, yürüyen bir cesede döndü, hatta Demestriu'dan bile beter bir ceset. Beni buna mahkûm edersin."

"Ama eğer benimle bir hayat kurmak istiyorsan, benim hayatımda ailem var. Beni oraya götüreceğini söylemiştin. Neden şimdi olmasın? Yapalım gitsin."

"Önce bir şey yapmam gerekiyor."

"İntikam alacaksın, öyle değil mi?"

"Evet."

"Senin için bu kadar mı önemli?"

"Bunu yapmazsam kendime gelemem."

"Demestriu'nun sana yaptığı şey korkunç olmalı."

Yanağında bir kas seğirdi. "Sana söylemeyeceğim, o yüzden ağzımdan laf almak için uğraşma."

"Sen hep benim sırlarımı söylememi istiyorsun ama sen her ikimizi de etkileyecek bir sırrı söylemeye yanaşmıyorsun."

"Bunu asla paylaşmayacağım."

Emma ona yan dönerek dizlerini iyice yukarı, göğsüne çekti ve kollarını bacaklarına doladı. "İntikam almayı beni istediğinden daha çok istiyorsun."

"Bu meseleyi halletmeden, ihtiyacın olan kişi olamam."

"Demestriu'nun peşine düşenler bir daha geri dönmediler."

"Ben döndüm," dedi burnu havada bir edayla, var olan tüm kibrini kuşanmıştı.

Aynı şansı iki kere yakalayabilir miydi? Geri dönemeyebilirdi. "Yani intikamını almaya gittiğinde beni burada bırakmayı planlıyorsun."

"Evet, güvenliğin için sadece kardeşim Garreth'a güvenebilirim."

"Küçük hanımı geride bırakacaksın yani." Emma güldü ama sesi acılıydı. "Bazen nasıl da eski moda bir adam olduğuna şaşıyorum." Lachlain kaşlarını çatı, belli ki onu anlamamıştı. "Beni burada tutmaya ikna edebilsen bile bu planın hatalı bir yanı var. Topluluk kendi sorunlarıyla meşgul ama yine de beni almak için gelmeleri çok sürmez. Ya da daha kötüsünü yapmaları."

"Ne demek daha kötüsü?"

"Senin canını yakacak bir yol bulacaklar. Zayıf noktayı bulacak ve seni cezalandıracaklar. Asla durmazlar. Orada, bizimkilere yakın bir yerlerde yaşayan bir grup Lykae yok mu? Bu dünyada en çok sevdiğim halam onlara öyle bir vahşetle saldırır ki şaşırır kalırsın."

Lachlain dişlerini gıcırdattı. "Bu söylediklerinin arasında beni en çok rahatsız eden ne oldu biliyor musun? Bu dünyada en çok sevdiğin *ben* olmalıyım. *Ben*."

Emma'nın nefesi kesildi ve tepeden tırnağa ürperdi.

"Ve diğer meseleye gelince. Eğer klanımdan herhangi biri küçük bir kadının tekine yakalanıp öldürülecek kadar zayıfsa... o zaman zaten burada olmaması gerekir."

Bu beyan Emma'nın aklını başına getirdi. "Ufak tefek ve peri gibi *gözüyorlar*. Aynı zamanda düzenli olarak vampir öldürüyorlar. Kaderin halam dört yüzden fazlasını yok etti."

Lachlain'in dudakları kıvrıldı. "Halacık sana maval okuyor."

"Kanıtı var."

"Kafalarını uçurmadan önce kâğıt mı imzalıyor?"

Emma içini çekti ama cevap vermeyince Lachlain öne doğru eğilip onun ayağını sıvazladı. "Kaderin bir vampir öldürdüğünde köpek dişlerinden birini çıkarır... ve diğerlerinin yanına asar. Sıra sıra dişler odasını dolanacak kadar uzun."

"Şu anda tek becerdiğin şey onu sevmemi sağlamak. Hatırla-sana, onların her birini ölü görmeyi istiyorum."

"Ben de onlardan biriyken bunu nasıl söylersin? Ya da en azından yarım öyleyken. Ne söylersen söyle durum böyle! Onlardan biri benim babam." Lachlain konuşmak için ağzını açtı ama Emma sözünü kesti. "Bir tek ona iltimas geçemezsin. Çünkü kim olduğunu bilmiyorum. İşte bu yüzden Paris'teydim, ipucu arıyordum."

"Peki ya annen?"

"Onun bin yıl önce neler yaptığını, bana hamileyken yaptıklarından daha iyi biliyorum. Bir süre babamla birlikte Paris'te yaşadığını biliyoruz. Tek başıma yolculuk etmekte ısrar etmem bile sana bunun benim için ne denli önemli olduğunu göstermeli."

"O zaman sana yardım edeceğim. Geri döndüğümde ve sen aileni gördükten sonra bunu birlikte çözeceğiz."

Lachlain bunun halledilebileceğinden çok emindi. *Ve böyle buyurdu kral.*

"Annenin adı neydi? Aşağı yukarı yirmi kadar Valkyrie adı biliyorum. Hatta ateş başında anlatılan efsanelerden bazılarını da. Furie gibi kana susamış bir cadı mıydı? Gözde Myst ya da Buz Bakire Daniela gibi bir takma adı var mıydı? Kafa uçuran mesela. Ya da hadım eden."

Emma içini çekti, bundan sıkılmıştı. "Adı Helene'ydi. Sadece Helene."

"Hiç duymadım." Lachlain sessizleşti, sonra, "Ya soyadın? Troy²⁰? En azından halalarının bir mizah duygusu varmış," dedi.

Emma onun yüzüne imalı imalı baktı.

"Ah, hayır. Buna inanamıyorum. Troyalı Helene olsa olsa bir insan olabilir. Ayrıca bir tiyatro oyunundaki karakterden ya da bir masaldan öte değildi."

Emma başını salladı. "Hayır. Troyalı Helene, Lidya kökenliydi. Yeni Zelanda'daki Atalante halam veya Dracula efsanesinde bahsi geçen Seattle'daki Mina halam kadar masal. Önce onlar vardı. Abartılı hikâyeler sonradan oluştu."

"Ama... Helene? En azından neden böyle güzel olduğun anlaşıldı," diye mırıldandı, belli ki şok içindeydi, sonra kaşlarını çatı. "Neden bir vampire tenezzül etsin ki?"

Emma gerildi. "Nasıl da öğrendiğine bir bak. *Babama* tenezzül ettiğinden bahsediyoruz değil mi?" Emma alnını ovuşturdu. "Peki ya babam Demestriu'ysa? Bu ihtimal hiç aklına geldi mi?"

20 (İng.) Troya. (ed.n.)

"Demestriu mu? Öyle olmadığını biliyorum. Sana babanı bulman için yardım edeceğim... Tüm sorularının yarutlarını bulacaksın. Buna yemin ederim. Ama onun çocuğu değilsin."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Sen nazik, güzel ve akli başındasın. Onun tohumları da ona benzeyecektir." Gözleri maviye kesti. "Cehenneme layık, kötücül, iğrenç parazitler."

Emma'nın ensesinden soğuk bir his geçti. Böylesine *derin* bir nefret... *herhangi* bir vampiri etkileyecekti. "Kendimizi kandırıyoruz, Lachlain. Bunu asla yürütemeyiz," dedi. Öyle bir sesle söylemişti ki kendisi bile yenilgiyi baştan kabul ettiğini fark etti.

Lachlain'in kaşları çatıldı, sanki Emma'nın böyle hissetmesi onu şaşırtmıştı. Ama nasıl şaşırdı ki?

"Hayır, yürütebiliriz. Üzerinden gelmemiz gereken sorunlar var ama *listesinden geleceğiz*."

Bunu böyle söylediğinde Emma sesinde en ufak bir kuşku kıvrıntısı bile bulamadı, onlarınki gibi ümitsiz bir ilişkinin yürüyebileceğine neredeyse inanacaktı. Neredeyse. Lachlain'e güven veren bir ifadeyle bakmaya çalıştı ama becerebildiğinden emin değildi.

"Seni bulmak için bu kadar bekledikten sonra seninle kavga etmeyeceğim." Her iki eliyle yüzünü avuçlamak için uzandı. "Artık bundan bahsetmeyelim. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Emma'yı yataktan kaldırdı ve onu çınlıplak olmasına rağmen dışarı doğru yönlendirdi.

"Bir gecelik giymem lazım!"

"Burada kimse yok."

"Lachlain! Çınlıplak ortalıkta gezinmeyeceğim. Tamam mı?"

Lachlain onun mütevazılığından hoşlanmış gibi gülümsedi. "O zaman haydi git de birazdan üzerinden yırtarak çıkaracağım ipeklileri giy. Kıyafetlerine hiç aldırımıyorsun."

Emma ona ters ters baktı, giysi dolabına gitti ve bir gecelik seçti. Geri döndüğünde Lachlain'in üzerine bir kot pantolon geçirdiğini gördü. Lachlain'in ne yaptığını fark etmişti... Onu rahatlatmaya çalışıyordu. Ama elbette Emma'nın "gevşemesi" için ısrar etmekten de vazgeçmemiştir.

Emma'yı aşağı kata indirdi, girişi geçtiler ve şatonun sonu olması gereken bir yere gelene kadar ilerlediler. Orada Lachlain elleriyle Emma'nın gözlerini kapadı ve onu nemli, hafif küflü ve lüks bir odaya soktu. Ellerini çektiğinde Emma'nın nefesi kesildi. Onu ışık alan bir odaya getirmişti ama içerideki ışık ay ışığıydı ve altında büyüyen her şeyi aydınlatıyordu.

"Çiçekler. *Tomurcuklanan çiçekler*," dedi soluk soluğa, gözlerine inanamıyordu. "Bir gece bahçesi."

Emma ona döndü, alt dudağı titriyordu. "Benim için mi?"

Hep senin için. Her şey senin için. Lachlain öksürdü. "Hepsi senin."

"Nasıl bildin?" Emma ona doğru koştu ve kollarına atıldı. Onu sıkı sıkı kucaklarken -gittikçe güçleniyordu- kulağına teşekkürlerini fısıldadı, hafifçe öptü ve Lachlain'i saran kahredici ümitsizliği biraz da olsa yok etti. Lachlain Emma'nın aralarındaki ilişkinin biteceğinden bu kadar emin olmasına çok şaşırmıştı.

Dün ve bu gecedan sonra aralarındaki bağı sağlamlaştığını ummuştu. Kendisi Emma'nın içinde kaybolmuştu. Emma onsuz bir gelecek düşünebiliyor muydu yani? Emma gerilediğinde onu isteksizce bıraktı.

Onu ikna etmek için elinden geleni ardına koymayacaktı. Emma bitkiler arasında bir ileri bir geri dolanır, ince yaprakların narin parmaklarıyla okşarken onu hemen oracıkta ikna edebilmek

istedi. Emma bir çiçeği dudaklarına götürüp sürttüğünde ve gözleri minnetle kapandığında Lachlain arzuyla kasıldı. Kendini uzun bir koltuğa oturmak için zorladı ama Emma'yı seyrederken kendini rüyada gibi hissediyordu.

Emma cam duvarları çevreleyen mermer şeritlerden birini geçti ve üzerinden sarkan bitkilere dokunabilmek için parmak ucuna kalktı. Her uzanışında kısa eteği kalkıyor, Lachlain'e beyaz uyluklarını gösteriyordu, buna daha fazla dayanamayacaktı.

Emma'nın peşinden giderek kalçalarını kavradığında Emma olduğu yerde kalakaldı.

Boğuk bir sesle, "Benimle sevişeceksin, değil mi?" diye sordu.

Lachlain cevap olarak onu tezgâhın üzerine kaldırdı, geceliğini yırtıp attı ve çıplak bedenini çiçeklere bastırdı.

28

"Yani şimdi ben bir çeşit kraliçeyim."

"Herkes Kraliçe Emma'yı selamlasın!" dedi Nix neşeyle. "Beş gündür aramamanın sebebi taç giyme törenin mi?"

"Ya da belki son arayışında telefonun sürekli yüzüme kapanması olabilir." Emma iki gün önce aradığında Nix'in pek akli başında olmadığını söylemedi. "Üstelik ciddiym," dedi Emma oje şişesini sallarken. Ojenin rengi, *ben gerçekten bir garson değilim* kırmızısıydı.

"Ben de. Peki ya cemaatin kim? Umanım yarı vampir yarı Valkyrie değillerdir çünkü onlardan vergi toplayamazsın. Yoksa Lykae'ler mi?"

"Öyle. Lykae Kraliçesi gibi bir şeyim." Yatağa atladı ve ayak parmaklarının arasına pamuk yerleştirdi. "Beni kaderimi gerçekleştirdiğim için kutlamayacak mısın?"

"Hımm, bunun hakkında nasıl hissediyorsun?"

Şaşırtıcı hayal kırıklığı yüzünden Emma yarlışıyla ayak parmağını boyadı. Sanki bir şeyler *yapması* gerekirmiş gibi hissederek kaşlarını çatı. Kaderi talihin tuhaf bir cilvesinden ibaretti. Onu büyük bir adamın kraliçesi yapan bir tuhafılık.

"Öğrencilikten kraliçeliğe terfi ettim, mutlu olmam gerekir değil mi?"

"Evet," dedi Nix ifadesiz bir sesle.

"Annika orada mı?"

"Hayır. Eee, *evcil hayvan* projesi üzerine çalışıyor."

"Bunları nasıl karşıladı?"

"Şansımız var ki boğazına kadar işe gömülmüş durumda. Yoksa köpeğin teki Emma'sını aldığı için' kendini harap ederdi."

Emma gerildi. "Ona burada gönüllü olarak kaldığımı söylemedin mi?"

"Diğer seçenekler arasından inanmak için bunu tercih edecekmiş gibi. Diğer seçenekler: Aklını kaçırdın veya seni dehşete düşürdüğün için boyun eğdin."

Emma içini çekti, sonra, "Toplulukta neler oluyor?" diye sordu. Nix'i birkaç dakika daha konuşturabileceğini umuyordu.

Lachlain'in yapması gereken krallara mahsus işleri olduğu için -arazi anlaşmazlıkları, hatalı davranışların cezalandırılması, bölgenin refahının gitgide artırılması- Emma'nın kendine ait zamanı vardı, her gün. Artık Lachlain gibi, günde 4-5 saatlik uykunun kendisine yettiğini fark etmişlerdi.

Geceler sadece ikisine ait olsa da -her günbatımında herkesi şatodan uzağa gönderiyorlardı ki Kinevane arazileri kendilerine kalsın- gündüzler sıkıcı olabiliyordu. Lachlain bunun için endişeleniyordu ve Emma'ya "bilgisayar yoluyla alışveriş" yapmanın ona iyi gelip gelmeyeceğini sormuştu. Emma kirpiklerini kırptırıp, "Senin için çabalarım," demişti.

"Çok geride kaldın, Em," dedi Nix. "Yetişmen mümkün değil."

"Haydi ama bana dedikoduları ver."

Nix içini çekti ve Emma onun kendi oje şişesini salladığını duydu. Valkyrie'ler tırnaklarını boyamaya bayılırdı çünkü bu yarı kalıcı olarak görünüşlerini değiştirebilmelerinin tek yoluydu.

Ojesini sallaması Nix'in uzun bir sohbet için hazırlandığı anlamına geliyordu. Bu akşamüzeri Lachlain, Lykae'ler ve Kinevane'in etrafına dolmuş gibi görünen İrfan yaratıklarıyla yaptığı toplantılarına bir ara vererek bilgisayarda sayısız belge okuyacaktı. Bilgisayardan nefret ediyordu ve Emma'nın üzerinde o kadar becerikli olan koca elleri klavyede bir o kadar beceriksizdi. Bu üçüncü klavyesiydi.

"Pekâlâ, dedikodular şöyle..." dedi Nix sanki gönülsüzce söylüyormuş gibi ama Emma onun dedikoduya bayıldığını bilirdi. "Myst ve Daniela vampir avlarından geri dönmediler. Tek bildiğimiz Myst'in oralarda bir yerde sürüyor olabileceği. Daniela'ya gelince, işte o bir muamma. Onun için ortalıkta dolanmak... garip. Ah, dolanmak demişken... Kaderin, Tılsıma Hücum'a hazırlanıyor."

Tılsıma Hücum, *Amazing Race*'in²¹ ölümsüzler arasında yapılan versiyonu gibiydi ve kazanan, İrfan'da kendi ırkı için güç sahibi olurdu. Soğukkanlı Kaderin her zaman kazanırdı. "Heyecanlı olup olmadığını sormam saçma olur herhalde," dedi Emma. Yüzyıllar önce Kaderin, genç bir vampirin hayatını bağışlamış ve bu yüzden iki kız kardeşini kaybetmişti. Duygusuz olmayı, herhangi bir duygunun vereceği kararları etkilememesini dilemiş ve aniden bir güç tarafından bu dileği ona bahşedilmiş ve sonsuza kadar kutsanmış ya da lanetlenmişti.

"Hiçbir heyecan belirtisi yok. Ama onu pencerenin önünde alnını ve ellerini cama yaslamış geceyi seyrederken buldum. Sanki duyguları varmış gibiydi. Sanki özlem çekermiş gibi."

"Ben de eskiden öyle yapardım," diye mırıldandı Emma. Daha fazlasının özlemine çeker, bilemediği bir şeyler için içi sızlardı. Hep Lachlain'i mi beklemişti?

"Ama artık yapmıyorsun. Sanırım Lykae'lerle aran iyidir."

21 İki veya dört kişiden oluşan takımların verilen ipuçlarını takip ederek dünyayı dolaştığı, ABD yapımı bir *reality show*. (ed.n.)

"Nix, sanırım... ondan hoşlanıyorum." Krallara has işlerini yapmadığı zaman, Emma bacaklarının arasına uzanıyor, sırtını göğsüne yaslıyordu ve birlikte televizyon seyrediyorlardı. Futbol maçlarını seyrediyorlardı, Lachlain buna bayılıyordu. Emma herkes gibi topa bakıyordu... ama Lachlain *gerçekten* topu seyrediyordu, tıpkı Emma bacak bacak üstüne attığında bacaklarını seyrettiği gibi.

Macera filmlerini seviyordu ama özellikle bilimkurguya bayılıyordu, çünkü dediğine göre, "Bu filmlerde sanki herkes kendisi gibi çok az şey biliyormuşçasına her şey açıklanıyordu."

Bu yüzden Emma ona tüm *Yaratık* filmlerini seyrettirmişti. İğrenç sahnelerin çoğu Lachlain'in yorumlarıyla bölünüyordu. "Ah, bu... bu doğru değil... Lanet olsun, bu doğru olamaz."

"Biraz inatçı ve saldırgan ama idare edebilirim. Yine de yakın zamanda onu eve, akşam yemeğine getirmeyi planlamıyorum."

"Akıllıca. Canına kastedilebilir. Üstelik bizler yemek yemiyoruz."

Emma yataktan hoplayarak topuklarının üzerine basıp aseton almaya gitti. "Neden Annika beni getirmek için bir grup göndermedi?"

"Bak şimdi, ihmal edildiğini düşünme –eminim yakında halledecektir– ama şu anda Myst'i bulmaya odaklandım. Ivo bir Valkyrie arıyorsa bunun Myst olduğunu düşünüyor. Hatırlarsan daha beş yıl önce onun zindarındaydı. O asi General'le yaşadıklarını düşün."

Sanki Emma'nın unutulması mümkündü. Myst, Emma'ya, "Oldu olacak Bundy'nin²² hayaletiyle de uyuşturucu kullansaydım," demişti.

"Gördün mü? Başka Valkyrie'ler de yasak meyveyi senin kadar sevebiliyor."

"Evet ama Myst kendine hâkim oldu," dedi Emma. *Benim anımemin aksine.* "Bunu atlattı."

Nix öksürdü. "Lykae ile *yatmış* olman onu terk edemeyeceğin anlamına gelmez."

Emma kızardı ve hafifçe, "Evet, evet, pes ettim," dedi.

"Yani ona *vuruldu* mu?"

"Kes şunu."

"Kollarına koşacak mısın?" diye sordu Nix. Halaları her zaman bir Valkyrie'nin gerçek aşkını kesin olarak bileceğine çünkü adam kollarını açtığı zaman sonsuza dek onların arasına girmek istediğine emin olacağına inanırlardı. Emma bunun bir efsane olduğunu düşünmüştü ama halaları buna yemin ediyordu.

"Daha sadece iki haftadır beraberiz." Emin olduğu tek şey Lachlain'in onu mutlu ettiğiydi. Oyuncak yakalamaya yarayan otomatlardan gelen hediyelerden ve baloncuklu naylonları parmaklarıyla ezmenin yanı sıra iki kişi yapılan duşlardan, yakan bakışlarının altında striptiz yapmaktan, kaynağından kan içmekten ve gece açan çiçeklerden büyük haz aldığını söyleyebilirdi. Ah, tabii bir de her gün aldığı paha biçilmez mücevherlerden.

"Orada eğleniyor musun?"

"Kabul etmem gerekir ki hoş bir yer. Hizmetçiler hâlâ devasa haçlarla geliyor, her an kaçmaya hazır bekliyorlar ve onlara vampir görevi çıkaran talihlerine ağlamaktan gözleri kıpkırmızı." Daha dün, ellerini havaya kaldırıp, "Kanını emmek istiyorum," diye kükreterek içlerinden birini kovalamaktan kendini son anda alıkoymuştu.

"Tek sorunun buysa... Yoksa o hatıraların olduğu rüyalar hâlâ sorun mu oluyor? Tahminimce Lachlain'in hatıralarıydı."

"Evet. Onun gözlerinden görebiliyor, kokladığı kokuları alabiliyorum." Bu anılardan sadece bahsetmek bile ciddi bir tavır takınmasına sebep olmuştu. "Rüyalardan birinde şu muhteşem altın kolyeyi

22 Ted Bundy. Amerikalı bir seri katil. (ç.n.)

satın alıyordu ve onu kaldırdığında metalin ellerimde ısındığını hissettim. Biliyorum, biliyorum bu delice."

"Bunların hepsi eski anılar mı? Yoksa seninle ilgili hatırladığı şeyler mi?"

"Hepsi bir şekilde benimle ilgiliymiş gibi görünüyor ve evet, benim hakkında düşündüklerini duydum."

"Umarım güzel şeylerdir."

"Çok güzel şeyler. Benim... güzel olduğumu düşünüyor." Daha bugün gördüğü bir rüyada Lachlain onun banyoya gidişini seyre-diyordu ve gözleri Strumpet & Pink tangasının ucundaki sağa sola sallanan pembe kurdeleye takılmıştı.

Emma artık Lachlain'in zarif iç çamaşırlarını beğendiğini biliyordu, kıyafetlerinin altında neler olduğunu sadece kendinin bilmesi fikrinden hoşlanıyordu. Kurdele bir sağa bir sola salınıyordu. O kadar alçak sesle inlemişti ki Emma onu duymamıştı.

Erkeklerin uğruna soneler yazacağı bir kalçası var...

"Senin kadar mantıksızca kendine güvensiz olan birisi için ne iyidir kimbilir."

Öyleydi. "Tek bir sorun var..."

"Onu geçmişte başka bir kadınla görmek mi?"

"Üstüne bastın. Bunu görürsem aklımı kaçırabilirim. Bunu görmekten korkuyorum."

"Biliyorsun ki ben gerçekten görmek istemediğim hiçbir şeyi görmem."

"Bir Valkyrie'nin ölümü gibi." Nix bunu hiçbir zaman görememişti. Saldırıların pek çoğunu görmüş, pek çok Valkyrie'nin yaralarını tahmin etmişti ama asla ölüm noktasına gelmemişti. Cara'nın büyük hayal kırıklığına rağmen Nix, Furie'nin kaderini göremiyordu.

"Evet, muhtemelen zihnini yara almadan kurtulamayacağını bildiği şeyleri görmene izin vermiyor."

"Umarım öyledir. Bunun neden olduğunu düşünüyorsun?"

"Ya sen ne düşünüyorsun?"

"Eee, yani... şey... Kanını direkt bedeninden içtim," dedi sonunda itiraf ederek. "Bununla bir ilgisi olmasından korkuyorum."

"Emma tüm vampirlerin kan yoluyla hatıraları alabildiğini duydum ama sadece bazıları bunu yorumlayabiliyor ve görebiliyor. Görünen o ki yeni bir yeteneğin ortaya çıktı."

"Harika. Neden su altı origamisi gibi bir şeylerde iyi olamıyorum ki?"

"Lachlain'e söyledin mi?"

"Daha değil. Ama söyleyeceğim," diye ekledi Emma aceleyle. "Ona söyleyemeyecek değilim nasıl olsa."

"Elbette. Çok, çok daha önemli bir meseleye geçerseniz... Aldığını gördüğün altın kolyeyi sana verdi mi?"

“Sanırım kraliçen topluluğunu özleyorsun,” dedi Harmann, Emma’nın Kinevane’de geçirdiği ikinci haftada.

“Evet, bunu ben de görüyorum,” dedi Lachlain tüm masasını kaplayan kâğıt tomarlarının arasından başını kaldırıp. Ailesini özlemek Emma’nın mutluluğunu gölgeliyordu ama çok yakında geçecekti. Tıpkı diğer Lykae’lerle tanışmaktan duyduğu dehşet gibi. Lachlain’e bu fikrin “ödünü kopardığını” ve bundan kurtulamadığını söylemişti. Üç güne kadar geri döneceklerdi. “Ama bunu sana söyleten şey ne?”

“Bilgisayar oyunu oynamak için hizmetçilerden birini odasına sürükledi. Sonra da birbirlerinin ayak parmaklarına oje sürdüler. Mavi.”

Lachlain arkasına yaslandı. “Hizmetçi nasıl tepki verdi?”

“Önce korktu ama sonra rahatladı. Tümü öyle. Aslına bakarsan kalplerini kazanabilir.” Gururlu bir gülümsemeyle, “Bana Manny diyor,” diye itiraf etti.

Lachlain sırttı.

“İhtiyacı olan her şeye sahip mi?” diye sordu Lachlain, Emma’nın memnun olduğunu biliyordu. Mutlu olduğunda farkına varmadan, hafifçe şarkı söylüyordu. Çoğu zaman sesinin kendi verdiği adla “aybahçe”den yükseldiğini duyabiliyordu. Neredeyse yaseminlerin onu mücevherlerden daha mutlu ettiğine bahse girebilirdi.

"Ah, evet. Şey, oldukça yetenekli, işini bilir ve söylememe izin verirsen *saldırgan* bir alışveriş uzmanı."

Lachlain Emma'nın aldıklarını fark etmişti ve şimdi evlerini beğenip istediği şeylerle doldurduğu, kendine ait kıldığı için daha kendinden emin görüldüğünü düşündü. Bunu görmekten çok büyük keyif alıyordu. Neden yüzlerce ojeye ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi görünmeye cüret etmiyordu ama küçük ayaklarını öperken bu kez hangi renk olacaklarını asla bilememek onu eğlendiriyordu.

Lachlain de her geçen gün iyileşiyor ve kendisini daha güçlü hissediyordu. Bacağı neredeyse eski haline dönmüştü ve gücü geri geliyordu. Mutluluk hissi –olup biten her şeye rağmen– şaşırtıcı derecede güçlüydü. Ve bunların tümü Emma sayesinde gerçekleşmişti.

Mutluluğuna gölge düşüren tek şey eninde sonunda Emma'yı geride bırakması gerekeceğini bilmektir, bu bile başlı başına dayanılmazdı ama şimdi Emma onunla birlikte gitmek için ısrar etmeye başlamıştı. Ona, yanında gelip savaşaacağını ve "tüm bu yeni edindiği belalı tavrı boşa harcamamış olacağını" aksi takdirde topluluğuna döneceğini söylemişti.

Kinevane'de bırakılmayı reddediyordu. Lachlain onu konuşarak vazgeçirebileceğine inanıyordu. Eninde sonunda işe mantıklı bir şekilde bakacaktı. Yine de Emma her geçen gün güçlendikçe Lachlain'in güveni sarsılıyordu. Eğer bu inadında ısrarcı olursa Lachlain'in iki seçeneği kalacaktı: intikamından vazgeçmek veya Emma'yı topluluğuna teslim etmek. Ona kalırsa ikisi de mümkün değildi.

Harmann'la işle ilgili birkaç şey daha konuştular ve Harmann çıkar çıkmaz Bowe kapıyı tıklattı.

"Viskinin nerede olduğunu biliyorsun," dedi Lachlain.

Bowe belli ki mutfaktan gelmişti ve içki doldurmaya giderken parmağında kalan tatlı kokulu bir şeyi yalıyordu. Konuşu için de bir tane doldururken Lachlain anlayışlı bir bakış attı.

Bowe omuz silkip kendi kadehini kaldırdı. "*Farklı yaratıklara.*"

"Hayatı ilginç kılıyorlar." Lachlain Bowe'un her zamanki acısının azaldığını fark etti. "Rahatladın mı?"

"Evet. Emma'yı aşağıda bitkilere bakarken gördüm ve onu sahiplendiğini fark ettim. Senin için sevindim." Kısa bir duraksamadan sonra, "Onu biraz... sert işaretlemişsin, değil mi?" diye ekledi.

Lachlain kaşlarını çatı.

"Bu arada 'eroin modası'²³ ne biliyor musun? Emma bunun çok eskide kaldığını söyledi." Lachlain şaşırarak omuz silktiğinde Bowe ciddileşti. "Arifler sana neler olduğunu bilmek istiyorlar. Beni sıkıştırıp durdular."

"Evet, anlıyorum. Buraya geldiklerinde onlara her şeyi anlatacağım. Bu işe girişmek için anlatmam gerekiyor zaten."

"Onu bu kadar erken yalnız bırakmak sence akıllıca mı?"

"Sen de başlama," diye terslendi.

"Ben olsam onu geride bırakma riskini almazdım demek istiyorum. Hem zaten Garreth'ı da bulamadılar."

Lachlain yüzünü sıvazladı. "New Orleans'a gitmeni istiyorum. Ne cehenneme kaybolduğunu bul."

"Programıma bir bakmam gerek." Lachlain'in sert bakışına karşılık ekledi; "Tamam. Sabah yola çıkarım. Şimdi vampir istihbaratındaki son haberleri görmek ister misin?" Masaya bir dosya attı. "Uilleam ve Munro'dan... Seni en kısa zamanda görmeyi diliyorlar."

Lachlain'in en eski arkadaşlarından ikisi olan Uilleam ve Munro kardeşti. İyi olduklarını duyduğuna sevinmişti ama onlar da henüz eşlerini bulamamışlardı. Bu, muhtemelen Munro için iyi bir şeydi

²³ 1990'ların ortasında popülerleşen, soluk ten rengi, gözlerin altındaki siyah halkalar ve ince vücut yapısıyla özdeşleşen bir tür moda akımı. (ed.n.)

çünkü yıllar önce klanın kâhinlerinden biri onun korkunç mizaçlı bir kadın alacağını söylemişti.

Lachlain belgeyi taradı ve son yüz elli yıl içinde Sürü içindeki gelişmelere hayret etti.

Bir asi vampir lideri olan Kristoff, en güçlü beş Sürü kalesinden biri olan Oblak Dağı'ndaki şatonun kontrolünü ele geçirmişti. Lachlain Kristoff'la ilgili söylentileri duymuştu, Demestriu'nun kuzeni olduğunu biliyordu ve şimdi de klan üyeleri tüm hikâyeyi öğrenmişlerdi.

Kristoff Sürü'nün *meşru kralıydı*. Daha doğmasının üzerinden birkaç gün geçmişken Demestriu onu öldürtmeye çalışmıştı. Kristoff Helvita'dan kaçırılmış ve ardından insan koruyucular tarafından yetiştirilmişti. Gerçek kimliğini öğrenene kadar onların arasında yüz-yıllarca yaşamıştı. İlk isyanı yetmiş yıl önceydi ve başarısız olmuştu.

"Yani Çilekeşler efsanesi doğru öyle mi?" diye sordu Lachlain. Sadece içmeyen vampirler değillerdi. Çilekeşler Kristoff'un ordu-suydu, kadim çağlardan beri *yaptığı* ordusu.

"Evet, onları insanlardan yarattı, savaş alanlarını dolanarak yaralanan en güçlü savaşçıların peşine düştü, bazen buna degecek insanların tüm ailelerini dönüştürdü. Bir düşünsene, karanlıkta yatan, ölmek üzere bir insansın -işte buna kötü gün derim- ve bir *vampir* belirip sana ölümsüzlük vadediyor. Sence kaç bu karanlık teklifi tam olarak değerlendirmiştir? Sonsuz yaşama karşılık sonsuz *kölelik*."

"Niyeti ne?"

"İrfan'da kimse bilmiyor."

"Yani Kristoff'un Demestriu'dan beter çıkıp çıkmayacağım bilmiyoruz."

"Demestriu'dan beter olmak mümkün mü?"

Lachlain arkasına yaslandı, olasılıkları hesaplıyordu. Eğer şu Kristoff, Oblak'ı aldıysa Helvita'daki kraliyet tahtını da isteyecekti. Kristoff'un bunun için Demestriu'yu öldürmesi kuvvetle muhtemeldi.

Yine de başka bir sorun vardı. Oblak, Zalim Ivo'nun mülküydü, Sürü hiyerarşisinde ikinci sıradaki vampirin. Yüzyıllardır gözünü Helvita'ya ve taca dikmişti ve belli ki kalesini kaybederken paçayı kurtarmıştı. Kendi mülkü varken bile Helvita'yı istiyordu, şimdi o da olmadığına göre bunu çaresizce istiyor olması gerekirdi. Sürü'nün soylu kandan gelmeyen bir lideri asla kabul etmediğini bile bile bunun için bir kumpas kurar mıydı?

Üç öngörülemez güç, üç olasılık. Lachlain, Ivo'nun vampirlerinin tüm dünyada Valkyrie avına çıktığını biliyordu, belli ki aralarından birini arıyorlardı ama asıl soru şuydu: Ivo, Demestriu'nun emirlerini mi uyguluyordu yoksa kendi başına mı hareket ediyordu? Kristoff saldırgan bir tutum benimseyerek Sürü için bu kadar önemli olan kişiyi kendi aramaya çıkacak mıydı?

Söylentiler çıkmış olsa da kimse aranan kişinin kim olduğundan emin olamıyordu.

Lachlain bunu bilebileceğinden korkuyordu. Bu gruptan biri ya da daha fazlası kalan son dişi vampiri arıyordu.

O gece Emma, o uyurken kolunun altında yatmıştı. Emma'yı mengene gibi tutmuştu, sanki onu bırakıp gitmesinden korkar gibi. Oysaki Lachlain onu gerçekten bırakacaktı. Emma huzursuz olarak bir dişini göğsüne batırdı, rahatlatılmayı bekliyordu. Lachlain yumuşakça inledi.

Emma daha yeni içtiği yara izini öptükten sonra, rüyalarla dolu tatminkâr bir uykuya daldı.

Rüyalarından birinde Lachlain'in çalışma odasını onun gözle-rinden gördü. Harmann, elinde not defteri ve dalgın bir ifadeyle kapıda duruyordu.

Lachlain'in sesi sanki oradaymışçasına Emma'nın zihninde yankılandı. "Hiç yolu yok, Harmann. Çocuğumuz olmayacak."

Aceleci Harmann çocukların doğumu için hazırlıklara başlamak istemişti çünkü ona göre, "küçük vampirler olacaksa özel ihtiyaçları olacaktı ve hazırlanmak için erken değildi". Sanki geç kalmış gibi huzursuzdu.

Lachlain Emma'yla ikisinin harika çocukları olacağına inanmıştı, Emma'nın güzelliğine sahip zeki kızlar ve onun öfkelerini almış yakışıklı, delişek oğlanlar. Önce inceden inceye üzölmüş fakat sonra Emma'nın yukarıda, yatağında uyuduğunu hayal etmişti. Emma'nın yanına gittiğinde tatminle içini çekecek, Lachlain onu içmesi için tatlı dille kandıracaktı.

Emma bunu hiç anlamamıştı... Bunu neden yapıyordu?

Lachlain'in düşüncelerini duydu: *Onu daha güçlü kılmalıyım.*

Uyurken onu seyrettiğinde çoğunlukla şöyle düşünüyordu: *Kalbin savunmasız bir şekilde göğsümün dışında yatıyor.*

Emma utançla kasıldı. Zayıflığı yüzünden Lachlain sürekli onun için endişeleniyordu, öylesine endişeleniyordu ki bazen bu onu hasta ediyordu. Lachlain o kadar güçlüyken Emma bir yükümlölüktü.

Lachlain onu sevdiğini söylememişti ama Emma onun kalbinin *Emmaline'*ine olan aşkla çarptığını biliyordu.

Çocuklar mı? Onun için *her şeyi* feda ederdi.

İntikamından vazgeçebilir miydi? Eğer vazgeçerse şu anda olduğu adamın kabuğundan ibaret kalırdı...

Rüya değişti. Lachlain karanlık, pis bir yerdeydi, ortalık duman ve sülfür kokuyordu, bedeni Emma'nın da hissedebildiği bir acı düğümü gibiydi. Lachlain önündeki iki vampirin kırmızı gözlerine bakmaya çalıştı ama parçalanmış gözleriyle zar zor görebiliyordu.

Kafası kel olan Zalim Ivo'ydu. Sarışın, uzun boylu olan ise, Lachlain'in derin nefretine bakılırsa... *Demestrius*'ydu.

Emma vampiri görünce gerildi. Neden ona tanıdık geliyordu? Neden Lachlain'in gözlerinin içine sanki... *Emma'yı* görür gibi bakıyordu?

Sonra ateş geldi.

Emma ağaçların arasından doğan Ay'ın sıcaklığına doğru yüzünü kaldırdı. Lachlain'le birlikte onu biraz daha ısıtmak için yaktığı küçük ateşin başına oturmuşlardı. Ulu Kinevane Ormanı'nın içinden esen meltem serindi.

Emma başkalarının bu romantik ortamdan hoşlanacağını biliyordu –iki insan baş başa Kuzey İskoçya'da çıtırdayan bir ateşin başında oturuyordu– ama Emma belli ki endişeliydi, Lachlain de öyle. Gözleri Emma'nın her hareketini takip ediyor, hiç şüphesiz gördüğü rüyayla ilgili ipuçlarını arıyordu.

Emma da bir ipucu olsa çok sevinirdi.

Günbatımına yakın bir saatte, gözlerinden akan sıcak yaşlarla yataktan fırlamıştı ve tüm şato bir yıldırım fırtınasıyla titriyordu. Lachlain yüzünde bir panik ifadesiyle onu kollarına alıp sarsarken adını bağırp durmuştu.

Ama Emma yine de rüyayı hatırlayamıyordu. Nix ona insanların kaldıramayacakları şeyleri hatırlayamadıklarını söylemişti. Peki, Emma'nın neredeyse şatoyu yıldırımlarla yerle bir edip sonra da hafızasından sileceği kadar kötü olan şey neydi? Tüm gece boyunca üzerindeki dehşet hissini atamamıştı. Başlarına geleceğini hissettiği bu bela ne kadar büyüktü?

"Bu kadar ciddi bir ifadeyle ne düşünüyorsun?" diye sordu Lachlain.

"Geleceği."

"Neden rahatlayıp şu anın tadını çıkarıyorsun?"

"Sen geçmişini bırakır bırakmaz yapacağım," diye cevapladı Emma.

Lachlain bitkince içini çekti ve bir ağaca yaslandı. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Başka bir şey hakkında konuşsak olmaz mı?"

"İşkence hakkında konuşmak istemediğini biliyorum. Ama Demestriu nasıl oldu da seni yakalamayı başardı?"

"Demestriu son Tahta Çıkış sırasında babamla karşılaştı ve onu katletti. Küçük kardeşim Heath içindeki öfkeyi dizginleyemedi. Demestriu'nun babamızı öldürüp sonra da metali ilk kez dövüldüğünden bu yana kuşaktan kuşağa aktarılan yüzüğünü çalmış olmasını takıntı haline getirdi. Demestriu'nun kellesini ve o lanet yüzüğü almak için yola koyuldu, onu izleyip izlemememiz veya yardım edip etmeyeceğimiz umurunda değildi."

"Korkmadı mı? Onunla tek başına yüzleşmekten yani."

"Emma, değişim zamanlarında eski hayatıyla yeni hayatını birbirinden ayıran bir çizgi çekildiğine inanıyorum. Çizgiyi geçersen bir daha asla eskisi gibi olamazsın. Heath'in nefreti onun çizgiyi geçmesine sebep oldu ve asla geri dönemedi. Kaderini iki olasılıktan birine bağladı: Ya Demestriu'yu öldürecek ya da bunu denerken ölecekti."

Sesini alçalttı. "Onu her yerde aradım ama Helvita esrarlı bir şekilde gizlenmiştir, tıpkı Kinevane gibi. Hayatım boyunca iz sürmeyle ilgili öğrendiğim her şeyi kullandım ve oraya yaklaştığıma inanıyorum. İşte beni o zaman tuzağa düşürdüler." Uzaklarda bir yere bakıyordu. "Bir yılan sürüsü gibi saldırdılar ve yok oldular ki

karşılık veremeyeyim. Sayıları çoktu." Yüzünü sıvazladı. "Sonradan öğrendim ki Heath'i sağ bırakmamışlar."

"Ah, Lachlain çok üzgünüm." Emma Lachlain'in uzattığı bacaklarının yanına oturmak için emekledi.

"Bu savaşın gereği ne yazık ki," dedi Lachlain onun kulağının arkasını okşarken. "Heath'den önce iki erkek kardeşimi kaybettim."

Ne kadar çok acıya tahammül etmişti. Bunların çoğu da Demestriu'nun eliyle hazırlanmıştı. "Ben tanıdığım kimseyi kaybetmedim. Furie dışında. Onun öldüğüne inanamıyorum."

Lachlain ateşe baktı.

"Ne oldu Lachlain?"

"Ölmüş olmayı diliyor olabilir," dedi en sonunda ama daha Emma bir şey söyleyemeden, "Furie elini yakan mıydı?" diye sordu. Emma'nın nefesi kesildi ve Lachlain elini tutarken ona baktı. "Birinin yakıldığını nasıl bildin?"

Lachlain parmak uçlarıyla clinin tersini okşadı. "Yara izini açıklıyor," dedi.

"Üç yaşındayken neredeyse güneş ışığına koşuyordum." Emma dersini olması gerektiği kadar iyi öğrenemediğini düşündü. Bura-dayken her gün gizlice, bir ışık hüzmesi bulup tenini ışığa maruz bırakıyordu. Yakınlarda St. Tropez'e tatil yapmaya da giderdi artık. Ama her seferinde ışığa biraz daha fazla tahammül edebiliyordu ve belki bir yüzyıl sonra alacakaranlıkta Lachlain'le birlikte yürüyebileceğini hayal ediyordu. "Yapılmasını Furie emretti."

Lachlain'in ifadesi sertleşti. "Sana öğretmek için başka bir yol bulamadılar mı? Bu klanda bir çocuğun canı yandığında hesabı sorulur."

Emma kızardı, utanmıştı. "Lachlain, Valkyrie'ler... farklıdır. Şiddet onları diğerleri gibi etkilemez ve inançları da sizinkilere

benzemez. Güçle ve savaşla beslenirler." Bir de alışveriş vardı ama onu konuyu saptırmaması için dile getirmemişti.

"Peki, o zaman sen neden bu kadar narınsın?"

Emma dudaklarını ısırdı, neden bu kadar kırılgan olduğuna inanmasına hâlâ izin verdiğini merak ediyordu. Artık değildi. Bu gece ona rüyalarını ve yeni aldığı kararı açıklayacaktı.

"Lachlain eğer beni geride bırakıp amacının peşinden gidersen, bil ki ben de kendi amacımın peşine düşeceğim."

Lachlain onun yüzünü okşadı. "Topluluğuna geri dönmek istediğini sanıyordum."

"Hayatımı sen ve Valkyrie'ler açısından düşünmek zorunda olmadığımın farkına vardım. Bir şeye başladım ve bitirmek istiyorum."

"Asla Emma." Gözleri mavi mavi parladı. "Ben gittiğimde bir vampir aramak üzere Paris'e dönmenin hiç yolu yok."

Emma kaşlarını kaldırdı. "Görünen o ki buna karşı çıkmak için buralarda olmayacaksın."

Lachlain kolunu tutup onu kendine çekti. "Hayır, olmayacağım. O yüzden geçmişte erkekler eşlerine ne yapıyorlarsa onu yapacağım. Geri dönene kadar seni hapsedeceğim."

Emma'nın ağzı açık kaldı. *Ciddi miydi?* Şu eski moda herif gerçekten ciddiydi. İki hafta önce olsa onun için mazeretler uydurur ve kendini onun yerine koymaya çalışırdı. Başından çok şey geçtiğine ve biraz hoşgörüyü hak ettiğine inanırdı.

Şimdiyse, ona söyledikleriyle hak ettiği bir bakış attı, kıvrılıp kollarından kurtuldu ve yürüyüp gitti.

Lachlain Emma'nın ardından uzun süre bakakaldı, ardından gidip gitmemesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Bazen onu çok fazla boğduğunu hissediyordu ve bu sefer yalnız bırakmaya karar verdi.

Böylece ateşle baş başa kalmıştı. Her ne kadar gelişme kaydetse de hâlâ ateş başındayken huzursuz oluyordu. Emma bunu asla bilemezdi. Ve neden Demestriu'nun yaşamasına asla izin veremeyeceğini de...

Gürültülü bir kükreme duyuldu. Lachlain ayağa sıçradı, vücudundaki her bir kas gerilmişti. Yabancı ses, kilometrelerce ötede yankılandı.

Başı yukarıda, ayakta durup ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sonra... fark etti.

Mermi gibi patikadan aşağı, Emma'nın ardından fırladı.

"Lachlain!" diye çığlık attı Emma, Lachlain onu kollarına alıp kaleye doğru koştururken. Dakikalar içinde onu odasına sürüklüyordu.

"Burada kal!" Odanın karşı ucuna atılıp kılıcını aldı. "Ne sebeple olursa olsun dışarı çıkma! Söz ver."

Kinevane topraklarına bir varlık girmişti ve bir metal ve çığlık gümbürtüsü arasında devasa kapıyı alaşağı etmişti.

Eğer onu geçerse...

"Ama Lachlain..."

"Lanet olsun, Emma. Burada kal." Emma hâlâ itiraz ederken terslendi. "Hiç aklına, korkmakta *haklı* olabileceğin geldi mi?"

Kapıyı Emma'nın dehşet içindeki yüzüne kapadı ve girişe koşturdu. Orada, gergin bir halde kılıcını tutarak bekledi...

Kinevane Şatosu'nun ön kapısı tarihte ilk kez yıkılmıştı.

Kapıyı tekmeleyene baktı... Parlayan teni ve sivri kulakları olan sarışın bir kadındı. Önce yere düşen kapıya sonra tekrar kadına baktı.

"Pilates," dedi kadın omuz silkerek.

"Dur tahmin edeyim. Regin?"

Kadın sırtıttığında bir başka Valkyrie önüne geçerek dosdoğru Lachlain'e ilerledi ve onu bakışlarıyla tarttı. "Aman aman," diye homurdandı gözünü kırparak. "Emma kendine bir kurt yakalamış." Gözleri Lachlain'in boynuna, Emma'nın daha önce içtiği yerde kalan ize kaydı ve sonra bakışlarını kaldırdı. "Hımm, onun ısırığını hak ettiğin bir madalya gibi taşıyorsun."

"Sen de kâhin olmalısın..."

"Ben önbelirlenimsel olarak yetenekli denemesini tercih ederim, teşekkürler." Eli öne çıkarak Lachlain'in bir düğmesini koparıp aldı, o kadar huzlydı ki bulanık bir hareket olarak göründü. Lachlain'in kalbine en yakın olanı almıştı ve bir an için ifadesi buz kesti. Ne demek istediğini anlatmıştı... İstese kalbini sökebilirdi.

Sonra elini açtı ve şaşkınlıkla nefes aldı. "Bir düğme!" Memnun memnun gülümsedi. "Ne kadar toplanam da yetmiyor."

"Burayı nasıl buldunuz?" diye sordu Regin'e.

"Bir telefon kablosu, uydu bağlantısı ve kâhinle," dedi Regin, sonra kaşlarını çatı. "Sen aradığın yerleri nasıl buluyorsun?"

"Ya bariyer?"

"Ah işte o gerçekten ciddi bir Kelt büyüsüydü." Başparmağıyla arabasını işaret etti. "Ama her halükârda yanımızda tanıdığımız en güçlü cadıyı getirmiştik." Ön koltukta oturan bir kadın neşeyle elini salladı.

"Bu kadarı yeter." Regin'e doğru ilerledi. "Evimizi terk edeceksiniz. Şimdi." Kılıcını kaldırdı ama bulanık bir hareket önünden geçti. Döndüğünde üçüncü bir Valkyrie'nin büyükbabasından kalma saatin üzerine zarif bir şekilde konduğunu gördü, saatin zincirleri kıpırdamamıştı bile. Yayına gerili bir ok Lachlain'e doğrultulmuştu. Lucia.

Önemli değildi. Bu yaratıkların gitmesini istiyordu, buraya tek bir amaçla gelmişlerdi. Kapıya hücum etti. Bir ok kılıcı tutan kolunu mermi gibi delip yırtarak çıktı ve taş duvarda on beş santimlik bir derinliğe gömüldü.

Lachlain'in kolundaki yırtılan tendon ve kaslar yüzünden kolu gevşedi. Kılıcı şingirdayarak yere düştü. Bileklerinden aşağı kan boşanıyordu. Döndü ve Lucia'nın yayına üç ok birden gerdiğini gördü, yay yatay duruyor ve boynunu hedefliyordu. Kafasını uçuracaktı.

Regin, "Neden geldiğimizi biliyorsun. Bu yüzden bu meseleyi çirkinleştirmeyelim," dedi.

Lachlain kaşlarını çatı ve Regin'in bakışlarını takip ettiğinde bacaklarının arasına uzatılmış keskin kılıcı gördü. İçeri girdiğini görmediği bir başka Valkyrie kılıcı, gölgelerin arasından uzatıyordu.

"Umalım ki Soğukkanlı Kaderin kılıcını öyle tutmuşken hapşırmasın," dedi Nix kıkırdarak. "Seni kuzucuk, yoksa gıcıklandın mı? Bana bir garip göründün de."

Lachlain yutkundu ve omuzlarının üzerinden geriye baktı. Kaderin'in gözleri bomboştu, bakışlarında sadece amaç vardı, hiç duygu yoktu...

Emma'nın onların yanına bir daha yaklaşmasına izin veremezdi.

Tam o anda Cassandra dümdüz olmuş kapıdan içeri girdi, Valkyrie'leri endişeyle süzüyordu.

Lachlain ona terslendi. "Neden buradasın?"

"Bu yaratıkların şatoya gelmeden önce köyden geçtiklerini, korna çalıp erkeklere laf attıklarını duydum. Kapının dümdüz edildiğini gördüm ve yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm..." Sesi kesildi, gözleri kılıcı gördüğünde fal taşı gibi açıldı.

Regin, "O nerede, Lachlain?" dedi.

Nix, "Onsuz gitmiyoruz," diye ekledi. "Yani eğer sürekli olay çıkaran konuklar istemiyorsan onu bize ver."

"Asla. Onu bir daha asla göremeyeceksiniz."

"Kaderin kılıcını kanıyla yıkamak üzereyken bunları söylemen cesurca," dedi Regin sırtarak. Sonra kulakları seğirdi ve sesi şeker gibi oldu. "Ama onu bir daha asla görmemizi istemediğini söylerken ne kastediyorsun?"

"Asla. Sizin vahşi topluluğunuzda büyüüp de nasıl böyle olabildiğini bilmiyorum ama onu bozmak için ikinci bir şansınız olmayacak."

Regin belli ki bu sözleri duyunca rahatlamıştı. Lucia yayını indirdi ve kapıya ilerledi, sanki daha az önce onu vurmamış, öldürmeye can atan bir Lykae'ye birkaç metre mesafede değilmiş gibiydi.

"Lachlain?" Emma merdivenlerin başından fısıldamıştı. Başını döndürüp Emma'nın kaşlarını çatıldığını gördü. Söylediklerini Emma duysun diye bir daha söylemesini istemişlerdi. "Başından beri beni ailemden ayırmayı mı planlıyordun?"

"Hayır, onları tanıyana kadar değil," diye açıkladı Lachlain sanki bu durumu daha da iyileştirmiş gibi.

Emma odaya bakındı, sonra halalarına baktı. O kapı yıkıldığından beri neler yapmışlardı? Sadece hayal edebilirdi...

Ve Cass burada ne halt ediyordu?

Emma, Lachlain'in arkasında duran, kılıcını çekmiş Kaderin'i gördü. "Kaderin," dedi, "Seni Annika mı gönderdi?" Kaderin ölümcül, yetenekli ve *duygusuz* bir suikastçıydı. Kusursuz bir ölüm makinesiydi, kurtarma görevlerinde yer almazdı. "Kılıcını indir, Kaderin."

Regin, "Aşağı in, Emma," dedi. "Kimsenin canı yanmasın."

"Kad, indir onu!"

Regin gönlüsüzce başını salladı ve Kaderin gölgelerin içine çekildi. Lachlain hemen merdivenlerden çıkarak Emma'nın yanına koştu ve elini uzattı ama Emma kızgın bir bakışla elinden kurtuldu. Lachlain şaşırılmış gibi görünüyordu.

Regin Emma'ya mahcup bir bakış attı. "Annika seni ondan kurtarmak istiyor sadece, Em," dedi.

Emma merdivenlerden inerek parmağını Regin'in suratına salladı.

"Yani Lachlain beni ailemden ayırmak istiyor, bu arada Annika da bana bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorma zahmetine bile katlanmadan yattığım adamı öldürmeye kalkıyor, öyle mi?" Bu insanlar ona eski Emma gibi davranıyor, herkes onu kontrol etme hakkına sahip olduğunu iddia ediyordu. Ve bu, artık geçerli bir durum değildi. "Acaba ben ne istiyorum?"

"Söyle," dedi Nix nefes nefese.

Emma Nix'e baktı. *Mecazi anlamda!* Ne istediğine dair hiçbir fikri yoktu...

"O seni arıyor." Bir vampir kapıdan içeri girmişti, gözleri Emma'daydı. Emma'nın ağzı açık kaldı. Valkyrie'ler tesadüfe değil kadere inanırdı. Ve bazen kader kurnaz olmaya zahmet etmezdi.

Başkaları da ortaya çıkarken Lachlain vampire atıldı. Cass yanında savaşmak için koşturdu. Emma sanki bunların hepsi yavaş çekimde oluyormuş gibi seyrediyor, vampirin kırmızı gözlerinin tekrar tekrar ona döndüğünü hissediyordu.

Aniden bacakları havaya savrularak sırtüstü yere düştü.

Lachlain ona çelme mi takmıştı? "Geri çekil Emma!" diye kükredi onu itip cilalı zeminde uzağa gönderirken. Emma kargaşaya bakarken vampirlerin ondan gözlerini ayırmadıklarını gördü.

Buraya onun için gelmişlerdi. Ya babası ondan haberdarsa? Onları Emma'yı bulmaları için mi göndermişti?

Ama kim...

Aniden rüyaları –kâbusları– gerçeklerle karıştı. Lachlain'ın anılatı.

Altın saçlı bir adamın görüntüsü belirdi. Demestriu. Lachlain'ın ızdırabını umursamaz gözlerle izliyordu.

Herkes yüzümün anneme benzediğini söylüyor ama Helene'nin kuzgun gibi kara saçları ve koyu renk gözleri vardı. Rüyaadaki adam sarışındı, kılıcı sağındaki bir kunda duruyordu ki bu da solak olduğunu gösterir.

Emma da solaktı.

Hayır. Mümkün değil.

Dışarıda şimşek çaktı. Bu kadardı, bundan sonrasını kadere bırakıyordu çünkü bundan beteri olamazdı. Babası Lachlain'e işkence etmiş olamazdı.

Lachlain'ın ateşe dair anıları bir asit banyosu gibi üzerinden aktı... Artık bu işkence sonsuza dek Emma'nındı. Lachlain'ın gazabı içinde kaynadı ve tıpkı Lachlain gibi sırf bu acıdan uzaklaşabilmek için kendini bu öfkeye bıraktı.

Titredi, fısıldayamıyordu bile. Zihni bulanıklaştı... Gerçeği kâbuslardan ayıramıyordu. Tıpkı Lachlain'ın derinlerde bir yerde, onun Demestriu'nun kızı olduğundan şüphelendiğini bilmesi gibi...

Canavarı olduğu gibi tanıdı. Baba. Hâlâ yerde yatıp titrerken öylesine yiğit, kusursuz bir biçimde dövüşen halalarına baktı, tüm zarafetlerini ve yırtıcılıklarını kuşanmışlardı. Demestriu, kraliçelerini ellerinden almıştı.

İğrenç parazit.

Yıldırımlar gürültüyle bir kez daha çaktı.

Her tarafta birileri dövüşüyordu ve Emma donakalmıştı. Ölüm korkusundan değil, acı ve ızdırapla. Damarlarında zehir gibi akan kanın öylesine çok istediği iki şeyi –Lachlain'le bir hayat ve topluluğunun sevgisi– tehdit ettiğini bilmenin getirdiği ızdırapla.

Bu destansı kahramanların, Emma'nın ne olduğunu bilmeden onu korumak için dövüşmelerini seyretmek Emma'yı öldürüyordu. Buna değmezdi.

Bir vampir yere düştü. Zevkle gülen Nix tepesine çöktü ve dizlerini adamın sırtına geçirip başını kaldırmak için saçlarını çekti ve boğazını kesti. Ölümcül darbesine hazırlanmıştı. Vampir, Emma'yı gördü ve ona doğru uzandı.

Emma kendini pis hissediyordu, damarları yanıyordu. Bunlara değmezdi.

Ama bunu düzeltebilirim. En azından iyileştirebilirim.

Nix onun bakışlarını yakaladı. Ona göz kırptı.

Artık anlıyorum.

"Ölecek miyim?" diye fısıldadı Emma.

"Umurunda mı?" diye cevapladı Nix, sesi, sanki yan yanaymışlar gibi Emma'nın kulaklarında çınladı.

"Seni arıyor," diye fısıldadı o yaratık, Emma'ya uzanırken.

"Ben de onu arıyorum." Emma aniden onun elini tutmak istedi ama çok uzaktı... Birden kendini ondan yarım metre uzakta buldu.

Başım dönüyor... Emma iz mi sürmüştü? Bir vampir gibi mi? İlk kez...

Nix yavaşça bıçağını kaldırdı ve Emma ileri doğru emekledi.

Lachlain'ın sert nefesini duydu, onu gördüğünü anlamıştı. "Emma," diye haykırarak ona doğru atıldı. "*Lanet olsun Emma, hayır!*"

Çok geçti. Tıpkı Heath'de olduğu gibi çizgi çekilmişti. Hayır, çekilmemiş, Emma'nın zihnine kazınmıştı. Bir şimşek kararını vurgularcasına çaktı. Bu, yapmak için doğduğu şeydi.

Elini uzattı. Gözleri vampirinkilerle buluştu.

Eve ne götürdüğünden haberin yok.

O yaratık –canlı kalan sonuncuydu– Emma’yı götürürken Lachlain öfkeyle kükredi. Anlayamıyordu. Emma o yaratığı mı aramıştı?

Nix’in omuzlarını tuttu. “Neden tereddüt ettin? Tereddüt ettiğini gördüm!” Başı düşene kadar onu salladı, bu arada Nix gülümsüyor ve “Heeeey!” diye haykırıyordu.

“Onu hangi cehenneme götürdüler?” diye gürledi.

Valkyrie’lerden biri Lachlain’in yaralı bacağına tekmeleyip büktü ve Nix’i bırakmasını sağladı.

Cass yeniden kılıcını kaldırdı. “İçeri girmelerine izin verdin!” diye çıktı Regin’e. “Kinevan’i savunmasız bıraktın.”

Regin, Lachlain’e doğru başını salladı. “Üvey annesinden kızını çaldı ve onu ailesinin korumasından uzaklaştırdı.”

“Kader işte,” diye ekledi Kaderin eğilip kesik vampir başlarından birer ödölmüş gibi dişleri toplarken.

“Emma’yı aldılar!” Lachlain duvara bir yumruk attı. “Nasıl bu kadar sakın olabilirsiniz?”

“Ben herhangi bir duygu hissedemem ve onların da üzölme lüksü yok,” diye açıkladı Kaderin. “Üzüntü tüm grubu zayıflatır. Emma’yı da. Ve başımıza dert açmayacağız.”

Lachlain öfkeyle titredi ve tümünü öldürme amacıyla döndü...

Aniden korkunç bir gürültü koptu. Kaderin kanlı dişleri bırakıp cebine uzandı ve telefonunu açtı. “Crazy Frog,” diye tısladı kapağını kaydırıp açarken. “Regin sen bir hainsin.”

Regin, Lachlain kafası karışmış halde dururken omuzlarını silkti. Nix esnedi ve “Bunu hep yapıyorlar,” diye fısıldadı.

“Hayır,” dedi Kaderin telefondaki kişiye. “Vampirlerle gönüllü olarak gitti.” Bu haberi, Lachlain’in telefondan gelen bağırtıları duymasına rağmen sanki hava durumunu sunar gibi vermişti.

Lachlain’in eli fırlayıp telefonu Kaderin’den aldı. En sonunda birileri olması gerektiği gibi tepki vermişti.

Annika. “Onu ne oldu?” diye bağırdı. “Seni köpek, ölmek için yalvaracaksın!”

“Neden onlarla gitsin?” diye haykırdı Lachlain. “Lanet olsun, söyle bana. Onu nasıl geri getireceğimi söyle!”

Annika telefonda cıyaktarken Kaderin, Lachlain’e başparmağını kaldırıp onu tebrik ettiğini gösterirken, “Sende kalsın,” dedi. Sonra o ve Cass’ın boş bakışları altında dört Valkyrie arabalarına binip sanki bir kutu çörek bırakmaya uğramışlar gibi şatodan uzaklaştılar. Lachlain arkalarından atıldı.

Yay bir kez daha ona doğrultuldu.

“Takip ederse vur onu,” diye emretti Nix

“Vur o zaman,” dedi Lachlain sinirle.

Nix ona döndü. “Sana yardımı dokunacak bir bilginiz yok ve sanırım gücünü koruman lazım, öyle değil mi?” Sonra diğer üçüne döndü. “Size, onu bu yolculukta geri alamayacağız demiştin.”

Ve gittiler.

“Lanet vampir onu nereye götürdü?” diye terslendi Lachlain telefona.

“Bil-mi-yo-rum!”

“Valkyrie’lerin onları evimize aldı.”

“Orası Emma’nın evi değil. Onu evi *burası*!”

“Hayır, artık değil. Sana yemin ediyorum, cadı, onu bulduğumda bir daha asla yanınıza yaklaşmasına izin vermeyeceğim.”

“Onu bulacaksın, değil mi? En değerli varlığının peşindeki bir avcısın. Daha iyisini isteyemezdim.”

Artık sesi sakın geliyordu, hatta huzurlu gibiydi. Lachlain onun *sırttığını* duyabiliyordu. “Evet, sen gidip onu bul ve ben de sana ne olacağını anlatayım. Onu buraya sağ salım getirdiğinde yeni evcil hayvanımın derisini yüzmek yerine kulaklarını kaşıyacağım.”

“Sen neden bahsediyorsun, kadın?”

Annika’nın sesi saf bir kötülükle doluydu. “Kardeşinin boğazı şu an ayağımın altında. Emma’ya karşılık Garreth.”

Hat kesildi.

31

Emma kendini karanlık bir sunaktaki kurban gibi hissediyordu. Vampir onu ağır ahşap bir kapının hemen önündeki karanlık bir koridora getirmişti. Kapıyı açtı ve onu öylesine kuvvetle içeri fırlattı ki Emma yere kapaklandı. İz sürdürdükleri için aklı karışan Emma düştüğü yerde kalakaldı, kemerli pencereler neredeyse altı metre yukarı uzanıyordu. Camlar cilalı obsidiyenden yapılmıştı ve üzerlerinde karanlık sanatların sembolleri altın kakmalar vardı.

Onu kaçıran vampir tek bir uyarıda bulunmuştu: “Kaçmayı deneme. Onun odalarında, ondan başka kimse iz süremez.”

Emma gözlerini pencereden ayırdı ve titreyerek dizlerinin üzerine kalkıp odaya baktı. Bir çalışma odasıydı –masanın üzerinde kâğıtlar vardı– ama kurumuş kanın keskin ve rutubetli kokusunu alıyordu.

Şatonun altındaki zindanlardan çılgık sesleri gelince Emma derhal ayağa kalkıp tedirginlikle yürütmeye başladı. Ne halt etmişti?

Pişmanlık duymasına fırsat kalmadan ateşin hatıraları geri döndü. Sahne, sanki orada bulunmuşçasına gerçekçiydi.

Lachlain’in ciğerleri alevlerle dolmuş ve bu, ateş büyürken bacaklarının derisinin yanmasından daha vahşi bir acı vermişti. Onlara asla acı içinde inlediğini duymanın zevkini tattırmamıştı. Ne ilk kez öldüğünde ne ikinci seferde ne de sonraki yüz elli yıl boyunca yarıp kül olduktan sonra taptaze bir cehenneme uyandığı

sayısız kerede. Nefreti aklını biraz da olsa başında tutan tek şeydi ve ona tutunmuştu.

Alevler yükseldiğinde nefretine sarılmıştı. Bacağının onu Emma'ya koştuktan alıkoyduğunu fark ettiğinde ve kemiği kırmak için kendini zorladığında da ona sarılmıştı, sonra... içindeki canavarı serbest bırakıp...

Emma başını tutup öğürdü. Lachlain yüzeyde onun, kendini kurtaracak olan kişinin kokusunu alana kadar nefretine tutunmuştu...

Sonra da Emma'nın onlardan biri olduğunu görmüştü.

Emma nasıl olup da Lachlain'in onu öldürmediğini, Emma'yı sahiplenme ve huzur bulma ihtiyacı ile karışık zihin bulanıklığı ve nefretine yenik düşmediğini anlamıyordu. Teri hâlâ yanarken nasıl olmuştu da onu saldırarak almamıştı?

Lachlain işkencesini anlatmak istememişti ve Emma bunun nedenini şimdi anlıyordu. Ona rüyalarından bahsetmesi gerektiğini biliyordu ama bunu nasıl anlatacağı? Artık nasıl bir işkence çektiğini anladığını, bunun herhangi bir canlının başına gelebilecek en korkunç şey olduğunu bildiğini mi söyleyecekti?

Ona bunu yapmanın babası olduğunu nasıl söyleyebilirdi?

Cehenneme gidesice, kötücül, iğrenç parazitler.

Neredeyse kusacaktı ama kendini tuttu. Lachlain'in bu yüzden ondan nefret edebileceğini sanmıyordu ama bu, tene değen küçük bir asit damlası gibi içlerini yakacaktı. Her zaman onları zayıflatacaktı. Babası, Lachlain'in neredeyse tüm ailesini yok etmişti, Lachlain'in belli ki çok sevdiği ailesini.

Artık Lachlain'in tahammül ettiği her şeyi, düşüncelerini, intikam yeminini biliyordu ve onunla intikamı yüzünden tartıştığı için utanıyordu.

Özellikle de şimdi bunu ondan sonsuza kadar esirgeyeceğini bildiği için.

Kararı kesindi. Kinevane'in soğuk taşlarında, çevresindeki hengamenin ortasında yatarken aklından çok şey geçirmişti. Korkunç utancı, efsanevi Valkyrie gururu ve en sonunda içinde kaynamaya başlayan onur duygusuyla alaşağı edilmişti. *Değersiz. Korkak. Zayıf. Korkak Emma.* Ama artık değil.

Çünkü –en şaşırtıcısı buydu– artık duyguları dengeye kavuştuğu ve açıkça düşünebildiği halde, *yine olsa aynı şeyi yapacağını* biliyordu.

Bunun hakkında ne kadar kararlı olduğunu fark etmek onu korkutuyordu. Evet, eski Emma zihninin arka tarafına çöreklenmiş, bu fikrin ne kadar aptalca olduğunu söylüyordu hâlâ: *Hey, taze etle kaplı pantolonumu beğendin mi? Peki, şu kaplanın kafesi nerede bakalım?*

Evet, gözü kara bir fikirdi.

Ama yeni Emma yaşayacak kadar aptal değildi, bunu umursamayacak kadar utanç içindeydi. Bunu, Lachlain ve topluluğuyla olan ilişkilerini yoluna koymak için yapmak zorundaydı.

Lachlain. Delicesine âşık olduğu koca kalpli kral. Ve Emma, onun için acımasızca dövülecekti.

Onun babası, onun yükü. Demestriu'yu katletmek için gelmişti.

Harmann onu özel havaalanına götürürken cehennem azabıyla dolu bir saat geçmişti, Lachlain dönüşüm geçirmemek için kendini zor tutmuş, o son derece ince sınırı geçmemek, aklını başında tutmak için çabalamıştı. Vampirler Emma'yı, Valkyrie'ler Garreth'ı almıştı.

Lykae laneti. Savaş alanına taşıdıkları güç ve cesaret her şeyi altüst edebilirdi ve bir şeye ne kadar değer verirlerse, içlerindeki canavar bunu korumak için o kadar çok serbest kalmak isterdi.

Emma'yı Demestriu'ya, Helvita'ya götürdüklerini düşünüyordu ama Ivo veya Kristoff da onu almış olabilirdi. Cass'a Uilleam ve Munro ile birlikte bulabildikleri kadar Lykae toplayıp Kristoff'un şatosuna gitmelerini söylemişti. Lachlain onun bunu yapacağını biliyordu. Emma gittikten sonra Lachlain'e tek bir bakış atmış ve en sonunda anlamıştı.

Peki ama ya Lachlain onu nereye götürdükleri hakkında yanı-
lıyorsa? Ya bu kez de Helvita'yı bulamazsa? Durumun korkunçlu-
ğunun farkına vardığında düzgün düşünemez oldu.

Durumun korkunçluğu. Garreth'ı da almışlardı. Bir şekilde yakalamışlardı. Bir şekilde mi? Lucia'nun yeteneği, Regin'in gücü, Nix'in hızı ve Kaderin'in buz gibi kötülüğünün kanlı canlı gösterisi sayesinde Lachlain düşmanı hafife aldığını anlamıştı.

"Garreth'ı aldılar," dedi Bowe'a. Harmann sisli İskoçya yollarında hızla ilerlerken arabadan telefon açmıştı. "Onu geri al."

"Lanet olsun. Bu, o kadar kolay değil, Lachlain."

O kadar kolaydı. Lachlain Garreth'ın serbest bırakılması istiyordu. Bowe acımasızlığıyla ünlü bir Lykae'ydi. "Onu... kurtar," diye kükredi.

"Yapamayız. Sana bunu söylemek istemezdim ama gardiyan olarak *tayfları* tutmuşlar."

Garreth, ailesinden kalan son kişi, kadim bir belanın gerisinde, delirmiş, vahşi bir varlığın ellerindeydi.

Ve... Emma onu bırakmıştı.

Bilerek bırakmıştı. Onu terk etmek için bilinçli bir çaba göstermişti ve bunu yapmak için lanet olası bir vampirin uzanan elini tutmuştu.

Pus.

Hayır, bununla mücadele etmeliyim. Tekrar tekrar Emma hakkında bildiklerini gözden geçirdi, bunu neden yaptığını anlayabileceği bir ipucu arıyordu.

Yetmiş yaşında. Üniversite eğitimi görmüş. Vampirler tarafından aranıyordu. Başından beri istedikleri oydu. Neden? Hangi hüzip? Annika onun ilkey annesi. Emma'nın gerçek annesi, dediğine göre Lidya kökenliydi. Helene. Güzelliğini ondan almıştı.

Havaalanına yaklaşırlarken güneş doğdu. Lachlain öfkeyle kük-
redi, güneşten nefret ediyor, onu bir daha asla görmek istemiyordu. Emma, yanında onu koruyacak eşi olmadan dışarlarda bir yerdeydi, şu anda açık araziye bırakılmış olabilirdi. Avuçları, batırıldığı tırnakları yüzünden kanıyordu, kolundaki yara tedavi edilmemişti.

Düşün! Onun hakkında öğrendiği her şeyi başa sardı. Yetmiş yaşında. Üniversite...

Kaşlarını çatı. Daha önce Lidyalı kadınlarla tanışmıştı. Emma gibi açık tenliydiler ama koyu renk saçlı ve kara gözlü olurlardı. Emma'nın açık renk saçları vardı ve gözleri maviydi.

O zaman babası da...

Lachlain donup kaldı. Hayır.

Mümkün değildi.

"Ya babam oysa?" diye sormuştu Emma.

Ve Lachlain cevap vermişti... Demestriu'nun tohumlarının da kötücül, iğrenç parazitler olacağını söylemişti.

Hayır.

Zihni, Emma'nın Demestriu'nun kızı olduğunu kabul etse bile, şu anda onun kontrolünde olduğu fikrini kabullenemiyordu, oraya Lachlain'in umursamaz sözleri yüzünden gitmiş olabilirdi.

Helvita'ya, ölmek için yalvaran kızını lime lime doğrarken gözünü bile kırpmayacak Demestriu'ya gitmeye zorlanmıştı.

Eğer Lachlain ona çabucak ulaşamazsa... Artık Helvita'yı sadece bulması değil, çabuk bulması gerekiyordu. Rusya'nın bu bölgesini karış karış aramış ve daha önce bulamamıştı. Son seferinde yaklaşmış olabilirdi, tam da hiç yoktan beliriveren bir düzine iz süren vampir onu fark edip alt edene kadar.

Rusya'ya uçup yeniden yaklaşması gerekiyordu.

Emma'nın yastığa dağılmış saçının Lachlain'i saran kokusunu hatırladı. Kokusunu asla unutmayacaktı, onu daha ilk tanıdığı anda bunu içine çekmişti. Bu anı, kokuyu kullanabileceğini hatırlatmak için zihninde canlanmıştı.

Onu bulabilirdi. Daha önce yapmıştı. Emma'ya yakın herhangi bir yere gittiği takdirde, dosdoğru Helvita'nın içine bile girebilirdi.

Emma'yı bulması kaderinde yazılıydı.

Gölgelerin içinden derin bir ses, "Haydi General'in neyin peşine düşmüş olduğuna bir bakalım," dedi.

Emma sesin geldiği yöne baktı. Daha bir an öncesine kadar odada yalnız olduğunu biliyordu ama şimdi, daha lamba yakılmadan önce onun, masasının arkasına oturduğunu görmüştü. Işık, kırmızı gözlerde parladı.

Etrafından güç akıyor gibiydi ve Emma'ya sanki bir hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Emma gündeğumunun üzerinden saatler geçene dek bu tüyler ürpertici şatonun içinde, aşağıdan sıklıkla yükselen çığlıkların arasında, tek başına beklemek zorunda bırakılmıştı. Bu süre içinde sakinleşmiş ve kararı netleşmişti. Halalarının büyük bir savaş öncesi hissettikleri şeyi hissediyordu. Artık bunu öyle ya da böyle bitirmeyi sabırla bekliyor ve bu odadan içlerinden sadece birinin canlı çıkacağını biliyordu.

Demestriu bir muhafız çağırdı. "Ivo döndüğü zaman içeri girmesine izin vermeyin," diye emretti vampire. "Hiçbir sebeple. Kızı bulduğunuzdan bahsetmeyin. Eğer bahsederseniz senelerce iç organlarınız olmadan dolaşırsınız."

Pekâlâ. Emma İrfan içinde oldukça popüler olan tehditleri duyarak büyümüştü -şöyle yaparsan diye başlayan ve sonra böyle olur diye biten pek çok çeşidini- ama bu herif gerçekten iyiydi.

Demestriu kapının ardında belirerek muhafızın ardından kapıyı kapadı.

Yani... burada kimse iz süremiyordu ve artık kimse dışarı çıkamayacaktı öyle mi?

Demestriu sandalyesine döndüğünde yüzündeki şaşkınlık ifadesi çoktan yok olmuştu. Emma'yı umursamaz bir tavırla süzdü. "Yüzün tıpatıp annene benziyor."

"Teşekkür ederim. Halalarım bunu hep söylerdi."

"Ivo'nun bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum. Arama sırasında düzinelerce askerimizi feda ettiğini de... Sadece İskoçya'da üç tane. O yüzden yaklaşmaya çalıştığı şeyi elinden almaya karar verdim. Kızımın peşinde olacağını hiç düşünmemiştim."

"Bu herif benden ne istiyor?" diye sordu Emma bu konu hakkında iyi bir fikri olmasına rağmen... Dehşetengiz şeceresinin farkına ancak varmıştı.

"Ivo yüzyıllardır gözünü tacıma dikmiş, dolaplar çeviriyor. Ama İrfan'ın kutsal kabul ettiği en önemli şeyin soy olduğunu da biliyor. Soylu bir bağı olmadan yönetime geçemeyeceğini biliyor ve sonunda bir tane buldu. Benim kızımda."

"Yani seni gebertip beni de kendisiyle evlenmeye zorlayabileceğini mi düşündü?"

"Aynen öyle." Düşünceli bir duraksamadan sonra, "Neden beni daha önce aramadın?" diye sordu.

"Babam olduğunu daha sekiz saat önce öğrendim."

Demestriu'nun gözlerinden bir duygu kırıntısı gelip geçti ama o kadar hızlı olmuştu ki Emma bunu hayal ettiğini sandı. "Annen... sana söylemedi mi?"

"Onu asla tanımadım. Ben doğduktan hemen sonra öldü."

"O kadar erken mi?" dedi kısık bir sesle, sanki kendi kendine konuşur gibi.

"Babam hakkında -senin hakkında- Paris'te bilgi arıyordum," dedi Emma nedense onun kendini daha iyi hissetmesi için.

"Orada annenle birlikte yaşamıştık. Yer altı mezarlarının üzerinde."

Lachlain'in pençeleriyle kazarak kaçtığı yer altı mezarlarından bahsettiğinde Emma'nun ona karşı hissedebileceği her tür iyi duygu bir anda silindi.

"Gözlerin nasıl da gümüşü parlıyor, tıpkı onunkiler gibi." Demestriu'nun kırmızı bakışları ilk kez Emma'yı ciddiyetle süzmüştü.

Rahatsızlık verici bir sessizlik oldu. Emma etrafına bakarak Regin ve Annika'nın ona verdikleri eğitimi hatırlamaya çalıştı. Cassandra'yla kapışmak da önemliydi ama bu canavar ondan çok fazlasıydı.

Kaşlarını çattı. *Eğer o bir canavarsa ben de öyleyim.*

Hey, yaşamam gerekiyorsa. Bu odadan sadece birinin çıkacağını düşünmüştü. Artık bundan da emin değildi.

Duvarlarda silahlar vardı. Çaprazlama asılmış kılıçlar. Kınlarının içinde olanlar daha kolay paslanırdı. Pas, zayıflık demektir. *Kınında durmayan bir tane bulmam gerek.*

"Otur." Emma gönülsüzce oturduğunda bir sürahi kan kaldırdı. "İçer misin?"

Emma başını sallayarak reddetti. "Kiloma dikkat ediyorum."

Demestriu ona aşağılayıcı bir bakış attı. "Bir insan gibi konuşuyorsun."

"Eğer bana bunu her söyleyenden bir dolar alsaydım..." İcini çekti.

"Belki de sadece birlikte olduğun Lykae'den içiyorsundur."

Emma, yapabilse bile reddetmenin bir anlamı olmadığını düşündü ve omuzlarını dikleştirdi. "İçtim."

Demestriu kaşlarını kaldırdı ve ona yeni bir ilgiyle baktı. "Ben bile onun gibi bir ölümsüzden içmeyi reddettim."

"Neden?" diye sordu Emma öne doğru eğilerek, merakına yenilmişti. "Bu annemin halalarımın verdiği tek talimattı... Asla yaşayan bir kaynaktan içmeyecektim."

Demestriu kanla dolu kupasına baktı. "Birinden öldürene dek içersen, her şeyini alırsın... Ruhunun dibine dek. Bunu yeteri kadar yaparsan ruh çekirdeği gerçek olur. Tadını alabilirsin. Kalbin kapkara olur ve gözlerin öfkeyle kırmızıya döner. Bu bir zehir ve bunun açlığını çekeriz."

"Ama bir kaynaktan içmekle onu öldürmek tamamen farklı. Neden öldürmemem için uyarmakla yetinmediler?" Bu durum gerçekdiydı. Oturmuş sohbet ediyorlardı ve aralarındaki gerilime rağmen birbirlerinin sorularını cevaplıyorlardı, tıpkı Hannibal Lecter ve Clarice'in hapishane sahnesi gibiydi. *Saygılı ve nazik...* "Peki, bu anılar neden bana geliyor?"

"Bu karanlık yeteneğin var mı?" Kısa bir kahkaha attı ama içinde mizah duygusu yoktu. "Bunun kan bağı ile geçeceğinden şüphelenmiştim. Sanırım bu, bizim soyumuzu İrfan'ın ilk kaosu sırasında kral yapan şeydi. Bende var. Kristoff'ta da var. Ve dönüştürdüğü her insana da bunu geçirdi," diye ekledi küçümsemeyle. "Ama sen

bunu benden miras aldın demek." Kaşlarını kaldırdı, sanki hâlâ ona inanamıyordu. "Annen de öyle olmasından korkmuştur. Canlıları ölümüne içmek seni delirtir. Ölümüne içmek ve anılarını almak hem delirtir hem güçlü kılar."

Emma omuz silkti, *delirmiş gibi* hissetmiyordu. Gerçi uykusunda bir kaleyi neredeyse yerle bir ediyordu ama yine de... "Ben öyle hissetmiyorum. Başıma başka şeyler de gelecek mi?"

Demestriu şaşırmış gibiydi. "*Hatıralar yeterli değil mi?*" dedi, sonra kendini topladı. "Kanlarını, canlarını ve tüm deneyimlerini almak... İşte bu seni gerçek bir vampir yapar. Bilgileri ve güçleri için ölümsüzleri arardım ama aynı zamanda zihinlerinin gölgelerinin acısını çektim. Senin için, böylesine çok anısı olan birinden içmek... ateşle oynamaktır."

"Bunun ne kadar doğru olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

Demestriu kaşlarını çatı, bir an için düşündü ve "Lykae'yi yer altı mezarlığına hapsetmemiş miydin?" dedi.

"Kaçtı," dedi Emma kibirle.

"Ah, ama şimdi onun işkencesini hatırlıyorsun, öyle mi?"

Emma yavaşça başını salladı. İçlerinden biri ölmek üzereydi. Konuşmayı, öğrenmek için can attığı cevaplar için mi yoksa biraz daha yaşayabilmek için mi uzatıyordu? Neden Demestriu da ona uymuştu?

"Bunun gibi on bin tane anının zihnine yapıştığını hayal et. Kurbanının ölümünü tattığını düşün. Onun peşine düştüğünden, yakaladığın ana gelinceye kadarki anları, bir çıtırtıyı duyduğunda mazeret buluşunu, meltemin estiğini söylediğini hayal et. Ensesindeki tüyler diken diken olduğu için kendine aptal dediğini." Emma'nın ardındaki bir noktaya baktı. "Bazıları yolun sonuna geldiğine inanmayı reddeder. Diğerleri yüzüme bakar ve onları neyin avladığını bilir."

Emma titredi. "Bu yüzden ızdırap mı çekiyorsun?"

"Evet." Parmaklarıyla masaya vurdu ve bir yüzük Emma'nın dikkatini çekti. İç içe geçmiş iki kurt.

"Bu Lachlain'in yüzüğü." Ölmüş babasının elinden çalınmış yüzük. *Babam, onun babasını öldürdü.*

Demestriu, boş boş bakan kırmızı gözleriyle yüzüğü süzdü. "Galiba öyle."

Aklını kaçırmıştı. Ve Emma istediği sürece onunla böyle uzun saatler boyunca konuşacağını biliyordu çünkü... adam yalnızdı. Ve çünkü bunların Emma'nın son saatleri olduğuna inanıyordu. "Valkyrie ve Sürü arasındaki geçmişi düşününce nasıl oldu da Helene'yle birlikte oldunuz?"

Kasvetli yüzünde uzaklara dalmış bir bakış belirdi ve sanki gündelik bir şeyden bahsedermiş gibi konuşmaya başladı. "Ensesi iki elimin arasındaydı ve boynunu kırmak üzereydim."

"Ne kadar... romantik." *Tam torunlara anlatılacak bir hikâye.*

Demestriu onu umursamadı. "Ama bir şey beni engelledi. Onu bıraktım ama sonraki aylarda tereddüt etmeme neyin sebep olduğunu bulmaya çalışarak onu izledim. Zamanla benim gelinim olduğunu anladım. Onu kaçırıp evinden aldığımda benim içimde iyi bir şeylerin olduğuna inandığını söyledi ve yanımda kalmayı kabul etti. Bir süreliğine haklı çıktı ama sonunda bunu canıyla ödedi."

"Nasıl? Nasıl öldü?"

"Duyduğuma göre kahrından. Benim yüzümden. Bu yüzden o kadar çabuk pes etmesine şaşırdım."

"Anlamıyorum."

"Annen sadece yaşayan bir kaynaktan değil, kan içmemi tamamen engellemeye çalışıyordu. Hatta beni insanlar gibi yemeye bile ikna etti, yiyecek ihtiyacı olmamasına rağmen bunu kolaylaştırmak

için bana katılıyordu bile. Sonra, tam da tacımı Kristoff'a kaptırmak üzereyken senin haberini aldım. Savaşta eski usullere geri döndüm. Tacımı korudum ama onunla kazandığım her şeyi kaybettim. Dayanamamıştım. Helene gözlerime bir kez baktı ve beni terk etti."

"Hiç beni merak etmedin mi?" dedi Emma, sesi sanki bu onun için çok önemliymiş gibi çıkmıştı.

"Senin zayıf ve yeteneksiz olduğunun söylentileri kulağıma çalındı, her iki türün de en kötü yanlarını almıştın. Ölümsüz halini alana kadar hayatta kalabileceğini bilseydim bile asla peşine düşmezdim. Hayır, bu tamamen Ivo'nun fikriydi."

Emma irkilirmiş gibi yaptı. "Ah, bu canımı yaktı." Ama aslında bu gerçekten canını acıtmış, gittikçe artan öfkesine eklenmişti. "Kaçak bir baba, bak işte bu gerçekten kötü." Emma, Demestriu ayaklanırken sessizleşti, vitrayların önünde dururken, altın rengi saçlarında yoğun bir ışık parlıyordu. Emma'yı büyülüyordu. İşte, babası karşısındaydı ve dehşet vericiydi.

Demestriu ona bakarken içini çekti, sanki geçmişten gelen bir hayalet veya bir soylu görmüyor, sadece kolay bir avın tadını çıkarıyordu. "Küçük Emmaline, buraya gelmek yapabileceğin en son hataydı. Vampirlerin, ödülleriyle aralarında duran her ne olursa olsun bunu kesip atabileceklerini, her şeyin ikinci plana atılabileceğini biliyor olmalıydım. Benim ödülüm tacımı korumak. Sen, Ivo ve diğerlerinin sömürebileceği bir zayıflıksın. O yüzden artık önemsiz birisin."

Kıza acıtacağını bildiğin yerden vur. "Senin gibi bir sülük bile beni istemiyorsa... kaybedecek bir şeyim kalmamış demektir." Emma ayağa kalkıp elleriyle pantolonunun üzerindeki tozları silkti. "Her halükârda bana uyar. Buraya seni öldürmeye gelmiştim."

"Yok canım, öyle mi?" Bu kadar eğlenmiş görünmemeliydi.

Tüylerini diken diken eden gülümsemesi, Demestriu iz sürüp ortadan yok olmadan önce Emma'nın gördüğü son şey oldu. Duvardaki kırı olmayan kılıca atıldığında hemen arkasında onu hissetti. Kılıcı kapıp yere çömeldi ama Demestriu dört yanında belirip kayboluyordu.

Emma saldırmaya kalktı ancak beceremedi... Değerli saniyelerini harcamıştı. Sonra dönüp en iyi yaptığı şeyi yaptı -kaçmak- ve onu şaşırtmak için çevikliğini kullandı.

"Gerçekten çeviksin," dedi Demestriu önünde belirirken. "Emma kılıcını hızla sapladı ama Demestriu kolaylıkla bu saldırıyı bertaraf etti. Tekrar atıldığında kılıcı elinden alarak yere fırlattı.

Emma neler olduğunu fark ettiğinde midesi düğüm düğüm oldu. Onunla oynuyordu.

Lachlain Rusya'daki büyük ormanda, yüz elli yıl önce tek başına durduğu yerde duruyordu. Harmann'la birlikte birkaç saat önce gelmişler ve Lachlain'in yakalandığı yeri bulmak için zorlu arazide bir pikapla dolaşmışlardı. Yollar geçit vermez hale geldiğinde Lachlain Harmann'ı geride bırakmıştı. Her ikisi de Lachlain bir kez Emma'nın kokusunu aldığı anda Harmann'ın onu takip edemeyeceğini biliyorlardı.

Bu kadar zaman geçmesine rağmen Lachlain o noktayı tam tamına bulmuştu. Ama şimdi, etrafta dolaşarak, çevresinde Emma'yla ilgili bir ipucu arıyor ve kararının yanlış olmasından korkuyordu. Helvita'yı şimdiye dek bulan olmamıştı. Ve Lachlain de bu ormandan kardeşini kurtaramamıştı.

Bu kararı vermesi Emma'nın yaşamına mal olabilirdi.

Ancak... *buradaydı.*

Onu ilk bulduğu geceki gibi dizlerinin üzerine çöküp kokusunu almıştı. Kilometrelerce uzanan arazide kılıcı sırtında, kalbi çarparak koştu. Dik bir tepeyi tırmandı ve aşağı baktı.

Helvita tam önündeydi. İssiz ve tekinsiz.

Güneşin altında Lachlain dosdoğru ilerledi. İnce bir duvarı aştıktan sonra kırık dökük siperleri geçti ve boş patikada yürüdü. En sonunda burayı bulmuş olmak onu heyecanlandırmamıştı. Bu daha ilk adımdı.

Emma'nın sesinin soluk bir yankısını duyunca donup kaldı ama nereden geldiğini anlayamadı ve sözcükleri çıkaramadı. Şato çok yakınındaydı ve Emma bu izbe yerin içinde bir yerdeydi.

Emma'nın neden buraya geldiğini, böylesine delice bir şeyi neden yaptığını anlayamıyordu.

Demestriu'yu rüyasında mı görmüştü? O korkunç gece bir rüya mı görmüştü? Bununla ilgili sakın davranmaya çalışıyordu ama eşi bu şatonun içinde yeryüzünde yürümüş en kötü ve güçlü yaratıkla karşı karşıyaydı. Emma o kadar narindi ki. *Korkmuş* muydu?

Hayır, bunları düşünemezdi. Onu bulmuş, hâlâ hayatta olduğunu öğrenmişti. Eğer akli başında, ölçülü ve *olasılıkları* hesaplayarak adım atarsa onu kurtarabilirdi.

Vampirlerin her zaman kazanmasının bir sebebi vardı. Ve Bowe bunu hep yanlış anlamıştı. Vampirler kazanıyordu çünkü Lykae'ler kendi canavarlarına hükmedemiyor ya da ona gönülden teslim oluyorlardı.

Emma masanın üzerinden geriye sıçradı ve Demestriu'nun uzanmış pençelerinden kıl payı kaçtı, vampir masayı sanki bir kâğıt parçası gibi şeritlere ayırırken inanmaz gözlerle bakıyordu.

Ahşap, parçalara ayrılıp yere devrildi.

Emma daha onun ortadan kaybolduğunu bile fark edemeden Demestriu arkasında belirdi. Kaçmaya çalıştı ama vampir, tenini yırtarak onu yanından pençeledi. Ardından sanki bir bez bebek gibi Emma'yı kolayca önünde kaldırdı. Yan tarafından ve bacağından kan fışkırırken Demestriu kollarını boynuna sardı.

Boynunu kırmak için.

"Hoşça kal, Emmaline."

Benim için kalkan görevi görüyor.

Emma derin bir nefes aldı ve çığlık attı. Üzerlerindeki kalın kara cam patlayarak parçalara ayrıldı. İçeri güneş ışığı doldu. Emma, bedenini örtü gibi kullanmak için Demestriu'ya sarındı ve Demestriu kaçmaya çalışırken ona karşı koydu ama yarılmaya başladığında bile çok güçlüydü. İkisini birlikte gölgelere çekti.

Kılıcın olduğu yere.

Emma atılıp kılıcı aldı ve Demestriu'nun arkasında ayağa kalktı. Kılıcı sokup kaburgalarının arasından etini keserken neredeyse öğürecekti ama öğretildiği gibi kendini, kılıcı rakibinin içinde çevirmeye zorladı.

Demestriu düştü. Emma kılıcı çekip çıkardı ve ikinci kez saplamak için ona doğru atıldığında, vampirin gözlerinde büyük bir şokla ona baktığını fark etti.

Zorlanarak bir dizinin üzerinde doğrulduğunda Emma korkarak, yapabildiği kadar sertçe kılıcı saplayıp kalbine itti. Uyguladığı güçle Demestriu sırtüstü düştü ve taşlara yığıldı.

Göğsüne saplanmış kılıçla kıvranıyordu. Böyle ölmezdi. Emma, kafasını kesmesi gerektiğini biliyordu. Başka bir kılıca doğru topallayarak ilerledi ve titreyerek asılı olduğu yerden çıkardı; hâlâ biraz önce olanlara ve birazdan olacıklara inanamıyordu. Döndüğünde yüzünü buruşturdu. Demestriu'nun siyah kanı bir gölet oluşturmuştu ve onun üzerinden geçmesi gerekecekti.

Demestriu'nun yüzü değişiyor, yumuşuyor, daha az korkutucu görünüyordu. Yüzündeki karanlık gölgeler dağılıyordu.

Gözlerini açtı... gökyüzü kadar maviydiler.

"Beni azat et."

"Yaa, tabii."

"Hayır... demek istediğim... öldür beni."

"Neden?" diye bağırdı. "Neden böyle dedin?"

"Açlık uzaklaşıyor. Anılar uzaklaşıyor. Benden duydukları dehşetin anıları yok artık."

Kapı vuruldu.

Demestriu bağırdı. "Bizi yalnız bırakın." Sonra ona döntüp kısık bir sesle konuşmaya devam etti. "Kafamı kes. Göğsümü ve bacaklarımı ayır. Yoksa her şeye rağmen canlanabilirim. Furie'nin hatası."

Furie mi? "Onu öldürdün mü?" diye cıyıkladı Emma.

"Hayır, işkence görüyor. Bu kadar uzun dayanmaması gerekiyordu."

"Nerede?"

"Hiç bilmiyorum. Bu işi Lothaire halletti. Kafa, göğüs, bacaklar."

"Düşünemiyorum." Volta atıyordu. Freyja aşkına, Furie yaşıyordu.

"Emmaline, yap şunu!"

"Bana bak, elimden gelenin en iyisini yapıyorum!" Darth Vader havasına bürünmemesi, onu nasıl gerçekten öldürebileceğinin talimatlarını vermemesi gerekiyordu. Başını kesebilirdi ama ya bacakları ve göğsü? Gerçekten o kadar güçlenmiş miydi? "Ve sabırsızlığının yardımı dokunmuyor!"

"Annen kahrından öldü çünkü bunu durduramadık. Sen yapabilirsin."

Emma derin bir nefes alarak onun önünde durdu, kılıcın kabzasını okşuyordu. Evet, beyzbol oynar gibi. *Hiç beyzbol oynamadın ki seni ucube. Kaderin kılıcını hep geveşek tutar, bilekleri akar gibi hareket eder. Ben hiç de Kaderin gibi değilim. Vampir gibi düşün. Senin ve tek aşkınla ailen arasında duran şey ne? Üç tane temiz kesik. Üç kere kılıç sallama.*

Demestriu ne kadar yalvarırsa bunu yapmak bir o kadar zorlaşıyordu. Gözleri berraklaşmış, yüzündeki kötülük akıp gitmişti. Artık kötü görünmüyordu. Sadece acı çeken bir yaratıktı. Emma

yanında diz çöktü, kanı umursamamıştı. "Bir çeşit rehabilitasyona ne dersin..."

"Yap şunu, kızım." Dişlerini gösterdiğinde Emma geri sıçradı. Kapı bir kez daha çalındı. "İçeri doğru iz süremezler ama o kapıyı kırabilirler... Ve yaptıklarında seni yakalayıp yem niyetine kullanacaklar... ta ki sen üzüntünden ölene dek. Ya da Ivo seni öldürüp dönüştürecek."

Ah, hayır.

"Ben kan içecek ve iyileşeceğim. Geri dönüp o Lykae'yi öldürene kadar durmayacağım. Tüm klanını katledeceğim."

O benim de klanım. Kapı artık bel veriyordu, etrafa ahşap parçacıkları uçuşuyordu. İçgüdü fısıldadı: Koru.

"Bunu yapmak zorunda olduğum için gerçekten üzgünüm."

Demestriu'nun dudaklarında bir gülümseme belirdi ve acı dolu bir sırtmaya dönüştü. "Benzersiz Emma... Kralların katili."

Emma kılıcını kaldırdı ve hizaladı, gözlerinden akan yaşlar bacağından fışkıran kan gibiydi.

"Bekle Emma, önce kafa, lütfen..."

"Ah, benim hatam." Uysal, yumuşak bir edayla gülümsedi. "Hoşça kal... baba."

"Şeref duydum."

Gözlerini kapadı ve Emma kılıcı savurdu. Onu bayıltacak kadar güçlü savurmuştu ama ne yazık ki kılıç başarısız oldu, o kadar körleşmişti ki kafayı koparana kadar üç kez daha savurmak zorunda kaldı. Daha bacaklarına gelmeden kana bulanmıştı.

Tam son parçayı halletmişken kapı patlayarak açıldı. Emma tısladı.

Ivo. Onu Lachlain'in hatıralarından hatırlıyordu. Bir kez daha kılıcını kaldırdı. Hazır buralara kadar gelmişken...

Neden ona öyle, sanki gözleri Emma'ya yapışmış gibi bakıyordu? Sanki Emma'ya ölümcül avı yüzünden bayılmıştı. Tüyler ürpertiçiydi. Emin olamaz bir sesle, "Sen gerçekten Emmaline misin?" diye sordu.

Arkasındaki kapıda daha fazla vampir ortaya çıktığında Emma bir gün için tek katliamın yeterli olabileceğini düşündü. Demestriu'nun parmağından Lachlain'in yüzüğünü çekip aldı ve sırtını dikleştirdi. Myst her zaman, "Koca bir Roma lejyonunu hadım edip etmemen değil, bunu yapabileceğine inanıp inanmadıkları önemlidir. Algı her şeydir," derdi.

Aslında sahip olmadığı bir güçle çınlayan sesiyle, "Ben Emma'yım," dedi. *Sahiplen. Sahiplen.* "Kral katili."

"Böyle olacağını biliyordum." Ona doğru ilerledi. "Biliyordum."

Emma o korkunç kılıcı sanki Excalibur gibi kaldırdı. "Daha fazla yaklaşma, Ivo."

"Seni aradım, Emmaline. Varlığının söylentilerini duyduğumdan beri yıllar boyunca seni aradım. Benim kraliçem olmanı istiyorum."

"Bunu çok sık duyuyorum," dedi Emma yüzünü kolunun yeline silerken. İki seçeneği vardı. Ya onların eline ya da pencereden çıkarak dışarıdaki güneşin kucığına düşecekti. "Ama çoktan başka birisinin teklifini kabul ettim."

Belki iz sürebilirdi, bunu kavgadan beri yapmamıştı ama lanet olsun bir kez becermişti işte. Dışarı atladığında daha yere düşmeden yok olabilirdi. Teoride. Ama Demestriu'nun saldırısından sonra zayıf düşmüştü. Lachlain'e gidemezdi. Kan kaybediyordu. *Geçen sefer sadece birkaç santim ilerledin, dünyanın öbür ucuna gitmedin...*

İz sürmede şansı ikiye birdi. Yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Bahsi kabul edecekti... Ama saldırdıklarında zayıfça tısladı ve atladı.

Uçuyordu! İz sürüyordu! Hayır...

Bir çalılığın içine düştü. Güneşin altında yapraklar havalandı. Emma ayağa kalkıp korunacak bir yer bulmak için koştu. Acıyla gözlerini kapadı ve nehri düşündü... Hâlâ düşünüyordu. Nehir! Serinlik. Islaklık.

Teni alev aldı.

Lachlain Emma'nın çığlığı kulak zarını zedelerken sesi takip etmeye çalışıyordu. Sonra ses şatonun içinde son bir kez yankılanıp yok oldu. Lachlain'in kalbi sesle birlikte durmuş gibiydi ama sese doğru atıldı ve dönen merdivenlerden çıktı. Lachlain tırmanırken Demestriu'nun odalarının şatonun üst kısımlarında yer aldığını hatırladı.

Artık sadece kendi nefes sesini duyuyordu. Emma'nın kokusunu almaya çalıştı ama şatonun içindeki inanılmaz miktardaki kan kokusu diğer tüm kokuları bastırıyordu.

Üst katın sahanlığında durup gölgelere saklandı. Ölümün eli kulağında idi. Neredeyse kapıya varmıştı. Onu kurtaracak, buradan uzağa götürecekti...

Gözünün önündeki sahneyi zar zor kavrayabildi. Demestriu parçalanmış bedeniyle yerde yatıyordu.

Ivo'nun pencereye, bir güneş hüzmelerinin içine doğru sanki hazinesini kaybetmiş gibi atıldığını gördü. "Hayır!" diye bağırdı. "Güneşe değil!" Geriye çekildi. "İz sürdün!" Cildini ve sonra körleşmiş gözlerini ovalarken belirgin bir şekilde rahatlamıştı.

Ivo iki hizmetkârına döndü. "Yaşıyor! Şimdi videoyu getirin. Onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum!"

Lachlain şaşkınlıktan donakalmıştı. Emma güneşe atlamış olamazdı...

Odaya atılıp pencereye koştu ama sadece açık araziye görebildi. Gerçekten yok olmuştu. Zihni karman çormandı. Gerçekten

Demestriu'yu öldürmüş müydü? Güvenli bir yere kaçabilmiş miydi? Kinevane'e mi gitmişti?

Ardından bir kılıcın çekildiğini duydu.

"Ölümden mi döndün?" dedi Ivo zevkle.

Lachlain döndüğünde Ivo'nun bitişik odaya açılan kapıya baktığını gördü, belli ki diğerleri oraya geçmişti. Bir *videoyu* almak için mi? Lachlain gizli kayıt yapmaya yarayan izleme kameraları olduğunu öğrenmişti. "Kendi kralını mı gözetliyordun?"

"Elbette. Neden modern zamanların nimetlerinden mahrum kalalım?"

"Ama şimdi tek başınasın." Lachlain keyifle köpek dişlerini yaladı. "Benimle yalnız savaşman gerekiyor. Bir düzinesinin yardımıyla değil. Tabii iz sürüp kaçmak istemiyorsan."

Lachlain eve dönmeye can atıyordu ama Ivo'nun Emma için ciddi bir tehlike olduğunu fark etmişti. Demestriu'yu öldürmek için Lachlain'e ihtiyaç duymamıştı -belli ki bunu kendi başına becermişti- ve Lachlain'in Emma'yı kurtarmasına gerek yoktu. Ama Ivo'nun bakışlarını görünce onun Emma'yı avlamak için sonsuza dek emrindekileri işe koşacağını anlamıştı.

Ivo bakışlarını Lachlain'in yaralı koluna çevirdi ve rakibini tarttı. "Hayır, bu sefer kalıp dövüleceğim," dedi. "Duyduğuma göre kızın senin olduğunu sanıyormuşsun."

"Buna hiç şüphe yok."

"Kimse yapamazken benim ezeli düşmanımı öldürdü ve taca giden yolun anahtarı o." Ivo'nun sesi alçaktı, sanki endişeliymiş gibi titriyordu. "Bu da onun bana *ait* olduğu anlamına gelir. Onu bulacağım. Neye mal olacağı önemli değil, onu yeniden bulacak ve..."

"Ben yaşadığım müddetçe olmaz." Lachlain sol eliyle kılıcının kabzasını kavradı ve Ivo'nun başını hedefleyerek saldırdı. Ivo sal-

dırışı karşıladığında kılıçları çınlayarak çarpıştı. Her biri karşılanan birkaç saldırı daha oldu. Lachlain antrenmansız kalmıştı, özellikle de sol eliyle. Diğer iki vampirin döndüğünü ve öfkeyle kükrediklerini duydu, arkasından gelen bir saldırıyı engelleyerek pençelerini uzattı ve hizmetkârlardan birini alt etti.

Diğer ikisi Lachlain'i araya almıştı. Lachlain ne olduğunu anlayamadan Ivo birkaç santim önünde belirdi ve kılıcını savurdu, sonra iz sürerek yok oldu. Kılıç Lachlain'in omzu ve göğsü boyunca ilerledi ve onu yere serdi.

Nemli sarmaşıklar. Meşe ağaçları. Emma bir şekilde başarmıştı. Ya da en azından Val Hall'un sınırına kadar gelebilmişti. Ama teni hâlâ tütüyordu ve yaraları yüzünden bir bebek kadar güçsüzdü. Ne kadar kan kaybetmişti? Şafakta ölmek için mi buraya kadar gelebilmişti?

Emekleyebilmek için dönmeye çalıştı ama beceremedi. Sarf ettiği güç yüzünden görüşü bulanıklaştı. En sonunda görebildiğinde devasa, kara saçlı bir adamın tepesinde durmuş ona baktığını gördü. Kaşlarını çatıp Emma'yı kucağına aldı ve malikâneye giden uzun yolda yürümeye başladı. Emma malikânenin girişinde olduğunu sanmıştı. Adamın erkek olduğu hakkında da yanılmış olabilirdi.

"Sakin ol kızım. Senin Emmaline olduğunu biliyorum. Halaların çok endişelenmişti." Derin bir ses. Garip aksan. Avrupalı ve zengin. "Ben Nikolay Wroth'um."

Neden isim tanıdık geliyordu? Ona baktı. "Halalarımın bir arkadaşı mısın?" diye sordu zayıf bir sesle.

"Biriyle. Tek biriyle." Mizah duygusu taşımayan kısa bir kahkaha. "Myst benim karım."

"Myst evlendi mi?" Bu yüzden mi kaybolmuştu? Hayır, olamaz. "Bu komik."

"Kabahat benim korkarım ki." Malikâneye ulaştıklarında bağırdı. "Annika lanet tayfları çağır ve içeri girmeme izin ver."

Emma gökyüzüne baktığında kırmızı cübbelerin evin etrafında uçuştığını gördü. Arada sırada kuru bir iskelet yüzü görüyordu ama gözlerine bakıldığında bu yüz güzellikle dolup taşardı.

Korumalarının bedeli içerideki her Valkyrie'nin saçından bir parçaydı. Tayflar her bir parçayı devasa bir örgü halinde örüyorlardı ve en sonunda yeteri kadar uzun olduğunda tüm yaşayan Valkyrie'ler bir kereliğine onların arzusunun uyuyordu.

"Myst henüz dönmedi," dedi içeriden biri. "Ama bunu zaten biliyorsundur çünkü eğer dönmüş olsaydı ikiniz de verandada çırpıplak olurdunuz."

"Henüz erken. Bize biraz zaman verin." Sonra kendi kendine mırıldandı. "Üstelik bu olay bir kilometre uzakta oldu."

"Senin yetişmen gereken bir randevun yok mu vampir?"

Emma gerildi. Vampir mi? Ama adamın gözleri kırmızı değildi. "Beni takip mi ettin?"

"Hayır... Myst'in alışverişten dönmesini beklerken koruluğun içinde belirdiğini hissettim."

Myst'i bekleyen bir vampir mi? Myst'in karısı olduğunu söylemişti. Emma derin bir nefes aldı. "Sen General'sin, değil mi?" diye fısıldadı. "Myst'in uzak tutulması gereken General."

Vampirin dudaklarının kıvrıldığını sandı. "Böyle mi duydun?" Emma başını sallayınca devam etti. "Seni temin ederim ki bu karşılıklıydı." Sanki Myst'in geri dönmesini ister gibi yola baktı ve kendi kendine fısıldadı: "Bir kadın ne kadar iç çamaşırına ihtiyaç duyabilir ki?"

Aniden Annika cıyaklayarak onlara doğru koşmaya başladı, vampiri yavaş yavaş öldüreceğine ant içiyordu.

Şaşırtıcı bir biçimde adamın vücudu hâlâ gerilmemişti. "Eğer kafamı koparmaktan vazgeçersen Annika, konuşabiliriz."

"Ona ne yaptın?" diye bağırdı.

"Belli ki onu pençeledim, kana buladım ve yaktım ve sonra garip ama onu sana getirdim."

"Hayır, Annika," dedi Emma. "Beni o buldu. Onu öldürme."

Ağırlaşan göz kapaklarının altından Myst'in o sırada döndüğünü, dantel ve deri dolu alışveriş poşetlerini düşürerek, o kalp durduran güzelliğiyle onlara doğru koştuğunu gördü. Vampirin gözleri Myst'e kilitlenmiş, en sonunda kasları gerilmiş ve kalbi huzla çarpmaya başlamıştı.

Emma kararlı bir şekilde çekiştirildiğini ve Annika'nın kollarına geçtiğini hissetti.

"Alev aldım," dedi ona. "Demestriu'yu öldürdüm."

"Tabii tabii. Şışşt, iyi değilsin."

Myst yanlarına gelince Emma'nın alnını öptü.

"Myst, beni o buldu," dedi Emma. "Onu öldürmemelisiniz."

"Öldürmemeye çalışırım canım," dedi Myst alaylı bir sesle. Merak uyandırıcıydı çünkü kimse bu vampire kılıç çekmemişti.

Sonra Emma, topluluğu tarafından kuşatılana kadar diğerleri de geldi. Annika yüzünü okşadığında Emma karanlığa gömüldü.

Lachlain doğruldu ve şatonun duvarına yaslandı, hâlâ kılıcını tutuyordu.

"Belki de sana işkence ederken o kadar zorlamamalıydım," dedi Ivo. "Ama kaç gecemin senin etinin yanarak kemiğinden ayrıldığı fikriyle aydınlandığını bilemezsin."

Lachlain'i kışkırtıyor, kontrolünü kaybettirerek canavarının serbest kalmasını sağlamaya çalışıyordu.

"Burayı canlı terk etmene izin veremem. Eşinin peşindeki bir Lykae..." Ivo çık cıkladı. "Sınır bozacak kadar inatçı. Seni unuttuktan çok sonra bile gelmeye devam edersin. Ve seni unutacak. Sen uzak bir anı haline gelene Emma'yı birilerinin boynunu ısırması için zorlayacağım."

Onu öfkelenmeye çalışıyordu. Vampirler hep canavarı tetiklemeye çalışırdı.

"Artık iblisleri dönüştürmenin yolunu bulduğuma göre onu da dönüştürebilirim. Gerçek bir vampir... gerçek bir katil. Bunun için doğdu."

Canavarı bırak. Neden istediğini vermeyesin?

Ivo kendinden emin bir biçimde sırttı. "İlk ısıracağı boyun benimki olacak."

Lachlain kılıcını bir hançer gibi hizmetkâra fırlattı ve onu boğazından vurdu. Sonra kükreyerek Ivo'ya saldırdı. Tahmin ettiği gibi Ivo'nun kılıcı ölümcül bir şekilde savruldu. Lachlain kılıcın yönünü yumruğuyla değiştirdi ve kılıç uyluğuna saplandı. Onu orada bıraktı ve canavarını saldı. Kırılma ve yırtılma sesleri duyuldu... Gözlerindeki pusa rağmen, Ivo'nun uzun, sadist yaşamının gözlerindeki dehşetle son bulduğunu gördü.

Tatminle kükredi ve yere çöktü. Ivo'nun kılıcını bacağından çıkardı ve sonra da son hizmetkârın boğazından kendi kılıcını çekti. "Video," diye hırladı.

Vampir bir elini boynuna bastırıp yan odadaki küçük bilgisayara gitti. Videoyu ona verdiğinde Lachlain vampiri hızlı bir ölümle ödüllendirdi. Açık kapının ardında birkaç vampir daha belirmişti ama eski düşmanı Lothaire onları engelliyor gibi görünüyordu. Ne zamandır oradaydı?

Lachlain tahmin edebiliyordu. Lachlain'in Ivo'yu yok etmesine yetecek kadardı muhtemelen. Lothaire'e, "Emma'yı biliyor muydun?" diye sordu.

Kısaca başını salladı.

Lachlain'in gözleri kısıldı. Lothaire tahta çıkamazdı çünkü vâris olabilmek için kan bağının olması gerekiyordu. Lachlain, Emma'nın peşine düşmedikçe, Kristoff dışında kimsenin tahta çıkamayacağını biliyordu.

Lothaire'e dişlerini gösterdi. "Onların izinden gidersen kaderlerini paylaşırsın. Onu her ne pahasına olursa olsun koruyacağım."

Lothaire cevap olarak dişlerini gösterdi.

Hayır, Lothaire asla Emma'yı alamayacaktı ve böylece Sürü ya isyankâr krala teslim olacak ya da kaosa sürüklenecekti.

Tabii Kristoff'un bir kız kardeşi yoksa.

Lachlain'in hepsini öldürmesi gerekiyordu ama önce Emma'ya dönmeliydi.

Bulutlu bir gökyüzünü gördüğüne ilk kez bu kadar sevinerek güneşe kaçtı.

Emma bedelini biliyordu.

Etrafındakilerin boğazından aşağı kan döktüğünü ama içemediğini rüyansında görmüş ve uyanmıştı. Önce bardaklarla kan gelmiş, sonra herkes bileğini kesip dudaklarına uzatmıştı. Ama hiç kimseden içmemiş, daha fazla anı alma riskine girmemişti.

Annika'nın sesi endişeyle titriyordu. Myst onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Annika, bir şeyler düşünelim. Git, aşağıdaki Lykae'yle konuş. Belki bizim bilmediğimiz bir şeyler biliyordur."

On dakika sonra Annika fırtına gibi odaya girmişti. Emma gözlerini zorla açtığında arkasından giren adamı görmüştü, elleri arkadan zincirliydi. Hemen ardından asık suratları, çekilmiş kılıçlarıyla Lucia ve Regin geliyordu.

Adam uzun boyluydu, sakalı uzamıştı. Gözleri parlak altın rengiydi ve gözlerinin kenarlarındaki kahkahaların iziyle ölümsüz haline kavuşmuştu.

Lachlain'e o kadar benziyordu ki Emma'nın içi yandı. Garreth, Kardeşiyle olanlar nedeniyle ondan iğrenir miydi?

Annika Emma'yı gösterdi. "Lachlain'in intikamını alması gereken bu mu? Hepimiz vampirlerin elinde acı çektik ama o köpek, bunun acısını bizim masum ve narin Emma'muzdan çıkarabileceğini düşünüyor." Emma'nın bacağına açtı. "Şu sıyrıklara bak! İyileşmeyecekler! Ona ne yaptı? Ya söyle ya da..."

"Tanrım," diye mırıldandı Garreth. "Bu onun... Hayır, olamaz." Öne atıldı ama Regin zincirlerine asıldı. "Yakından bakmama izin verin," diye homurdandı omzunun üzerinden. "Daha yakından bakmalıyım yoksa size yardım edemem." Sesi ölümcül bir tını kazandı. "Onu iyileştirin!"

"Her şeyi denedik."

"Neden içmiyor? Evet, Valkyrie'ler, odasından gelen fısıltılarını duydum. Ne olduğunu biliyorum. Asıl bilmediğim kardeşimin nasıl eşi olabileceği."

"Emma asla sizlerden birinin 'eşi' olmayacak!"

"Çoktan olmuş," dedi. "Sizi temin ederim."

Emma açıklamak isteyerek gözlerini açtı...

Annika ona vurup geriletti.

"Onu işaretlemiş," diye fısıldadı Garreth. "Onun için gelecek. Çoktan gelmemesine şaşırdım."

Annika bir kez daha elini kaldırdı ama Emma, Garreth'in canının yandığını görmek istemiyordu. "Annika, yapma..."

"Boğazından aşağı zorla kan dökün," dedi Garreth.

"Denemediğimizi mi sanıyorsun? Yutamıyor."

"Başka bir kan deneyin o zaman. Benimkini alın."

"Neden umurunda olsun ki?"

Konuşurken sesi o kadar güçlü, o kadar Lachlain'inki gibiydi ki. "Çünkü o benim kraliçem ve onun için ölüyorum."

Annika hissettikleri nedeniyle titriyordu. "Asla senin kraliçen olmayacak," diye tısladı.

"Lanet olsun, benden içmesinc izin verin!"

"İçmeyecek," dedi Annika aniden, sesi ağlamak üzereymiş gibiydi. Bu daha önce sadece bir kez olmuştu. Emma içmek istiyordu. Ölmek istemiyordu ama köpek dişleri işe yaramaz bir biçimde küçülmüş gibiydi. Demestriu'nun pençeleriyle onu zehirlediğinden korkuyordu ve ancak gözlerini zorlukla açık tutacak kadar gücü vardı.

Garreth, "Evde kokusunu aldığım vampirle konuşmama izin verin," dedi.

"O bilmez..."

"İzin verin konuşayım!" diye kükredi Garreth.

Annika, Lucia'ya Myst ile Wroth'u getirmesini söyledi. Birkaç saniye sonra Emma, Wroth'un derinden gelen, aksanlı sesini duydu ve gözlerini açtı. Sonra, sanki ağır çekimde ilerler gibi Garreth silkinerek Regin'den kurtuldu ve ona ilerledi. Birbirlerini boğazlarından yakaladılar.

"Onu iyileştir, vampir," diye kükredi Garreth.

Tamamen sakın, ölümcül ve alçak bir sesle Wroth mırıldandı: "Bunu bir daha asla yapma, Lykae."

Klasik "eğer bunu yaparsan şöyle olur" tehdidini kullanmamıştı. Sanki hoşnutsuzluğunun fikri bile diğerlerini dehşete düşürmeliymiş gibi.

Garreth adamı bıraktı, birkaç saniye sonra da Wroth ellerini çekti.

"Onu iyileştir."

"Bazıları gibi eski usülleri bilmiyorum. Bir bedel karşılığında Kristoff'la temasa geçmeyi ve ihsanını istemeyi öneririm."

"Öderim..."

Annika sözünü kesti. "Ama o zaman Kristoff onun varlığını öğrenir."

Garreth alay etti. "Elbette vampir şimdiye kadar ona söylemiştir, değil mi?"

Myst, "Wroth bizim çıkarlarımızı korur," dedi ama Annika ve Garreth şüpheli görünüyorlardı.

Garreth Annika'ya döndü. "Eğer ortak hareket edebilseydik, vampirler son Tahta Çıkış zamanında olduğu gibi kucamıza tekneyi basamazlardı. Müttefik olursak onu vampirlerden koruyabiliriz."

Wroth ölümci bir sesle uyardı. "Komplo kurmak için ben odadan çıkana kadar bekleyin." Sonuç cümlesi yoktu.

"Ana Kristoff benim kanımdan ve Demestriu'yu öldürdüm," diye fısıldadı Emma.

Myst odada yürüyüp yanına geldi ve saçını okşadı. "Biliyorum tatlım, bunu daha önce de söyledin."

Garreth Wroth'a dönüp, "Bedeli ne?" diye sordu.

"Myst ile birlikteliğimin herkes tarafından tanınmasını istiyorum."

Sessizlik.

Dışarıda bir şimşek çaktı ve Annika başını eğdi.

Myst gözlerini kız kardeşine dikmişken vampir tam önünde belirdi. Eliyle Myst'in ensesini tuttu ve gözlerinin içine baktı. Nefesi kesilen Myst sanki şaşırmış gibi ona baktı ve sonra ikisi birlikte ortadan kayboldular.

Lachlain jete bindiğinde DVD oynatıcısını çalıştırdı.

Harmann videoyu makinaya yüklemiş ve tekrar tekrar nasıl kullanacağını anlatmıştı ama Lachlain'in elleri titriyordu.

Emma'nın başından neler geçtiğini tahmin edemiyordu. En güçlü Lykae bile Demestriu'nun yanından geri gelmişti ama Emma onu yemmişti... Bu, yaşayan kimsenin beceremediği bir şeydi.

Lachlain korkmasına rağmen bunu görmek zorundaydı, Emma'nın neden evine, Kinevane'e dönmediğini anlamalıydı. En sonunda Helvita'dan uzaklaşıp Harmann'ı bulduğunda Kinevane'i aratmıştı.

Emma orada değildi. O zaman iz sürüp... gerçek yuvasına gitmiş olmalıydı.

Kayıt en sonunda başladı, Demestriu içeride belirmeden hemen önce odada yalnız olan Emma'yı gösterdi.

Lachlain konuşmalarını seyrederken, Emma'nın Demestriu'nun yorumları onu incitmiyormuş gibi davrandığını gördüğünde içi acıdı. Emma fark etmemiş olabilirdi ama Lachlain her seferinde gözlerinde bir şeylerin solduğunu görüyordu. Tüm o çalmanın altında hâlâ o kırılgan, eski Emma'ydı.

Demestriu Lachlain'in hatırladığı kadar korkutucu ve dehşet verici görünüyordu. Ama yine de, Emma annesinin ondan hiç bahsetmediğini söylediğinde Lachlain onun incindiğini görür gibi oldu.

"Bu Lachlain'in yüzüğü," dedi Emma bir ara.

Bunu nasıl biliyor?

Demestriu kaşlarını çatı ve eline baktı. "Sanırım öyle," diyene kadar dakikalar geçti.

Lachlain uzun zaman boyunca Demestriu'nun yüzüğe baktığını, yaptıklarını düşündüğünü ve yüzüğün Lachlain'in işkenesini hatırlatan bir yadigar olduğunu hayal etmişti.

Oysa Demestriu bunun farkında bile değildi.

Sonra Lachlain hayatının en korkunç gerçeğini öğrendi.

Emma onun anılarını rüyasında görüyordu. Ateşi de. Emma'nın büyük bir acıyla uyandığı gece olan buydu. Şimdi geçmişe dönüp baktığında, onun kendisiyle ayrı ızdırabı çektiğini görebiliyordu.

Yılgınlıkla gözlerini kapadı. Bu dehşeti ona yaşatmaktansa ölmeyi yeğlerdi.

Olaylar gelişirken Lachlain gözlerini ekrandan alamıyordu.

Dövüş sırasında, sonucunu bilse de gerilerek yumruklarını sıkı. Ama Emma'nın o kadar kötü yaralandığını bilmiyordu. Artık endişeleri artmıştı ve içi içini yiyordu.

Emma kan göletine adımını soğuk okyanusa girer gibi attığında ürktü. Kılıcı başının üzerinde tuttu ama deliler gibi titriyordu ve yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu. Lachlain, o acı ve korkuyu onun gözlerinden silebilmeyi diledi.

Demestriu'nun gözleri değiştiğinde ve kan akarken sanki içindeki zehir atılıyormuş gibi görüldüğünde kaşlarını çatı. Öldüğü için... *rahatlamış* gibiydi.

Emma onun yanında diz çökerken güzel yüzü acıyla buruşmuştu, onu öldürmemek için umutsuzca bir yol arıyordu. Lachlain yapmak zorunda olacağını anladığı anı gördü. İnandığı her şeye karşı olmasına rağmen yapmıştı. Cesur Emma tek başına öz babasını öldürmüş ve hemen ardından *Ivo'yu tartmıştı*. Ama neyse ki onu Lachlain'e bırakmıştı.

Son hareketi, güneş ışığına atlamaktı...

Emma'nın cesaretiyle büyülenmişti ama bunun bedelini biliyordu. Ona ödettiği bedeli biliyordu. Peşinden gitmekle bencillik mi ediyordu?

Ya o benim babamsa?

Kötücü, iğrenç parazitler.

Tanrım, hayır.

34

“Emma için geldim,” diye bağırdı Lachlain Emma'nın yuvası, cehennemin kapısı gibi görünen Val Hall'un gölgelerinde dururken.

Sis artmasına rağmen her yerde şimşekler çakıyor, bazen çatıya dikilmiş onlarca bakır direğe bazen de meşe ağaçlarına düşüyordu. Annika verandaya çıktı, gazabının içinde bu dünyadan değilmiş gibi görünüyordu, gözleri bir yeşil bir gümüş parlıyordu. Tayflar kıkırdayarak saçlarının etrafında uçuşuyordu.

Lachlain o an için, bu nehir kenarındaki delilik mabedinin mi yoksa Helvita'nın mı daha kötü olduğuna karar veremiyordu. Nix bir pencereden mutlu mutlu el salladı.

Ne kadar zayıf düştüğünü göstermemeye çabaladı. Bowe yaralarını sıkıca sarmıştı ama kaburgaları hâlâ ağrıyordu. Lachlain Bowe'un veya klandan herhangi birinin onunla Val Hall'a gelmesini yasaklamıştı, bunun bir savaşa yol açabileceğinden korkuyordu ama yine de etrafındaki korulukta onları hissedebiliyordu.

“Emma'yı buradan bu gece götüreceğim.”

Annika sanki onu daha iyi görebilmeye çalışıyormuş gibi başını eğdi. Emma da böyle yapardı. Emma, bu huyunu bu kadından almıştı. “Kızımı asla bir köpeğe vermeyeceğim.”

“O zaman beni kardeşimle değiştir.”

Garreth içeride bir yerden Galce haykırdı: "Lanet olsun Lachlain, daha bu eve yeni girmiştim!"

"Ya da ikinizi birden al. Sadece Emma'yla konuşmama izin ver." Emma'nun iyileşip iyileşmediğini görmesi gerekiyordu.

"Tahta Çıkış yakın ve Lykae Kralı ile vârisini hapsetmemizi mi istiyorsun?"

Regin hızla yanına geldi. İngilizce konuşuyordu ama Lachlain kelimeleri anlamıyordu. Buna "smaç" diyor, Annika'yı azarlıyor ve "Haydi potaya, Shaq," diyordu.

Annika'nın sesi çınladı. "Topluluğuna döndüğünde kararını vermiş oldu. Yaralandığında, düşünemez haldeyken ve korkmuşken bizi seçti. Seni değil, Lykae."

Emma'nın seçimi Lachlain'in canını yaktı. Sadece onu terk etmeye karar vermekle kalmamış, ondan uzak durmayı da seçmişti. Ama ona çektirdiklerinden sonra bir şey söylemeye hakkı var mıydı? Acısını sakladı. "İçeri gireyim mi yoksa savaşa mı girelim?" Sadece iyileştiğini görmem gerek.

Annika onun arkasına baktı ve araziye taradı, belli ki sayılarını hissetmişti. Başını tekrar kaldırdı, ellerini tayflara uzattı ve Lachlain'in yolu açıldı.

Karanlık malikânenin içine doğru topallarken düzinelerce Valkyrie gördü, koltuklara oturmuş, merdivenlere tünemişlerdi ve elleri silahlarındaydı. Bu peri gibi yaratıkların yaydığı saf dehşete bakakalmamak için kendini zorladı. Yüzüncü kez Emma'nın onların arasında büyümüş olduğuna şaşırdı.

Onu bağlamadılar. Onlara zarar vermeyeceğini biliyorlar mıydı? Yoksa onu katledebilmek için saldırmasını mı bekliyorlardı? İkincisi olduğuna bahse girebilirdi.

İçeri girdikten birkaç dakika sonra, bodrumda kardeşini tıktıkları kafese yönlendirilmişti. Kapı arkasından kapanırken itiraz bile etmedi.

Garreth hayalet görmüş gibi ona baktı, sonra bir eliyle yüzünü sıvazladı. "Cözlerim beni aldatıyor mu?"

Lachlain'in kardeşini gördüğü için duyduğu sevinç endişeyle gölgelenmişti. "Hayır, benim."

Garreth sırtarak ona atıldı ve sırtını sıvazladı. "Pekâlâ kardeşim, bizi neyin içine sürükledin böyle?"

"Seni de görmek güzel."

"Senin... Emma'yı aldığını söylediklerinde delirdiğini düşündüm. Ta ki onu görene dek. Onu işaretlediğini gördüm." Kaşlarını çatı. "Onu oldukça sert işaretlemişsin." Başını salladı. "Her neyse, geri döndüğünü görmek güzel. Her koşulda. Bir sürü sorum var ama bekleyebilirler. Ona dair haberleri duymak ister misin?"

Başıyla onaylayınca Garreth devam etti. "Yaralanmış, Lachlain. Yan tarafında derin izler var ve ilk birkaç saatte ölmek üzereyken bile kan içemedi."

Lachlain ayağa fırladı. Pençelerini avuçlarına geçirmişti. "Onu kurtaran neydi?"

"Bir serum." Lachlain kaşlarını çatınca açıkladı. "Bir tüpten direkt olarak damarlarına girecek şekilde onu kanla beslediler. Durumunun düzeldiğini düşünüyorlar ama yara izleri iyileşmiyor. Ona saldıran şeyin zehirli pençeleri olduğundan şüpheleniyorum. Belki bir gulyabani ya da öyle bir şey. Bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi Lachlain saçlarını sıvazlayarak. "Bunu ona Demestriu yaptı. Her şeyi gördüm."

"Anlamıyorum..." Garreth'in sesi kesildi. Ayağa fırladı, tüm bedeni donakalmış ve gerilmişti. "Lucia?"

Lachlain yukarı baktığında Lucia'nın merdivenden indiğini gördü. Başını öne eğmişti ve saçları yüzünü kapatıyordu. Ağladığını fark ettikleri anda Garreth'in yüzü asıldı, gözleri okçuya döndü.

"İyileşmiyor mu?" diye sordu.

Lucia başını salladı.

Lachlain parmaklıkları tuttu. "Benden içtiğinde iyileşiyor."

Garreth bunu duyunca kaşlarını kaldırdı. "Senden içmesine izin mi..." Sonra Lucia'ya döndü. "O zaman bırakın Lachlain yanına gitsin."

"Annika yasakladı. Onun yanına yaklaşmayacak. Emma olmayan şeyler görüyor. Sanki delirmiş gibi saçmalıyor. Annika bunun suçlusu olarak Lachlain'i görüyor."

Haklıydı da. Lachlain suçluluk duygusuyla boğuşurken Garreth, "Ne görüyor?" diye sordu.

"Emma Demestriu'nun babası olduğunu ve onu ateşin içine koyduğunu bu yüzden de onu öldürdüğünü söylüyor."

"Öldürdü."

İkisi de ona döndü.

Ya o benim babamsa?

"Yaptı. Onu öldürdü."

Lucia başını salladı. "Tatlı Emma mı? Gelmiş geçmiş en acımasız ve en güçlü vampiri öldürdü öyle mi?"

"Evet. Onu Demestriu yaraladı. Hiçbiriniz ona inanmadınız mı?"

Garreth ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Demestriu sonunda öldü mü? Şu küçük kız yüzünden, öyle mi? Bir yumurta kabuğu kadar kırılgan oysaki."

Lucia araya girdi. "Lachlain, Emma içeride bir güve bulup azat etmeye çalıştığında eğer kazara kanadını koparırsa bütün gece buna

üzülür durur. Cara ve Kaderin bunu savaş alanında başaramamışken, düşmanı kendi evinde öldürebileceğine inanmıyorum. Üstelik hepimizden daha güçlü olan Furie de bunu yapamadı. Eğer Demestriu bir Valkyrie tarafından öldürülebilecek olsaydı bunu ancak o yapabilirdi."

"Onu benim gibi tanımıyorsunuz. Artık öyle değil..."

"O zaman Fuire'nin olmaması gerektiği halde canlı olduğunu söylerken ne demek istiyor?"

"Sürü onu hapsetti. Demestriu onun bu kadar yaşayacağını tahmin etmemişti."

Luica belli belirsiz sallandı. Kısık bir sesle, "Peki ya Kristoff'un onun karından olması?" diye sordu.

"Birinci dereceden kuzenler."

Şaşkınlıkla ağzı açık kalmıştı. "*Furie yaşıyor...*" diye mırıldandı.

"Eğer bana inanmıyorsanız tüm kavganın bir kaydı var. Klanımın bir üyesi olan Bowen'ın yanında bıraktım."

Garreth Lachlain'e şaşkınlıkla bakmayı bırakıp Lucia'ya döndü. "Gidip onu al. Annika'ya göster."

Lucia kaşlarını kaldırdı. "Klana gitmemi mi istiyorsun?"

"Onlara seni benim gönderdiğimi söyle. Sana zarar vermeyeceklerine yemin ederim."

Lucia çenesini kaldırdı. "Bana zarar vermeyi başaramayacaklarını biliyorum. Ama *beni*, elimde *yayım*la klanının arasına gönderiyorsun. Bunun için sana teşekkür etmeyeceklerdir."

Lachlain kardeşinin gözlerinde okçuya karşı hissettiği şeyleri gördü ama Garreth yine de terslendi. "Gidip kendim alırdım fakat sana yardım edeyim derken buraya hapsedildiğim için yapamayacağım."

Sanki suçluluk duymuş gibi kızaran Lucia sonunda, "Alıp seyredeceğim. Sonra, eğer dediğiniz doğruysa Annika'ya göstereceğim," dedi.

Lachlain parmaklıkları sıkı. "Lanet olsun, bu çok uzun sürecek. Kanımı ona götüremez misin?"

"Annika yasakladı. Ben... üzgünüm."

Lucia gittikten sonra bile Garreth ardından bakmaya devam etti. "Lucia hızlı davranacaktır."

"Lucia'nın senin olduğunu ne zamandır biliyorsun?"

"Bir aydır."

"Kalmak için neden bu kadar istekli olduğunu merak etmiştim," dedi Lachlain ve bir zayıflık bulma umuduyla kafesi inceledi. Emma'ya ulaşabilmek için çok daha kötüsünden kaçmıştı... Şimdi onu durduramazlardı. "Ona söylemedin mi?"

"Lucia'ya söylemek zor. Duymak istemediği bir şey söylediğin anda ortalıktan kaybolur. Ve bana âşık değil. Onun yüzünden buradayım. Hedefini şaşırdığında dayanılmaz bir acı çekiyor... Bu yüzden bu kadar iyi. Annika bir tuzak kurdu, yem olarak da hedefini kaçırmış, acı içinde bağırarak Lucia'yı koydu ve ben dosdoğru ona koştum. Tekrar ıskalamasının mümkün olmadığını bilmeliydim. Onun gibi atış yapan birini görmemişsindir..."

"Biliyorum," dedi Lachlain kuru kuru ve gömleğini sıyrarak Garreth'a omzundaki yeni iyileşen yarayı gösterdi.

Belli ki Garreth buna nasıl tepki vermesi gerektiğini bilemiyordu. Kardeşi eşi tarafından vurulmuştu.

"Ona öfkeli değilim." Lachlain parmaklıkları ayırmak için çaktı ama eğilmediklerinde cesareti kırıldı. Nasıl bu kadar güçsüz düşmüştü? Evet, yaralıydı ama asla onu tutabilecek bir kafes görmemişti. Tabii eğer... "Bunları güçlendirmişler mi?"

"Evet." Garreth ayağa kalıp Lachlain'in bükmeye çalıştığı parmaklığa asıldı. "Bu yaratıklar cadılarla işbirliği yapıyor. Annika bunları fiziksel hiçbir şeyin egemeyeceğini söyledi."

Çeliği bükemeyince Lachlain zemine çöktü ve umutsuzca Emma'ya ulaşabileceği bir yol aradı. Beton duvarlardan birini yumrukladı. Kazıp çıkmak için çok kalındı.

"Seni vurduğuna inanamıyorum," dedi Garreth. "Buradan çıktığımızda..."

"Hayır, umurumda değil. Özellikle de sen benim eşimin bir vampir olduğunu kabul ettiğine göre."

Lachlain'e bezginlikle baktı. "Onunla mutlu olduğun sürece oç alma tanrıçası olsa bile umurumda değil. Ve belli ki mutlusun."

"Evet ama ona ulaşmam gerek," dedi Lachlain beton zemini denerken.

"En azından zincirli değiliz," dedi Garreth. "Kapıyı açtıklarında saldırabiliriz."

Lachlain parmaklarını saçlarına geçirdi. "Sadece zincirlenmiş olmayı tercih ederdim. Emma'nın daha fazla acı çekmesindense ellerimi keserdim."

Garreth ona baktı ve Lachlain'in bu sözleri en ufak bir tereddüt bile duymadan söylediğini anladı.

"Bana inan Garreth, şu an hissettiklerim daha öncekine kıyasla..."

Emma acıyla inledi ve Lachlain bu sesi sanki çığlık atmış gibi rahatça duydu. Benzer bir acıyla kükredi ve parmaklıklara atıldı.

Parmaklıklar güçlendirilmişti, duvarlar ve yer betonu...

Yavaşça gözlerini kaldırdı ve tavana baktı. "Kazabilirim."

"Lachlain, bence bu akıllıca olmaz. Bu ev yüzyıllardır var ve üzerine inanamayacağın kadar çok yıldırım yağıyor."

"Umurumda değil."

"Üç katın da birbirine geçmeli parçalardan inşa edildiğini ve bir parça düştüğünde domino taşları gibi yıkılabileceğini umursamalısın. Savaş, hortumlar ve sürekli yıldırımlar yüzünden sağlam değil. Val Hall'un ilk katının bile Lykae ısırtığına karşı durabileceğini sanmam."

"Ben gittiğimde destekle o zaman."

"Yeri mi tutayım? Yapamazsam her ikimizin de eşine zarar verebilirsin. Bu ev çökebilir."

Lachlain omzuna vurdu. "Düşürmeyeceğinden emin ol."

Zaman geçiyordu. Canavarını serbest bırakarak tavana saldırdı, ahşabı parçaladı, pençeleriyle kazdı ve kendini yukarı, serin evin içine çekti.

Yerde dizlerinin üzerinde titredi ve kontrolünü kazanmaya çalıştı. Aşağı baktığında, "Bunu idare edebilir misin?" diye sordu.

"Sadece çok gecikme," dedi Garreth hırıltılı bir sesle. "Ah, bu arada Lachlain," çoktan zorlanmaya başlamıştı, "Wroth'u, siyah saçlı vampiri öldürme. Emma'ya damardan kan verilmesi fikri onundu. Kristoff'un Çilekeşleri'nden biri. Emma'nın canını ona borçluyuz."

Lachlain terslendi. "Emma'ya olan bu lanet ilgisinin sebebi ne?"

Garreth başını salladı. "Öyle değil. Sanırım bu Wroth, Myst'le olan birlikteliğinin tanınması için Emma'ya yardım etti."

Bir vampirle birleşen bir Valkyrie mi?

"Oldukça akli başında gibi görünüyordu. Şimdi, git artık!"

Lachlain ayağa fırladı, Emma'nın kokusunu kolayca takip etti ve devasa malikânenin içinde ilerleyerek doğrudan onun bulunduğu kata çıktı. Kızıl saçlı bir Valkyrie, uzun boylu bir adamla, Emma'nın odasından çıkıyordu. Bir vampir. Lachlain'in ilk güdüsü ona saldır- mak oldu ama bunu bastırdı. Bu Wroth olmalıydı, Emma'ya yardım eden vampir, yanındaki de Emma'nın Myst halası vardı.

Wroth Myst'i gözyaşlarını silerek teselli etti. Birini teselli eden bir vampir, öyle mi? Aniden Wroth başını kaldırdı, Lachlain duvara yapıştı. Wroth gözlerini kısarak etrafına bakınırken Myst'i yanına çekip her an iz sürmeye hazırlandı.

Gözden kaybolduklarında Lachlain Emma'nın odasına koştu. İçeri girdiğinde yatak boştu. Elbette altında yatıyor olmalıydı. Dizlerinin üzerine çöküp yatak örtülerini çekiştirdi. Yoktu. Etrafına bakındığında, birleşik odada Nix'in, kollarında Emma'yla oturduğunu gördü.

"Nix, onu bana getir. Onu iyileştirebilirim."

Emma'nın saçını okşadı. "Ama kanının bir bedeli var. Bu kadar genç biri, asla görmediği savaşlarda onu on kez öldürebilecek yaraları hissediyor."

Lachlain inanmak istemeyerek başını salladı.

"Ateşi görüyor." Nix içini çekti. "Sonsuz, sonsuz alevi."

Emma kırlan görünüyordu, teni ve dudakları kar kadar soluktu. Elmacık kemikleri çıkıklaşmıştı. Ona bir bakış attığında korkudan ter dökmeye başladı.

Nix burnunu Emma'nın burnuna sürmek için eğildi. "Üçlünün Emma'sı. Ve sen daha bunu bilmiyorsun. Üçlünün Emma'sı onu üçe böldü. Küçük ellerinde ne var? Sevgili kızım. Asıl onun sana yüzük alması gerekir." Nix yüzüğü zorla Emma'nın avucundan aldı ve Lachlain'e fırlattı. Lachlain umursamadan aldı. Neden Emma'yı kolayca vermiyordu?

"Ona içgüdüydü verdin. İçinde yıldız gibi parlıyor. Onu nasıl işaretlediğini görebiliyor."

Mümkün değil...

"Bunu asla kaybetmeyecek." Nix başını okşadı. "O hepimizden bir parça. Üçlünün Emma'sı."

"Nix onu bana vermeni nasıl sağlayabilirim?"

"Onun için ne yapardın?"

Lachlain bu saçma soruya kaşlarını çatı. "Her şeyi," diye fısıldadı.

Nix uzun saniyeler boyunca onu inceledi ve sonra başını sertçe salladı. "Yapacak işlerin var, Lachlain. Eski anılarla savaşabilmesi için ona yenilerini ver."

Lachlain Emma'yı almak için ellerini uzattı, Nix ona Emma'yı verene kadar nefes almayı unutmuştu. Emma'yı göğsüne yasladı ama Emma uyanmadı. Gözlerini kaldırdığında Nix gitmişti.

Çabucak yatağa gidip Emma'yı yatırdı. Pençeleriyle kolunu kesip Emma'nın dudaklarına dayadı. Hiçbir şey olmadı.

Yanına oturup onu salladı. "Lanet olsun Emma, uyan." Uyanmadı. Dudakları aralandığında Lachlain köpek dişlerinin köreldiğini ve küçük olduğunu gördü.

Başparmağını kesti ve bir eliyle Emma'nın başını tutarken parmağını dudaklarının arasına yerleştirdi. Uzun dakikalar geçti. Sonra Emma hareketsizleşti, sanki kalbi durmuştu.

Ve zorlukla da olsa içti. Bir dakika sonra ellerini Lachlain'in göğsüne kaldırıp sarıldı. Lachlain parmağını çekti ve Emma koluna sarıldığında rahatlayarak başını geriye attı.

Emma içerken geceliğini sıyrıp yaralarına baktı. *Şimdi den iyileşiyor.*

Emma bitirdiğinde gözlerini açtı ve kollarını boynuna dolayıp zayıfça sıklı.

"Neden gittin, Emma? Demestriu hakkında söylediklerim yüzünden mi?"

"Gitmek zorundaydım, Lachlain," dedi, sesi zayıftı. "Benim... benim babamdı."

"Biliyorum. Ama bunu neden yaptığını açıklamıyor."

Emma ondan uzaklaştı. "Nix, Paris'e gitmeden hemen önce bana yapmak için doğduğum şeyin kıyısında olduğumu söylemişti.

Vampir elini uzattığında ne yapmam gerektiğini anladım." Titredi. "İnanması zor biliyorum ama Demestriu'yu öldürdüm."

"Gördüm. Tüm karşılaşmanın kaydı var. Biz konuşurken Lucia, Bowe'dan kaseti alıyor."

"Nasıl aldın?"

"Ivo Demestriu'yu kaydediyormuş. Ben de kaydı Ivo'dan aldım." Emma kaşlarını çatınca devam etti. "Sen Demestriu'nun odasında-ken ben kaleye gelmiştim bile."

"Ivo'yu öldürdün mü?" diye sordu ümitli bir sesle.

"Evet. Hem de zevkle."

"Demestriu'dan intikam alamadığın için kızgın mısın?"

"Tek başına gittiğin için kızgıyım. Bunun kaderin olduğunu anlıyorum ama beni bir daha böyle bırakma." Başını ellerine alıp göğsüne yasladı. Bedeni ısınıyor ve yumuşuyordu.

"Helvita'yı nasıl buldun?"

"Seni izledim, Emma, her zaman peşinden geleceğim."

"Ama nasıl olur da benimle olabilirsin ki? Kim olduğumu bile bile..."

Emma'nın yüzüne bakmasını sağladı. "Kim olduğunu biliyorum. Olan her şeyi seyrettim ve artık aramızda hiçbir sır yok. Ve seni o kadar çok istiyorum ki aklım almıyor."

"Ama anlayamıyorum. Onun kızılım."

"Onu seninle görmek öfkemin bir kısmını silip süptürdü. Her gün bana yaptıklarının, babamı öldürmesinin ve yüzüğü almasının keyfini çıkardığını sanıyordum. Ama bunları zar zor hatırlıyordu, o kadar delirmişti ki. Ve en sonunda sana gösterdiği şefkat... benim için çok şey ifade ediyor."

"Ama senden çok şey aldı."

"Bir o kadar şeyi de verdi."

Emma utanarak ona baktı. "Be... beni mi?"

Lachlain başını salladı. "O cehennemde geçirdiğim onca yıldan sonra delirmedim ama seni kaybetme fikriyle neredeyse deliriyordum."

"Lachlain, gördüm," diye fısıldadı Emma. "Sana ne olduğunu biliyorum."

Lachlain alnını onunkine dayadı. "Tanrı'dan dilerdim ki... hiç görmeseydin. Seni bu anıyla lanetlediğimi bilmek beni içten içe öldürüyor."

"Hayır, gördüğüme memnunum."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Emma'nın alt dudağı titredi. "Bununla tek başına savaşmanı asla istemezdim."

Lachlain onun omuzlarını kavradı. Kaşları çatılmıştı. "*Tanrım, seni seviyorum,*" diye fısıldadı.

Emma içini çekti. "Ben de seni seviyorum. Sana söylemek istedim..."

"Eğer benimle aynı şeyi hissediyorsan neden Kinevane'e, bana dönmedin?"

"Çünkü Rusya'da gündüzdü."

Lachlain şimdi anlıyordu. "Yani İskoçya'da da gündüzdü."

"Aynen öyle. Daha ikinci kez iz sürebiliyordum -ilki vampirle gittiğim zamandı- ve güneşten korunaklı odalara gidebileceğimden tam olarak emin değildim. Burada geceyarısını biraz geçtiğini biliyordum."

"Ne zaman iz sürmeyi öğrendiğini merak etmiştim." Alçak sesle, "Halalarını bana tercih ettiğini sandım," diye itiraf etti.

"Hayır, sadece soğukkanlı ve akıllı olmaya çalışıyordum. Üstelik kimsenin beni birilerini tercih etmeye zorlayamayacağına karar verdim." Parmağını ona doğru salladı. "Buna sen de dâhilsin, Lachlain. Bir daha olmaz."

Lachlain dudaklarını büktü. "Bana oldukça kısa bir tasma takacaksın, öyle değil mi? Özellikle de artık hoşnutsuzluğunun nelere yol açabileceğini bildiğime göre..."

Emma şakayla omzuna vurdu ama eli ceketinin ıslak kumaşına değdiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yaralanmışsın. Düşündüğümünden daha kötü." Ayağa fırladı ama Lachlain onu sakinleştirdi. "Biraz zaman tanı. Tıpkı senin gibi iyileşeceğim. Bacağın şimdiden daha iyi."

"Bırak da sana bir bandaj getireyim." Baştan aşağı onu inceledi. "Ellerin? Göğsün? Ah, Lachlain."

Lachlain henüz Emma'nın odayı onsuz terk etmesine hazır değildi. "Endişelenme." Elini tuttu. "Artık beni sevdiğini bildiğime göre, bunu kullanıp bana bakmanı sağlayacağım."

Emma sırtıtmamaya çalıştı ama başaramadı.

"Peki, başka neler gördün?" Yumruğuna öksürdü. "Benim anılarından yani." Bu nazik bir mesele olabilirdi.

"Çoğu benimle ilgili," dedi Emma tedbirli bir tavırla.

Emma'nın bacakları arasında olduğunu hayal ederken kendi kendini okşadığını görmüş müydü? "Ve?.."

"Geçmişten bir şeyler gördüm. Ve iç çamaşırlarımı beğendiğini." Kızardı.

"Bunun beni nasıl huzursuz edebileceğini anlayabiliyor musun?"

"Beni de ediyor! Eğer seni başka bir kadınla görürsem ölebilirim!"

"Kıskandın mı yoksa?"

"Evet!" diye bağırdı sanki bunu sorduğuna inanamıyormuş gibi. "Sen ortalıkta kükreyerek 'benim' diye dolanırken, ben aynısını senin için sessizce söylüyordum."

Bu iş gittikçe iyileşiyordu. "Sanırım kıskanmamı ve sahiplenmemi sevdim. Fakat zihnimde sana açık olan şeylerden pek hoşlanmadım. Başka neler gördün?"

Böylece Lachlain'in savaş alanındaki halini, onunla birlikte otel odasında düşünüklerini, kalçalarını beğenmesini ve kolyeyi detaylarıyla anlattı. Şimdiye kadar Lachlain'i utandıracak bir şey çıkmamıştı. "Beni öldürürken gördün mü?"

"Hayır."

"Elim boşaldığını?"

Emma'nın gözleri açıldı. "Hayır, ama..."

"Ama ne?" Emma söylemeyince kulağını ısırdı. "Anlat bana."

Emma yüzünü göğsüne gömerek fısıldadı. "Görmek isterim." İtirafı Lachlain'in omurgasından yukarı sıcak bir ürperti yaydı.

"Demek öyle?" Sesi boğuklaşmıştı. Emma ona doğru başını sallayınca Lachlain yaralı olmasına rağmen -neredeyse ölümün eşliğindeymiş gibi hissediyordu- Emma'nın onu yaşama döndürebildiğini fark etti. "Bana sadece ne istediğini söylemen yeter."

"Ama bazı şeyleri görmek istemiyorum. Mesela... başka bir kadınla olduğunu."

"Bak işte bunun için endişelenmiyorum. Senden önce hatırlanmaya değer birisi yoktu."

"Bilemiyorum..."

"Ben biliyorum. Anlatmışın her olay, seni düşündüğüm önemli anlardı. Hepsini açıkça hatırlıyorum, üzerinden bu kadar zaman geçmiş olmasına rağmen." Emma kaşlarını çatınca anlattı. "Sanırım rüyadan çok erken uyanıyorsun. O akıntının kenarındaki gün, seni

bulamadığım için üzgündüm ama sonrasında ne olursa olsun seni bulacağıma ant içtim. Seni bekleyeceğime, dünyanın sonuna kadar gitmem gerekse de arayacağıma yemin ettim. Ve otelde birlikteyken, kendi kendime sana sahip olabilmek için ne gerekiyorsa yapacağıma, şerefime gölge düşürecek olsa bile her şeyi göze alacağıma söz verdim. O gece senin için ölebileceğimi fark ettim."

"Ya diğerleri?"

"Kolye mi? Eve dönüş yolu boyunca uyurken onu elimde tuttum ve bir gün onu taktığını göreceğim inancını pekiştirdim. Ve kalçalarına baktığım o gece -ve kalçalarını oldukça sık düşünüyorum- duşa, yanına geldim. Suyun altındayken kulağıma bensiz yaşayamayacağını söyledin."

"Öyle mi dedim?" dedi Emma nefesi kesilerek.

"Ah, evet. Ve bunu tekrar duymak için her şeyi feda edebileceğimi düşündüm. Sanırım bu zihin okumak gibi ve bildiğim pek çok çift bunu yapıyor." Kaşlarını çatı. "Gerçi bu çoğunlukla karşılıklı olur. Benim de bu yeteneğim varmış gibi bana her şeyi anlatır mısın? Aramızda daha fazla sır kalmasın."

"Sır yok, Lachlain."

"Ve benim... bizim anılarımızı geride bırakacağız."

Emma hevesle başını salladı. "Evet..."

"Emmaline!" diye haykırdı Annika. Arkasında duran Regin ikisinin görüntüsü karşısında gözlerini devirdi. "Ondan uzaklaş!"

Emma nefesini tuttu, Lachlain'le birlikte yatakta yakalanmaktan utanmış gibiydi. Sonra ifadesi sertleşti. "Hayır."

"Bunu kastetmiş olamazsın. Bunu, sen iyileştiğinde konuşuruz." Regin'e döndü. "Onu buradan götür." Sesi tiksintiyle doluydu.

Emma gerildi. "Ona dokunma, Regin."

"Üzgünüm, Em." Kılıcını çekip bir anda yatağın kenarına atıldı, göz açıp kapayıncaya kadar kılıcının ucunu Lachlain'in çenesine dayamıştı. Lachlain gerildi ama yaralıydı ve üzerine atılan Emma yüzünden yeteri kadar hızlı tepki veremedi.

"Kılıcını... indir!" dedi Emma.

"Aklın başında değil, çocuğum. Onunla ilgili kâbuslar görürken neden onunla birlikte olmak isteyesin ki?"

Annika ekledi: "Bu... bu *Lykae*'den uzaklaşman gerek."

"Ben bu," Emma'nın gözleri parladı, "*Lykae*'yi yanımda tutacağım."

"Ama kâbuslar..."

"Bu bizim meselemiz." Regin kılıcını batırduğunda Emma fısıldadı. "*Hayır* dedim." Doğaüstü bir hızla ona elinin tersiyle vurdu.

Regin odanın öbür ucuna uçtu. Lachlain ayağa fırladı, başı dönerken Emma'yı arkasına ittirdi. Ama Regin, Lachlain'in beklediği gibi saldırmak yerine çenesini ovuşturarak güldü. "Altmış beş yıldır sana böyle hareket etmeyi öğretmeye çalışıyorum."

Emma dışında hepsi deli olmalıydı.

Regin gardırobun oraya hiç yoktan gelivermiş gibi duran ve sakızıyla balon patlatan başka bir Valkyrie'yle konuştu. "Şuna bir bak. Yumruğunu göstermedi bile. En sonunda biraz rahatlayabilirim."

Annika ellerini birleştirdi. "Emma, lütfen aklını başına toplu."

Emma Annika'ya doğru başını kaldırdı. "Burada ne haltlar dönüyor? Ev şimdiye kadar yıldırımlarınla titremeliydi."

Lachlain, artık safkan bir vampirle evlilik bağıyla akraba olduğu için Annika'nın bu konuda çok fazla mesele çıkarmayacağını düşünüyordu. "Evet Annika, neden ona bir *Lykae*'nin artık o kadar da kötü görünmediğini anlatsana."

Emma ona kaşlarını çatınca Lachlain, "Annika kız kardeşinin Wroth'la evliliğini tanımayı kabul etti," dedi. "Sanırım şu anda her şeyin ondan daha iyi olacağını düşünüyor."

Annika ona kin dolu bir bakış attı.

"Biliyor musun?" dedi Emma Annika'ya. "Sanırım -inanılmaz ama- bunu kabulleneceğini görebiliyorum. Ve ben de başımı eğip çok soru sormayacağım..."

"Tanrım! Garreth!" Lachlain ayağa fırladı ama zayıftı ve sendeliyordu. Emma'yı yanına çekerek odadan çıktı ve merdivenlerden indi. Regin ve Annika neler olduğunu öğrenmek için onları takip ediyorlardı.

Yarı bodruma indiklerinde, Wroth'u Garreth'in yanında tavanı tutarken buldular. "Nasıl bir aptal bunun iyi bir plan olduğunu düşünür?" diye sordu vampir son derece sakin bir sesle.

Lachlain şaşkın bir sesle Emma'ya, "Ailen *bunun* gibi akrabaları kabul mü ediyor?" diye sordu.

Vampir, Lachlain'in Emma'nunkini tutan eline baktı ve "Görünen o ki öyle," dedi.

“F ilm!” diye haykırdı birileri ve Lachlain’i huzursuz edecek bir biçimde malikânenin dört bir yanından Valkyrie’ler akın etmeye başladı.

Lachlain yaraları ve uygun bir İrfan inşaatçısı gelip hasarı onarana kadar tavanı tutma işine yardımcı olmaktan bitkin düşmüştü. Zar zor Emma’nın odasına dönmüş ve orada birbirlerinin sargılarını yenilemişlerdi. Emma’yı kolunun altına, yanına alarak yatağa çökmüş ve birkaç dakika içinde Emma’nın başı göğsündeyken uykuya dalmıştı.

Şimdi, evin her tarafından içeri akın ederlerken kolunu Emma’ya sarmış, elinde silahı olmasını dileyerek etrafına bakıyordu.

Bazıları patlamış mısır getirmişti ama hiçbiri yemiyordu. Pencere pervazlarına, gardırobun üzerine kıvrılmışlardı, hatta biri Lachlain’e tıslayarak bacaklarını çekmesini sağlayıp yatağın ucuna zıplamıştı.

Lachlain tümünün de son derece lakayt olmasından huzursuzdu. Burada, kendi evlerinde bir Lykae, evlerinin en genç üyesini kollarına almış yatıyordu. Yatakta.

Her an bunu fark edip saldırılarını bekliyordu.

Hiç olmadığı kadar zayıftı ve çevresini bir sürü gibi sarmışlardı. Garreth ve Lucia şüpheli biçimde ortalıkta yoktu. Lucia kasetle birlikte dönmüştü ama belli ki klanın yanındayken olan bir şeyden öylesine

rahatsız olmuştu ki hemen gitmişti. Garreth onu izlemişti. İnanılır gibi değil ama Lachlain, Wroth'un Myst ile birlikte içeri girmesine neredeyse sevinmişti ama piç kurusunun tehditkâr bakışlarına da hiç tereddütsüz karşılık vermişti.

Film Emma'nın televizyonunda başlamadan hemen önce Emma tarihi geçmiş eski iPod'unu kulağına takıp "korkutucu bölümler" yüzünden suratını Lachlain'in göğsüne gömmüştü. Lachlain filmi ilk gördüğünde Demestriu'nun odaya girişinden başlamıştı çünkü Harmanın öyle programlamıştı. Ama aslında çok daha geriye gidebilir ve Emma ortaya çıkmadan saatler hatta günler öncesinde Demestriu'yu seyredebilirdi. Lachlain onun pencereden dışarı baktığını, başını titreyen ellerine gömdüğünü, delirerek bağırıldığını görmüştü... Tıpkı Lachlain'in daha önce yaptığı gibi.

Başını salladı. Bütün bunlar hakkında ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu... Geçmişini ve kayıplarını şu an hissettiği acıma duygusuyla nasıl bağdaştırabileceğini. Ve Lachlain fark etti ki, Emma yanında olduğu müddetçe bilmesi gerekmiyordu. Henüz değil. Bunu birlikte bulacaklardı.

Düşünmeyi bıraktı ve seyreden Valkyrie'lerin tepkilerini inceledi. Emma'nın yerdeki kandan korkmasına gürültüyle güldüler. Dövüş sırasında gerilip öne eğildiler ve Emma canı patlattığında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Cesur hareket," diye mırıldandı Regin ve diğerleri cevap olarak başlarını salladı ama hiçbir bakışlarını ekrandan ayırmamıştı. Bir ara Nix esnedi ve "Ben bu bölümü çoktan gördüm," dedi ama kimse nasıl gördüğünü sormaya tenezzül etmedi. Ve Demestriu Emma'ya şeref duyduğunu söylediğinde bazıları ağladı ve gökte şimşekler parladı.

Furie'nin hayatta olduğunun kanıtı tezahüratla karşılandı ve Lachlain o anda Furie'nin ölmek için Freyja'ya yakardığını söyleyerek neşelerini bozmadı.

Bittiğinde Emma kulaklıklarını çıkardı ve Lachlain'in göğsünün üzerinden onlara baktı. Valkyrie'ler, Benzersiz Emma ve Lachlain'e başları ile belli belirsiz selam verdi ve dışarı çıkarlar-ken Nix "Demestriu'nun Katli"nin İrfan'da "Paris'te Bir Goblin Gecesi"nden çok satacağını öngördü.

Regin çıkarken tüm topluluğun paylaştığı belli olan duyguyu özetledi: "Eğer Emma şu fazla gelişmiş Lykae'yi gidip Demestriu'yu öldürecek kadar çok istiyorsa, o zaman onu elinde tutmak hakkıdır."

Bir tek Annika kalmıştı.

"Şimdi karar vermen gerekmiyor, Emmaline. Sadece hayatının sonuna kadar pişman olacağın bir hata yapma."

Emma başını salladı, Annika'nın mutsuzluğunu görmek onu üzmüştü. "Bunun benim seçimimle ilgili olduğunu düşünüyordum ama öyle değil. Bu senin seçimin. Beni onunla birlikte kabullenmeyi seçebilirsin. Ya da gidebilirim." Lachlain destek vermek ister gibi elini tuttu.

Annika belli ki sakın bir tavır takınmaya çalışıyordu ve yüzü bir mermer gibiydi ama arkasında yıldırımlar patlıyor, çabalarını boşa çıkarıyordu. Bu durum içini parçalıyordu.

"Annika, her zaman onun kollarına koşacağım." Buna karşılık söylenecek bir şey yoktu ve her ikisi de bunu biliyordu.

Sonunda Annika çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdi ve Lachlain'e baktı. "Bizler eş olmayı bir birliktelik olarak tanımayız," dedi, kelimeyi tükürür gibi söylemişti. "Ya da siz Lykae'ler her ne diyorsanız. Evlilik yemini etmelisiniz. Özellikle de Lykae'lerin bunu hiçbir şekilde topluluklara zarar vermek için kullanmayacağına dair edeceği yeminle ilgileniyorum."

Lachlain hırıltılı bir sesle, "Bu Lykae'nin bir adı var," dedi. "Ve eğer Emma'nın bu adı taşımasını istiyorsan, beni daha mutlu edecek bir şey olamaz. Buna yemin ederim."

Emma'ya dönerek son bir rica ifadesi takındı. Emma yavaşça başını salladığında Annika emrini verdi. "Çok zorunlu olmadıkça onu iz sürerek buraya getirme."

Odadan fırtına gibi çıkarken mırıldanıyordu. "Topluluk benim gözetimimde cehenneme döndü."

Emma hızla konuşmaya başladı: "İz sürmek! Tabii ya. Artık istediğimiz her yere gidebiliriz. Haaaarika. Bazı hafta sonlarımızı burada geçirebiliriz. Ve Mardi Gras'ya katılırsınız. Ve caz festivaline. Ah, kerevit yemeni görmek isterim!"

Lachlain acı dolu bir ifadeyle, "Sanırım gerektiğinde nehir kenarında, ormanda olduğu kadar rahatlıkla koşabiliriz," dedi.

Emma'nın yüzü asıldı. "Ama seni enfes halalarımın yanına getirmek istediğimden çok emin değilim."

Lachlain onun bu saçma yorumuna katıla katıla güldü sonra yaraları acıyınca irkildi. "Emma, onların hepsini utandırırısın. Hayır, benimle tartışma. Gözlerim var, görebiliyorum." Parmağıyla yüzünü okşadı. "Ve içlerinden hiçbirinin, Ay'a benim minik melezimin yarısı kadar bile iyi uluyamayacağını biliyorum."

"Arsız kurtadam seni!" diye çıkıştı uzanıp dudaklarından öperken ama aşağıdan gelen bir çığlıkla öpücükleri yarım kaldı.

Birbirlerine bakıp kaş çatarken Annika görünmeyen birine haykırdı. "Altı haneli kredi kartı borcumuz var da ne demek?"

SON BÖLÜM

Benzersiz Emma

Kral Katili Emma

Üçlünün Emma'sı

Kutsal Savaşçılar Kitabı'nda onun da sayfası olmuştu! Regin, Nix ve Annika onu alıp –o da Lachlain'i almakta ısrar etmişti– savaş odasına götürmüşlerdi, kadim, süslü kaidenin üzerine ışık düşüyordu. Pleksiglas muhafazasından çıkarıp *onun* sayfasını açmışlardı.

Emma'nın tasviri buraya işlenmişti ve altında eski dilde takma isimleri ve *Odin'in Kutsanmış Savaşçılarından Biri* yazıyordu. Savaşçı. Sa-vaş-çı. Bu, o kadar harikaydı ki inanamıyordu. Emma titreyen ellerini parşömendeki kabartmalı yazının üzerinde gezdirmişti.

Sürü'nün Kralı ve vampirlerin en yaşlısı, en güçlüsü olan Demestriu'nun katili. Onunla tek başına savaşmayı tercih etti.

Emma üstü kapalı siteme kaşlarını kaldırdı ve Annika çenesini havaya kaldırdı.

Lachlain'in, Lykae Kralı'nın kraliçesi. Helene ve tüm Valkyrie'lerin sevgili kızı.

"Özgeçmişime bir bak!" Gözyaşları dökülüyordu. "Kâğıt üstünde iyi görünüyorum!"

Regin inledi. "Ağlamak yok. Bu çok iğrenç."

"Ve devamı için yer bırakmışsınız!" Emma burnunu çekti. Nix ona getirmesi gerekeceğini öngördüğü peçeteleri uzattı ve Emma yüzünü sildi.

"Eh, tabii ki," dedi Nix. "Son derece tembel bir sonsuzluk geçirip kurdunla aşna fişneden başka bir şey yapmasan da destansı, cehennemi ayağa kaldıracak çocuklarına yer bıraktık."

Emma'nın yüzü kızardı ve Lachlain uzanarak korumak ister gibi ona sarıldı. Çenesini kaldırarak, "Çocuk yapmamaya karar verdik," dedi.

Nix kaşlarını çatı. "Eh, genelde bu tür şeyleri gördüğümde yanılmam ama eğer ikiniz de bu meselede kararlıysanız Emma'nın insan yemeği yemesine, özellikle de bunu arka arkaya haftalarca yapmasına izin verme yoksa bir druid doğurganlık töreni ardından tavşanlar gibi üremeye başlar."

Emma yumuşak bir sesle, "Ama ben yapamam... Ben vampirim ve bizim çocuğumuz olmuyor," dedi.

Nix ve Annika kaşlarını çatı. "Elbette olabilir," dedi Nix. "Sadece özel olarak beslenmen gerekiyor."

Lachlain hâlâ ikna olmamış gibi görüldüğü için Annika açıkladı. "Bir düşün, insanların yapıp da İrfan yaratıklarının yapmadığı ne var? Topraktan geleni yiyorlar ve ürüyorlar. Bu ikisi birbirinden bağımsız değil."

Kalbi deli gibi çarpan Emma, Demestriu'nun Helene hamile kalmadan önce onunla yemeklerini paylaştığını anlatmasını hatırladı. "Ya bir Lykae ve... bir *Valkyrie*?"

"Bileklerinizi ısırarak ufaklıklarınız olabilir mi?" Nix kıkırdadı. "Kesinlikle... hem de tam manasıyla. Biliyorsun ki sizler farklı türlerin çocuk yaptığı ilk örnekler olmayacaksınız." Malikânedeki birisini ararmış gibi etrafına baktı sonra elini salladı. "Gün ışığında yürüyebilen vampirler, yıldırımdan beslenen Lykae'ler. Geceleri kusursuz bir mutlulukla ormanda koşan Valkyrie'ler." Nix'in yüzünde büyülenmiş bir ifade vardı. "Ve güçlüler. Kendine bir bak hele."

Emma bir Nix'e bir Annika'ya baktı. "Neden daha önce söylemediniz?"

Annika ellerini kaldırıp başını salladı. "Bunu düşündüğün aklima bile gelmedi, yanlış bir fikre kapıldığını hiç düşünmemiştim."

Nix Lachlain'e, "Emma, kalbinin derinliklerinde çocuk özlemiyle yanıp tutuştuğunda bu başlayacaktır," dedi. "En az dokuz ay boyunca normal yemek yemesi gerekiyor."

O hafta sonu, Emma ve Lachlain'in sade, küçük evlilik töreninden ve ardından gelen garip, çılgın partiden sonra topluluk üyeleri televizyon odasında buluşup mobilyaların üzerine dağıldılar, gözleri ekrana kilitlenmişti.

Lachlain ve Emma aralarında oturmuşlardı ama Lachlain, Emma parmak ucuyla avucunun içine yaramaz daireler çizerken rahatlamıyor ve filmi seyredelemiyordu.

Lachlain kutlamalara sadece Bowen ve Garreth'ı davet etmişti ama klandaki herkes Demestriu'yu alt eden küçük kraliçeyle tanışmak için can atıyordu. Ama onun türü içip dağıtmaktan keyif alırdı ve hiçbir şey içmeyen Valkyrie'lerin buna iyi karşılık vermeyeceğini tahmin edebiliyordu.

Ama Lucia, Valkyrie'lerin deyimiyle "şöyle bir dolaşmaya" çıkmıştı ya da Garreth'ın daha doğru bir biçimde söylediği gibi "kaçmıştı" ve Garreth onun peşinden giderken Lachlain onu çok iyi

anlıyordu. Bowe daveti kabul etmişti ama o gece onu aklında başka bir şeyler varmış gibi kutladıktan sonra Nix'le birlikte bir köşede tam bir saat geçirmişti. Sonrasında da ketum ve gizemli davranmış ve erkenden gitmişti.

Ona laf atmaya cüret edecek herkese dondurucu bakışlar atan Wroth, yanında kahkahalar atan Myst'le gürültülü bir biçimde ortaya çıkmıştı. Ama görünen o ki, topluluk üyeleri ona da tıpkı Lachlain'e yaptıkları gibi umursamazca davranıyorlardı, sanki hep malikânenin demirbaşlarından biriymiş gibi omuz silkip geçiyorlardı. Annika dışında tabii... Wroth'u gördükten sonra gururla kalkan çenesi düşmüş ve Lachlain onun, "Furie beni öldürecek," diye mırıldandığını duymuştu.

Lachlain huzursuzca kıpırdandı. En sonunda yarın gidebilecekleri kadar gücünü topladığını sanıyordu. *Karısıyla* ilişkilerine fiziksel açıdan dönmeye hazırdı ve bunu bu çatının altında yapmaya pek hevesli değildi.

Ayağa kalktı ve elini uzattı, Emma utangaç bir tavırla kabul etti. Ekranın önünden geçerlerken bir patlamış mısır saldırısından zar zor kurtuldular.

Onu nereye götürdüğünü bilmiyordu, belki dışarı, sisin içine. Sadece onu istediğini, ona ihtiyacı olduğunu biliyordu o kadar. Onun için öylesine değerliydi ki gerçek olamayacak kadar güzeldi. İçine girip kollarını ona doladığında, kaybolup gidecekmiş gibi hissetmiyordu.

Ama Lachlain onu duvara yaslayarak ensesini avuçlayıp bir kez daha sorduğunda boş sahanlığa ancak gelmişlerdi. "Benimle kalacak mısın?"

"Her zaman." Kalçalarını ona doğru kaldırdı. "Beni seviyor musun?"

"Her zaman, Emmaline," diye fısıldadı dudaklarına doğru. "Hep. O kadar çok ki delirebilirim."

Emma yumuşak bir sesle inlediğinde bacaklarını beline dola-yabilmesi için onu kaldırdı. Ona burada sahip olamayacağını bili-yordu ama bunun sebepleri kulağının altında nefesini hissettiğinde bulanıklaşıyordu.

"Keşke evde olsaldık," diye fısıldadı Emma. "Yatağımızda."

Ev. Yatağımızda. Hayatında hiç bu kadar güzel bir şey duymuş muydu? Emma'yı duvara iyice yasladı, onun için duyduğu tüm aşkla derin derin öptü ama aniden dengesini kaybetti ve düştüler. Emma'yı tutup döndürdü ve darbeyi sırtıyla karşıladı.

Gözlerini açtığında yataklarındaydılar.

Ağzı bir karış açık, kaşlarını çatı, Emma'yı bıraktı ve ellerinin üzerinde doğruldu. "İşte bu..." Şaşkın şaşkın nefes aldı. "Bu çılgın bir yolculuktu. Bir dahakine beni uyarır mısın?"

Emma başını salladı, üzerine oturmak için kalktı ve muhteşem göğüslerini ona göstererek bluzunu çıkardı. "Lachlain," diye fısıldadı öne eğilerek kulağına, göğüs uçları Lachlain'in göğsüne sürünüyor, onu titretiyordu. Lachlain kalçalarını avuçladı. "Seni oldukça... çıldırtıcı... bir yolculuğa çıkarmak üzereyim."

Olup biten her şeye rağmen Lachlain onu deli gibi istiyordu ve kendini bırakıp Emma'yı geri itti ve giysilerini yırtarak çıkardı. Kendi kıyafetlerini de hızla çıkarıp Emma'nın üzerine uzandı. Kollarını başının üzerine kaldırıp içine girdiğinde Emma adını haykırdı ve altında tatlı tatlı kıvrandı. "O yolculuğu yarın istiyorum aşkım ama önce işini bilen bir adamdan *çılğın* ne demekmiş onu öğreneceksin."

İrfan Kitabı'ndan

İrfan

"... ve insan olmayan o akıllı yaratıklar, aynı zeminde birleşerek yaşayacak ama insanların dünyasından saklanacaklar."

Valkyrie

"Savaşta ölen bir bakire cesaret için haykırdığında, Odin ve Freyja çağrısına cevap verdi. İki tanrı yıldırımlarla onu çarpıp konaklarına getirdiler ve cesaretini sonsuza dek ölümsüz kızları Valkyrie'lerin suretinde sakladılar."

- Valkyrie'ler yeryüzünün elektrik enerjisinden beslenir, bunu kolektif bir enerji olarak paylaşır ve duygularını şimşeklerle ifade ederler.
- Doğaüstü hızları ve güçleri vardır.
- Kuğu Bakireler veya Koruyucu Bakireler olarak da adlandırılırlar.
- Sürü'nün düşmanlarıdır.

Vampir Sürüsü

"İrfan'ın ilk kaosu sırasında, bir vampir kardeşliği hüküm sürdü, soğukkanlı yapılarına, mantığa olan inançlarına ve acımasızlıklarına güveniyorlardı. Daçya'nın amansız bozkırlarından çıktılar ve Rusya'ya göç ettiler ama bazıları Daçya'da hâlâ gizli bir klanın yaşadığını söyler. Her vampir gelinini, sonsuz eşini, ona kan verecek ya da bedenine nefesiyle can verecek, kalbinin atmasını sağlayacak olanı arar."

- Işılama yetenekleri vardır, buna iz sürme de denir.
- Bir başka adları Daçi'dir.
- İrfan'ın hemen hemen tüm ırklarının düşmanlarıdır.

Lykae Klanı

"Keltoi Halkı'nın (ya da sonraları Kelt olarak bilinen Saklı Halk'ın) gururlu, amansız bir savaşçı en güzel çağında, çıldırmış bir kurt tarafından alt edilir. Savaşçı ölümden döner, artık bir ölümsüzdür ve içinde canavarın ruhu vardır. Canavarın usullerine göre yaşar: Temasa ihtiyacı vardır, türüne derin bir sadakatle bağlıdır, tensel zevklere düşkündür. Bazen gizlenen canavarı ortaya çıkar..."

- Aynı zamanda kurtadam, savaş-canavarı olarak da bilinirler.
- Sürü'nün düşmanlarıdır.

Çilekeşler

"... tacı çalınan Kristoff, Sürü'nün meşru Kralı, kadim savaş alanlarını gezerek ölmek üzere olan en cesur, en gaddar savaşçıları aradı, böylece Me-

zar Hırsızı unvanını aldı. Kendisine ve büyüyen ordusuna sonsuz bağlılık karşısında sonsuz yaşam vadetti."

- Dönüştürülmüş insanlardan oluşan, doğrudan yaşayanlardan kan içmeyen bir vampir ordusu.
- Sürü'nün düşmanlarıdır.

Öç Alma Tanrıçaları

"Kötülük yaptığınızda onlar gelmeden cezanızı çekmek için yalvarın..."

- Kötülük yapan erkekler kaçtığında kararlılıkla peşlerine düşen ve adaleti yerine getiren acımasız kadın savaşçılar.
- Teslim Olmaz Alecta'nın komutasındadırlar.
- Aynı zamanda Furia'lar, Erinys'ler olarak da bilinirler.

Tayflar

"... kökleri bilinmez, varlıkları tüyler ürpertir."

- Ruhani, kasvetli yaratıklardır. Yenilmez ve çoğunlukla kontrol edilemezler.
- Aynı zamanda Kadim Bela olarak da bilinirler.

İblis Soyu

"İblisler, insan kavimleri kadar çeşitlidir..."

- Bir grup iblis hanedanından oluşur.
- Bazı krallıklar Sürü ile müttefiklerdir.

Cadılar Evi

"... büyüleri yeteneklerin ölümsüz sahipleri, iyi ve kötünün takipçileri."

- Büyülerini satan mistik tüccarlardır.

Gulyabaniler

"Isırıklarından ölümsüzler bile korkar..."

- Parlayan yeşil tenleri, sarı gözleri, amansız ısırıkları ve pençeleriyle vahşi bir yaratığa dönüşmüş insanlardır.
- Amaçları bulaştırma yoluyla sayılarını artırmaktır.
- Sürüler halinde dolaştıkları söylenir.

Tahta Çıkış

"Ve öyle bir zaman gelir ki, İrfan'daki tüm ölümsüzler, en güçlü Valkyrie'ler, vampir ve Lykae gruplarından, hayaletler, biçim değiştirenler, periler ve Sirenlere kadar tümü... savaşmak ve birbirini yok etmek zorunda kalır."

Her beş yüz yılda bir olur. Bir başka deyişle, şimdi.